

Giới thiệu Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ

Truyện Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ của tác giả Cửu Cửu là truyện huyền huyền với cái kết thật ám áp tình người.

Nguyệt Vô Phong là trang nam tử hán nổi danh ở đất Giang Nam, gia đình có thành thế. Mọi việc hán làm đều được các nữ nhân để ý và được các nữ nhi rất thích thú.

Nàng là nữ nhân bán kẹo hồ lô, và điều mà nàng làm hán thay đổi cả cuộc đời, chịu mọi sự tổn thất về tinh thần và thể xác đã tới. Duyên số đã như vậy, liệu hán có thể chống lại ý trời?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Nguyệt Vô Phong, quay lại đây!" Hoa Nhiễm đứng trên đường cái nhón nha nhón nháo, vành mặt hất hàm sai khiến, hai tay chống nạnh, găm lên giận dữ khiến toàn bộ người trên phố cũng có thể nghe được.

Về mặt Nguyệt Vô Phong lúng túng, trên trán nham thoát đỏ thoát trắng, lại cố gắng nhịn xuống, có khổ chỉ có thể nuốt vào lòng, Nguyệt Vô Phong hán sáng suốt một đời, tuy nhiên bị thua trong tay nữ nhân này.

Hán là Đại thiếu gia Nguyệt phủ ở Giang Nam, thân thế trong sạch, gia tài vạn "Xâu". Là một nam nhân có tác phong nhanh nhẹn, cộng thêm một phần tài hoa là đối tượng để các nữ nhân theo đuổi. Vì vậy mỗi lần hán đi ra ngoài, sau lưng sẽ xuất hiện không ít nữ nhân, mà hán cũng không phải là một người kiêu căng, đối với những nữ nhân ái mộ hán, hán không xem thường họ, ngược lại luôn mỉm cười với bọn họ, chỉ là hán không biết "Quay đầu mỉm cười, trăm vẻ đẹp" khi dùng trên người của hán thật sự là vô cùng thích hợp, hán nhẹ nhàng mỉm cười một cái có thể làm cho những nữ nhân kia kích động cả một buổi tối.

Chỉ là đường đường một tài tử Giang Nam như thế, sao lại rơi vào trong tay một nữ nhân chanh chua đây? Bởi vì rất đơn giản, hán thua, đã thua nàng, sau đó trở thành người của nàng.

Một tháng trước, Nguyệt Vô Phong đi ngang qua thôn Bảo, nhìn thấy một nữ nhân ở trên đường cái bán thuốc, mặc áo vải thô, lớn tiếng kêu la, "Bán thuốc, bán thuốc đây ...."

Trên đường cái người đến, người đi, nhưng không có một người để ý đến nàng, Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy nữ nhân này là kẻ điên, không người nào để ý nàng. Hán đi một đoạn đường, lại thấy giọng nói của nàng vẫn rất to, liên miên không dứt. Không khỏi thở dài một cái, trời sanh hán có tính thương hại, đối với người nghèo, hán luôn không chịu nổi.

"Cô nương, người ở trên đường công khai bán loại vật này, người dân sẽ đến mua sao?"

Nữ nhân trước mắt ngẩng đầu lên, nàng chính là người nổi tiếng trong thôn này, Hoa Nhiễm. Cùng đến thì có nhiều tiền lãi? Có bao nhiêu người cần dùng thuốc, nàng sẽ có bấy nhiêu tiền lãi. Mặt của nàng dính bụi bặm, có chút bẩn, ánh mắt của nàng tựa như một vàng trắng rằm, nhẹ cong lên, nhìn lướt qua đôi mắt linh động thuần khiết mà nói, toàn thân nàng chỗ đâu là tà ác, nàng xấu xa nở nụ cười, "Công tử là người bên ngoài sao, người có điều không biết, những thuốc này ban ngày thì không có ai mua, nhưng đến buổi tối sẽ có một lượng người rất đông đập hông cửa nhà của ta, việc buôn bán của ta vô cùng náo nhiệt".

Nguyệt Vô Phong nhíu mày, thấy nữ nhân trước mắt quần áo cũ rách không chịu nổi, lại còn nói mình làm ăn chạy, có quý mới tin. Hán nghĩ nghĩ, liền từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc đưa tới trước mặt nữ nhân này, "Cho người".

Nói xong, xoay người rời đi.

Hoa Nhiễm vừa nhìn đã sốt ruột, vội vàng kéo hán lại, "Công tử gia, ta cũng không phải là ăn mày, ta không cần người bố thí, người đã cho tiền, hơn nữa vào ban ngày ban mặt, dưới con mắt mọi người mà dám đến mua, ta sẽ đưa cho người một chút".

Lúc Hoa Nhiễm đem thuốc đưa tới, Nguyệt Vô Phong dờ khóc dờ cười, cái kia đâu phải là thuốc, căn bản là kẹo hồ lô, một thỏi bạc, đưa nhiều một chút, tổng cộng là hai chuỗi. Nữ nhân này là gian thương vậy.

"Cô nương, ta không phải đưa trẻ, không cần dùng mứt quả để lừa gạt, tiền coi như ta tặng cho người, không, là cho người mượn. . . . ." Hán nghĩ nghĩ, nếu nàng không muốn làm ăn mày thì cho hán để cho nàng một chút mặt mũi.

Hoa Nhiễm nghe nam nhân này nói như thế, nàng cũng không vui, những thứ này mới nhìn thì giống như kẹo hồ lô, thật ra chính là phương thuốc gia truyền, bên ngoài là một lớp vỏ bọc đường nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng tác dụng khi tan vào miệng, vô mạnh bả vai Nguyệt Vô Phong. "Công tử thật sự là hiểu biết nông cạn rồi, có thể gọi là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, cái người thấy chưa chắc đã đúng".

"Ha ha. . . . ." Nguyệt Vô Phong nở nụ cười, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa, lời nói này rất có đạo lý.

Hoa Nhiễm nghe được tiếng cười Nguyệt Vô Phong, liền tức giận, muốn đem thuốc bỏ vào miệng hắn, "Công tử, ngươi không tin a, vậy chúng ta đánh cược không?"

Nguyệt Vô Phong cầm thuốc trong tay, "Ta cá là không phải!"

Hoa Nhiễm không kịp khuyên can, hắn đã đem thuốc bỏ vào trong miệng, nhai nuốt hai cái, liếm liếm môi nói, "Mùi vị thật đúng là không tệ".

Hoa Nhiễm kinh ngạc nhìn hắn, nói không nên lời, một con gió nhẹ thổi qua, Hoa Nhiễm cảm giác hơi lạnh, mà Nguyệt Vô Phong nói, "Thời tiết nóng quá".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Kẹo hồ lô tan vào miệng, chất thuốc rất nhanh sinh ra tác dụng trong thân thể của hắn, một luồng khí nóng bắt đầu lan tràn dưới bụng, gương mặt của hắn trở nên đỏ bừng.

Hoa Nhiễm đã sớm dọn dẹp trong gian hàng của mình, chuẩn bị chuồn đi, lại bị Nguyệt Vô Phong một phát bắt được, "Đây là thuốc thật? Ta thua".

Đúng vậy, hắn thua, lần đánh cược này hắn thua, thua mất chính là thân thể của hắn.

Hoa Nhiễm nghĩ thầm, nếu đánh cược, mà không có tiền đặt cược, nàng thắng, thật đúng là thua thiệt. Nếu đem nam nhân này ném trên đường cái, không biết có gặp chuyện không may trên đường hay không. Người tốt khó làm nhưng nàng vẫn phải làm người tốt một lần vậy.

Nhà Hoa Nhiễm cách nơi này không xa, vì vậy nàng dắt tay Nguyệt Vô Phong đi tới nhà mình, nàng thả hắn trên một cái giường duy nhất trong nhà, nhà của nàng không lớn nhưng rất ấm áp.

Trong nhà nàng, có rất nhiều loại thuốc, người mua qua cái này đều biết, lúc đưa cho nàng phương thuốc gia truyền, cha mẹ của nàng nói thuốc này rất bá đạo. Chỉ là bá đạo như thế nào, Hoa Nhiễm không nắm giữ, dĩ nhiên cũng không cách nào hình dung được.

Hoa Nhiễm nhìn nam nhân trên giường nói, "Thanh lâu ở cách đây không xa, ngươi nhìn thêm chút nữa, ta lập tức đi tìm một nữ nhân cho ngươi".

Nàng không biết phương pháp hóa giải thuốc này, cho nên tìm nữ nhân chính là phương pháp nhanh nhất. Nhưng nàng vừa mới bước ra hai bước, eo đã bị hai tay của Nguyệt Vô Phong nắm thật chặt, thân thể hắn rắn chắc, nóng bỏng ôm lấy từ sau lưng của nàng, nàng ngượng ngùng, toàn thân đỏ bừng như chàm San Hô, nam nhân phía sau lưng giống như nước quần lấy nàng, sóng biển cuộn cuộn, cả phòng đầy sắc xuân.

Hoa Nhiễm ngẩn người, xoay lại, vỗ vỗ bả vai Nguyệt Vô Phong, "Công tử, ngươi chờ một chút, ta lập tức đi tìm kiếm mỹ nữ cho ngươi, tuyệt đối nàng sẽ không làm dơ bẩn con mắt của ngươi, mà ta là một bụi hoa cái nhỏ, tuyệt đối sẽ không phù hợp với khẩu vị của ngươi".

Giờ khắc này Hoa Nhiễm cảm giác mình giống tú bà. Giờ khắc này Nguyệt Vô Phong cảm thấy người trước mắt chính là mỹ nữ, trên đời khó gặp, có một không hai. Cánh môi nàng hơi khô nứt nhưng hắn cho là mềm mại ướt át, ánh mắt nàng hoảng sợ, hắn nhìn thấy như ngân nước, gương mặt nàng có chút bần thiêu nhưng khi hắn nhìn lại thấy trắng nõn mịn màng, khi hắn chăm chú nhìn, mặt nàng trở nên đỏ bừng.

Hắn liếm liếm môi khô khốc, trứng thuốc kích thích, giờ phút này hắn trở thành sói. Tiếng nói Hoa Nhiễm liếng thoáng không ngừng, hắn cảm thấy ồn ào, hắn đột nhiên rất muốn đem miệng nàng che lại, nhắm nháp cho tốt.

Trên thực tế, sự tình luôn phát triển theo hướng máu chó, lý trí Nguyệt Vô Phong sớm đã bị thuốc kia cắn nuốt, hắn điểm huyệt đạo Hoa Nhiễm, thô lỗ bế nàng ném lên trên giường. Hoa Nhiễm nằm ở trên giường thét chói tai, "Công tử. . . . ."

Chỉ là miệng nàng rất nhanh im bật, bởi vì Nguyệt Vô Phong đang cỡi y phục của hắn, cỡi sạch, thịt da rắn chắc hiện ra trước mặt nàng. Vòng eo mở rộng, vóc người hoàn mỹ của một nam nhân ở trên người của hắn hiện ra không bỏ sót.

Hoa Nhiễm không phải một nữ nhân lương thiện, ý này không phải nói nàng ở bên ngoài làm loạn, mà nàng không tuân thủ nghiêm ngặt truyền thống phụ nữ, giữ tam tòng tứ đức. Năm nay nàng vừa mới 19 còn chưa gả cho ai nhưng cũng hiểu được tình yêu nam nữ như thế nào, len lén xem qua “Xuân Cung Đồ” (tranh khiêu dâm), len lén nghiên cứu qua những tư thế ướt át kia.

Hôm nay có một mỹ nam còn hoàn mỹ "Sạch sẽ" hơn trong sách, đứng trước mặt của nàng, nàng không khỏi hít một hơi, nước miếng chảy ra, mắt không khỏi nhìn nơi kia một chút, nam nhân này rất tốt, rất cường đại.

Hoa Nhiễm nghĩ, nàng vẫn chưa kết hôn, không bằng cho hân lần đầu tiên, sau đó trời chạt hân.

Thật ra thì không cho hân cũng được, nhưng phải cất tiếng hét lớn chói tai, hấp dẫn mọi người tới đây, để cho bọn họ quơ tay múa chân, đến lúc đó, cái gì cũng không nói, nàng giữ được trong sạch, cũng không giữ được danh dự. Nàng rất nhanh loại bỏ suy nghĩ này ra ngoài, tiếp theo nàng cảm giác thân thể chợt lạnh, còn chưa hoàn toàn phục hồi tinh thần thì nam nhân trước mắt này cũng đã đem y phục của nàng cởi ra một chút cũng không sót gì.

Nàng bị hân cởi sạch, y phục che kín thân thể trong khoảnh khắc cứ như vậy lộ ra trước ánh mắt của một nam nhân, nàng ngượng ngùng và hoảng sợ, trong lúc nhất thời toàn bộ hiện lên trên mặt của nàng.

Tiếng nói của nàng còn chưa lên đến cổ họng, đôi môi nóng bỏng của nam nhân kia đã đặt lên môi nàng, giờ phút này đối với Nguyệt Vô Phong mà nói, hân không yêu, hân chỉ muốn hạ hỏa thôi, chỉ là hân muốn nữ nhân phía dưới này cho hân khoái cảm mãnh liệt, những chuyện khác hân không quản, đi bộ, cởi quần áo cũng đã chiếm dụng quá nhiều thời gian, nhân nại đã đạt tới cực hạn.

Chuyện muốn làm đều đã quyết, giống như không còn lựa chọn khác, trên thực tế muốn tìm lựa chọn khác cũng không thể.

Không có màn dạo đầu, bọn họ đã hòa tan thành nước, vẻ mặt Hoa Nhiễm trong nháy mắt tái nhợt, hàm răng cắn môi thật chặt, không để cho mình lên tiếng, biết lần đầu tiên rất đau, nhưng không biết lần đầu tiên lại đau như vậy, đột nhiên nàng muốn khóc, uất ức nước mắt chảy ào ào, nàng gieo gió gặt bão.

Hân XX ăn kẹo hồ lô của nàng, kết quả nàng bị OO rồi. . . . .

Nguyệt Vô Phong vui đầu ở cổ của nàng, từng giọt mồ hôi rơi ra, đôi tay giữ eo của nàng thật chặt. Mắt hân hơi khép lại, trên mặt mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống. Toàn thân hân giác quan đều tập trung vào một chỗ, nơi đó thật ấm áp, như một bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm hân, rất tiêu hồn đến tận xương. Mũi của hân phát ra tiếng hử nhẹ, hương thụ không có gì so sánh được. Hoặc liếm hoặc cắn, cũng làm cho hân cảm thấy hưng phấn không nói nên lời, đột nhiên nếm đến nước mắt mặn chát, theo bản năng hân ngẩng đầu lên, thấy trên mặt nàng nước mắt chưa khô, lý trí của hân hơi quay trở lại.

Giờ phút này, Nguyệt Vô Phong vẫn bị dục vọng chiếm giữ, nhưng hân cũng biết mới vừa rồi hân không khác gì cảm thú, thân thể hân dừng lại bất động, môi hôn nước mắt nàng, giống như yêu gương mặt mềm mại của nàng, không khỏi hôn thêm mấy cái, Hoa Nhiễm trong nháy mắt cảm nhận được hân dịu dàng, tinh thần có chút hoảng hốt, Nguyệt Vô Phong nhìn thấy trên mặt Hoa Nhiễm có chất trong suốt, không biết là nước mắt hay nước miếng, vươn tay thấm ướt loại chất lỏng này, lau sạch gương mặt nàng, sau khi lau sạch sẽ, mới phát hiện Hoa Nhiễm không tính là Đại Mỹ Nữ, cũng coi là một tiểu mỹ nữ.

Hân thanh âm khàn khàn hỏi, "Đau không?"

"Đau, rất đau. . . . . Ô ô. . . . ." Hoa Nhiễm không khỏi lớn tiếng khóc lên, nàng thảng, lại thua thân thể.

Nguyệt Vô Phong cố kiềm nén khó chịu, từ trong cơ thể nàng lui ra ngoài, đền bù màn dạo đầu lúc này, bàn tay vuốt ve bộ ngực rất tròn của nàng, ngực Hoa Nhiễm không phải đặc biệt lớn, nhưng hình dáng đặc biệt đẹp, giống như quả lê tươi sáng, đầy một nắm tay.

Lúc Nguyệt Vô Phong đặt môi lên mút khe, có thể cảm thấy thơm mùi sữa nhân nhật, đây là hương vị ngọt ngào ngon miệng, bàn tay còn lại của hân dọc theo đường cong của nàng chảy xuống, còn khe vuốt ve nơi dung hợp, nơi đó chất lỏng đỏ tươi lạnh lẽo, cũng chứng minh hân vừa mới làm việc rất tàn nhẫn.

Hân bắt đầu dịu dàng đối đãi nàng, hân muốn để cho nàng từ từ thích ứng, âm thanh khàn khàn, "Đã tốt một chút chưa. . . . . ?"

Mặc dù vẫn đau đớn, nhưng có thêm một chút nữa thì chính nàng cũng có khoái cảm không rõ, nàng lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, giờ phút này mới phát hiện huyết đạo không biết từ lúc nào đã giải khai.

Bởi vì hân dịu dàng, Hoa Nhiễm cũng từ từ động tình, ánh mắt sưng mù, cảm dỗ và luống cuống, Nguyệt Vô Phong cảm nhận được nàng ướt át, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, "Ta tới đây. . . ."

Hân lần nữa tiến vào thân thể của nàng, ngọt ngào hít thở không thông để cho hân thanh nhẹ ra tiếng, từng phát từng phát kích động, cắn nuốt môi nàng ngâm nga, đầu lưỡi hân sượt ám cánh môi mềm mại của nàng, dường như hân muốn nuốt vào trong bụng của mình. . . . .

Hoa Nhiễm cảm thụ được nàng bị lấp đầy, mỗi một cái cử động của hân cũng mang đến khoái cảm cho nàng, lúc này khoái cảm đã hoàn toàn xóa đi đau đớn, hai tay của nàng không tự chủ ôm lấy tấm lưng ẩm ướt của hân, hai chân cuốn lấy bờ eo của hân.

Tác dụng của thuốc chậm tan, hân muốn nàng nhiều lần, đưa nàng mãnh liệt lên thiên đường, trải qua vui vẻ, nếu là Thiên đường thì địa ngục cũng không quan trọng, quan trọng là, cái loại cảm giác thỏa mãn, có thể làm cho người ta sa ngã.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hôn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Khi màn đêm buông xuống, Nguyệt Vô Phong rớt cuộc tỉnh lại, sau khi hấn tỉnh lại, ý thức của hấn hoàn toàn khôi phục, hấn đang trần truồng nằm trên giường, bên cạnh hấn là một nữ nhân, thân thể cũng trần truồng, hai tay của nữ nhân kia vòng quanh cổ của hấn, hai chân quấn bờ eo của hấn, đầu đang chôn ở vai hấn, nhẹ nhàng ngáy khò khò, trên mặt còn có mồ hôi hơi lạnh.

Giờ khắc này trong lòng hấn không biết nên cười hay nên khóc, hấn thất thân, mới vừa rồi hấn thô lỗ hấn với nàng, hấn đều nhớ. Nếu hấn không ăn viên kẹo hồ lô kia, những chuyện này cũng sẽ không xảy ra, tiếp theo hấn nên làm gì.

Về chuyện buôn bán, hấn rất thông minh, nhưng lúc này có vẻ luống cuống, nhìn nữ nhân này mới vừa rồi bị hấn đè ở trên người kêu đau, hấn thương tiếc, hấn vươn tay ra vén lọn tóc ướt mồ hôi của nàng, nhưng vừa mới bỗng nhúc nhích, Hoa Nhiễm mất liền mở ra, trong mắt mang theo phồng bị thật sâu, tay Nguyệt Vô Phong trong nhất thời không biết để vào đâu, trong mắt của hấn áy náy, không biết nên làm sao sao đối mặt nữ nhân này.

Hoa Nhiễm đột nhiên ôm chặt lấy cổ của Nguyệt Vô Phong, làm hấn hít thở không thông, "Nam nhân, ngươi là người của ta, không cho phép ngươi trốn, nếu chạy, chân trời góc biển ta cũng sẽ đuổi kịp ngươi!"

Mới vừa rồi Nguyệt Vô Phong còn cho rằng nữ nhân này là người dịu dàng, nàng nằm dưới thân hấn quyến rũ, kêu khóc, vậy mà bây giờ hấn nghe giọng nói to của nàng, hấn lại cảm thấy nữ nhân này là người đàn bà đánh đá, nhìn hấn sai lầm rồi. Cổ của hấn cũng sắp bị vụn gãy.

"Ngươi hiện tại phải cưới ta, phải cưới. . . . ." Hoa Nhiễm gắt gao ôm hấn thật chặt, dù sao thân thể đã là của hấn, cái gì xấu hổ cũng không cần, nàng chỉ biết hiện tại không được đánh mất con cá này, nếu để cho hấn chạy trốn, nàng không còn mặt mũi nào với cha mẹ, thừa cơ, từ đầu giường nàng móc ra một viên hoàn thuốc nhét vào trong miệng Nguyệt Vô Phong, sau đó đem hấn miệng hợp lại, thuốc kia cũng tan trong miệng.

"Vẫn là thuốc?" Nguyệt Vô Phong liếc mắt nhìn Hoa Nhiễm, trên mặt mơ hồ tức giận, mới vừa rồi thứ thuốc này đã sớm ép khô thể lực hấn, nếu làm một lần nữa, hấn hết tính mà chết. Hấn móc cổ nôn ọe, nhưng cái gì cũng nôn không ra được.

"Không phải!" Hoa Nhiễm gian trá cười lên, "Đây là một loại thuốc để cho ngươi ở lại bên cạnh ta, ăn loại thuốc này, võ công của ngươi mất hết, hơn nữa nếu ngươi chạy, trong vòng một tháng tất khiến sẽ chảy máu mà chết, cho nên đời này, ngươi nhất định sống là người của ta, chết là quỷ của ta, cả đời này ngươi cũng đừng muốn chạy trốn khỏi bàn tay của ta".

Nàng liếc thấy đáy mắt Nguyệt Vô Phong hận hận, tiếp tục cười gian trá, "Ngươi thua, ta thắng, ta nghĩ muốn, chính là ngươi! Cho nên ngươi phải cưới ta".

Nguyệt Vô Phong vui đầu vào trong gối nằm mềm mại, hấn hết ý kiến, nữ nhân này là một tiểu ác ma, nàng thắng hấn, nàng muốn đem hấn trói cả đời. . . . Trong nhà, cha đang xem xét đối tượng cho hấn, không biết là tiểu thư khuê các nhà nào, không biết là xinh đẹp như hoa thế nào.

"Nói, ngươi rớt cuộc có phụ trách không phụ trách. . . . ." Hoa Nhiễm nhất quyết không tha, mặc dù chính nàng có chút lo lắng không yên, dù sao hai người không phải là yêu nhau, hơn nữa chuyện này cũng không thể hoàn toàn đẩy trách nhiệm lên người nam nhân này, nhưng nàng một hoàng hoa đại khuê nữ, cứ như vậy bị người chiếm đoạt, chuyện này còn làm thế nào a.

"Ta phụ trách. . . . .". Đầu đặt bên gối truyền đến giọng nói rầu rĩ, một lúc sau, hấn biết nàng gọi là Hoa Nhiễm, nàng biết hấn gọi là Nguyệt Vô Phong.

Một khắc sau, nàng tự cho mình là vị hôn thê của hấn, một khắc sau, hấn bắt đầu cảm thán vận mạng không công bằng, một khắc sau, tất cả mọi người nơi đây đều biết bọn hấn có gian tình, chính bọn hấn cũng không bác bỏ chuyện này, thành công nhận. Một khắc sau, nàng nói không bán thuốc nữa, dẫn theo nam nhân đoạt nàng thân thể về nhà thành thân.

Trong thôn có nam nhân thôn thức, thuốc dùng tốt như vậy cũng không có nữa, trong thôn cũng có nữ nhân ghen ghét, tại sao một nữ nhân như vậy câu được một chàng rể rùa vàng đây?

Một tiếng thờ dài thật lớn, đây là số mệnh a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Bốp....."

Thủy Tinh Cầu trong nháy mắt mảnh vụn văng tung tóe, ánh sáng màu xanh dương trong lúc nhất thời chiếu sáng động nham tối đen.

Thập Dạ về mặt tức giận, nữ nhân thuộc về hấn lại có thể cùng nam nhân khác. . . Mới vừa rồi, Thủy Tinh Cầu đã chiếu rọi tất cả bí mật. Hấn không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng!

"Dạ, sao lại tức giận?" Chỗ tối đi ra một nữ nhân mê hồn, một cái khăn lụa màu đen che mặt kín khuôn mặt nàng, chỉ chừa ra hai ánh mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy sống mũi thẳng tắp và một đôi mắt hạnh đang giấu cợt. Nàng gọi là Lục Thủy Xích Đồng Tử, chỉ vì đôi mắt của nàng, trời sanh có màu đỏ, chẳng qua, hiện tại nàng luyện võ công nên đã có năng lực khống chế màu sắc đôi mắt của mình.

Xích Đồng nhẹ cong khoe miệng, "Dạ, người thật đúng là. . . . . Ha ha, " nàng cúi đầu nở nụ cười, "Người vẫn biết ta đối với nam nhân không có hứng thú".

"Vậy người trực tiếp giết hẳn đi! Ta nhớ người có danh hiệu Độc Vương?"

Xích Đồng kiều miểu cười thành tiếng, liếc mắt nhìn đuôi rắn đang đưa trên mặt đất sau lưng Thập Dạ, "Dạ, hay là người giải quyết bữa trưa hôm nay rồi hãy nói, lần này cần tìm nữ nhân như thế nào ? Gầy, mập, kiều miểu, hay lãnh ngạo?"

"Dù sao là bữa trưa, thế nào cũng được!"

Thập Dạ yêu mỹ, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch lên, dung nhan tuyệt thế khiến cho bất kỳ nữ nhân nào cũng cảm thấy xấu hổ, mái tóc bạch kim dài rủ xuống trên mặt đất, phối hợp với áo khoác đỏ rực như máu, cả người phát ra hơi thở yêu tà. Trong nháy mắt tiếp theo, đuôi rắn phía sau hẳn biến mất không còn bóng dáng, giống như mới vừa rồi, đuôi rắn khổng lồ kia chỉ là một ảo giác.

Lục Thủy Xích Đồng Tử không quá nửa nén hương đã tìm được bốn nữ nhân quyến rũ đến, nàng nhìn bốn nữ nhân này nói, "Phục vụ hẳn cho tốt, chỗ tốt sẽ không thiếu cho các người".

Bốn nữ nhân này béo, gầy, tư thái khác nhau. Trước một khắc vẫn đang trên đường cái, thoát một cái đã xuất hiện ở bên trong động nham tằm tối này, trong lòng các nàng có chút lo lắng nhưng vừa định chạy đi, lại phát hiện chớp mũi lượn lờ một mùi thơm nhân nhật, thanh nhã, bốn người họ theo mùi thơm đó đi tới, ở bên trong mờ mịt hơi nước, một nam nhân tóc trắng đang đứng trong bốn, mái tóc búi lên thật cao, lộ ra phần lưng tròn bóng như bạch ngọc và thoát thoát khe mỏng, bốn nữ nhân không khỏi nhìn chòng chọc.

Âm thanh dụ hoặc của nam nhân đưa tới, "Còn đứng đó làm gì, tới đây. . . . ."

Bốn nữ nhân không tự chủ được, dời thân thể đi về phía trước. Bước chân chậm rãi di động lạo xạo tiến lên.

Thập Dạ lui về sau một bước, tựa người vào thành bồn, tay chân mở ra, bốn nữ nhân đều nín thở, quỳ trên mặt đất, không tự chủ đưa ra bàn tay ngọc thon thon, chia ra làm hai bên trái, phải của hắn, nắm bóp hai vai, huyệt Thái Dương, nặng nhẹ vừa phải thích hợp, xoay quanh một vòng, Thập Dạ thỏa mãn thở ra.

Khi Thập Dạ tắm xong, từ trong nước đứng dậy, sau đó xoay người lại, bốn nữ nhân hô nhỏ một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào dùng ngôn ngữ đi biểu đạt người trước mắt, dung nhan độc nhất vô nhị, "Đẹp quá. . . . ."

Thập Dạ không cảm thấy tức giận, hẳn khẽ cong đôi môi đỏ mọng, hơi thở như hoa lan, "Đẹp sao?"

Bốn nữ nhân nghe hẳn hỏi, khẽ ngáy ngẩn, vội vàng cúi đầu, không biết vì ngượng ngùng hay không dám bày tỏ thẳng với nam nhân trước mắt này. Trong lòng bàn tay đầy mồ hôi.

"Cởi y phục xuống, đem thân thể tắm rửa sạch sẽ. . . . ." Thập Dạ nhìn dáng vẻ bốn nữ nhân, không khỏi cong khoe miệng, chỉ có nữ nhân kia mới dám ở trước mặt của hắn can rờ. Nhớ tới nữ nhân kia, đột nhiên cảm thấy bốn nữ nhân trước mắt có chỗ thua kém, mặc dù quyến rũ hay vóc người của nàng đều kém bọn họ, nhưng hẳn yêu nàng, không oán than, không hối hận.

Hắn đứng lên, đôi chân tròn bóng đập lên tấm thảm lông bên cạnh bồn, không dùng khăn lông lau thân thể của hắn, từng dòng nước theo thân thể hắn nhỏ xuống bấp thập, hấp dẫn không nói nên lời. Trên người hắn phát ra hơi ấm làm cho nước trên người hắn trong nháy mắt khô ráo, mái tóc bạch kim dài xõa xuống, che đầy cảnh xuân sau lưng.

Nữ nhân phía sau hắn ghen hờn nhìn trần trối, miệng đắng lưỡi khô, có khi ẩn hiện càng thêm mê hoặc. Suy nghĩ của các nàng dừng lại, khi thấy vật đặc trưng của nam nhân phía trước bụng hắn, chỉ cảm thấy dưới bụng oanh một tiếng, mơ hồ dậy sóng.

Thật ra có lúc, đánh vào thị giác chính là tán tỉnh tốt nhất.

"Đem thân thể lau khô, sạch sẽ, đến trong phòng tìm ta!" Thập Dạ đưa tay lên, ánh sáng xung quanh tối lại một chút, ánh sáng màu hồng mờ mịch chiếu vào da thịt trắng như tuyết của hắn, trông vô cùng quý dị.

Các nữ nhân xiêm áo hầu như không còn, đứng trước chiếc giường êm ái rộng rãi của Thập Dạ, Thập Dạ nằm nghiêng trên giường, một tay gối đầu, trên người miễn cưỡng khoác một tấm áo choàng màu đỏ chót, vật áo rộng mở, mặc cho tơ lụa xiêm áo chảy xuống vai, lộ ra tảng lớn da nõn nà trắng như tuyết.

Thập Dạ đưa ra một ngón tay ngoắc ngoắc bọn họ, khoe miệng tươi cười tà mị, giống như bông hoa sinh trường trên vách đá cứng, nở rộ, xinh đẹp khác thường, "Bắt đầu đi".

Ánh mắt bốn nữ nhân nhìn ngực Thập Dạ, không biết bởi vì vẻ đẹp tuấn mỹ của Thập Dạ dụ hoặc bọn họ, hay cử động kia dụ dỗ bọn họ, trên mặt của các nàng có vẻ xấu hổ, ngay sau đó, giống như con rắn quấn lấy hắn.

Một nữ nhân tiến lên đem đôi môi đỏ mọng đưa tới, lúc sắp chạm vào đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Thập Dạ, hần giờ ngó tay thon thon như ngọc ra, nhẹ nhàng đặt lên môi của nàng, trong ánh mắt hấp dẫn, ra lệnh, "Nơi này, người không thể đụng đến".

Tám cánh tay mềm mại không xương, rất có kỷ xảo vuốt trên người của hần, nhẹ nhàng cởi bỏ tấm áo choàng màu đỏ trên người hần, thân thể trên giường phối hợp với tấm áo choàng màu đỏ làm nổi bật vẻ mặt tinh xảo hoàn mỹ, xinh đẹp làm cho người ta không thể rời bỏ tầm mắt.

Tay của nữ nhân vuốt từ cổ của hần đến ngực, da thịt mịn màng giống như tơ lụa thượng hạng, họ vuốt khe bộ ngực nổi lên của hần, dùng ngón tay xoa nhẹ, bụng không có miếng thịt dư thừa, trực tiếp trượt xuống, vuốt ve nơi bụng dưới của hần, khẽ vuốt ve, cho đến chỗ đó từ từ trở nên thẳng tắp.

Bốn nữ nhân đều đã động tình, giữa đùi bọn họ ào ạt chảy, giọng Thập Dạ khàn khàn, "Từng người một, tiến lên. . . . ."

Một nữ nhân đã nhìn không được, tiến lên giạng chân ở phần eo của hần, quay trái quay phải, thân thể của nàng lập tức bị phình lên, chuyển động, vừa thỏa mãn rên rỉ, tiếng rên rỉ phát ra càng lớn. . . . .

Xích Đồng đứng ngoài cửa, nghe tiếng rên rỉ, lạnh lùng cảm thán, "Những nữ nhân này, ai cũng lăng lơ. . . . . tình lực của Dạ thật tốt, mỗi ngày cỡi vài người. . . . . Hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thật là một đám phế vật, mới đến vài cái đã không được!

Nữ nhân bên cạnh Thập Dạ luôn miệng nói mình không được, nàng liên tiếp thở gấp, trước ngực phập phồng kịch liệt. Thập Dạ đột nhiên lật người một cái, đem một nữ nhân nặng nề đè phía dưới, ánh mắt của hần phát ra một loại ánh sáng không rét mà run, hai tay của hần nắm hai gò bồng đảo mềm mại của nàng, dùng sức vuốt ve, cho đến khi nữ nhân nhỏ giọng hô đau, hần mới buông ra. Hần chỉ dừng lại một chút, tay của hần liền trượt xuống giữ chặt eo nữ nhân, bụng dưới dùng sức kích thích, từng phát, từng phát đâm xuyên đến chỗ sâu nhất, nữ nhân ngâm nga cùng tiếng vỗ chỗ tư mật, sau giữa trưa như một âm luật hòa hài. . . . .

Hần tận sức làm cho nữ nhân phía dưới thỏa mãn, trừ môi, môi của hần hôn qua môi của nàng, cảm thụ ngọt ngào của nàng, vì vậy hần không cho phép những nữ nhân khác đụng nó. Khi Thập Dạ đè nữ nhân thứ tư, hần khẽ nhắm mắt lại, trong đầu lập tức lóe lên là dáng vẻ của nàng, bộ dáng nàng chống nạnh quở trách hần, hai mắt thật to nhìn chằm chằm hần, cái miệng nhỏ hồng hồng nhanh chóng đóng mở, không biết nói gì, khoe môi hần nhếch lên một tia dịu dàng, nhẹ giọng rù rì nói, "Hoa Nhiễm. . . . ." Hần dùng lực ôm nữ nhân phía dưới, nhanh chóng rung động mấy cái, rốt cuộc đạt tới tột cùng. . .

Hần mở mắt, hỏi nữ nhân phía dưới, "Thích không?"

"Thật thích!" nữ nhân phía dưới phát ra than nhẹ, thanh âm tê dại mềm mại. Nàng kêu lên một tiếng, còn chưa hiểu chuyện gì, nửa người dưới và nửa người trên của nàng đứt lìa ra, máu tươi bắn tung toé, trên khăn trải giường đỏ thẫm xuất hiện một màu đen quý dị.

Hai chân Thập Dạ đã bị một cái đuôi rắn màu đen khổng lồ thay thế, đuôi dài cuộn cuộn nổi lên thân thể nữ nhân, đưa đến khoe miệng, đưa tay ra sờ sờ mặt của nàng, "Vui vẻ phải trả giá thật lớn!"

Ba nữ nhân khác từ trên đường rơi xuống địa ngục, từ trong ảo tưởng lãng mạn tới thực tế tàn khốc, họ cử động, muốn chạy trốn nhưng thân thể dường như sớm đã không phải là của họ, không thể động đây, hoảng sợ đến nỗi các nàng quên thét chói tai.

Xích Đồng thờ dãi, còn phải sống một tháng như thế, Thập Dạ này, đem bạn trên giường biến thành thức ăn, quá trình tại sao làm được như thế, nàng là người máu lạnh nhưng đối với chuyện như vậy có chút sợ hãi.

Thập Dạ ngồi ở đầu giường, khoe môi có vết máu, áo choàng màu đỏ càng thêm đỏ tươi, hần hít một hơi thật sâu, mùi máu tanh rất thơm, đây là một loại mùi thơm khắc vào xương tủy.

Nếu không phải vì thân thể hần suy yếu, hần đã sớm đi ra ngoài tìm nàng rồi, nếu không cũng sẽ không bị nam nhân khác chiếm tiên cơ.

Hai tháng trước hần quen biết với Hoa Nhiễm, ngày đó đúng lúc hần bị cha của mình dùng lực cấm trả, trên người chảy ra dòng máu yêu tộc, hần biến thành người không ra người, yêu quái không ra yêu quái. Giờ phút này, toàn thân hần tản ra tà khí quý dị, xinh đẹp, hần phải tìm nữ nhân, uống máu của các nàng, ăn thịt của các nàng, nếu không pháp lực của hần không có cách nào khôi phục.

Hần lấy đuôi rắn biến thành đôi chân, mình mặc áo choàng màu đỏ đi trên đường cái, tìm kiếm con mồi hần muốn, trên đường cái người lui tới không ngừng, nhưng hấp dẫn hần nhất là tiếng rao hàng không giống người khác, "Bán thuốc đây, bán thuốc đây, thuốc nơi này tốt nhất trên thế giới, bỏ lỡ thôn này, cũng không tìm thấy ở nơi khác. . . . ."

Thanh âm của nàng rất ngọt, vì liên tục cao giọng gào thét, có chút bị hụt hơi, nàng thở gấp.

Thập Dạ không tự chủ được đi tới gần nàng, trên đường cái không có một người nào để ý nàng, nhưng Hoa Nhiễm vẫn ra sức gào thét, trên mặt nụ cười cười mờ, cố gắng để cử thuốc của mình.

Thập Dạ đứng lại trước mặt nàng, nữ nhân này ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào hắn, tròng mắt trắng đen rõ ràng của nàng trong một khắc nhìn vào thẳng vào hắn. Chưa từng có một nữ nhân nào dám nhìn thẳng vào hắn, vừa rồi đi tới, có rất nhiều ánh mắt nữ nhân dính trên người của hắn, tuy nhiên chỉ nhìn ở xa xa. Chỉ cần ánh mắt lạnh lùng của hắn quét qua, họ liền lập tức cúi đầu.

Bị nữ nhân trước mắt này nhìn chòng chọc thật lâu, Thập Dạ không khỏi tức giận, lại nghe nữ nhân trước mắt này nói, "Công tử, thật ra thì ngươi không cần mua thuốc cũng được, bởi vì vẻ đẹp của ngươi chính là thuốc tốt nhất. Nhưng ánh mắt của ngươi quá lạnh lùng, sẽ dọa sợ nữ nhân dưới người của ngươi, cho nên ta đề nghị nên mua một ít thì tốt hơn. . . . ."

Thập Dạ tức cười, đáy lòng không khỏi ngấm chế giễu, vẫn nghiêm mặt, đột nhiên trong cơ thể ma tính bộc phát, hắn cần máu, máu của nữ nhân. Hắn nhìn nữ nhân trước mặt lộ ra nụ cười mê hoặc, "Cô nương, thuốc này ta muốn mua hết, trong nhà còn nữa không? Ta còn cần nhiều hơn".

Hoa Nhiễm đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, "Công tử, mua nhiều như vậy cũng không hay, ăn sẽ hư thân thể".

Thập Dạ cố gắng chịu đựng, ở trên đường sẽ đem nàng xé nát, "Bằng hữu của ta cũng cần!"

"Vây cũng tốt, ta về nhà lấy". Hoa Nhiễm cười khờ dại, vừa thu dọn quán, nụ cười hồn nhiên, trong phút chốc xoay người lại, nàng cười thật tà ác, hắc hắc, bán nhiều như vậy, một trăm lượng bạc đó.

Thập Dạ có thể cảm nhận được nét mặt của nàng, khẽ nhú mày, nữ nhân này đúng thật là. . . . . Đặc biệt.

Sau khi Hoa Nhiễm đưa Thập Dạ về nhà, Thập Dạ cũng đã khẩn cấp đóng cửa lại, đuôi rắn sau lưng không kịp chờ đã hiện ra, Hoa Nhiễm mơ hồ cảm thấy trong không khí u ám, xoay người lại nhìn nam nhân xinh đẹp mới vừa rồi, bây giờ càng thêm xinh đẹp, ánh mắt quý mị, đuôi rắn khổng lồ phía dưới đã sớm uốn lượn.

Thập Dạ nhìn thấy Hoa Nhiễm quay đầu lại, vốn cho là nàng sẽ sợ hãi, không nghĩ tới Hoa Nhiễm chỉ cười cười, tiến lên hung hăng dùng chân đá đuôi rắn hắn một cái, nơi đó là nhược điểm của hắn, hắn đau đến đỏ mồ hôi lạnh. Ngay sau đó, Hoa Nhiễm xuất ra quyền, hai quả đấm nhanh chóng đánh trúng trên mặt hắn, "Hừ, con rắn tinh nhỏ, ngươi lừa ta, bạc của ta, bạc của ta. . . . Ta muốn đem cái mặt đẹp của ngươi đánh cho thành đầu heo".

Thập Dạ đảo người, đưa tay nắm Hoa Nhiễm quăng lên giường, cái miệng của nàng đỏ sẫm lên giường, đau đến nỗi nàng thét chói tai, nàng xoa cái miệng của mình, ngón tay chỉ vào Thập Dạ, "Con rắn tinh nhỏ, ta cho ngươi biết, ngươi dám khi dễ ta, ta sẽ nói cho Hoa Yêu cha ta biết, hừ, lão nhân gia người nhất định sẽ đem ngươi chặt làm trăm mảnh".

Thập Dạ bị nàng lăn qua lăn lại, cảm giác khó nhịn có chút suy yếu.

Cha nàng là Hoa Yêu? Chẳng lẽ chính là phong lưu Hoa Yêu, nữ nhân trước mắt này trên người cũng có một nửa máu của Hoa Yêu, không trách được nàng không sợ yêu quái, lại có thể đánh trúng vào mặt hắn, không biết bản tính phong lưu, nàng thừa kế mấy phần.

Hoa Nhiễm nhìn thấy Thập Dạ sừng người tại chỗ, không khỏi sinh ra lòng thương hại, cha nàng từng nói với nàng, nửa yêu quái không khác với người thường, trừ phi bị thương nặng, mới có thể biến thành nửa người nửa yêu, vì vậy nàng đứng lên, tới gần hắn, sờ sờ mặt của hắn, "Con rắn tinh nhỏ đáng thương, ngươi làm sao vậy, cần ta giúp một tay sao?"

"Ta muốn ăn ngươi". Thập Dạ đột nhiên cũng không muốn giết nàng, đầu tiên nàng là con gái của Hoa Yêu, tiếp theo hắn cảm thấy nàng là cô gái tốt nên hảo hảo hưởng thụ thể giới này.

Trong nháy mắt Hoa Nhiễm sai bước, trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ, Thập Dạ cũng không đuổi theo, thấy nàng chạy, mình cũng nên đi tìm con mồi mới, nhưng hắn mới vừa dùng đuôi rắn bò đến sân, chỉ thấy Hoa Nhiễm trong tay bụng một chén không biết là máu động vật gì, Hoa Nhiễm run lấy bảy đem máu đưa tới, "Con rắn tinh nhỏ a, thật ra ta cũng là một đóa hoa nhỏ xinh đẹp nhưng không có mùi máu tươi, cho nên ngươi chỉ nên uống máu heo thôi. . . . ."

Thấy mùi máu, bản năng khát máu Thập Dạ nổi dậy, thấy nữ nhân trước mắt hắn vẫn lắc lư, lần này hắn không chút lưu tình đem nàng ném ra ngoài tường, hắn dùng tốc độ nhanh nhất đi tìm nữ nhân khác. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Kể từ hôm đó, Thập Dạ chỉ tới một lần, lần đó sau khi hắn ăn uống no đủ, hắn mới ra ngoài, hắn lại đi gặp Hoa Nhiễm, không nghĩ tới nữ nhân kia đã

sớm quên mất hẳn không còn một mộng, lúc nàng nhìn thấy hẳn, trong mắt không có một chút cảm giác quen biết, nàng dắt tay áo của hẳn, giới thiệu thuốc nhà mình tốt đến cỡ nào.

"Nam nhân xinh đẹp như ngươi, chuẩn bị thuốc như vậy, cuộc yêu càng thêm đặc ý".

Trong một khắc, Thập Dạ cảm thấy có một loại mất mát mà cho tới bây giờ chưa từng nếm qua, hẳn dùng sức nắm tay Hoa Nhiễm, cơ hồ muốn làm gãy tay nàng, tại sao trong mắt nàng không có hẳn.

Hoa Nhiễm vội vàng nói, "Ngươi muốn bao nhiêu thì lấy đi, xem như ta tính cho ngươi rẻ hơn một chút!"

Thập Dạ âm ức, từ trong lòng ngực móc ra mấy nén bạc ném tới, "Không cần".

Nói xong, hẳn xoay người rời đi, không muốn rước lấy tức giận từ nữ nhân này.

"Công tử, thuốc của ngươi . . . ."

"Ta không cần. . . . ." Hẳn nghĩ nghĩ xoay người lại, nhanh chóng giữ chặt cái ót Hoa Nhiễm, đặt đôi môi đỏ tươi của mình lên môi nàng, cảm giác mềm mại làm cho tâm thần hẳn nhận nhận, đang lúc hẳn muốn hôn càng sâu thì bị Hoa Nhiễm tát một cái thật mạnh, Hoa Nhiễm giận dữ ngút trời, ngửa mặt lên trời thét to, "Nụ hôn đầu tiên của ta. . . . đã bán đi".

Hắn càng chạy càng nhanh, khỏe môi hiện ra nụ cười ôn nhu, còn hai tháng nữa, hẳn sẽ thoát khỏi thương tích, đến lúc đó, Hoa Nhiễm ngươi, nơi nào cũng không thể trốn. Bây giờ hẳn không dám đến gần nàng, hẳn sợ mình đột nhiên nổi điên, liền đem nàng ngấm vào trong miệng, hẳn cũng sợ hẳn đột nhiên làm chuyện táo bạo với nàng.

Nhưng hẳn nhớ nhung nàng, vì vậy hẳn dùng tinh cầu nhìn nàng, tiếng rao hàng của nàng trên đường cái, lúc nàng đang tắm thân thể trần truồng, vừa lau chùi thân thể, vừa vui sướng ngâm nga, mà lúc đó, dục vọng của hẳn luôn căng ra, không được phóng thích, hẳn yêu thích nàng, thích nàng thảnh thơi ngây thơ, thảnh thơi thuần khiết, thảnh thơi bá đạo. . . . . khi nàng ở trong thùy tinh cầu, nàng là của hẳn, một mình hẳn.

Nhưng chuyện thế gian tất cả đều không phát triển theo nguyện vọng của người ta.

Kể từ lúc bên cạnh nàng có thêm một nam nhân, nàng đã thay đổi cuộc sống hiện tại, nàng thu dọn quán, đi theo nam nhân này tới thôn Bảo, hẳn không quen nhìn nàng cười với người kia, hung hăng với người kia, thể hiện tâm lòng chân thật của nàng đối với nam nhân này.

Thập Dạ đột nhiên nở nụ cười, "Cướp đi nàng đều phải chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Hôm đó, Nguyệt Vô Phong bởi vì thuốc kích thích mà chiếm đoạt thân thể Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm cũng coi là giả vờ chối từ, thúc đẩy chuyện hôn nhân của mình. Lúc mây mưa, Hoa Nhiễm nói đùa mà thành thật, nàng đã dự tính xong cuộc sống của mình.

Sau khi mây mưa, Hoa Nhiễm cường ép Nguyệt Vô Phong phụ trách cưới nàng, mà Nguyệt Vô Phong cũng cuối cùng đồng ý. Khi trời sắp tối, các nam nhân mua thuốc kích thích theo nhau tới, bình thường vào lúc này nhà của Hoa Nhiễm mở rộng cửa, hôm nay thì khép hờ, bọn họ cũng không thèm để ý, đẩy cửa ra, một mùi phóng đăng xông vào mũi, ánh trăng nhân nhật ngoài cửa chiếu vào, nhìn những thứ vừa mới xảy ra trên chiếc giường trong nhà này mà không hiểu thì bọn họ sẽ uống phí là nam nhân.

Đêm đó, Hoa Nhiễm mời người trong thôn tới chứng kiến hôn nhân của bọn hắn, ngày thứ hai, vứt bỏ tất cả nơi này, nàng muốn mang hẳn về cho Hoa Yêu cha nàng nhìn một chút, nàng có thể ra tay bắt được chàng rể rửa vàng, cho thấy cũng không phải là không có ai muốn Tiêu Hoa nàng.

Gần một tháng tròn, Nguyệt Vô Phong tìm hiểu tính khí của Hoa Nhiễm. Hẳn biết nàng chỉ là một thôn nữ, cả tiếng rao hàng bán thuốc cũng rất dân dã, nhưng hẳn không biết nàng rất hung hãn, nàng sẽ rộng to, la hét với hẳn, cũng sẽ động thủ đánh người, sức lực vẫn rất lớn. Hơn nữa nàng còn luôn nhắc đến một loại lý luận kỳ quái của Hoa Yêu.

"Cha ta nói, giữa phu thê phải ôm ấp thật nhiều, gần gũi thật nhiều, làm thật nhiều".

Lúc Nguyệt Vô Phong vừa mới nghe Hoa Nhiễm nói những lời này, hẳn đang thông thả uống trà, nghe nàng nói xong, nước trà trong miệng bị hẳn phun hết ra ngoài.

Cổ họng của hẳn giờ phút này bị sặc nước trà, nên hẳn đang che miệng ho khan, Hoa Nhiễm chuyển tới phía sau hẳn, ôm hẳn, thân thể thật mềm mại dán chặt vào lưng của hẳn, khi đôi tay nàng bắt chéo phần bụng rắn chắc của hẳn, ôm rất nhẹ, trong nháy mắt, Nguyệt Vô Phong cảm giác thân thể mình cứng ngắc. Hẳn có thể cảm nhận mùi vị trên người Hoa Nhiễm, trên người của nàng có một loại mùi hoa nhân nhật rất tự nhiên cùng với mùi thơm cơ thể

nàng quyền lấy nhau.

Hoa Nhiễm ôm hấn, không tìm không phổi ở sau lưng hấn cười, "Coi như cãi nhau, cũng phải như vậy a, cha ta nói rồi, mỗi ngày đều muốn. . . . . làm như vậy".

Nàng ở phía sau hấn cọt cọt lui, đầu ngang nhiên chồm qua hôn một cái vào má Nguyệt Vô Phong rồi buông hấn ra, "Tướng công, người về sau cũng phải như vậy với ta nha".

Cái gì ôm ấp thật nhiều, gần gũi thật nhiều, đến lúc đó mỗi ngày đều có, nửa tháng trước đều là Hoa Nhiễm chủ động, Nguyệt Vô Phong đỏ mặt, sau đó là Nguyệt Vô Phong chủ động. Về phần này làm một chút. . . . .

Sau lần đầu tiên, Hoa Nhiễm vẫn oán giận Nguyệt Vô Phong không biết thương hương tiếc ngọc, vì vậy Nguyệt Vô Phong ngoài việc nói xin lỗi, còn cố gắng đi mua một ít đồ chơi bồi thường cho nàng. Buổi tối mặc dù ngủ chung giường, tuy nhiên thân thể tiếp xúc không nhiều.

Mấy ngày sau, Hoa Nhiễm lên đường đi khỏi thôn Bảo nhưng cứ đi lòng vòng. . . .

Những ngày kế tiếp, càng không thể đi khỏi. . . . . Hoa Nhiễm bị quên đường, liên tục đi nhầm, đi bậy hướng cuối cùng đi lộn trở về thôn Bảo, tiếp tục đi tám hướng, Nguyệt Vô Phong và nàng ngày đêm lên đường, mệt mỏi không chịu nổi. Không còn tinh lực để làm chuyện kia.

Nguyệt Vô Phong bị dày vò, dùng sức véo vào mặt Hoa Nhiễm, "Hoa Hoa, người không hơn đũa ngọc bao nhiêu, đường đi cũng không nhớ rồi".

Hoa Nhiễm mắt đỏ lên, bụm mặt ô ô giả vờ khóc, "Ta nói cho cha ta biết, người khi dễ ta. . . . . Ô ô. . . . ."

"Được rồi, được rồi, đừng khóc. . . . ." Nguyệt Vô Phong cảm thấy sự kiên nhẫn của mình bị mài đến nỗi chỉ còn lại cặn bã, nàng thỉnh thoảng thanh thuần, thỉnh thoảng bá đạo, cũng không biết làm thế nào đối với nàng nữa, lúc này Hoa Nhiễm ngẩng mặt tươi cười, "Tướng công, ta biết ngay là người thương ta".

Nguyệt Vô Phong đưa tay lau nước mắt cho nàng, mắt nhìn về phía nơi khác, "Chúng ta nên lên đường thôi, vốn chỉ có ba dặm, chúng ta lại đi lanh quanh mười mấy dặm đường, gần một tháng rồi!"

Nếu hấn còn võ công, đi mấy dặm đường không là gì, lúc này bị nàng cho ăn thuốc, không có bao nhiêu hơi sức để đi, mà Hoa Nhiễm tinh lực dồi dào, luôn nhảy nhót trước mặt, thỉnh thoảng xoay người lại, quát to một tiếng, "Nguyệt Vô Phong, người mau lần lại đây cho ta!"

Nơi này có một hồ nước trong suốt, trong hồ trồng đầy hoa sen màu hồng, làm nổi bật lá cây, lung lay sinh động. Hoa Nhiễm cũng biết giọng nói của nàng đầy oán khí với Nguyệt Vô Phong, nàng liền chân chó tiến lên khoác cánh tay của hấn, chỉ vào hoa sen đầy hồ, "Tướng công, nhiều hoa sen xinh đẹp a. . . . ."

"Người so với hoa xinh đẹp hơn a, hoa xinh đẹp, người quyến rũ, thời tiết thật đúng là không tệ". Một giọng nữ lạnh lùng truyền vào tai hai người bọn họ, Hoa Nhiễm nhanh chóng xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khi Hoa Nhiễm xoay người lại, chỉ thấy một nữ nhân áo đen đứng phía sau, mặt cũng dùng khăn lụa đen che kín. Chỉ lộ ra một đôi mắt hạnh lạnh lẽo, nhưng đôi mắt không có tình cảm này lại khiến nam nhân thần hồn điên đảo. Hoa Nhiễm vừa nhìn, ghen tức mọc lan tràn, nhón chân lên, đưa tay bịt kín ánh mắt của Nguyệt Vô Phong, "Không cho phép người nhìn nàng, nếu bị câu hồn thì ta làm thế nào?"

Nguyệt Vô Phong đột nhiên nở nụ cười, cười đến hoà hợp êm thấm, nhưng không biết an ủi nàng thế nào.

Hoa Nhiễm thấy hấn cười, lớn tiếng nói, "Nguyệt Vô Phong, ta cho người biết, người cười với nàng, ta sẽ móc mắt người".

Nguyệt Vô Phong không nói gì, hấn đâu có cười với nữ nhân kia, nhưng hấn không cười nữa, hấn cũng không phải là loại người bảo thủ, làm sao vì diện mạo của nữ nhân kia mà bị câu hồn. Nữ nhân trước mặt này che mặt kín mít, nhìn về bên ngoài hấn biết nàng là một nữ nhân lạnh lùng, dung mạo lạnh lùng. Nhưng hấn lại cảm thấy tiểu cô nương bên cạnh bị ăn giam chuá càng thêm đáng yêu.

Xích Đồng nghe Hoa Nhiễm nói như một đứa trẻ, đột nhiên mím môi cười, làm sao Thập Dạ lại thích loại nữ nhân này, có thể hấn sống lâu ở Hắc Nham, chưa gặp qua cô nương ngây thơ, nàng chọn những nữ nhân có bộ dạng thành thực cho hấn. Hiếm thấy hấn yêu thích, nếu sau này, Dạ thật sự có được nữ nhân này, một ngày nào đó hấn phát điên lên, chỉ thêm một phần thức ăn ngon mà thôi.

Tiếng cười của nàng rất lạnh lùng, "Chỗ này có một bao thuốc độc, hai người các người, chỉ có thể sống một, muốn bảo vệ đối phương thì uống bao thuốc này đi".

Nàng không biết tại sao nàng phải làm loại chuyện thử dò xét nhàm chán như vậy, nhưng nàng chỉ muốn thử dò xét tính cách của nữ nhân này như thế nào.

Chỉ thấy Hoa Nhiễm buông ánh mắt của Nguyệt Vô Phong ra, quay đầu nhìn hẩn nghi ngờ nói, "Nguyệt Vô Phong, nữ nhân này đầu óc có vấn đề phải không, chúng ta sống thật tốt, tại sao muốn chết? Muốn chết thì nàng chết là được".

Đột nhiên, một luồng gió quỷ dị thổi tới, bột thuốc màu trắng trong tay Xích Đồng bị thổi tung ra ngoài, Hoa Nhiễm kinh hãi, ôm Nguyệt Vô Phong trực tiếp nhảy xuống ao.

Xích Đồng trên bờ thấy bọn họ rơi xuống nước, cũng không thể làm gì, dù sao nàng không thể hạ độc trong nước, huống chi, bây giờ có một con thỏ không lồ đang lao về phía nàng, vô lý nàng, trong nháy mắt, con thỏ kia nhào tới, há miệng hấp thu tất cả bột thuốc trong gió, trong phút chốc nó nhắm mắt lại, Xích Đồng phát hiện mắt của con thỏ cũng màu đỏ. Con thỏ rất nặng, nàng mất hơi sức thật lớn mới có thể đẩy con thỏ trên người nàng ra. Ngay sau đó xảy ra một chuyện kỳ quái, con thỏ bên cạnh biến thành một nam nhân có vóc người nhỏ nhắn.

Một tiếng gào thét vang lên bên tai Xích Đồng, nàng ngẩng đầu lên, lại thấy cách đó không xa, một con báo đốm đen đang đứng, bộ lông bóng loáng không có một chút tạp sắc, bộ lông dưới ánh mặt trời dường như có chút lấp lánh ánh sáng. Ánh mắt của nó đen nhánh, nhìn chăm chăm Xích Đồng, Xích Đồng chậm rãi cử động, lại thấy con báo đốm kia đột nhiên nhảy tới nàng, Xích Đồng lập tức phóng độc, con Báo kia cũng ngã xuống bên cạnh nàng.

Xích Đồng đứng dậy vừa định đi, nhưng nhớ lại cặp mắt màu đỏ của con thỏ, nàng ôm lấy thân thể nam nhân kia, thân thể rất nhẹ, vừa định rời đi, con Báo cũng biến thành một nam nhân vóc người thon dài, toàn thân mặc áo đen.

Xích Đồng sững sờ, không nhận được thờ dài một cái, "Hôm nay đúng thật là gặp yêu quái hơi nhiều".

Chất độc này chủ yếu là bột phấn, nàng không cần mạng của bọn họ, chỉ làm cho bọn họ tê liệt hai, ba ngày mà thôi. Nàng ôm nam nhân thả đi xa. . . . .

Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong rơi xuống nước, phút chốc kia, Hoa Nhiễm kinh hoàng, trong đầu trống rỗng, chỉ ôm Nguyệt Vô Phong thật chặt, ôm thật chặt thân thể hẩn vào trong ngực, hơi sức lớn kinh người. Nguyệt Vô Phong biết bơi, nhưng giờ thì không thể động đậy, không còn hơi sức nữa, chỉ có thể vô lực nhắm mắt. . . . .

Mặc dù hoảng hốt, nhưng ý thức rất rõ ràng, trong thời gian ngắn ngủi, Hoa Nhiễm phát hiện mình vẫn ôm Nguyệt Vô Phong, hai người nằm trên cái nệm lông màu xanh biếc, lại nghe được một giọng nịnh nọt, "Vương tử, hai người này là do bọn nô dịch mới từ trong hồ mang qua đây, gần đây, ngài rất nhàm chán, hai người kia có thể để cho ngài chơi đùa một chút".

"Hắc, hắc. . . . ." Một thanh âm dễ nghe vang lên, có chút hèn mọn, "Bỏ vương cảm thấy hứng thú nữ nhân kia, người đưa nam nhân tới làm chi, thật đáng đánh?"

"Ai. . . . . Đau. . . . . Vương tử a, hai người bọn họ thoát nhìn là vợ chồng, ngài làm cho nữ nhân kia nổi cơn ghen với chồng mình không phải tốt sao?"

"Mặc dù người làm việc bất lực, nhưng chủ ý này không tệ, lấy công chuộc tội, bây giờ chuẩn bị cho ta". Thanh âm cuối kéo dài, sau cùng đặc biệt cao giọng.

Hoa Nhiễm phát hiện mình vẫn ôm Nguyệt Vô Phong thật chặt, vội vàng buông hẩn ra, thấy mắt của hẩn còn nhắm, cho rằng hẩn bị uống nước, liền đè ép lồng ngực của hẩn mấy cái, ngay sau đó áp môi mình lên môi của hẩn, hút mấy hơi thở, còn chưa hút xong, ánh mắt Nguyệt Vô Phong mở toang ra. Trong mắt của hẩn có chút mê ly, le lười ra liếm liếm môi Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm thất kinh, người này lúc nào thì chủ động như vậy, nàng cũng rất muốn hôn trả lại a, nhưng bây giờ còn có người ngoài ở đây, Vương tử kia đang nở nụ cười nghiêng ngàng nhìn bọn họ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hoa Nhiễm quan sát bốn phía, gần như đều lấy màu xanh lá cây làm chủ đạo, thảm màu xanh lá cây, vách tường màu xanh lá cây, Vương tử ngồi thật cao phía trên kia cũng mặc hoa phục màu xanh lá cây, ngọc thạch màu xanh lá cây, cũng nghĩ không ra vì sao phải như vậy, Vương tử có khuôn mặt và dáng dấp mê hoặc người ta. So với nữ nhân, da thịt hẩn vô cùng mịn màng, sắc môi mềm mại, nhưng lúc hẩn nhìn Hoa Nhiễm thoáng cười, trong mắt Hoa Nhiễm cảm thấy hẩn hơi bi ối, hai tròng màu xanh lục, lẳng lẳng nhìn nàng không hề che giấu làm cho Hoa Nhiễm khó chịu, Nguyệt Vô Phong càng không thoải mái hơn nàng, kéo Hoa Nhiễm trốn phía sau lưng mình, dùng thân thể của mình che chắn ánh mắt trắng trợn kia.

Hẩn khẽ cúi người chào, "Cảm ơn công tử đã cứu giúp ta và vương tử của ta. . . . ."

"Ồi chào. . . . ." Phía trên, Vương tử cắt đứt lời của Nguyệt Vô Phong, "Nếu ta có thể cứu các người, thì mời ở lại ăn bữa cơm. Coi như các người đã

cám ơn ta".

Hoa Nhiễm nhỏ nhắn núp sau lưng Nguyệt Vô Phong, nhìn thấy tướng công mình vô cùng lễ độ như thế, trong lòng vui vẻ, nhưng nghe thấy tên Vương tử này nói nhảm, trong lòng nàng giận dữ.

Ra khỏi cung điện, nhìn thấy những con ếch, nòng nọc cứ nhảy tới, nhảy lui, có chút giống con người, lại có chút giống con ếch cái, Hoa Nhiễm bưng tỉnh thì ra nơi này là vương quốc loài Ếch. Cái gì mà Vương tử, bắt quả chỉ là một Quan Ếch thôi (con ếch làm chức quan), con ếch này, lúc đầu Hoa Yêu cha nàng đã nghe qua, tuy nó là Vương tử nhưng cũng coi như là Vua Ếch. Vì vua Ếch ngồi dưới đáy giếng, lúc đầu bị người trong thiên hạ chê cười, do nó vẫn cho rằng mình đã nhìn thấy toàn bộ thế giới, về sau mới biết được ngoài bầu trời này có bầu trời khác, vì vậy sau khi nó nhiều tuổi, liền dẫn vợ xinh đẹp đi du ngoạn.

Hiện giờ, toàn bộ vương quốc Ếch này đều do Vương tử nắm quyền. Hoa Yêu cha nàng có nói qua, con ếch này đặc biệt bi ối, hàng đêm cần cô nương bầu bạn, mặc dù là con ếch yêu, nhưng tính cách cổ quái, chỉ thích cô nương là loài người, hẳn cho rằng các cô nương loài người có đôi chân thon dài, xinh đẹp. Vì vậy, những con ếch cái trong vương quốc ếch, muốn lấy lòng hắn, nên thường đến nhân gian để bắt chước hình tượng nữ nhân.

Hôm nay tên Vương tử này đang ở trước mắt của nàng, sau khi nàng nhìn hắn một cái, trong lòng cứ lăm lăm, bi ối, bi ối. . . . .

Nói là ăn bữa cơm, chính là ba người ngồi xung quanh một cái bàn tròn, trên bàn đặt mấy vòng tròn, bên trong có rất nhiều côn trùng, côn trùng màu xanh mập mạp, từng đoạn, từng đoạn ngoa nguẩy, nằm chồng lên nhau, Hoa Nhiễm nhìn chỉ cảm thấy buồn nôn nhưng Nguyệt Vô Phong mặt không đổi sắc.

Hoa Nhiễm không khỏi dời tầm mắt, rơi vào quanh thân mấy nha hoàn phía trên, mấy nha hoàn này phục vụ ăn cơm có bộ dáng xinh đẹp hơn nhiều, nhìn cũng vui tai vui mắt, so với những con ếch đầu xanh, thân quái vật thì tốt hơn gấp trăm lần.

Quan Ếch liếc mắt nhìn bọn hắn một cái, đưa ra cái lưỡi đỏ tươi thật dài, đem mấy con côn trùng ngoa nguẩy ăn vào trong miệng, nhắm mắt lại từ từ thưởng thức.

Nhìn đáng vẻ hắn đang hưởng thụ thức ăn ngon, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy càng thêm buồn nôn.

Quan Ếch thấy bọn họ không động tay, không khỏi hỏi lại, "Chẳng lẽ những thứ này không phù hợp khẩu vị của các ngươi?"

"Nói nhảm, chúng ta cũng không phải là Ếch".

"Hả?" Quan ếch dường như trong phút chốc đã hiểu ra, "Các ngươi là người, nên ăn thịt người gì đó".

Hắn vỗ tay một cái, các mỹ nữ đưa lên một chút thịt, cá, hào, hải sản, Hoa Nhiễm vừa nhìn liền buồn bực, "Vương tử Ếch a, bọn ta là người nên không ăn đồ sống".

Nguyệt Vô Phong cũng nghe ra trong giọng nói Hoa Nhiễm đầy oán trách, hắn không khỏi vỗ vỗ nàng, "Hoa Hoa, không được vô lễ".

"Không ăn sống, vậy ăn cái gì?" Trong mắt của hắn xuất hiện tò mò, nhưng mơ hồ có chút giả hoạt, hắn tiếp tục nói, "Nếu không ăn cái này, có thể uống rượu, rượu này là thứ cực phẩm tại vương quốc chúng tôi, không thể không nếm thử".

Lập tức dọn dẹp tất cả mọi thứ trên bàn, mang lên vài hũ rượu, rượu mở ra, mùi thơm xông vào mũi, hương vị đậm đà lan tràn cả căn phòng.

Nguyệt Vô Phong cũng là biết rượu của loài người, vừa nghe mùi rượu này liền biết rượu ngon đã ủ mười năm trở lên, mà Hoa Nhiễm đối với mùi rượu, cũng có một loại si mê, sừng sốt hít thở sâu vài cái, hít mùi hương tinh khiết vào trong phổi.

Chúng mỹ nữ mang 3 cái ly tinh xảo cỡ lớn, chứa đầy rượu, mỗi người một ly để ở trước mặt, quan Ếch dẫn đầu nâng chén, "Chúng ta có thể quen biết cũng coi là có duyên, ta mời các ngươi một ly".

Nguyệt Vô Phong cũng bung ly rượu lên, "Cám ơn Vương tử đã cứu giúp".

Hoa Nhiễm phòng bị nhìn chằm chằm vào ly rượu kia, lúc Nguyệt Vô Phong bung ly rượu kia, nàng ngăn cản hắn, nói, "Ta uống trước".

Qua một lát, không có phản ứng gì, mặc dù nuốt xuống rượu này, nhưng mùi rượu nồng trong miệng tràn ngập, giữa răng môi đều là hương vị ngọt ngào.

Quan Ếch dường như hiểu ý nàng, không vui nói, "Không tin ta sao".

"Làm sao có, nương tử của ta chỉ sợ ta uống không được nhiều rượu, nàng thay ta thử một chút từ lượng". Ngay sau đó, hắn uống một ly rượu xuống bụng, không lâu, Nguyệt Vô Phong liền té xỉu bên cạnh.

Hoa Nhiễm thất kinh, lắc lắc Nguyệt Vô Phong, "Nguyệt Vô Phong, ngươi làm sao vậy?"

"Hắn chỉ hôn mê". Quan Ếch nhẹ nhàng nói, trên mặt vẫn là vẻ bi ối, nhìn về phía Hoa Nhiễm, lộ ra dự cảm không thể che giấu.

"Ngươi đã làm gì?" Hoa Nhiễm đứng lên, vẻ mặt tức giận.

"Cũng không làm gì cả, chỉ bỏ một chút thuốc, hần tỉnh sẽ làm hư chuyện tốt của ta".

"Người muốn làm gì?"

"Muốn người theo ta. . . . . Thôi tiêu". Hần thở nhẹ sau hai chữ đó, giọng nói đầy mỉa mai, vẻ mặt vô cùng xinh đẹp khẽ ngửa lên, nơi khóe môi có chút lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Hoa Nhiễm sững sờ đứng trước cái giường lớn màu xanh lá cây, nhìn cảnh tượng này làm tâm thần người ta nhộn nhạo, mặc dù cảnh tượng như vậy trên giấy xem qua không ít (xuân cung đồ), nhưng cảnh tượng chân thật cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Nàng không khỏi đỏ mặt, nhưng không có nơi khác để đi.

Mới vừa rồi quan ếch muốn Hoa Nhiễm thổi tiêu cho hắn, nói là chỉ cần thổi xong, hắn sẽ thả bọn họ rời đi.

Hoa Nhiễm chỉ buồn bực nói, "Ta không thổi tiêu".

"Vậy ta tìm một nữ nhân làm mẫu cho người xem". Hắn cười gian, tay chỉ một nữ nhân.

Ngay sau đó quan ếch nằm lên giường, cởi tất cả y phục trên người ra, nằm rất thẳng trên giường, cô gái kia tiến lên cầm cái của hắn, đưa cái lười thom từ trên liếm xuống, nước miếng thấm ướt toàn bộ, trong phòng nghe được âm thanh của nàng vừa liếm vừa mút, trên mặt của nàng vô cùng thỏa mãn. . . .

"Người ngọc nơi nào dạy thổi tiêu. . . . ." Những lời này không tự chủ từ trong miệng Hoa Nhiễm lắm bầm thoát ra ngoài, thì ra thổi tiêu là chuyện làm bẩn thỉu như vậy. Nàng ngồi ở trong góc, nghe quan ếch rên rỉ nhỏ nhỏ, hơi thở nặng nề, nhất thời cảm thấy buồn bực, nóng nảy.

"Học xong chưa? Học xong, người nên đến rồi. . . . ." Giọng nói lười biếng xen lẫn rên rỉ vang lên.

"Ta không cần!" Hoa Nhiễm lấy tay che mắt, loại vật này mới không thể nhìn, nhìn một hồi đau mắt hột.

"Mới vừa rồi không phải đã nhìn rồi, tại sao vậy đến bây giờ mới che mắt? Hả?" Đặc biệt tiếng cuối kéo dài.

"Người là con ếch bỉ ổi, muốn chiếm tiện nghi của bản cô nương, không muốn sống sao? Ta cho người biết, người dám dùng sức mạnh, về sau, ta mỗi ngày lột da ếch, dùng lửa nướng ăn".

"Người đã không tự nguyện, ta sẽ dùng sức mạnh. . . . ." Quan ếch đưa tay ra phía trước một chút, Hoa Nhiễm cảm giác thân thể mình bị trôi buộc, không tự chủ được đi về phía trước.

"Quan ếch, nếu người dám động đến nàng, ta sẽ phá vỡ vương quốc của người!" Một tiếng nói lạnh lùng và bén nhọn vang lên trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Quan Ếch nghe được giọng nói uy hiếp, thân thể không khỏi chấn động, tầm mắt chuyển tới cửa, nhìn thấy một nam tử mặc áo màu đỏ, mái tóc dài màu bạch kim phủ xuống, tỏa sáng lấp lánh. Khóe môi hắn nở nụ cười lạnh lẽo, trong ánh mắt mang theo giết chóc, khi Quan Ếch hoảng hốt trong nháy mắt, hắn phát hiện nam tử mặc áo màu đỏ không phải dùng chân để đi mà là dùng đuôi rắn, đuôi rắn thật dài cuốn qua, đem nữ nhân đứng bên người hắn vút qua một bên.

Trong nháy mắt, nữ nhân kia biến thành một con ếch nhỏ màu xanh, nằm trên mặt đất, lộ ra cái bụng trắng như tuyết, không động đậy được nữa.

"Rắn tinh. . . ." Quan Ếch sững sờ, luống cuống tròn to hai mắt, phía dưới thân đang cương cứng khoái cảm cũng không còn thấy tăm hơi, còn dư lại chỉ là khủng hoảng vô tận, rắn là khắc tinh của ếch, hắn không thể không sợ, "Có ai không, có ai không. . . . ."

Thập Dạ nhìn hấn, giang hai tay ra, trong tay rõ ràng xuất hiện một tảng đá, tùy ý ném tới, nện trên miệng Quan Ếch, tiếng kêu đột nhiên ngừng lại, có mấy cái răng gãy lìa, máu tươi cuộn cuộn theo khóe miệng của hấn chảy xuống.

Hoa Nhiễm sững sờ tại chỗ, ngây ngốc nhìn mọi việc xảy ra ở trước mặt nàng, ngay sau đó mới phản ứng lại, duỗi ngón tay ra chỉ vào Thập Dạ, trên mặt tức giận, "Ngươi, ngươi, con rắn tinh nhỏ, lần trước chính là ngươi, đem ta ném ra ngoài tường, ngươi có biết hay không, hại ta ba ngày không xuống giường được".

Thập Dạ nhìn bộ mặt vẻ giận dữ của nàng, miệng phồng ra, thật sự là rất đáng yêu, trên mặt của hấn không khỏi nở ra nụ cười mê người.

"Oa. . . . . Ta nhớ ra ngươi, ngươi mua đi nụ hôn đầu của ta".

Giờ phút này tâm tình của Thập Dạ đột nhiên trở nên rất tốt, nhìn nàng, mang theo nụ cười mê người, "Ngươi rốt cuộc nhớ ra ta?"

"Cái gì gọi là rốt cuộc? Ta chẳng lẽ quên ngươi sao?" Hoa Nhiễm mê hoặc ngẩng đầu nhìn hấn, không có nhớ thì lấy đâu ra quên?

Mặc dù lúc Thập Dạ nhìn thấy Hoa Nhiễm không có một chút dịu dàng, nhưng không có nghĩa là hấn sẽ móc trái tim chân thành của mình lấy ra cho nàng xem, hấn sẽ không nói cho nàng biết, lần trước nàng quên hấn làm cho hấn cỡ nào canh cánh trong lòng, vì vậy liền nói, "Người của ta như vậy nhất định sẽ không bị quên lãng".

"Con. . . . ." Lời còn chưa ra khỏi miệng, Thập Dạ đã ra tay, cánh tay thon dài có lực túm chặt cái cổ của Quan Ếch đã đánh lên, bàn tay trắng nõn hơi dùng sức, hơi thở Quan Ếch càng thêm nặng nề.

"Đừng giết. . . . ." Mặc dù con con ếch này rất đáng giận, nhưng tội không đáng chết, huống chi, nó đầu gì là Vương tử ếch, nếu hấn chết, sẽ chọc tới vô cùng phiền toái.

"Dĩ nhiên sẽ không để cho hấn chết, ta sẽ cho hấn sống không bằng chết". Thập Dạ cúi đầu nở nụ cười, trong ánh mắt lộ ra quỷ dị, hấn ném Quan Ếch lên thật cao, dùng đuôi rắn quét tới, Quan Ếch nặng nề té ngã trên giường, gào lên thật lớn, bàn tay che phía dưới bụng, máu đỏ máu tươi theo kẽ tay chảy ra. . . . .

Hoa Nhiễm tròn to hai mắt, lắp bắp nói, "Ngươi. . . . . Ngươi, cắt đứt của hấn. . . . ."

Đuôi rắn Thập Dạ biến trở thành hai chân, vóc người cao to, hấn đứng ở trước mặt của nàng, vươn tay ra, "Hoa Nhiễm, ta dẫn ngươi trở về".

"Ngươi lại biết tên của ta".

"Đi thôi".

"Không được, tướng công của ta vẫn còn ở nơi này. Ta muốn dẫn hấn cùng đi".

Nụ cười nơi khóe môi Thập Dạ biến mất, gần từng chữ một, "Ta muốn để cho hấn vĩnh viễn chôn vùi ở đáy nước này, ngươi là của ta, ta làm sao chia sẻ ngươi cho nam nhân khác".

Hấn nhớ đến hôm qua Xích Đồng mang theo một con thỏ tinh trở về, nói cho hấn biết Hoa Nhiễm bị rơi vào trong nước, hấn sốt ruột không để ý bản thân mình còn chưa khôi phục đã chạy tới, nàng vẫn tốt, đối với nam nhân khác quyết một lòng, trước sau cũng không dành cho hấn một chút tình cảm nào, mặc dù chuyện này không trách được nàng, vì quá ít thời gian để cho nàng yêu hấn, không khỏi quá gượng ép, nhưng hấn không nhận được, cái này quá không công bằng.

Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy con rắn tinh nhỏ trước mắt, vô duyên vô cớ thô lỗ với nàng, cũng thật sự là quá quý dị đi, giọng điệu của nàng đầy uy hiếp nói, "Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói, ta muốn một mình hưởng ngươi". Thập Dạ mueri phản ngang ngược, cặp mắt sắc bén lộ ra nòng nặc tham muốn giữ lấy, hấn đến gần nàng, rất gần, hơi thở mãnh liệt phun bên tai nàng, Hoa Nhiễm giật mình, thân thể ngã ra phía sau, vốn định nằm trên mặt đất già chết, nhưng suy nghĩ một chút lại đứng lên, lớn tiếng quát hấn, "Ta chỉ yêu tướng công nhà ta".

"Nam nhân của ngươi chỉ còn lại có nửa cái mạng, ngươi nói, nếu tên nam nhân kia đã đem ngươi ăn sạch, ta sẽ để cho hấn đường sống sao?"

"Ta cho ngươi biết, nếu ngươi giết chết tướng công của ta, ta liền bóp chết ngươi".

Thập Dạ toét miệng cười, trong mắt càng thêm lạnh lẽo, "Rất tốt".

"Hoa Hoa, không phải là ta gặp tình địch chứ". Nguyệt Vô Phong đứng ở cửa phòng, hấn tà tà tựa vào bên cạnh trên tường, tay phải đỡ lấy đầu, sắc mặt đỏ bừng, dường như do được lực làm cho hấn có chút hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

"Tướng công!" Giờ phút này, Hoa Nhiễm nhìn thấy Nguyệt Vô Phong bình an vô sự, lòng tràn đầy vui mừng. Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt tươi cười của nàng sụp xuống, cái gì gọi là có phải gặp phải tình địch hay không, chuyện này có thể coi như là ngoài ý muốn, con rắn tinh nhỏ này, nàng chỉ gặp qua hai lần đấy. Lần thứ nhất là tới uống máu, mua nụ hôn đầu, thật ra thì đáng đáp của nó so với Nguyệt Vô Phong. . . . . Cái này không thể so được, tướng công của nàng tốt nhất.

"Hắn, hắn không tính là tình địch á..., người cũng biết ta là đóa hoa nhỏ rất thuần khiết, giữa ta và hắn tuyệt đối không có quan hệ, ta thề".

Nguyệt Vô Phong mặc dù bị được lực rất khó khăn, vẫn đứng nghiêm, hơi nhếch lên môi, giang hai cánh tay, "Ta tin ngươi".

Vào giờ khắc này, trong lòng Hoa Nhiễm lộ vẻ xúc động, muốn chạy như bay vào trong ngực của hắn nhưng bị Thập Dạ đưa ra tay ngăn lại, hắn đè nén tức giận trong lòng, cười nhẹ, "Ngươi quên ngươi đã tặng cho ta nụ hôn đầu sao, ngươi có biết hay không, nụ hôn của ngươi làm cho ta có cảm giác rất hường thụ".

Về mặt Hoa Nhiễm vừa đỏ vừa xấu hổ, nhỏ giọng nói, "Con rắn tinh nhỏ, ngươi đứng trước mặt tướng công của ta mà trêu chọc ta, tướng công của ta rất ưa thích ta đấy, ta không muốn mất thể diện ở trước mặt của hắn".

Thập Dạ thu lại nụ cười trên mặt, thoải mái nheo mắt, trong con ngươi đen đầy diêm dúa lấp ló, "Thì ra ngươi cho rằng ta nói đùa?"

Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy hoảng sợ, con rắn tinh nhỏ nguy hiểm này, tại sao đối với nàng như vậy a, nàng chếp miệng, bộ dạng sắp khóc lên.

Bàn tay Nguyệt Vô Phong mò vào trong ngực móc ra một cái khăn, Hoa Nhiễm nhìn thấy, hét ầm lên, "Tướng công, trên cái khăn ngươi tại sao có máu, có phải ngươi bị thương hay không?"

Trên chiếc khăn màu trắng có dính vết máu đã khô khốc, giống như một đóa hoa mẫu đơn màu đen nở rộ.

Nguyệt Vô Phong khiêu khích nhìn Thập Dạ, "Đây là máu trinh tiết của ta nương tử, nàng đã đem cả đời nàng giao trong tay của ta, ngươi dựa vào đâu mà tranh với ta?"

Hoa Nhiễm thừa lúc Thập Dạ ngây ngẩn trong phút chốc, chạy đến trước mặt của Nguyệt Vô Phong.

Về mặt Nguyệt Vô Phong lạnh nhạt, khoe miệng cong nhẹ, giờ khắc này hai mắt Hoa Nhiễm sáng lên, tất cả tâm mắt đều đặt ở trên mặt của hắn, trong lòng nói thầm, tướng công nhà ta rất có khí phách. Nhưng tướng công nhà ta. . . . . làm cho người ta rất xấu hổ a, máu trinh tiết. . . . . Nàng không khỏi nghĩ tới chuyện lần trước, làm cho người ta không khỏi đỏ mặt tím đập mạnh, máu nóng trong người cũng bắt đầu sôi trào.

Thập Dạ chợt giận dữ, hai chân biến thành đuôi rắn, trong mắt trở nên đỏ tươi, khát máu, "Ta chưa bao giờ cùng tranh với người chết!"

Hoa Nhiễm nhìn thấu động tác kế tiếp của Thập Dạ, vội vàng đứng chắn trước mặt Nguyệt Vô Phong, hất cằm lên nhìn Thập Dạ, "Con rắn tinh nhỏ, ngươi khi dễ ta, khi dễ tướng công nhà ta, ta sẽ nói cho Hoa Yêu cha của ta biết".

"Ta muốn cho hắn biết kết quả giành nữ nhân của ta". Hắn cúi đầu bật cười, thanh âm có chút khùng bô.

"Hừ, ta muốn nhìn bộ dạng các ngươi cùng nhau chém giết". Quan ếch vào thời khắc này không biết sống chết, lên tiếng nói, Thập Dạ tức giận, không thèm nhìn đến hắn, một cái bàn tay đã in trên mặt Quan Ếch, đầu tay màu đỏ sưng vù, Thập Dạ lạnh lùng nói, "Không tới phiên ngươi nói chuyện"

Hoa Nhiễm thấy bộ dạng của Quan Ếch như vậy, trong lòng sợ hãi, không biết có dùng trên người của Nguyệt Vô Phong không, con rắn tinh này mạnh hơn nàng rất nhiều, nàng không thể đánh thắng hắn. trong lúc này, Nguyệt Vô Phong cũng không thể chịu đựng được nữa, dọc theo vách tường chậm rãi tuột xuống.

"Tướng công, tướng công. . . . ." Hoa Nhiễm biết Nguyệt Vô Phong bắt quá chỉ trúng thuốc mê thôi, vì vậy nàng lợi dụng tình hình, tự do phát huy, nàng ô ô giả khóc, chỉ vào Thập Dạ, "Đều do ngươi tên khốn kiếp này, đều do ngươi, tướng công của ta không xong, ta sẽ giết chết ngươi, sau đó sẽ tự sát, ô ô. . . . . Ta cũng không sống, ô ô. . . . ."

Hoa Nhiễm nhào vào người của Nguyệt Vô Phong, dùng thân thể của mình che chắn cho Nguyệt Vô Phong, nhào lên trên người của hắn run rẩy. . . . .

Về mặt Thập Dạ chợt mê mang, nhìn nàng run rẩy, vừa bất đắc dĩ lại đau lòng, càng thêm tức giận, nếu có thể, hắn hi vọng, hắn chính là người được yêu kia, cho dù là một người bình thường, hắn cũng nguyện ý.

Tim của hắn không khỏi mềm nhũn ra, "Đừng khóc. . . . ."

Hoa Nhiễm càng run rẩy hơn, rống to, "Ta khóc ănnhập gì tới ngươi, ngươi dựa và cái gì trông nom ta, ô ô. . . . ."

"Ta dẫn ngươi đi lên".

"Dẫn tướng công ta cùng đi lên". Hoa Nhiễm tiếp tục run rẩy, trong lòng mừng rỡ a, hắc hắc, trúng rồi, trúng rồi.

"Tốt". Thập Dạ đồng ý, khước môi nhàn nhạt cười.

Hoa Nhiễm xoay người nhìn hắc, lau nước mắt trên mặt, "Ngươi đồng ý"

"Đi thôi".

"Rắn tinh, một ngày nào đó, ta chắc chắn nắm vững ngươi làm trăm mảnh". Quan Ếch phun ra lời nguyên rủa độc ác đâm vào màng nhĩ.

"Chờ ngươi sinh ra đứa bé rồi hãy nói." Thập Dạ cười trào phúng.

Dù sao cũng là con rắn tinh a, con rắn tinh mạnh mẽ a, Hoa Nhiễm không cam lòng, vì sao hai người đều là một nửa yêu, tại sao hắc lại mạnh mẽ như vậy, ai. . . . . Hiện tại ngay cả chạy trốn xa vương quốc ếch vẫn phải dựa vào hắc.

Khi bọn hắc vừa cập bờ, Hoa Nhiễm ôm Nguyệt Vô Phong bước lên bờ trước, nàng sợ Thập Dạ làm chuyện mờ ám.

Hoa Nhiễm thả Nguyệt Vô Phong xuống đất, hai người đều ướt nhẹp, Hoa Nhiễm thở dài một cái, "Tướng công, ngươi có chịu một chút, ta đi tìm thuốc giải cho ngươi".

Lời còn chưa dứt, cảm thấy cổ đau nhói, dường như có cái gì đó dùng sức cắn cổ nàng, nàng xoay người lại, nhìn thấy một con báo đốm đen nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Oa. . . . ." Hoa Nhiễm giật dử, vỗ một chưởng trên trán con báo nhỏ, Con báo nhỏ ở chỗ này hôn mê một ngày, đã đói bụng không còn hơi sức, bây giờ bị một chưởng của Hoa Nhiễm như vậy, chỉ cảm thấy càng thêm vô lực.

Hoa Nhiễm xoa xoa vết thương của mình oa oa kêu loạn, con báo nhỏ này thật đáng hận mà, lại dám cắn ta, ta nhất định phải đem ngươi nấu canh báo nhỏ. Con báo nhỏ lần nữa hóa thành nam tử áo đen vóc người thon dài, nằm trên mặt đất, sắc môi tái nhợt. Hoa Nhiễm nói nhỏ, lại là một con yêu quái, một loại báo nha, có thể là quá đói mới đánh lên mình. Vì vậy nàng cố nhịn xuống. Thập Dạ chậm rãi bước lên bờ không nhìn thấy chuyện xảy ra trong chớp nhoáng, Nguyệt Vô Phong bị hôn mê cũng không có thấy.

Lúc Hoa Nhiễm định làm động tác tiếp theo, Thập Dạ đã từ phía sau ôm chặt lấy nàng, Hoa Nhiễm kêu loạn, Thập Dạ buồn bực che miệng nàng lại, "Đi theo ta".

Hoa Nhiễm bị che miệng, nói không ra lời, dùng sức giãy giụa, lắc đầu. Thập Dạ âm trầm liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong nói, "Nếu ngươi còn phản kháng, ta sẽ giết hắc".

Hoa Nhiễm ngoan ngoãn không cử động nữa, để mặc cho Thập Dạ ôm nàng như một đứa trẻ, theo một con gió lốc màu đen, nàng rơi vào hắc ám. Nàng nhắm mắt thật chặt, giãy giụa trong ngực Thập Dạ, Thập Dạ hơi mím môi cười.

Đến Hắc Nham động, Thập Dạ đặt Hoa Nhiễm xuống, hắc nói cho nàng biết, "Nơi này chính là nhà của ta".

Hoa Nhiễm quay một vòng, dùng ánh mắt khi dễ nhìn Thập Dạ, "Nhà của ngươi rất nghèo ư, đèn cũng không có, lại dùng thủy tinh cầu thấp sáng. Loại địa phương này mặt trời không chiếu tới, có phải cửa sổ cũng không có tiền làm hay không, lại còn dùng tảng đá làm bậc thềm, quá đáng thương, dù sao nhà ta cũng có cọc gỗ."

Thập Dạ cười, chỉ một ngón tay, Thủy Tinh Cầu phát ra ánh sáng, giống như ánh mặt trời ấm áp và sáng rực, bóng tối trong Hắc Nham động trở thành ban ngày.

"Oa a. . . . ." Hoa Nhiễm nhìn một chút, cười khẩy nói, "Gian phòng kia thật tồi tàn, rách nát".

Thập Dạ vươn tay nắm lấy chiếc cằm nhọn của nàng, giọng nói dịu dàng có chút bá đạo, "tôi tàn cũng tốt, rách nát cũng tốt, ngươi sẽ ở lại chỗ này cả đời, chờ chúng ta kiếm đủ rồi tiền, ta thu xếp cho ngươi một căn phòng lớn hơn".

"Hừ. . . . ." Hoa Nhiễm hừ nhẹ trong mũi, tức giận nhìn Thập Dạ, "Tại sao ngươi phải trả tiền mua căn phòng cho ta, tướng công nhà ta phòng ốc rất lớn, rất sáng, ta muốn mấy gian, hắc cho ta mấy gian, nhà hắc rất có tiền a, buổi sáng lúc uống sữa đậu nành, ta uống một chén, đồ một chén, cuộc sống cỡ nào xa xỉ a. . . . ."

Thập Dạ chỉ cười, thật ra nàng nói gì cũng được, chỉ cần có nàng ở bên người, hắc đã cảm thấy thật ấm áp. Nơi này hắc ám u ám đã lâu rồi.... ..

"Trở về đã cãi nhau ồn ào, còn điều chỉnh ánh sáng thật sáng, con thỏ còn đang ngủ?" Xích Đồng không biết từ đâu trong nham động đi ra, vừa nhìn thấy Hoa Nhiễm, đã quát mắng, nữ nhân này chưa chết, còn được Thập Dạ mang về, nàng không thích Hoa Nhiễm, tuyệt không thích.

"Nữ nhân này, nguoi khôn kiếp vô si!" Hoa Nhiễm vừa nhìn thấy một cô gái tuyệt sắc, che mặt, có đôi mắt màu đỏ, cho dù cô ta hóa thành tro nàng cũng nhận được, vô duyên vô cớ làm bọn họ rơi xuống trong nước, rơi vào vương quốc ếch, còn chưa biết tính thể nào, lại gặp phải con rắn nhỏ tinh biến thái, nàng tức giận xông lên, muốn dùng sức mạnh hung hăng đánh cô ta, lại bị Thập Dạ Nhất bắt được.

"Buông tay, ta muốn giết nữ nhân này, nữ nhân đáng chết. . . . ."

Xích Đồng lạnh lùng đứng tại chỗ, đối với Hoa Nhiễm thô tục càng thêm chán ghét và khinh bỉ.

"Trên tay nàng có rất nhiều độc, mặc dù ta có thể bảo vệ được nguoi, nhưng nếu bị dính vào khó tránh khỏi sẽ có chút khó chịu." Thập Dạ bắt đắc dĩ tốt bụng giải thích, đôi tay ôm lấy eo của Hoa Nhiễm đi tới phòng của mình, Hoa Nhiễm nằm trong ngực hắn, vừa mắng vừa dùng sức cẳng chân đạp.

Rốt cuộc Thập Dạ đã đem nàng vào trong phòng, đóng cửa đá, cửa đá không thể phá vỡ, đột nhiên Hoa Nhiễm có ý nghĩ xấu, nhớ đến lời nói của Thập Dạ, chẳng lẽ hắn thật sự dùng sức mạnh với nàng hay sao?

Nàng lập tức cảnh giác, lui về phía sau vài bước, kinh hãi nhìn Thập Dạ, "Nguoi, nguoi, nguoi, muốn làm gì? Ta cho nguoi biết a, nguoi làm thế này gọi là cưỡng đoạt, là phạm pháp, phạm pháp hiểu không?"

Thập Dạ ngồi trên giường, "Không nên đi chọc Xích Đồng, nguoi sẽ ăn thiệt thòi".

"Không được nói sang chuyện khác, ta đã nói, đối với người như nguoi, ta hiểu rất rõ, chẳng lẽ nguoi chính là hái hoa đạo tặc gây án lúc trước?"

Thập Dạ không giấu diếm, gật đầu một cái.

Hoa Nhiễm lập tức liền hét ầm lên, "Ông trời ơi, tại sao để cho ta bị thảm như vậy, ta đây là đoá hoa nhỏ đáng thương, tại sao lại lọt vào tay tên hái hoa, ô ô. . . . ."

Hắn chỉ cảm thấy nhưc đầu, lấy ra một ống tiêu, "Đừng ồn ào, ta thổi tiêu cho nguoi nghe. . . . ."

Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy tức giận và ngượng ngùng, ngọn lửa từ dưới bụng của nàng dâng lên tới trên mặt, đôi mắt nàng mông lung đắm lệt, chạy đến bên cạnh Thập Dạ, đưa tay tát một cái, "Mẹ nó, ta chỉ muốn cùng tướng công nhà ta thổi tiêu thôi, nguoi cút! !"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Hắc ngọc tiêu đặt bên môi, nhiếp hồn thuật, tâm hồn theo tiếng tiêu như dòng suối róc rách tràn ra. Tiếng tiêu của Thập Dạ làm Hoa Nhiễm hoàn toàn trầm mê mình, chỉ ngơ ngác sững sờ tại chỗ, nghe khúc tiêu này, chậm rãi ngồi bên cạnh Thập Dạ, đầu không nhện được tựa vào trên vai của hắn. Thập Dạ tiếp tục thổi tiêu, màu đỏ trên mặt bị nàng tát một cái, từ từ tan biến, nụ cười dịu dàng từ từ tràn ra.

Tiếng tiêu của Thập Dạ là đệ nhất thiên hạ, mọi người nghe qua đều nói như vậy, mặc dù lúc hắn mở đầu đã dùng Nhiếp Hồn Thuật, nhưng sau đó Hoa Nhiễm đã hoàn toàn si mê khúc tiêu này, đợi sau khi tinh thần nàng tỉnh táo lại, chỉ đem đầu tựa vào trên bả vai hắn ngẩng lên, không gãy giữa, không phản kháng, lẳng lặng ngồi ở đó nghe xong khúc tiêu này.

Khi khúc tiêu dừng lại âm vực cuối cùng, Hoa Nhiễm theo khúc tiêu từ trong ảo tưởng chợt giật mình tỉnh lại, nàng không khỏi cười ha ha, "Thì ra là nguoi thổi tiêu này, ha ha, tướng công nhà ta khẳng định kém hơn nguoi".

Thập Dạ để xuống hắc ngọc tiêu, đưa tay nắm lấy tay nàng trong tay mình, "Nếu ngày ngày ta thổi tiêu cho nguoi nghe, nguoi có thể lưu lại không?"

Hoa Nhiễm trừng lớn mắt, lần này hắn thô lộ khôn khéo nhiều, nhưng nàng vẫn cự tuyệt, nàng còn chưa mở miệng. Liền nghe cửa đá bị mở ra, nữ nhân đáng ghét kia lại xuất hiện trước mặt nàng, hừ lạnh một tiếng, "Nếu ngày ngày nguoi dùng nội lực thổi tiêu, ta xem chỉ một năm, nguoi sẽ châu trời!"

"Nữ nhân đáng ghét này, hắn thổi tiêu cho ta nghe, mắc mớ gì tới nguoi?" Hoa Nhiễm đứng lên, tay bị Thập Dạ nắm lại, không để cho nàng tiến lên, nhưng nàng vẫn cứ mắng, không biết mắng cái gì, Thập Dạ chỉ cảm thấy nhưc đầu, vật nhỏ này tinh lực thật đúng là tốt.

"Nữ nhân sơn dã, không có giáo dục!" Xích Đồng hừ lạnh một tiếng.

"Nguoi Nha Nha phi, nguoi mới không có giáo dục, ta cho nguoi biết, loại nữ nhân rắn rết ác độc như nguoi, quyền rũ tướng công nguoi ta, liếc mắt đưa tình lung tung, thật sự là đệ tiện vô si, dơ bẩn hạ lưu!"

"Cô nương, có phải là người hiểu lầm hay không, ta cảm thấy nàng dịu dàng thiện lương như tiên trên trời". Sau lưng Xích Đồng xuất hiện một nam tử vóc người nhỏ nhắn, thân thể của hắn cao không sai biệt lắm so với Xích Đồng, chỉ vì gầy nhỏ nên nhìn qua không phải rất lùn. Mặt rất đáng yêu, trẻ con, lỗ mũi tròn, đặc biệt là đôi mắt màu đỏ của hắn trông có vẻ diễm đam đáng yêu. Khi Hoa Nhiễm nhìn thấy đôi mắt màu đỏ kia, lửa giận càng thêm mấy phần, tay vung lên loạn xạ, "Con thỏ khốn kiếp, ăn củ cải nhà chúng ta!"

Nam tử này chính là con thỏ khổng lồ, vì lúc từ người biến thành thỏ, hình thể không xê xích bao nhiêu, nhưng sức ăn đặc biệt lớn, ban đầu lúc bị đói núp ở nhà Hoa Nhiễm len lén ăn sạch một năm mùa thu hoạch nhà nàng, rồi bỏ trốn mất dạng. Hoa Nhiễm thề một ngày kia tìm được con thỏ này sẽ lột da hắn, vốn con thỏ này không cho nàng nhìn thấy chân thân cũng được, nhưng cố tình con thỏ này ăn no bụng khó chịu, nhìn thấy Hoa Yêu phụ thân nàng đẹp trai, muốn hóa thành nam tử so cao thấp với ông ta . . . . . Đang lúc biến hình bị Hoa Nhiễm nhìn thấy.

Thỏ trốn sau lưng Xích Đồng, nhẹ giọng cười nói, "Tiểu Đồng, cô nương này cố tình gây sự, người phải che chở ta".

Xích Đồng cảm thấy ấm áp, nhiều năm qua không có ai tin tưởng nàng như vậy, nàng khẽ quay đầu lại, đưa ánh mắt ấm áp nhìn hắn.

"Ta đương nhiên có thể che chở người, thân thể của người còn rất yếu, đi vào phòng nằm nghỉ trước. . . . ."

"Hai người các người liếc mắt đưa tình, thật muốn ói!"

Liếc mắt đưa tình? Vốn không có ý tứ này, nhưng bị Hoa Nhiễm nói như thế, Xích Đồng không khỏi nín cười, giọng nói vẫn nhàn nhạt, "Thật không biết trong óc người giả bộ cái gì, Dạ rõ ràng cũng coi trọng người".

Nàng xuy một tiếng, kéo con thỏ đi, con thỏ kia khó chịu còn xoay người hướng Hoa Nhiễm làm mặt quỷ, Hoa Nhiễm tức giận, lại bị Thập Dạ gắt gao kéo, "Không cần theo chân bọn họ so đo".

"Tại sao??, Tại sao không so đo a, người cũng biết những con thỏ đáng yêu kia ăn củ cải nhà ta, chúng nó đều do ta trồng một năm mới có. . . . . Hôn nữa, ta đánh cuộc với cha ta, nhất định phải trồng được, còn có. . . . ."

"Người thật ồn ào!" Thập Dạ trực tiếp chặn lên miệng của nàng, đem lời nói còn sót lại của nàng tất cả đều chặn vào trong miệng.

Đầu óc Hoa Nhiễm trống rỗng, tay vung vẩy càng thêm lợi hại, miệng đột nhiên bị che, nàng chỉ umh umh rối loạn. Thập Dạ rất hài lòng đang hôn tiểu nữ nhân, hắn muốn nàng thật lâu rồi, tư vị của nàng ngọt ngào giống như trong tưởng tượng, lần trước cũng chỉ là chuồn chuồn đập nước, mà lần này hắn muốn mang cả tiền lời cảm về, hắn muốn nàng lâu như vậy, căn bản nàng không coi trọng hắn.

Hắn duỗi đầu lưỡi vào trong miệng của nàng, quấn lấy đầu lưỡi của nàng, tí mỉ liếm láp, lần trước hắn cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng, lần này hắn chủ động hiến hôn, cũng coi như huê nhau.

Hoa Nhiễm bị hôn choáng váng, thậm chí quên mất giãy giụa, chỉ giương đôi mắt ngây thơ chớp chớp, lông mi thật dài, da thịt Thập Dạ trơn mềm.

Thập Dạ cảm thấy loại cảm giác này tồn tại, nơi cổ họng ngọt, chợt hai chân biến thành đuôi rắn, hắn biết mình chưa qua thời kỳ này, hắn đem Hoa Nhiễm đẩy ra cửa đá, tự mình nằm lý trên giường. Hắn lại muốn máu của nữ nhân, hương vị máu tươi ngọt lịm.

Hoa Nhiễm không hiểu, chỉ đứng ở cửa đá chửi mắng, "Khốn kiếp, vô sỉ, khinh bỉ người, lại dám làm thật, lại cưỡng hôn, ô ô, Hoa Hoa, người phải xin lỗi Nguyệt Vô Phong!"

Nguyệt Vô Phong, ta vượt tường một chút nha, người, người hay là muốn ta đi.

Nàng quay người lại, vừa đứng đụng phải "đôi cầu nam nữ", bọn họ, bọn họ lại đang làm chuyện mà nàng và Thập Dạ mới vừa làm, đôi môi tiếp xúc, đầu lưỡi màu đỏ ngọạ nguyệt quán quít, thật xuân tình, mặc dù "Xuân Cung Đồ" nhìn rất kích thích, nhưng không bằng người thật.

Khăn che mặt của nữ nhân chết tiệt bị kéo lên, nhìn qua nửa mặt thật sự là khuynh quốc khuynh thành, còn là một Băng Sơn Mỹ Nhân a, còn tưởng rằng trên mặt nàng có cái bớt dài khó coi, không đúng, bên trái không có, chẳng lẽ là bên phải, Hoa Nhiễm lại lén lút chạy đến nhìn bên phải một chút, da thịt trắng như tuyết, lỗ chân lông nhắn nhụi.

Xích Đồng đang cùng con thỏ hùng hực thăm thiết, có một nữ nhân ngốc nghếch ở bên nghiên cứu bọn họ như chuột chết, tay trái Xích Đồng vung lên, Hoa Nhiễm bị độc hôn mê.

Vốn đang vui vẻ, bị rình coi trộm, hăng hái bỗng chốc cũng giảm đi mấy phần, Xích Đồng đá đá Hoa Nhiễm nằm trên mặt đất không nhúc nhích, "Người này. . . . ."

Con Thỏ nhìn tư thế tuyệt sắc của Xích Đồng, không khỏi chặc chặc khen ngợi, "Thật đẹp!"

Xích Đồng vừa định nói vài lời, nhưng đột nhiên nói, "Người tự mình nghỉ ngơi đi, ta muốn thay Thập Dạ tìm nữ nhân!"

Chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng của nàng, lúc này Thập Dạ thống khổ không biết đến cỡ nào.

Con Thỏ thấy Xích Đồng rời đi, không khỏi chậm rãi ngồi xổm người xuống quan sát nữ nhân nằm dưới đất, vẫn giữ vẻ mặt nghỉ ngơi lúc ban đầu, môi hồng hồng, hơi sưng, hắn không khỏi nở nụ cười, "Vi mấy củ cải, cũng muốn nhớ lâu như vậy, nữ nhân này thật đúng là nhỏ mọn".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Lúc này Nguyệt Vô Phong vừa tỉnh dậy, hần liếc mắt nhìn xung quanh, chỉ có một nam nhân áo đen, đang lờ mờ mình.

Nguyệt Vô Phong mở miệng câu đầu tiên là, "Công tử, xin hỏi người có nhìn thấy nương tử của ta không?"

"Nương tử?" Nam tử áo đen lạnh lùng hừ một tiếng, chắc là nữ nhân hung hăng lúc này chụp mạnh vào đầu hắn, nam tử áo đen là con Báo đốm đen, gọi là Tiền Bạo, hắn là ông chủ một ngân hàng, đối với mọi chuyện đều rất công bằng, vì vậy hắn mở miệng nói, "Nương tử của người bị con rắn tình bất đi rồi".

"Con rắn tình?" Nguyệt Vô Phong ngẩn ra, từ dưới đất đứng dậy, đi vài bước, bước chân có chút hư nhược.

"Ta có thể dẫn người đi tìm nàng, nhưng người phải nhớ kỹ phải đổi bằng nhân tình". Tiền Bạo tiến lên vịn Nguyệt Vô Phong, nhân nhặt mím môi, lộ ra ánh mắt tinh ranh.

"Thế nào là nhân tình?" Nguyệt Vô Phong cũng không phải là người ngu xuẩn, hắn cũng quan sát nam tử áo đen này, ngoại trừ có chút suy yếu, toàn thân tản ra khí thế nguy hiểm.

"Nhìn khí phách của người thì biết, người không phải là người bình thường, người thượng tầng tự nhiên hiểu được hai chữ công bằng. Ta giúp người, bản thân mình muốn đổi lại một cái nhân tình." Tiền Bạo cười nhẹ.

"Hai chữ công bằng ta tự nhiên hiểu được, ta cũng không muốn nợ người ta, nhưng ta làm sao biết được cái gọi là nhân tình này của người có thể trái với đạo nghĩa hay không".

"Dĩ nhiên là không, muốn người trả lại nhân tình tuyệt đối sẽ không làm trái với đạo nghĩa, chuyện này được hay không, người nói một câu là được".

"Thành!" Nguyệt Vô Phong gật đầu, trong lòng đã biết người trước mắt tuyệt không phải người bình thường, vẻ mặt cao quý, phong cách lãnh ngạo, ánh mắt lạnh lùng.

Tiền Bạo nắm tay Nguyệt Vô Phong, khẽ nheo mắt lại, "Rõ ràng nội lực hùng hậu, lại bị áp chế hoàn toàn, đây là ý gì?"

"Nương tử của ta sợ ta chạy, nàng bỏ thuốc cho ta". Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng nói, trên mặt mỉm cười không khỏi hiện lên vẻ cung chiêu, Tiền Bạo không khỏi cảm thấy có chút chướng mắt.

Tiền Bạo hỏi, "Nếu có thuốc giải, người sẽ trốn sao?"

"Có thể sẽ không. . . . ." Nguyệt Vô Phong nhân nhặt một tiếng.

Tiền Bạo từ trong ngực móc ra một hoàn thuốc màu đỏ đưa cho hắn, "Ăn đi".

Nguyệt Vô Phong cũng không cự tuyệt, trực tiếp đem thuốc bỏ vào trong miệng, hòa tan, nuốt xuống, không bao lâu, toàn thân tinh lực dồi dào. Tiền Bạo dẫn hắn không tới nửa khắc đứng tại một cửa động âm u.

Tiền Bạo nói, "Người tự đi vào".

Nguyệt Vô Phong nhìn hắn một cái, khẽ nhủ mảy.

"Ta đói bụng, đi tìm chút gì lót dạ trước". Nói xong lập tức lắt mình, đã không thấy người nữa.

Nguyệt Vô Phong từng bước từng bước đi vào, chỉ cảm thấy Hắc Nham động âm u đáng sợ, nhưng hắn cảm giác Hoa Nhiễm ở bên trong, cái này không biết có phải sự ăn ý giữa phu thê hay không.

Đột nhiên hắn đá phải một cái gì đó mềm mại, Nguyệt Vô Phong không khỏi lui về sau một bước, lại đạp một cước. Vật mềm mại trên đất quay một vòng, Nguyệt Vô Phong ngồi xổm xuống sờ sờ, lông dài, đây là vật gì, tay Nguyệt Vô Phong dường như cảm giác có chút lưu luyến, nắm lấy lông dài giật giật hai cái, trong bóng tối đột nhiên phát ra tiếng hừ lạnh, tiếp theo một đôi mắt màu đỏ rừng rực xuất hiện trước mặt, mang theo thanh âm u oán vang lên, "Tại sao người muốn kéo lông của ta?"

Nguyệt Vô Phong đột nhiên bị giật mình, không khỏi dựa vào phía sau.

"Oa, mỹ nam tử, người nói đáng đáp chúng ta, ai nhìn đẹp hơn?" Đột nhiên ánh đèn xung quanh sáng lên, Nguyệt Vô Phong nhìn thấy một nam tử áo trắng, vóc người nhỏ nhắn đứng ở trước mặt hắn, trông mất từ màu đỏ chuyển thành màu đen.

Nguyệt Vô Phong tỉ mỉ quan sát hắn một lúc, đưa ra kết luận là, thâm trầm và ảo ảo, Nguyệt Vô Phong dời tầm mắt nhìn nơi khác, "Ta không so đo với ảo ảo, không có hứng thú".

"Tên chết tiệt. . . . . Người thật là lên mặt. . . . ."

"Có nhìn thấy một cô gái hay không? Nghe nói con rắn tinh bắt nàng, nhưng toàn thân người lỏng lẻo, là vật gì." Nguyệt Vô Phong cau mày, đẩy hắn ra, tiếp tục đi về phía trước.

"Rắn tinh a, mạng nàng đi thôi tiêu rồi, còn muốn cả ngày lẫn đêm đều thôi?"

"Vô si!" Nguyệt Vô Phong tiếp tục đi về phía trước, vừa mới đi qua một chỗ ngoặt, nghe tiếng Tiền Bạo có chút nóng nảy vang lên, "Con thỏ chết tiệt này, cuối cùng bị ta đuổi kịp rồi".

Nguyệt Vô Phong bật cười, con thỏ, con thỏ khổng lồ như vậy, đến chỗ rẽ, nhìn thấy Hoa Nhiễm đang ngủ thật ngon, nằm trên mặt đất ngủ không hề phòng bị, còn chảy nước miếng. Nguyệt Vô Phong cười nhỏ, khom người xuống bế Hoa Nhiễm lên, đi thẳng ra ngoài, chỉ thấy Tiền Bạo và con thỏ đang đánh nhau. Hắn cũng không quan, chỉ ôm Hoa Nhiễm đi ra ngoài động.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nguyệt Vô Phong ôm Hoa Nhiễm đi một đoạn đường, Hoa Nhiễm mình tỉnh lại, khi nàng nhìn thấy Nguyệt Vô Phong ôm mình. Dụi dụi mắt, lại nhắm mắt, chớp chớp, vẻ mặt không tin.

Nguyệt Vô Phong cúi đầu, thấy người này không an phận giãy dụa trong ngực hắn, không khỏi tò mò cười nói, "Người ngủ bị ngọc ghêch sao?"

"Nguyệt Vô Phong, thật là người sao?"

Nguyệt Vô Phong nghe thế, không khỏi nhún mày, "Gọi tướng công".

"Hắc hắc, tướng công, thật sự là người a, ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người". Hoa Nhiễm vui đầu mình trong ngực Nguyệt Vô Phong dùng sức cọ cọ, ôm ngực hắn, "Ồ ô, tên khốn kia ép ta cùng với hắn, ta liều chết bảo vệ trong sạch".

"Hắn chạm vào nơi nào của người?" Nguyệt Vô Phong dịu dàng đỡ nàng, trong lòng lại có cỗ tức giận thiêu đốt.

"Là. . . . ." Nơi này, Hoa Nhiễm không nhận được ngừng đầu lên, chỉ chỉ môi mình.

Nguyệt Vô Phong cúi đầu, trực tiếp đem môi mình đè lên, mang theo hơi thở cuồng nhiệt, cuốn lên lưỡi của nàng, dùng sức khuấy động.

Hoa Nhiễm phát ra tiếng thở ưm, trong lòng âm thầm vui vẻ, hắn ghen, thì ra hắn để ý ta, thật để ý ta. Nhưng bây giờ tư thế của hắn thế này sẽ rất mệt.

Thật lâu sau hai người mới tách ra, Hoa Nhiễm câu nói đầu tiên là, "Tướng công, ta thật là sùng bái người, người lại có thể cứu ta, trải qua thế nào là kích thích, có phải người đánh tên khốn kia, sau đó từ trong tay hắn cứu ta trở lại hay không".

"Sau khi ta tiến vào, nhìn thấy một con heo nhỏ nằm ngủ vui trong góc, ta trực tiếp ôm người trở ra".

"Chỉ đơn giản như vậy?" Hoa Nhiễm không cam lòng, chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp.

"Chỉ đơn giản như vậy". Nguyệt Vô Phong buông Hoa Nhiễm xuống, gõ một cái trên đầu của nàng, "Thật không biết trong đầu người chứa cái gì!"

"Làm gì á." Hoa Nhiễm rúc cổ, đáng thương che đầu của mình, "Trước kia nghe cha Hoa Yêu kể chuyện xưa rất nhiều, người làm ta liên tưởng chứ sao".

"Hừ. . . . ." Trong lòng Nguyệt Vô Phong vẫn không vui vẻ, xoay mặt sang nơi khác.

Hoa Nhiễm lại chân chó lấy lòng, "Chúng ta đi tìm cha Hoa Yêu, lần này ta bảo đảm sẽ không đi lạc đường".

Cha Hoa Yêu, cái từ này nàng nhắc tới nhiều lần trong miệng, hắn thật đúng là muốn gặp mặt một lần, không biết đáng về người cha này thế nào dạy ra con gái như vậy.

"Nhân tình còn chưa trả xong, sao vội vã rời đi?" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, Tiền Bạo toàn thân màu đen không biết xuất hiện trước mặt bọn họ từ lúc nào.

Hoa Nhiễm nhìn thấy hắn, bị hơi lạnh trên người hắn phát ra thật đáng sợ, nàng run rẩy rúc sau lưng Nguyệt Vô Phong.

Nguyệt Vô Phong kéo nàng từ sau lưng đi ra, "Còn không mau cảm ơn vị ân nhân này, có thể cứu ngươi ra ngoài, hắn giúp không ít việc".

"Cảm ơn ngươi. . . . ." Hoa Nhiễm gật đầu cúi người chào một mạch, sau khi nói xong, chạy ra sau lưng Nguyệt Vô Phong, nghe nói Báo Tộc yêu quái rất mang thù, nàng chọc lưng của hắn nói, "Tướng công chúng ta đi nhanh đi, người này không có ý tốt".

Nguyệt Vô Phong không khỏi nhún mày.

Lúc này Tiền Bạo đã một chân bước tới trước, lúc Nguyệt Vô Phong còn chưa kịp ngăn cản, kéo Hoa Nhiễm ra, giờ tay lên hung hăng vỗ trên trán nàng, gần như vỗ cho nàng bất tỉnh, gõ xong, sau đó xoay người sai bước đi về phía trước, lạnh lùng nói, "Thiếu người phải trả lại".

"Con báo nhỏ chết tiệt!" Hoa Nhiễm giận đến giờ chân, như muốn đuổi theo.

Lại bị Nguyệt Vô Phong kéo lại, "Là ngươi khi dễ người ta trước, hả?"

Hoa Nhiễm trấn định lại, xoay người nhìn hắn hi hi ha ha, nụ cười ngây thơ, nàng không muốn cho hắn biết nàng là người rất bạo lực, "Thật ra thì không có gì xảy ra, không có gì xảy ra, chúng ta đi, chúng ta đi tìm cha ta".

Hoa Nhiễm biết, thậm chí đuổi kịp con báo nhỏ kia, mình nhất định sẽ bị đánh lại, thay vì thua thiệt, không bằng từ từ trả thù sau.

Tiền Bạo đi về phía trước, đi ngang qua một gốc cây to, kéo con thỏ bị đánh ngất xỉu, kéo đi về phía trước, "Lần này xem ngươi trốn nơi nào, trước tiên đem về tính sổ cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Trên đường đi, sắc mặt của Nguyệt Vô Phong cũng không được tốt, nguyên nhân cụ thể là gì, ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng, dĩ nhiên Hoa Nhiễm càng không hiểu. Hoa Nhiễm vẫn ở trước mặt hắn lúi rúi, không biết dùng biện pháp gì, lần này lại không lạc đường, hơn nữa còn tăng cước bộ hành trình, cho nên trước lúc trời tối đã đến nhà Hoa Nhiễm.

Nguyệt Vô Phong đã hỏi làm thế nào, Hoa Nhiễm ấp a ấp úng không dám nói, sắc mặt trắng bệch.

Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy trong lòng buồn phiền, thấy nàng không nói, cũng không nữa ép hỏi.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, cánh hoa đào lay động trong gió, bay lượn đầy trời, màu hồng đánh thẳng vào thị giác mang theo sắc màu ấm áp, mùi thơm tràn ngập trong không khí, thổi tới trên người của hai người. Nguyệt Vô Phong không khỏi trầm ngâm nói, "Cánh sắc nơi này có phần xinh đẹp đến mức giả tạo".

Tay Hoa Nhiễm càng nắm chặt tay Nguyệt Vô Phong hơn, tiếp tục cất bước tiến về phía trước, lúc này Nguyệt Vô Phong cũng ngừng lại, "Làm sao vậy?"

"Ngộ nhớ có một ngày ngươi phát hiện ta không phải một người bình thường, ngươi còn không quan tâm ta hay không?" Giọng nói Hoa Nhiễm buồn buồn, thậm chí nghe như khóc.

Nguyệt Vô Phong chưa từng nghĩ đến chuyện này, đoạn thời gian trước, nếu không phải Hoa Nhiễm dùng được vật khổng chế hắn, hắn không thể bảo đảm, hắn nhất định sẽ không trốn, nhưng hôm nay được vật đã được giải trừ, hắn muốn đi hay ở hoàn toàn là do hắn, tuy nhiên hắn đã ở lại, mặc dù nữ nhân trước mắt này thình thoảng hung hắn, thình thoảng nhu tình, nhưng hắn lại yêu cái loại hành hạ ngọt ngào này. Giờ phút này hắn nhìn thấy nàng như thế, chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, vỗ mạnh lên đầu của nàng. "Đứa ngốc, trong đầu ngươi mãi nghĩ cái gì hả ?"

"Ngươi có thể hứa với ta, vĩnh viễn không rời bỏ ta hay không?" Hai tay Hoa Nhiễm nắm chặt vạt áo của Nguyệt Vô Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn dán lên, cọ cọ.

Không biết nơi nào đó phát ra một tiếng ho khan già nua.

Hoa Nhiễm đang cọ vui vẻ, không nghe được thanh âm này. Nhưng Nguyệt Vô Phong nghe được, hắn không khỏi nhìn coi chung quanh, nhưng nhìn không thấy gì khác lạ, chỉ có một gốc cây to xanh biếc ở trong rừng hoa đào có vẻ đặc biệt không phù hợp.

Trong lòng Nguyệt Vô Phong tò mò, không khỏi nhìn vài lần, hắn có cảm giác đã nhìn thấy cây này nhiều lần, cây to lớn sum xuê như vậy cũng không thấy nhiều, nhớ tới nửa canh giờ trước, một canh giờ trước, hai canh giờ trước đã gặp qua, không sai. Hắn cảm thấy kỳ hoặc, khẽ nhíu mày.

Mà giờ phút này, một thanh âm nhạc báng vang lên, "Hai người các ngươi đó, sao lại chán ngấy như vậy . . . . . Ban ngày ban mặt, ôi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong xoay người lại, nhìn thấy một nam nhân phong thái trác tuyệt, tuổi không quá ba mươi, mình mặc áo trắng càng lộ ra khí phách tự nhiên của hắn. mái tóc đen thật dài lười biếng dùng một sợi dây buộc lên, lúc nhìn vào khuôn mặt của hắn, càng cảm thấy bị đôi mắt đào hoa, hấp dẫn đoạt phách, sống mũi thẳng tắp, môi mềm mại và đỏ tươi, khoe môi hơi cong lên, mang theo một nụ cười ấm áp, thật là một nam nhân xinh đẹp, kỳ quái, giống như một yêu tinh.

Hoa Nhiễm vừa nhìn thấy hắn, liền buông Nguyệt Vô Phong ra, nhào tới tên nam nhân kia. Sắc mặt của Nguyệt Vô Phong đầy lo lắng, khoe môi trễ xuống.

"Cha Hoa Yêu, rất nhớ ngươi a. . . . ." Hoa Nhiễm ôm tên nam nhân kia vui vẻ cười nói.

"Cha Hoa Yêu?" Nguyệt Vô Phong lẩm bẩm nói, chẳng lẽ tên nam nhân này là cha nàng? Tại sao Hoa Nhiễm không thừa kế một phần nhỏ xinh đẹp của hắn vậy ?

"Tiểu Hoa hoa, ngươi còn chịu trở lại a, vị kia là người nào vậy, Có phải đầu óc bị hỏng rồi mới bị ngươi mang về nhà?" Hoa Yêu đem nữ nhi trong ngực kéo ra, chỉ chỉ Nguyệt Vô Phong, nhẹ nhàng nói một câu, "Nhưng dường như hắn cũng không ngốc, lại biết ghen nữa . . . . ."

Sắc mặt Hoa Nhiễm đỏ lên, làm nũng với Hoa Yêu, nói, "Cha, hắn là tướng công của ta, mặc dù nhìn hơi ngốc, thật ra thì hắn không ngốc, thỉnh thoảng hắn đối với ta rất hung hăng".

"Tiểu Hoa hoa, hắn khi dễ ngươi sao ?"

"Cha. . . . ."

Nguyệt Vô Phong nghe bọn họ nói chuyện, chỉ cười cười, nghiêm chỉnh tiến lên hướng về phía Hoa Yêu, cúi đầu, "Tiểu tử ra mắt nhạc phụ đại nhân!"

Hoa Yêu cười nhẹ, nhếch môi nói, mang theo chút giễu cợt, "Không nên gọi ta là nhạc phụ, ta có nói đem nữ nhi gả cho ngươi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Đang lúc Hoa Nhiễm tròn to hai mắt, Nguyệt Vô Phong có chút há hốc mồm, Hoa Yêu cười ha hả, hắn nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Phong, trong mắt mang theo nhàn nhạt xa cách, "Ngươi cho rằng các ngươi báỉ lễ phu thê thì là vợ chồng sao? Còn chưa báỉ đường, cha mẹ hai bên chưa từng gặp mặt, Hoa Nhiễm vẫn là con gái của ta, con gái của chúng ta, không phải nương tử của ngươi".

"Ta cưới nàng!" Nguyệt Vô Phong vội vàng tiếp lời.

"Ta không đồng ý." Hoa Yêu đưa ngón tay thon dài, lay động trước chớp mũi, môi nhẹ nhàng cong lên, mang theo một tia mỉa mai.

Lúc Nguyệt Vô Phong đối mặt với ai, cũng cảm giác mình có thể bình tĩnh ứng đối, duy chỉ có nam nhân trước mắt là không được. Đầu tiên hắn là cha của Hoa Nhiễm, nhưng quan trọng hơn là một nam nhân hào hoa phong nhã như vậy đứng trước mặt của hắn, cho dù gió mây lặng yên, cũng có một loại âm khí làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Hoa Nhiễm đã kịp phản ứng, nàng tiến lên ôm lấy cánh tay Hoa Yêu, "Cha, ngươi miệng nói một đường làm một nẻo sao, rõ ràng là bảo ta đi tìm tướng công về, hôm nay ta đã tìm được rồi, trong lòng ngươi cũng thích vô cùng, nhưng lại làm khó hắn làm gì?"

Về mặt âm trầm khó hiểu của Hoa Yêu từ từ tan biến, hóa thành nụ cười nồng đậm, một tay hắn vỗ vào trán Hoa Nhiễm, dạy dỗ Hoa Nhiễm, "Đứa bé chết bẩm này, lo tìm nam nhân quên luôn cha mẹ. Mẹ ngươi còn chưa đồng ý, ngươi cứ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nhà này như vậy".

Nguyệt Vô Phong cười nhẹ, rốt cuộc hiểu ra người nhạc phụ này có tính nết trẻ con. Tiến lên xoa chỗ Hoa Nhiễm bị đánh, mỉm cười với Hoa Yêu.

Hoa Yêu nheo mắt đào hoa nói, "Cưới nàng thì có thể, nhưng phải vượt qua cửa ải của chúng ta".

Hoa Nhiễm nhìn Nguyệt Vô Phong toét miệng cười, Nguyệt Vô Phong cũng dịu dàng mỉm cười với nàng, cuối cùng trong lòng một chút suy nghĩ muốn rời khỏi nàng cũng cắt đứt, cánh hoa đào bị gió thổi tung bay, lặng lẽ rơi xuống xung quanh hai người, giống như trong mắt của bọn họ chỉ có nhau.

"Hai người này thật đúng là có tình ý". Thanh âm già nua tiếp tục vang lên, Nguyệt Vô Phong khẳng định lần này mình không nghe lầm, đầu tiếp tục nhìn

xung quanh, hẳn khẳng định đây không phải là tiếng của nhạc phụ.

Hoa Yêu tăng hăng một cái, nhìn Hoa Nhiễm, "Mẹ người biết các người muốn trở về, đã chuẩn bị xong thức ăn cho các người. . . . ." Sau khi nói xong, hạ thấp giọng ở bên tai Hoa Nhiễm nói, "Lát nữa thay cha người nói lời tốt đẹp nha, lần này mẹ người thật không để ý tới ta rồi".

"Người lại gây nợ phong lưu rồi?" Hoa Nhiễm tức giận trừng mắt liếc hẳn.

Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói gì, đi theo sau lưng của bọn họ, hướng căn nhà gỗ sâu trong rừng đào đi tới, hẳn đối với vị nhạc mẫu này cũng có hứng thú thật lớn, không biết Hoa Nhiễm có mấy phần giống nhau.

Lúc Nguyệt Vô Phong nhìn thấy mẹ Hoa Nhiễm, hẳn mới xác định một chuyện, Hoa Nhiễm và mẹ nàng, Hoa thị không hề có một điểm giống nhau, thậm chí là hoàn toàn trái ngược. Mẹ Hoa Nhiễm xinh đẹp dịu dàng, chừng mực và thân thiết, lúc nhìn thấy Nguyệt Vô Phong đến, trong lòng hiểu rõ, nhìn thấy Hoa Nhiễm, không nói nhiều, nhưng vui sướng hiện lên đuôi mắt. Hoa Nhiễm không giấu được gì, nhảy tới ôm mẹ của nàng, "Mẹ, rất nhớ người, mẹ, ta thích người làm thức ăn nhất, mẹ, hôn một cái. . . . ."

"Xem người, giống như đứa trẻ. . . . ." Hoa thị vỗ đầu Hoa Nhiễm, lại hướng Nguyệt Vô Phong nói, "Hoa hoa từ nhỏ bị cha nàng làm hư rồi, hành động có chút khoa trương".

Nguyệt Vô Phong nói, "Hoa hoa có lúc thật đúng là giống đứa bé, chẳng qua ta rất thích".

Hoa Nhiễm âm thầm vui vẻ, lại thấy Hoa Yêu đứng một bên nhìn nàng nháy mắt, vì vậy nàng cười nói với Hoa thị, "Mẹ, cha nói mẹ lại không để ý tới hẳn, muốn ta thay hẳn nói chuyện".

"Đứa trẻ chết dầm này. . . . ." Hoa Yêu nheo mắt, thầm mắng Hoa Nhiễm quá thành thực, không biết nói chuyện.

Hoa thị liếc mắt nhìn Hoa Yêu, chỉ thấy hẳn ngượng ngùng cười, giống như đứa bé làm việc gì sai, trên mặt bà ta có chút tức giận, sau đó quay mặt đi chỗ khác, nói với Hoa Nhiễm, "Chúng ta ăn cơm trước, Hoa Nhiễm, người còn không mau giới thiệu người ta một chút. . . . ."

Hoa thị cố ý dừng lại, Hoa Nhiễm đã luyến thoáng nói, "Tướng công, ha ha, đây là tướng công của ta, Nguyệt Vô Phong, bởi vì chúng ta, bởi vì. . . . . Lưỡng tình tương duyệt, cho nên ta mang đến cho mẹ xem một chút".

Hoa thị cười nói, "Ngày mai chúng ta sẽ xử lý chuyện này đi".

Lần đầu tiên gặp gỡ cha mẹ, phải nói trong lòng Nguyệt Vô Phong nói không khăn trương là không thể, chẳng qua hẳn luôn nở nụ cười ôn hòa, nhưng khi nghe Hoa mẫu nói những lời này, hẳn không khỏi khẽ nhếch môi sững sờ.

Hoa Nhiễm biết, mẹ của mình bề ngoài là người mềm mại, dịu dàng, thật ra thì trong xương rất cứng rắn, làm việc mạnh mẽ vang dội, vì vậy kéo Nguyệt Vô Phong, nhìn hẳn lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Nguyệt Vô Phong vội vàng hướng Hoa thị cúi người, "Cám ơn nhạc mẫu đại nhân đã thành toàn, ta lấy tánh mạng bảo đảm, chăm sóc Hoa Nhiễm thật tốt, coi nàng như bảo bối".

vốn Hoa Yêu cũng không có ý kiến phản đối con rể này, nhưng bây giờ bị thê tử giận dữ, nhìn thê tử đồng ý hôn sự của nữ nhi, cũng không để ý tới mình, trong lòng khó chịu, liền đưa ra ý kiến, "Nhà này vẫn là ta làm chủ, ta không đồng ý!"

Hoa Nhiễm biết cha nàng có lòng riêng, vì vậy nàng cũng không nhìn Hoa Yêu, chỉ nhìn Hoa thị nói, "Mẹ, lời người nói lúc nãy là thật hay giả?"

Hoa thị buồn cười nói, "Có bao giờ người thấy mẹ nói dối với người sao?"

"Đúng vậy. Nhưng mẹ à, dường như cha không chịu".

"Không cần để ý đến cha người, tính khí trẻ con của hẳn lại tái phát."

Hoa Yêu hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Nhiễm vài lần, lại cẩn thận, cẩn thận nhìn Hoa thị vài lần, cuối cùng đứng lên, đi tới sau lưng Hoa thị, từ phía sau ôm bà ta, "Nương tử, người tha thứ cho ta được không?"

Hoa thị không chút cử động, đưa ra đĩa gấp một chút thức ăn, vừa định bỏ vào trong miệng, Hoa Yêu đã đem tay của bà ta hướng vào mình, để cho món ăn dính vào trong miệng của mình, "Nương tử, người nuốt ta ăn rất ngon".

Hoa thị đẩy một cái hẳn, hình như có chút ngượng ngùng, "Người tự đi ăn cơm, mấy đứa nhỏ nhìn đấy".

"Người không tha thứ cho ta, ta sẽ không đi". Hoa Yêu tiếp tục nói, vẫn dính vào bên cạnh Hoa thị.

"Được rồi, được rồi, ta tha thứ cho người là được". Hoa thị bắt đầu dãi thờ dài một cái.

Hoa Yêu nhìn Hoa Nhiễm lộ ra vẻ tươi cười hả hê, ý bảo mình đã thắng lợi.

Nguyệt Vô Phong nhìn thấy, trông mặt cũng muốn rút ra ngoài, không trách được Hoa Nhiễm luôn kỳ kỳ quái quái, không biết lý luận từ đâu tới dễ dàng

đưa ra, sau khi nhìn thấy một màn này, Nguyệt Vô Phong cảm thấy mưa dầm thấm đất đối với một đứa bé mà nói rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Ăn xong bữa cơm, Hoa Yêu nhìn Hoa Nhiễm nói: "Lát nữa rửa sạch bát đĩa, ta và người mẹ đi dạo một chút". Sau đó, không nói gì nữa, kéo Hoa thị đi, bỏ lại Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong. Hoa Nhiễm gấp một chút thức ăn bỏ vào chén của Nguyệt Vô Phong, nói: "Nguyệt Vô Phong, chúng ta tiếp tục ăn cơm."

"Cha và mẹ người tình cảm rất tốt a. . . . ." Nguyệt Vô Phong nói.

"Đúng vậy a, rất tốt, chỉ là cha của ta thích gây nợ phong lưu, nào là Nhên Nhện, bướm bướm. . . . ." Hoa Nhiễm ý thức được lời nói của mình, vội vàng ngừng lại, thấy Nguyệt Vô Phong không có phản ứng, Hoa Nhiễm tiếp tục nói, "Nhưng hán rất thích mẹ ta, mẹ ta tức giận, hán luôn có một ngàn phương pháp làm mẹ ta vui vẻ".

Nguyệt Vô Phong mỉm cười ăn thức ăn mà Hoa Nhiễm gấp cho hán, "Bộ dáng như vậy rất hạnh phúc."

Hoa Nhiễm cười hắc, hắc. . . . . vượt cảm của mình, "Tướng công, người cũng ưa thích sao, ta cho người biết, ta không có nhận chân truyền của cha ta, cho nên ta không rất biết đỡ người a, cho nên người sẽ tức giận".

Bàn tay Nguyệt Vô Phong rơi lên trên trên đỉnh đầu Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm nhắm hai mắt, rúc cổ, làm như muốn chịu đựng một chương của Nguyệt Vô Phong, cuối cùng Nguyệt Vô Phong không đánh xuống, vượt đầu của nàng nói, "Đứa ngốc, ta làm sao muốn người đỡ a. Người làm việc gì sai, ta sẽ không tức giận."

"Hắc hắc. . . . ." Hoa Nhiễm cười gian trá, nhìn ánh mắt khó hiểu của Nguyệt Vô Phong, Hoa Nhiễm nhỏ giọng nói, "Trước kia cha ta nói ta không tìm được nam nhân, cho nên hán nói, nếu sau này ta lập gia đình, hán sẽ đưa cho ta một thứ mà hán trân quý".

"Thứ gì?"

"Không nói cho người." Sắc mặt Hoa Nhiễm ứng đỏ, tiếp tục bới cơm, trên mặt cười nham nhở.

Nguyệt Vô Phong nhìn bộ dáng lúc này của nàng, chỉ cảm thấy đáng yêu, không khỏi cảm thấy thân thể nóng ran. Để thoát khỏi loại cảm giác này, hán mở miệng nói, "Hoa hoa, có phải người được cha người nhặt về hay không, tại sao không giống bọn họ một chút nào?"

Hoa Nhiễm vừa nghe không khỏi lên giọng, "Người mới nhặt đó? Ta biết rồi, người chê ta khó coi, hừ, trông mặt bắt hình dong, người sẽ bị sét đánh!"

Sắc mặt của Nguyệt Vô Phong đổi một cái, thấp giọng nói, "Người nói cái gì?"

"Ta. . . . ." Hoa Nhiễm háp háp môi, "Cha ta nói, nam nhân đều coi trọng hình dáng bên ngoài của nữ nhân, người cũng giống vậy".

Nàng lặng lẽ bới cơm, thật lâu không có nghe Nguyệt Vô Phong đáp lời, nàng biết Nguyệt Vô Phong không phải có ý đó. Bởi vì khi còn bé có một số tiểu yêu quái nói nàng được nhặt về, e ngại đáng đáp nàng xấu xí, cho nên câu nói kia gần như là ngoài miệng. Nàng không khỏi xoay mặt, cẩn thận liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, chỉ thấy hán đột nhiên đưa môi, dán sát vào môi Hoa Nhiễm, vừa cắn vừa mắng, "Đứa ngốc, tại sao không hiểu lòng của ta?"

"Không hiểu, khụ. . . . . Khụ. . . . ." Hoa Nhiễm bị hôn quá kích động, bị sặc.

Nguyệt Vô Phong vừa vỗ lưng của nàng, vừa múc canh đưa vào bờ miệng nàng, có chút vui vẻ bất đắc dĩ, "Người thật đúng là ngốc!"

Hi hi, Hoa Nhiễm toét miệng cười, "Tướng công, người thật tốt."

Khi màn đêm dần buông xuống, Hoa Yêu và Hoa thị đã trở về, trên mặt hai người đều mang nụ cười. Mà lúc này, Hoa Nhiễm đang cùng Nguyệt Vô Phong thưởng thức ánh nắng chiều. Hoa Nhiễm nhìn thấy tâm tình Hoa Yêu thật tốt trở lại, mở miệng nói, "Cha, lần trước người hứa tặng cho ta quà cưới đâu?"

Hoa Yêu sùng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp, vỗ vỗ đầu Hoa Nhiễm, "Nha đầu, loại chuyện như vậy còn nhớ rõ, bây giờ người đi ngủ, ta và người mẹ muốn an bài tương lai cho các người!"

"Cái này là người hứa hẹn với ta sao?"

"Không cho người, người có thể dễ yên sao?" Hoa Yêu cười xong, lại nghiêm túc nhìn hai người bọn họ, "Một ngày trước hôn lễ, buổi tối không cho

phép cùng phòng, bây giờ hai người các người bắt đầu từng người ngủ một mình, không cho gặp mặt, tiện thể, chúng ta làm một chút công tác tư tưởng với vị hôn phu tương lai của người!"

Công tác tư tưởng? Hoa Nhiễm nghe xong, lo lắng trừng trừng nhìn thoáng qua Nguyệt Vô Phong, ngay sau vui vẻ chạy vào trong phòng của mình, lần trước, một buổi tối trước rời nhà, cha mẹ cũng làm công tác tư tưởng với nàng hơn hai canh giờ, đó là giày vò, đó là đau đến không muốn sống, đó là chuyện làm cho nàng cảm thấy vô cùng nhức đầu. Nhưng nghĩ tới Nguyệt Vô Phong làm nàng xúc động, nàng cảm thấy ngọt ngào, cười trộm, tốt lắm, trở về phòng chuẩn bị đồ cưới cho mình, hôm nay là ngày độc thân cuối cùng. . . . . Ngày mai nàng chính thức là thê tử của Nguyệt Vô Phong, đúng rồi, nhất định trước tối mai phải cầm trong tay quyển sách kia của cha.

Mà Hoa Nhiễm không biết chuyện cha và mẹ của nàng làm công tác tư tưởng đối với Nguyệt Vô Phong thế nào, trăm mặc. Trừ trăm mặc vẫn là trăm mặc, Nguyệt Vô Phong trong sự trăm mặc cảm thấy kinh hãi, toàn thân sợ hãi, hồi lâu Nguyệt Vô Phong nói, "Ta sẽ đối xử tốt với nàng, tốt cả đời!"

Hoa Yêu không vì những lời này của hắn mà cảm thấy vui mừng, chỉ thấp giọng nói, "Hoa hoa không phải là người, ta cũng không phải!"

Hoa thị cũng thấp giọng nói, "Người cần phải suy nghĩ kỹ !"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Rõ ràng là núi hoang rừng vắng, lại đến rất nhiều "Người", không đúng, nên coi như là khách đến dự tiệc rượu. Hoa Nhiễm được Hoa thị trang điểm sáng rỡ lên mấy phần, mắt ngọc mảy mai, mặc vào phục lễ màu đỏ thẫm, an tĩnh ngồi ở đó, trên mặt tràn đầy nụ cười vui thích, một mực gọi hỏi, "Mẹ, mẹ, con có thể đi chuyển được không ? Đầu rất nặng a, tại sao lại cài vào nhiều đồ như vậy, trước kia bộ dáng của mẹ cũng như vậy sao?"

Hoa thị không khỏi cảm thấy buồn cười, "Hoa hoa, sau khi lập gia đình thì là đại cô nương, tại sao lại giống như một đứa trẻ con vậy".

"Mẹ, con thật sự vô cùng mệt mỏi nha, tương công lúc nào sẽ đến, lúc nào thì con mới có thể mở những đồ trang sức rườm rà này ra ?"

"Bái đường cũng chưa bái đường, lại nói chuyện mê sảng." Hoa thị ngồi bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực mình, "Mẹ để cho người gói đầu, như vậy sẽ không mệt mỏi."

"Mẹ, thật ra thì con có chút sợ." Hoa Nhiễm thì thầm nói.

"Sợ cái gì ?"

"Mẹ nói xem, ngộ nhờ hẳn biết thân phận của con, hẳn có thể không quan tâm con hay không?" Con người Hoa Nhiễm có chút ảm đạm.

"Yên tâm đi, mẹ nhìn ra hẳn đối với người có tình ý, ta và cha người đều xem trọng hẳn. Cha người ngoài miệng không nói, thật ra thì hết sức hài lòng con rồi này".

"Mẹ, trước kia, lúc người chờ cha đêm tân hôn, có người ở cùng người không?"

Hoa thị cười cười, "Trước kia lúc cha người muốn kết hôn với ta, tất cả mọi người đều phản đối, không có một người tới tham gia tiệc cưới của chúng ta, cha người không cần đi xã giao tân khách nào, cho nên ngày đó, cha người vẫn ở cùng với ta".

"Thật tốt." Hoa Nhiễm ni non một câu, liền nhắm mắt lại đã ngủ, ngủ một lát lại mơ mơ màng màng nói, "Mẹ, hôm nay cái bọn hồ ly, bướm bướm, tới rất nhiều, hiện tại khẳng định cha tiếp bọn họ uống rượu, người cũng đừng tức giận nha. . . . ."

"Hoa hoa, đối với phu quân mình phải tin tưởng." Hoa thị vỗ nhẹ người Hoa Nhiễm, giống như dỗ một đứa bé "Mệt mỏi thì nghỉ ngơi cho tốt".

Lúc Hoa Nhiễm mông lung chìm vào giấc ngủ thì bị Hoa thị kêu lên, "Phải đi bái đường rồi."

Hoa Nhiễm đi bước nhỏ ra ngoài, trong lòng âm thầm nhất định dùng một loại tư thế của thiếu phụ tao nhã xuất hiện trước mặt của Nguyệt Vô Phong, mới vừa bước tới cửa, Nguyệt Vô Phong đã dắt tay của nàng, nắm thật chặt, giọng nói hắn hấp dẫn trầm thấp rót vào tai của nàng "Ta cho người một cam kết, làm bạn cả đời".

Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy trên mặt nóng bỏng, lòng bàn tay nhỏ bé bị hắn nắm cũng nóng lên. Đột nhiên cảm thấy xung quanh yên tĩnh, lúc này mới cảm thấy xung quanh dường như không có một tân khách nào. Nàng không khỏi nhỏ giọng hỏi, "Tướng công, hôm nay không có bất kỳ tân khách nào sao?"

"Cha người nói, mẹ người không muốn gặp bọn họ, nên bị đuổi đi."

"A, thì ra là như vậy". Mặc dù trên mặt Hoa Nhiễm đang đắp khăn, không nhìn thấy đường, nhưng Nguyệt Vô Phong dắt đi, nàng tin tưởng bước lên

phía trước.

Cúi đầu, hai lạy, ba lạy.

Sau khi lạy xong vốn nên là đưa vào động phòng, nhưng Hoa Yêu lại nói, Nguyệt Vô Phong về tân phòng trước, hẳn muốn tặng cho Hoa Nhiễm một món quà.

Khi Hoa Nhiễm từ Hoa Yêu trong tay đoạt lấy quyển sách bìa cứng vẽ cung xuân đồ, buồn bực ở trong khăn voan đỏ cười.

Hoa Yêu than thở, "Con gái ngốc nhà ta không thể cứu được."

Nguyệt Vô Phong ngồi bên giường, chờ thê tử mình, trong lòng thề nhất định phải đối xử tốt với nàng, mặc kệ nàng là đóa hoa hay là người. Hoa Nhiễm là nửa yêu, từ nhỏ bị người xem thường. Khi còn bé rõ ràng là người bình thường, trên đầu lại mọc một đóa hoa, luôn bị những yêu quái hoặc là người bạn nhỏ khi dễ, tuổi thơ nghe cũng đủ bi thảm, nhưng nàng rất quật cường, cho tới bây giờ đều không khóc, bị đánh, bị đá đập, cũng đều gạt cha mẹ. Hẳn cũng biết, bởi vì là nửa yêu, không thuần huyết thống làm cho nàng không cách nào hoàn toàn thừa kế đáng ngoài của cha mẹ, trở thành nữ hài tử đặc biệt khuynh quốc khuynh thành, hẳn cũng biết, đoạn đường này, nàng không bị lạc đường, là do Thụ Yêu dẫn đường, hẳn cũng biết nàng lo được lo mất chỉ là bởi vì nàng để ý hẳn, sợ hẳn không cần nàng.

Nàng rất hiền lành, nàng thật đáng yêu, nàng cũng rất bướng bỉnh, quan trọng hơn là nàng yêu hẳn, mặc dù nàng còn chưa yêu hẳn đến trời đất mù mịt, nhưng nàng muốn dụ dỗ hẳn. Nguyệt Vô Phong tự nhủ, sẽ đối xử tốt với nàng, trên thực tế hẳn cũng đã làm, nếu không, sau khi biết thân phận của nàng, sẽ không ở nơi này cùng nàng bãi đường thành thân.

Lúc động phòng.

Nguyệt Vô Phong ngồi ở đầu giường, đột nhiên có một loại cảm giác tương công chờ tiểu tức phụ, trên mặt hơi ửng đỏ, bởi vì toàn thân có chút nóng ran, hẳn đứng dậy nhưng hẳn mới vừa đứng dậy, Hoa Nhiễm buồn bực che khăn voan đỏ lao đảo tiến vào, sau khi đi vào phòng, vẫn không quên sờ soạng đóng cửa lại.

Nguyệt Vô Phong sợ nàng đụng đầu, vội vàng tiến lên đỡ nàng. Lại thấy Hoa Nhiễm khăn trương đem một vật giấu ở sau lưng.

Nguyệt Vô Phong trầm giọng hỏi "Cái gì vậy?"

Hoa Nhiễm cười ha ha, "Cái đó ... . mẹ ta nói, khăn voan phải giữ lại cho người vén, người có thể vén lên trước không? Ta sợ bóng tối".

Nguyệt Vô Phong nắm lấy khăn voan đỏ trên đầu nàng, lật qua một bên, nhìn thấy vợ yêu trước mắt sáng rõ động lòng người, Nguyệt Vô Phong cảm thấy bầu không khí êm dịu cũng nóng lên, Hoa Nhiễm ngẩng khuôn mặt sáng rõ, tươi cười có chút lăm lăm, "Tướng công, ta có xinh đẹp không?"

"Tất nhiên. . . . ." Nguyệt Vô Phong cau mày, lúc Hoa Nhiễm cho rằng hẳn sẽ nói không xinh đẹp thì giọng nói của hẳn trở nên nhẹ nhàng, "Rất đẹp, là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta gặp qua". Nói xong, hẳn hôn lên môi của nàng, hơi dùng sức, một tay hẳn nâng khuôn mặt của nàng, tay còn lại từ trên cổ của nàng mò xuống, đầu ngón tay khẽ nhẹ xương quai xanh, vẫn trượt đến thắt lưng, lúc Hoa Nhiễm có chút ý loạn tình mê, nhanh như chớp, hẳn cướp đi vật Hoa Nhiễm giấu phía sau lưng.

"Hả?" Hoa Nhiễm cả kinh, muốn đoạt lại tập tranh “cung xuân đồ” của cha nàng, lại nghe giọng nói khàn khàn của Nguyệt Vô Phong: "Tập tranh một chút chút."

Vì vậy, Hoa Nhiễm lấy lòng, hai tay ôm trên người của Nguyệt Vô Phong mà Nguyệt Vô Phong không còn nhiệt tình như lúc nãy, lật tập tranh “cung xuân đồ”, con người tối đen, ở trong mắt Hoa Nhiễm, đây là điềm báo nổi giận. Hoa Nhiễm không dám trợn tròn mắt nhìn hẳn, chỉ cúi đầu, đem mặt nhào vào trước ngực của hẳn, không khỏi cọ xát, buồn bực nói, "Tướng công, đừng tức giận ..... nếu người không thích, ta sẽ không xem. . . . ."

Tay Nguyệt Vô Phong đã nắm lỗ tai của nàng, vẫn vẽ rất kỳ xảo, nhẹ giọng cười trừ nói, "Chúng ta cùng nhau xem".

"Cái gì?" Hoa Nhiễm sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Nguyệt Vô Phong nhìn nàng cười tà một tiếng, kéo nàng đi về phía đầu giường, hẳn dựa vào đầu giường, kéo Hoa Nhiễm vào trong ngực của mình, để cho nàng dạng chân ngồi trên đùi mình, Hoa Nhiễm ngẩng đầu lên, giờ phút này nàng nhìn về mặt Nguyệt Vô Phong không rõ ràng lắm, mặt của hẳn ngăn phía sau tập tranh, nàng có thể thấy chỉ là trang bìa của tập tranh, nàng không thuận theo, giảỵ dựa thân thể nói, "Ta cũng muốn xem".

Tay Nguyệt Vô Phong ôm thắt lưng của nàng, để cho nàng nhích lại gần mình hơn, "Đừng cử động".

"Ta cũng muốn xem á ..... tại sao ngươi lại độc chiếm?"

Nguyệt Vô Phong kéo nàng ngồi vào bên cạnh hắn, nhủu mày nói, "Bây giờ cùng nhau xem".

Lúc Hoa Nhiễm vẫn chưa hoàn toàn phản ứng, Nguyệt Vô Phong đã nhanh chóng lật từ đầu tới đuôi, lần thứ nhất, dịu dàng hỏi, "Xem xong rồi chưa?"

"Không có!" Hoa Nhiễm lắc đầu.

Nguyệt Vô Phong lại nhanh chóng lật từ đuôi đi phía trước, lần thứ nhất, "Nhu vậy lần này thế nào?"

"Vẫn không có."

Ngay sau đó, Nguyệt Vô Phong cầm tập tranh trong tay ném qua một bên, thuận thế đè Hoa Nhiễm lên giường, hắn lần người đến gần, hai tay chống hai bên hông nàng.

Trái tim Hoa Nhiễm bang bang nhảy loạn, sắc mặt đỏ lên, lắp bắp nói, "Ngươi làm gì thế?"

"Nặng đầu không?"

"Ừ." Hoa Nhiễm nằm trên giường không ngừng gật đầu.

"Vậy trước hết ta làm cho ngươi thoải mái một chút." Nguyệt Vô Phong khom người tháo vật trang sức rườm rà trên tóc nàng. Thả vào trên bàn trang điểm.

Sau đó Nguyệt Vô Phong xoay người lại, Hoa Nhiễm đã ngồi dậy, mang theo nụ cười thỏa mãn, lắc lắc cổ của mình, "Nhu vậy thật là thoải mái, bị gò bó suốt một ngày rồi."

Con ngươi Nguyệt Vô Phong đen thẫm, nhìn nàng mỉm cười, "Còn có thoải mái hơn . . . . ."

Hoa Nhiễm kinh ngạc, đây là Nguyệt Vô Phong sao? Đây là hắn sao? Trừ ngày lần đầu tiên nhìn thấy hắn ăn bao phần, đầu óc không rõ ràng lắm, đòi làm nàng thái quá, sau này, phát hiện thật ra Nguyệt Vô Phong tao nhã lịch sự, đối với người lễ phép, lúc Hoa Nhiễm lần đầu tiên chủ động hôn hắn, hắn còn đỏ mặt.

Thân thể Nguyệt Vô Phong bao trùm ở trên người của nàng, đưa tay rút y phục trên người nàng, từng cái, từng cái cởi ra vô cùng chậm chạp, vừa cởi, vừa dịu dàng vuốt ve xương quai xanh của nàng, trong quá trình đang cởi quần áo, tình thú hoàn toàn bị kích thích.

Rất nhanh, trên người Hoa Nhiễm chỉ còn lại một cái yếm màu đỏ và một cái quần lót, màu đỏ hợp với da thịt trắng như tuyết của nàng, cảm thấy cảnh xuân vô hạn. Trên mặt của nàng ửng đỏ, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng tràn đầy dụ hoặc, hơi thở nóng nóng, mềm mại. Mân đã bị Nguyệt Vô Phong bung xuống, chiếc mản mờ nhạt xuyên qua ánh nền màu đỏ bên ngoài, có chút mập mờ, hấp dẫn tận đáy lòng, Hoa Nhiễm, nói, "Tướng công, sao ngươi không cởi quần áo, lúc này không nên quá chú trọng hình tượng á..., tóc loạn một chút, còn có cuồng dã sự dụ hoặc."

"Hoa hoa. . . . ." Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng nỉ non, cởi áo khoác của mình, tiến lên ôm chặt Hoa Nhiễm vào trong ngực, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt của nàng, ti mi hôn từng chút, thỉnh thoảng là lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, Hoa Nhiễm còn nhớ đến tập tranh kia, hỏi, "Tướng công, ngươi dựa theo tập tranh kia . . . . . Tới sao?"

"Xem ra ta còn chưa đủ dụng tâm." Nguyệt Vô Phong bắt đầu dĩ cười, đôi tay bung lấy mặt nàng, từ từ găm nhấm môi Hoa Nhiễm, hai chân kẹp lấy đôi chân trần của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, Hoa Nhiễm cảm thấy nơi bụng nàng bị vật nóng rực chia vào, ngay sau đó, nóng rực lan tràn đến bụng của mình, ngay sau đó từ từ đi lên.

Dường như Hoa Nhiễm nhớ lại lần trước, trong giọng nói mang theo ủy khuất, "Sẽ đau".

"Lần này sẽ không làm cho ngươi đau". Đầu lưỡi Nguyệt Vô Phong đã sớm dò vào trong miệng nàng, lưỡi hôn thật sâu khiến vẻ tỉnh táo cuối cùng của Hoa Nhiễm cũng hồng mất.

Hai tay Nguyệt Vô Phong từ trên thân thể Hoa Nhiễm bắt đầu trượt xuống, cách cái yếm, đặt lên trên hai gò bồng đảo, êm ái đè xuống, lưỡi dọc theo xương quai xanh trên cổ của nàng một đường đi xuống. Đột nhiên, hắn há mồm cắn ngực nàng, nhẹ nhàng cắn nuốt điếm hồng mẫn cảm nhất của nàng, lưỡi từ từ liếm láp, tra tấn Hoa Nhiễm.

Nước miếng thấm ướt trên cái yếm một mảng màu đỏ sậm, Nguyệt Vô Phong chỉ cảm giác tim mình nhảy loạn.

Hoa Nhiễm khẽ giọng rên rỉ, như một con mèo nhỏ bị thương, phát ra tiếng kêu thật thấp.

Tay hắn vốn đặt bên hông cũng chậm rãi trượt, hắn hơi nghiêng người, tay trêu chọc nơi rốn nàng, ngay sau đó tay lại trượt, cách quần lót nhẹ nhàng đi xuống, lập tức vờn một ngón tay nông nông sâu sâu dò tìm, Hoa Nhiễm càng lúc càng tình mê ý loạn. Đột nhiên cảm thấy bụng từng trận đau đớn, cái loại đó cảm giác quen thuộc đã tới.

Nguyệt Vô Phong cảm thấy trong lòng tay ướt, không khỏi cười nói, "Con mèo nhỏ, chuẩn bị xong chưa?"

Lúc tay của hắn đang chuẩn bị cởi bỏ quần lót của nàng, Hoa Nhiễm ngăn tay của hắn lại, "Đừng. . . . ."

Hoa Nhiễm đỏ mặt, ấp a ấp úng, "Hôm nay không tiện. . . . ."

Trong mắt Nguyệt Vô Phong mang theo tức giận, nhất quyết không tha, "Tại sao?"

"Không biết vì sao a, cái đó. . . . . Cái đó. . . . . của nữ nhân đột nhiên tới, ta. . . . . Ngươi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong mang theo thân thể khó chịu, chán chường ngã một bên, từng ngum, từng ngum thở hổn hển, "Ngươi đi đi, ta cũng không phải là cảm thú."

Hoa Nhiễm bắt đầu tiến lên phía trước, hôn trên má của Nguyệt Vô Phong một cái, "Tướng công, sắc mặt ngươi rất khó coi, cần ta thay ngươi vuốt ve không?"

Nguyệt Vô Phong cắn răng nghiêng lợi, gần từng chữ một, "Không cần!"

Hoa Nhiễm cười gian chạy trốn, trong lòng tiếc hận.

Hoa Nhiễm đi không lâu, Nguyệt Vô Phong cũng đi ra ngoài, cái này không thể phát tiết ban đêm, thật rất nóng, cũng rất thất bại.

Không biết từ lúc nào Hoa Yêu đứng sau lưng Nguyệt Vô Phong, vỗ vỗ vai của hắn, "Đêm xuân đứng ở chỗ này làm gì đó?"

Nguyệt Vô Phong nghe trong giọng nói của Hoa Yêu hơi tức giận, mở miệng nói, "Ồ chỗ này cho mát. . . . . Hạ hoà."

"Vì sao?"

"Thông cảm thể từ."

"Nam nhi tốt nha." Hoa Yêu cười cười, tất cả không cần nói, ngay sau đó lại bổ sung một câu, "Chuyện như vậy, ta cũng đã trải qua".

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lúc đầu Hoa Yêu và Nguyệt Vô Phong không nói chuyện nhiều, mà bây giờ hai người đàn ông này ngồi chung một chỗ nâng cốc nói cười, kể một ít chuyện vụn vặt, cũng rất thú vị.

Con chim hồng đang bay lượn, Thụ Yêu Đoạn Tả Mộc cũng không cam chịu tịch mịch, bu lại, sau khi Hoa Yêu thay bọn họ giới thiệu một phen, ba người đã quen thuộc nhau, chủ đề tiếp theo cũng xoay xung quanh trên người của Nguyệt Vô Phong.

Đoạn Tả Mộc hỏi, "Nha đầu Hoa Nhiễm kia, tại sao lại quan tâm ngươi vậy? Trên đường đi, ta cũng không thấy ngươi tốt ra sao?"

Nguyệt Vô Phong cảm giác say, cười nói "Nha đầu Hoa hoa cũng không phải là ngươi, nếu ngươi thấy ta thật tốt, thì có chuyện rồi".

Hoa Yêu cảm chiếc dưa bắp đậu phộng gõ vào trên đầu hắn, "Tiểu tử, không cho phép vô lễ với Thụ bá bá, ngươi đừng nhìn hắn tuổi đã cao, đáng đáp xấu một chút, miệng không mọc ra ngà voi, nhưng đối xử với Hoa Nhiễm rất tốt".

Nguyệt Vô Phong cố nén cười, nhìn Đoạn Tả Mộc, xá một cái, nói: "Thụ bá bá, ta vô lễ".

Đoạn Tả Mộc hừ một tiếng, "Gió lạnh thổi đến rồi, ngươi đi vào với vợ ngươi đi, đừng nghe lén trường bối chúng ta nói chuyện".

Nguyệt Vô Phong nghe Đoạn Tả Mộc nói vậy, gật đầu một cái, nhìn bọn họ cáo biệt đi vào nhà, trước khi đi mơ hồ nghe giọng nói đầy tang thương của Đoạn Tả Mộc: "Ngươi nói xem, tại sao Đậu Đậu lại thích ngươi, ban đầu nàng quen biết ta trước?".

"Hừ" Hoa Yêu bất mãn hừ một tiếng.

"Đêm đó, các ngươi Động Phòng Hoa Chúc, ta thổi gió lạnh, uống rượu, thật bi ai".

"Cây xấu xí, ngươi tuổi đã cao, đừng động tâm với Đậu Đậu của ta nữa, đi tìm những thứ cỏ hoa khác đi".

"Ngươi cho rằng ngươi trẻ tuổi, không phải chỉ là một bộ thân xác tốt sao?"

Nguyệt Vô Phong không dừng lại nữa, tình yêu của thế hệ trước, hắn không hiểu, cũng không cần phải hiểu, không biết Hoa Nhiễm bây giờ thế nào. Hắn nghĩ nghĩ lại đi vào phòng bếp bưng một chén nước đường đỏ.

Vào phòng, nến đỏ dập chòn, son phấn trên mặt Hoa Nhiễm đã lau sạch sẽ, nằm trên giường, dường như đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt không đơn thuần son phấn đỏ ửng trông đẹp mắt hơn, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng nhẹ nhàng cong lên, tóc dài màu đen xốc xếch tán loạn một bên, cái yếm đỏ trên người, một tay gắt gao ôm bụng, một tay khác nắm chặt tập tranh, chân bị đạp một bên, bộ dáng nhỏ nhắn rất hồn nhiên, đáng yêu, trong mắt của Nguyệt Vô Phong nhìn hết sức phong tình vạn chủng. Cái kia vừa mới vừa áp chế xuống lại nóng ran lên. Hắn xoay người đi, rồi thở dài, có chút bất đắc dĩ, hắn lại vòng trở lại.

"Tướng công, người trở lại". Hoa Nhiễm ngủ, mơ mơ màng màng, nghe có tiếng động, liền hỏi một tiếng, ngay sau đó lại lẩm bẩm: "Bụng của ta có chút không thoải mái." Nàng xoay người, mặt hướng vào trong tiếp tục ngủ, hắn nghe thấy hơi thở của nàng có chút rối loạn.

Nguyệt Vô Phong lấy tập tranh trong tay nàng cất đi, đắp kín chăn cho nàng, sau đó bưng nước đường đỏ còn ấm đi qua, đỡ Hoa Nhiễm dậy, đút cho nàng, nhẹ giọng nói, "Thoải mái một chút nào không?"

"Ừm. . . . ."

Nguyệt Vô Phong đặt chén xuống, cởi quần áo lên giường, ôm Hoa Nhiễm thật chặt, tay đặt lên bụng của nàng, không nặng không nhẹ xoa, lần trước nhìn thấy dáng vẻ khó chịu của nàng, nàng nói trước kia mẹ nàng xoa bụng cho nàng.

Chân mày Hoa Nhiễm nhíu chặt từ từ buông lỏng ra.

Một đêm này, Nguyệt Vô Phong cứ như vậy ôm nàng, để cho nàng đầu gối trên vai hắn, tay cũng có chút không nhịn được, trên da thịt nàng nhẹ nhàng di chuyển, sờ soạng, giống như vuốt ve một khối ngọc tốt nhất, xinh đẹp nhất. Thình thoảng cúi đầu hôn nàng, đột nhiên cảm thấy cô thôn nữ bán bao phấn cũng không sai, có được nàng là một loại hạnh phúc dào dạt.

Ở chỗ này mấy ngày rồi mang nàng trở về, cho cha mẹ xem qua, hắn nghĩ như vậy, nghĩ đi nghĩ lại đã chìm vào giấc ngủ, trong núi, ban đêm có chút lạnh, nhưng hai người bọn hắn cảm thấy rất ấm áp.

Đêm đã khuya, Hoa Nhiễm tỉnh lại, vui trong ngực của hắn, cười khanh khách, không rõ nguyên nhân, cũng không có lý do, chỉ muốn yêu, muốn ấm áp, muốn hạnh phúc, nhưng nàng cũng mơ hồ biết, tướng công của nàng không phải người bình thường, không thể nào theo nàng ở trong núi hoang vu này, nàng muốn đi cùng hắn, kẻ cận hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Hoa Yêu hỏi Nguyệt Vô Phong, "Sau này, người định thế nào? Nói cho ta nghe một chút".

"Ta muốn mang Hoa Nhiễm về nhà trước, cho cha mẹ ta gặp mặt, nói cho hai lão nhân gia bọn họ biết ta đã bái đường thành thân."

Hoa Yêu gật đầu một cái, "Chuyện này được".

"Nhớ cho ta gửi lời thăm hỏi hai người, qua ít ngày nữa, ta tới cửa bái phỏng. Ta không chú trọng quy củ nhân gian, nhưng cũng biết làm chuyện qua loa có chút đường đột với hai người nhà của người".

"Nhạc phụ đại nhân nói đùa, đây không phải là qua loa, là ta thật tâm thật ý."

"Hi vọng người đừng gạt ta, nếu không, Hoa Yêu Tộc chúng ta nhất định không tha cho người."

"Nhạc phụ đại nhân yên tâm đi." Nguyệt Vô Phong nói xong câu này, lại đột nhiên nhớ ra cái gì đó, "Nhạc phụ, bây giờ ta đối với con rắn yêu nhỏ Thập Dạ rất kiêng kỵ, dù sao ta cũng là một người phạm, không cách nào đấu với một con rắn Yêu".

"Xà Yêu?"

Nguyệt Vô Phong mô tả tỉ mỉ diện mạo của Thập Dạ với Hoa Yêu, sau khi Hoa Yêu nghe xong, giống như không thể tin được, "Không phải người nói đến Thập Dạ, con rắn nửa yêu sức lực vô cùng mạnh mẽ, lại tinh thông pháp thuật, tại sao Hoa Nhiễm nha đầu này lại trêu chọc tới hắn".

"Chuyện này người không cần phải lo lắng, tự ta sẽ đàm phán với hắn". Hoa Yêu chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

Sáng sớm ngày thứ năm, Nguyệt Vô Phong dẫn Hoa Nhiễm rời đi, lúc rời đi, Thụ Yêu lại tiễn một đoạn đường, cho đến khi Nguyệt Vô Phong bắt đầu

nhận biết phương hướng về nhà.

Tay Hoa Nhiễm bị Nguyệt Vô Phong nắm trong tay, nhưng có chút lạnh lẽo, trong lòng bàn tay cũng đồ mồ hôi lạnh.

"Thế nào?"

"Ta khẩn trương." Hoa Nhiễm về nhà như thế, cầm ống tay áo còn lại của Nguyệt Vô Phong lau lau mồ hôi hột trên trán mình.

Nguyệt Vô Phong cũng chịu ngắt cái mũi của nàng nói, "Khẩn trương cái gì?"

"Nguyệt Vô Phong, nhà người của người có thể không thích ta không?" trong mắt Hoa Nhiễm mang theo một tia sầu lo, giọng nói chùng xuống, "Dù sao thân phận thấp kém của ta cũng không có xứng đôi với thân phận và tiền bạc của người".

"Điều này có thể" Nguyệt Vô Phong tùy ý nói, nhìn thấy Hoa Nhiễm vênh môi lên, hần tiến lên mở một cái, "Bất kể thế nào, ta đã cho người một cam kết, đời này, Nguyệt Vô Phong ta chỉ có một mình người, không rời bỏ".

Hoa Nhiễm cao hứng, nhào tới ôm Nguyệt Vô Phong, cọ cọ. Nguyệt Vô Phong hơi nhú mảy, gỡ một cái lên đỉnh đầu Hoa Nhiễm, bên tai Hoa Nhiễm mập mờ nói, "Bây giờ thuận tiện rồi sao? Nhưng còn chưa tới tới nha."

Sắc mặt Hoa Nhiễm đỏ bừng, tay không nhịn được, nắm lấy lỗ tai của mình, rồi lại cảm nhận hơi nóng trên lỗ tai của mình, vội vàng để xuống.

Nguyệt Vô Phong cười khẽ, kéo nàng đi về phía trước, "Nhưng tối nay phải uất ức người ở trên thuyền một đêm rồi".

"Trên thuyền?" Sắc mặt Hoa Nhiễm đỏ bừng, cúi đầu rúc vào người Nguyệt Vô Phong, đưa một ngón tay chọc chọc lồng ngực Nguyệt Vô Phong, "Một buổi tối?"

Trong đầu của nàng mơ tưởng viễn vông, những cảnh đó, càng thêm phong tình.

"Đúng vậy a, sẽ có chút khó chịu, chỉ có ta và người."

"Tướng công, thật ra thì. . . . . Thật ra thì như vậy không tốt, quá điên cuồng, mẹ ta nói, phải có chừng mực, quá độ đối với thân thể không tốt."

"Ha ha. . . . ." Nguyệt Vô Phong rút cuộc biết nàng hiểu sai ý, lớn tiếng bật cười, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Hoa Nhiễm, hần gần như cười đến nghẹn, hần không có vạch trần, nhưng càng nắm tay của nàng thật chặt.

Đêm xuống, bọn hần đến bên sông, lúc ngồi thuyền, Hoa Nhiễm đã hiểu tại sao Nguyệt Vô Phong cười lớn tiếng như vậy. Nàng hơi tức giận, xoay mặt không để ý tới hần. Nguyệt Vô Phong dắt nàng vào thuyền, hần cởi áo choàng của mình khoác lên, che kín trên người của nàng, "Gió lên rồi, có chút lạnh. Chúng ta vào đi thôi".

Hoa Nhiễm không chịu, chính là không chịu đi vào, thuyền chậm rãi chạy về phía trước, ánh đèn màu vàng bên bờ cũng từ từ bắt đầu mờ hồ trong tầm mắt của nàng, tóc hai người bọn họ trong gió xốc xếch, quấn lấy lẫn nhau, không khí càng mập mờ.

Nguyệt Vô Phong thấy nàng có chút quật cường, không khỏi vuốt nhẹ mặt của nàng, "Hoa hoa, tức giận sao?"

"Hừ."

"Tại sao lại tức giận?"

"Hừ."

"Chẳng lẽ người muốn ta ở chỗ này muốn người?" Nguyệt Vô Phong thấy Hoa Nhiễm ngẩng đầu nhìn trời, chỉ tiếc bầu trời chỉ treo một trăng lưỡi liềm thâm đạm, không ánh sao rực rỡ, cũng không có cảnh đẹp đáng nhìn. Cảnh sắc trắng sáng, sao thưa như vậy lúc này cũng không phù hợp. Hần nâng cằm của nàng, kéo mặt nàng nhìn mình.

"Ta. . . . ." Hoa Nhiễm nhìn thấy trong ánh mắt Nguyệt Vô Phong mang theo nụ cười狡 hoạt, nhíp tim muốn rút ra ngoài, tức giận cái gì cũng quên mất.

Nguyệt Vô Phong chỉ chỉ người chèo thuyền nói, "Loại chuyện riêng tư này không thể diễn cho những người khác nhìn".

". . . . ."

"Ngoan, chúng ta đi vào, ở bên trong ấm áp, cũng có thể làm một chuyện xấu nhỏ nhỏ".

Nguyệt Vô Phong không để ý Hoa Nhiễm giãy giụa, kéo nàng vào trong khoang thuyền. Tiếng gió o o bị ngăn cản ở bên ngoài.

Mới vừa đi vào, Hoa Nhiễm bị Nguyệt Vô Phong kéo vào trong ngực, hần cúi đầu hôn lên đôi môi quật cường của tiểu thê tử, đột nhiên trong đầu nhớ tới câu nói của Hoa Nhiễm, nàng cười hi hi nói với hần, "Ta cho người biết a, ta không nhận chân truyền của cha ta, cho nên ta không biết dụ dỗ người a, cho nên người sẽ tức giận".

Trong lòng Nguyệt Vô Phong âm thầm nói, bây giờ là ta ở dự đồ người.

Hắn ôm nàng thật chặt, kịch liệt hôn nàng, môi lưỡi công chiếm thành trì của nàng, Hoa Nhiễm từ phản kháng đến phục tùng, thậm chí hai người quên mất hô hấp, tận tình hôn, đơn giản thương yêu lẫn nhau.

Phát giác thân thể mình có phản ứng, Nguyệt Vô Phong buông Hoa Nhiễm ra, cúi đầu nhìn thấy ánh mắt của Hoa Nhiễm lấp lánh, không khỏi hung ác nói, "Cho ta ngủ, ngày mai gặp cha mẹ ta".

Hoa Nhiễm chu miệng, "Ta chưa hôn đủ."

"Lại hôn thì hôn tới đây".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Sáng sớm hôm sau.

Lúc trời còn mờ mờ, thuyền đã cặp bờ, Nguyệt Vô Phong thấy Hoa Nhiễm còn ngủ nướng, cũng không đánh thức nàng, ôm nàng vào một chiếc xe ngựa, khi xe ngựa đến cửa Nguyệt phủ, trời đã sáng hẳn, lúc Nguyệt Vô Phong ôm nàng xuống, vừa khéo Hoa Nhiễm tỉnh giấc.

Ánh mắt朦胧 lung của Hoa Nhiễm nhìn chòng chọc Nguyệt Vô Phong một lúc lâu, ngay sau đó bừng tỉnh, oa oa kêu to, "Người đến lúc nào, tại sao không nói với ta, ô ô, dáng vẻ của ta thế này làm sao gặp cha mẹ chồng tương lai của ta". Nàng kéo tay áo của hắn hỏi, "Tóc của ta có rối loạn không, mặt có bẩn không ..... Trên mặt có nước miếng không ..... Còn có. ...."

"Loạn, bẩn, có". Nguyệt Vô Phong cố ý cố nén cười, cau mày.

"Vậy làm sao bây giờ?" gương mặt Hoa Nhiễm nhăn nhó, "Này, ta không vào được rồi, đi tìm chỗ nào trang điểm một chút".

Khuôn mặt sa sầm của Nguyệt Vô Phong rút cuộc giãn ra, tay của hắn sửa sang lại tóc cho Hoa Nhiễm một phen, hôn lên mặt của nàng một cái, "Người rất đẹp, không cần lo lắng."

Hoa Nhiễm lúm đồng tiền như hoa, hân hân đập Nguyệt Vô Phong một cước, "Cho người gạt ta, hừ!"

Nguyệt Vô Phong đang muốn hung hăng vâng về mặt Hoa Nhiễm, lúc này cửa chính Nguyệt phủ tự động mở ra, quản gia Nguyệt phủ nhìn thấy Nguyệt Vô Phong, mặt hưng phấn, "Thiếu gia, ngài trở về, ta lập tức đi bẩm báo lão gia và phu nhân."

Nguyệt Vô Phong ôm thất lưng Hoa Nhiễm, nhẹ giọng dự đồ nói, "Không cần khẩn trương, cha mẹ của ta, cũng chỉ hai con mắt, một cái miệng, không cần phải sợ."

Hoa Nhiễm hít sâu hai cái, cuối cùng tỉnh táo lại.

Nhưng sau khi bọn họ vào đại sảnh, mới phát hiện hôm nay xuất hiện một chuyện rất trùng hợp.

Nguyệt mẫu và Nguyệt phụ đang ngồi trên ghế bát tiên trong đại sảnh uống trà, bên cạnh bọn họ có một cô gái mặc y phục màu hồng, đang mím môi cười đùa với bọn họ.

Nguyệt mẫu nhìn thấy Nguyệt Vô Phong trở về, trên mặt vui thích, tươi cười xúc động không lời nào có thể diễn tả được, "Vô Phong, mau đến nhìn xem, vị này là Tâm Hương, mẹ thay người chọn vị hôn thê, các người cũng biết nhau. ...." Nhìn thấy vẻ mặt của Nguyệt Vô Phong càng lúc càng xanh mét, bà nhìn thấy sau lưng Nguyệt Vô Phong có một nữ hài tử đang ẩn nấp, nàng bị Nguyệt Vô Phong từ phía sau lôi ra ngoài, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hoa Nhiễm cảm giác lúc Nguyệt mẫu nhìn thấy nàng, trong ánh mắt lóe lên một tia không vui, nhưng nàng vẫn mở miệng nói, "Chào bá mẫu".

Nguyệt mẫu tùy ý gật đầu, "Vô Phong, nha đầu này người thay trong nhà chọn lựa sao?"

"Mẹ, nữ nhân này là thê tử ta đã bá đường kết tóc". Nguyệt Vô Phong trầm giọng, gần từng chữ vô cùng kiên quyết.

"Tiểu tử khôn kiếp, chuyện kết hôn lớn như vậy, tại sao ngay cả ta cũng không biết." Nguyệt phụ vỗ mạnh xuống bàn, trong mắt tức giận.

Trong lòng Hoa Nhiễm ủy khuất, trong nháy mắt, nàng xoay người muốn đi, lại bị Nguyệt Vô Phong nắm chặt, hắn ôm nàng thật chặt vào trong ngực của mình, an ủi nàng, "Người là thê tử của ta, trừ người ra, ta không cần ai".

Tâm Hương đứng lên, trang phục xinh đẹp, trang dung xinh đẹp, chậm chậm bước ung dung, trên mặt của nàng mang theo nụ cười dịu dàng, dịu dàng nói, "Vô Phong, người đã về".

Mặt Hoa Nhiễm chôn trong ngực Nguyệt Vô Phong, nghe giọng nói như thế, chỉ cảm thấy một luồng cảm xúc tăng lên, Vô Phong, Vô Phong, gọi thật là thân mật, nàng ra sức véo cánh tay Nguyệt Vô Phong.

Nguyệt Vô Phong cười có chút bất đắc dĩ, cái vật nhỏ trong ngực bây giờ đang ghen, hay là đang tức giận, dù sao phải mất rất nhiều thời gian để trấn an cái vật nhỏ này.

Hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tâm Hương, "Là rất lâu không gặp, đến nhà ta bái phỏng cha mẹ của ta sao? Đúng rồi, vị này là thê tử mới vừa vào cửa của ta". Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm ra, "Gọi là Hoa Nhiễm, có phải rất đáng yêu hay không".

Trong mắt Tâm Hương chợt lóe lên thất vọng, nụ cười trên mặt không mất, liếc mắt nhìn Hoa Nhiễm một cái, nụ cười càng tăng, "Rất đáng yêu, Hoa Nhiễm, chào người".

Hoa Nhiễm biết dưới tình huống này, không thể thất lễ, "Xin chào, Tâm Hương".

Tâm Hương xoay người lễ phép nói với Nguyệt mẫu, "Bá mẫu, ta về trước đây. Lần sau trở lại thăm ngài".

"Chuyện này sao phải, vừa mới tới tại sao lại đi đâu rồi, Vô Phong. . . . ."

Nguyệt phụ kéo Nguyệt mẫu, nhỏ giọng nói, "Chuyện mấy đứa nhỏ, người quan tâm vào làm gì?"

Sắc mặt Nguyệt mẫu có chút khó coi, nhưng ngâm miệng, nhìn Tâm Hương nói, "Ta sai người đưa người về, đi đường cẩn thận, mấy ngày nữa chúng ta mang Vô Phong đi bái phỏng cha mẹ người".

"Bá mẫu, gặp lại sau". Tâm Hương khẽ đập đầu rồi rời đi, lúc rời đi không ngờ nhìn Hoa Nhiễm cười nhẹ, đột nhiên Hoa Nhiễm tiêu tán địch ý đối nàng.

Sau khi Tâm Hương rời đi, trong phòng trở nên an tĩnh, đột nhiên Nguyệt phụ lớn tiếng quát, "Tiểu tử thú, người trưởng thành, cũng không cần cha đứng không, chuyện thành thân lớn như vậy, cũng không về tới nói cho cha người sao?"

"Cha, ngài nói cái gì? Chuyện đột nhiên xảy ra, cho nên ta thành hôn trước, hơn nữa không phải người vẫn tin tưởng ánh mắt con trai người sao? Con trai của người nhìn trúng cô nương nào, ta tin tưởng người cũng thích". Nguyệt Vô Phong nói chuyện cả buổi khiến Nguyệt phụ bật cười, ông ta vỗ tay nói, "Nói không sai".

Nguyệt mẫu không thuận theo, "Không được, Tâm Hương nói gì cũng phải vào cửa Nguyệt gia chúng ta". Nguyệt mẫu căn bản không nhìn đến Hoa Nhiễm, chỉ tức giận nhìn trượng phu của mình không đứng về phía mình.

"Theo như người nói, không được tự ý làm chủ, bây giờ thì tốt rồi, xem người làm sao giao phó với Tô gia".

"Ta sẽ không đi từ hôn, hôn sự cũng đã định rồi, chúng ta không thể cô phụ Tâm Hương, nếu không, ta thỏa hiệp một bước, Tâm Hương làm chánh thất, tiểu nữ này làm thiếp".

Hoa Nhiễm cảm giác thân thể mình đang phát run, nàng muốn lập tức chạy trốn, nhưng nàng không thể, nàng biết, nếu nàng không tranh thủ, nàng sẽ hối hận, nàng nhẹ giọng nói ra, "Nguyệt Vô Phong là tướng công của ta, ta sẽ không đồng ý".

Trong mắt Nguyệt Vô Phong hiện ra nụ cười, nhìn mẹ sắp nổi giận và vẻ mặt thương thức của cha, hắn ôm Hoa Nhiễm chặt vào trong ngực, "Mẹ, chuyện bên kia, ngài không đi hỏi, ta đi, chuyện hôn sự kia ta không đồng ý. Ta về phòng nghỉ ngơi trước, chúng ta ngồi thuyền cả buổi tối, cũng mệt rồi".

Lúc hắn đi ra, còn phân phó một tiểu nha đầu, "Đến phòng bếp làm thức ăn, làm một phần món điểm tâm ngọt, đưa đến phòng ta".

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Hoa Nhiễm cũng nghiêm túc thỉnh an cha mẹ chồng tương lai, sau đó cùng Nguyệt Vô Phong đi ra ngoài. Đi ra khỏi tầm mắt của mọi người, tính tình của nàng bắt đầu bộc phát, nàng tức giận không kiềm được, nhìn Nguyệt Vô Phong, "Nguyệt Vô Phong, tên khốn kiếp này, khốn kiếp vô sỉ, ta không muốn người nữa".

Nguyệt Vô Phong nắm tay Hoa Nhiễm thật chặt, dịu dàng nói, "Hoa hoa, người đang nói gì?"

Giọng nói của hắn mặc dù vô cùng dịu dàng, nhưng sự tức giận trong mắt hắn từ từ tăng lên, muốn thiêu chết người.

"Ta không muốn ngươi, hừ, ta đi về nhà, dù sao ta ở lại cũng chỉ là một tiểu thiếp dư thừa!"

Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm vào trong phòng, vút nàng trên giường. Thân thể của hắn đè lên, tay hắn giữ chặt hai tay của nàng đè trên đầu nàng, một tay khác cởi cúc áo của nàng.

Hoa Nhiễm nổi giận, "Ngươi làm gì đấy?"

Nguyệt Vô Phong giãn quá thành cười, "Ngươi nói ta làm gì?"

"Bộ dạng ngươi không tốt. . . . ." Nàng vừa muốn nói gì, tiếng gõ cửa đã vang lên bên ngoài.

Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm dậy, sửa sang lại xiêm y của nàng, "Ăn một chút trước, ăn cho no bụng".

Sau khi nha hoàn đem thức ăn đưa vào trong phòng, nhìn thấy ánh mắt không vui của Nguyệt Vô Phong, sau đó rất nhanh đóng cửa lui ra ngoài.

Nguyệt Vô Phong ôm Hoa Nhiễm đặt lên băng ngồi, Hoa Nhiễm cũng không khó chịu với hắn nữa, chỉ cúi đầu lặng lẽ nhét thức ăn vào trong miệng của mình, vô vị tẻ nhạt.

Nguyệt Vô Phong thấy Hoa Nhiễm ăn một ít rồi, liền cướp bát đĩa trong tay nàng, nói, "Không cần ăn nữa".

"Tại sao?" Hoa Nhiễm nhìn chăm chăm hắn, đáng vẻ hùng hồn.

"Xem xem rốt cuộc ngươi muốn ta hay không !" Nguyệt Vô Phong nói xong, tiến lên ôm lấy nàng, một lần nữa ném nàng lên giường.

Dường như Hoa Nhiễm đột nhiên nghĩ đến cái gì, lạnh lùng chỉ vào Nguyệt Vô Phong nói, "Ngươi khôi phục nội lực?"

Nguyệt Vô Phong tà mị cười, cởi bỏ áo khoác của mình, "Đã nhiều ngày rồi".

"Ồ ô, ta lại không phát hiện, ngươi thật đúng là âm hiểm. Tại sao ngươi có thể, ngươi phải ăn một viên nữa. . . . ."

Nguyệt Vô Phong nhanh chóng rút đi y phục của mình, không để ý Hoa Nhiễm phản kháng, cũng đem y phục trên người nàng rút đi, bọn họ rất nhanh trần như nhộng, tay Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng mon trón trên người nàng, trên mặt của hắn tức giận càng sâu, nàng vẫn chưa tin hắn? Hắn cười nhẹ nói, "Lần này không có lý do nói bất tiện nữa".

Ngón tay lướt qua cổ Hoa Nhiễm, sau lưng, chậm rãi trượt xuống, đến khe mông, trên người nàng, mỗi một đường cong đều vô cùng hấp dẫn, con ngươi Nguyệt Vô Phong dần dần trở nên đen nhánh, hắn nhìn thấy vẻ mặt Hoa Nhiễm như có kháng cự, trong lòng không vui, cúi đầu hôn lên môi nàng thật sâu.

Hoa Nhiễm đột nhiên không còn tức giận, có cái gì đó rất khó chịu, nàng giang hai cánh tay ôm hắn, phối hợp với hắn tiến lên hôn thật sâu.

Ánh mắt của Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong vẫn quán lấy nhau, nhìn thẳng vào trong lòng của đối phương, không nói gì, rất nhiều trở ngại liền tiêu trừ. Tay Nguyệt Vô Phong lưu luyến trên da thịt mềm mại của nàng, không có quy tắc sùng ái bất kỳ chỗ nào, môi và lưỡi của hắn là công cụ tàn nhẫn nhất, lưỡi của hắn lượn quanh những nơi nhạy cảm của nàng, vành tai, xương quai, từng chút một hành hạ thần kinh của nàng.

Tay Nguyệt Vô Phong một đường đi xuống, ở khu tam giác của nàng bắt đầu vuốt ve, Hoa Nhiễm không ngừng rên rỉ, "Nguyệt Vô Phong. . . . ."

Nguyệt Vô Phong tiếp tục trêu chọc nàng, ngón tay vuốt ve chỗ tư mật nàng, hang động khít khao như xử nữ, tay của hắn dò đường, xâm nhập một chút lại rút ra một chút, từ từ cảm thấy nơi đó nóng lên, cho đến khi trong lòng bàn tay dính đầy dịch nhờn của nàng chảy ra.

"Nguyệt Vô Phong, ngươi khốn kiếp, tại sao muốn như vậy. . . . . Ô ô, thật khó chịu. . . . ." Hoa Nhiễm không ngừng rên nhẹ, toàn thân sục sôi nhanh chóng.

Giọng hắn khàn khàn, khắc chế dục vọng của mình, "Ngươi còn dám nói không muốn ta nữa không ?"

Hắn nửa nằm nghiêng bên cạnh của nàng, một tay chống đầu của mình, tay còn lại dừng ở cửa động ẩm ướt trắng nõn của nàng, nhẹ nhàng xâm nhập một tấc, nhẹ nhàng chà xát bốn vách ở cửa động.

"Ồ ô. . . . ." thân thể Hoa Nhiễm buông thả, trên mặt toàn là màu sắc động tình, rốt cuộc nàng không nhịn nổi dục vọng bị trêu chọc, giang hai tay ôm lấy Nguyệt Vô Phong thật chặt, "Cái tên xấu xa này, thật là thù dai".

Nàng mở hai chân ngồi trên người của Nguyệt Vô Phong, lúc này Nguyệt Vô Phong rút ngón tay mình ra, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy bên trong thân thể một hồi trống không. Cửa động ướt át không ngừng co rúc lại, dịch nhờn chảy ra, khát vọng gì đó.

Nàng nằm trên người của Nguyệt Vô Phong, bộ ngực mềm mại dán lên lồng ngực rắn chắc của Nguyệt Vô Phong, nàng cọ xát, dùng sức của mình cọ xát, Nguyệt Vô Phong nóng lên, bỗng chốc, chất lỏng xối vào giữa hai đùi Nguyệt Vô Phong, "Nguyệt Vô Phong, ngươi nhịn nữa, ta sẽ khi dễ ngươi rồi !"

Chương 26

Lúc Hoa Nhiễm đang nói câu kia, thân thể Nguyệt Vô Phong đã tiến vào bên trong thân thể của nàng.

"A....." Hoa Nhiễm kêu nhỏ một tiếng, phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Trải qua lần đầu tiên không hề thương tiếc tiến vào, lần này thuận lợi đi vào làm cho nàng thoải mái không ít, mặc dù cửa động khí khai vẫn có chút đau. Hoa Nhiễm không có nhiều kinh nghiệm, theo bản năng để cho mình tăng cường khoái cảm, nàng khẽ cúi người xuống, hai tay chống hai bên, tận tình phối hợp Nguyệt Vô Phong lắc lư thân thể của mình, Nguyệt Vô Phong nhìn mặt nàng đỏ thắm, đưa tay dùng sức kéo nàng vào trong ngực, tay của hắn vuốt ve lưng của nàng, trấn an qua mỗi tác da thịt trắng như tuyết, mỗi lại một lần nữa hôn môi của nàng, thân trí Hoa Nhiễm tan rã, bên trong cuồng điên.

Đột nhiên nàng lại nghĩ tới cái gì, cắn cắn môi Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, hiện tại có tính là ta ở trên người không? Hắc hắc, trong truyền thuyết nữ trên nam dưới?"

Nguyệt Vô Phong đột nhiên đem lấy chính mình rút ra, bất chợt bị trống rỗng khiến Hoa Nhiễm có chút bất mãn nhìn hắn, Nguyệt Vô Phong lật người, liền đem Hoa Nhiễm đè phía dưới, xấu xa cười nói, "Loại chuyện như vậy hãy để cho ta chủ động mới tốt".

Hắn nắm eo nhỏ của nàng, lại một lần nữa tiến sâu vào, sau đó nhanh chóng ở trong cơ thể nàng rút ra, tiến vào, tiếng róc rách từ chỗ tư mật bọn họ tràn ra ngoài, kèm theo tiếng rên rỉ và tiếng vỗ tư mật, diễn ra ở trong phòng làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

"Nguyệt Vô Phong..... Tư thế của người có phải..... trong cung xuân đồ học được hay không? A..... ừm....." Hoa Nhiễm cảm thấy từng đợt từng đợt khoái cảm từ trong thân thể muốn nổ tung, móng tay của nàng cắm vào da thịt hắn.

"Xem ra ta dùng sức còn chưa đủ, người còn dư thừa hơi sức nói chuyện!" Nguyệt Vô Phong càng mạnh mẽ tiến vào, tay của hắn cũng không nhàn rỗi, một tay xoa nắn hai điểm hồng trước ngực nàng, gò bồng đảo rất tròn, rất xinh đẹp nhưng một bàn tay của hắn có thể bao trùm, hắn dùng hai vết chai nhẹ nhàng vuốt ve điểm nhạy cảm này, khiến cho Hoa Nhiễm phát ra tiếng rên rỉ. Một cái tay khác chuyển đến chỗ kết hợp của bọn họ, nhẹ nhàng trêu chọc, khiến cho Hoa Nhiễm càng thêm buồn lòng mình.

Hắn ngừng đầu nhìn về mặt thẹn thùng của ái thể mình bởi vì mình chạm vào phía dưới, hắn thỏa mãn mỉm cười, hưng hăng đâm vào chỗ yếu ớt của nàng.....

Sau đó, Nguyệt Vô Phong thấm mồ hôi, ôm Hoa Nhiễm vào trong ngực, hôn lên vành tai của nàng, "Tập tranh kia hiệu quả thật đúng là không tệ, mấy tư thế lúc này, người thích nhất cái nào?"

Hoa Nhiễm chui vào trong lòng ngực hắn, trên mặt đỏ bừng, nàng không đáp lời chỉ giả vờ như đã ngủ.

"Ai, Hoa Hoa, thể lực không tốt, nhanh như vậy đã mệt rồi?"

Hoa Nhiễm dùng ngón tay trò đùa lòng ngực Nguyệt Vô Phong, có chút buồn buồn nói, "Thì ra, người không phải là không giải được phong tình, ta thật nhìn lầm người rồi".

Làm cho nàng thêm kinh ngạc chính là, Nguyệt Vô Phong không chỉ có Giải Phong tình, hơn nữa còn là Giải Phong tình vô cùng tốt, khi dục vọng nam nhân được phóng thích, giống như mãnh sư từ trong lồng giam được thả ra, càng không thể thu thập.

Trong rừng trúc, xung quanh gió mát phát phơ, thổi vào trên mặt rất thoải mái. Thanh âm êm ái đứt quãng vang lên, có lúc nhanh, có lúc chậm, một danh khúc bị gây rối loạn trình tự, nhưng cũng không khó nghe, mềm mại lọt vào trong tai.

Hoa Nhiễm ngồi trên đùi Nguyệt Vô Phong, đôi tay bị Nguyệt Vô Phong chấp lên, đặt trên dây đàn, từng phát, từng phát gãy, "Phải là như vậy....."

"Ừm....." Sắc mặt Hoa Nhiễm đỏ bừng, hơi thở rất nhẹ, vừa phải nghe Nguyệt Vô Phong giảng giải tinh túy của tiếng đàn.

Hai người bọn họ y phục hết sức chỉnh tề, từ xa nhìn bọn họ cũng chỉ là một đôi tình侶 thân mật, nhưng trên thực tế, chỗ tư mật của bọn họ dán chung một chỗ thật chặt, chỉ là theo tiếng đàn chậm rãi, tiết tấu không có quy luật, loại tư vị này rất khó chịu, Hoa Nhiễm đã sớm động tình, thân thể phiền não không chịu nổi. Nhưng Nguyệt Vô Phong vẫn không nhanh không chậm dạy nàng đánh đàn, không hề dễ dàng thỏa mãn nàng.

"Tướng công, ô ô....." Hoa Nhiễm ở trên người của hắn giả vờ, môi đỏ mọng, bất mãn vênh lên, bởi vì nàng không an phận, nơi đó có chất lỏng óng ánh chảy ra, từ từ thấm ướt vạt áo Nguyệt Vô Phong.

Nguyệt Vô Phong kéo eo của nàng, ở bên tai của nàng rì rì nói, "Đây chỉ là một phần nhỏ trong tập tranh, chúng ta từ từ thể nghiệm, xem xem, sau này người còn dám nói không muốn ta hay không".

"Tướng công, lúc đó chỉ là nói lấy á.... .., hơn nữa qua lâu như vậy làm sao người vẫn không quên, hừ, ta đi, không để ý tới người!" Hoa Nhiễm nói xong, làm bộ đứng lên muốn đi.

Nguyệt Vô Phong cười nhẹ, giọng nói như gió xuân dịu dàng tươi mát, hai tay của hắn dùng sức nắm chặt hông của nàng, "Tha cho người, lần sau không thể dễ dàng tha oan nữa người như vậy".

Hắn bắt đầu mạnh mẽ dùng sức tiến vào, đôi tay từ vạt áo nàng di động lên, ở trên người của nàng dạo chơi xung quanh, môi đặt lên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng, lưu lại nụ hôn tình tế.

Tiếng trúc xào xạc trong gió, cùng tiếng rên rỉ của thiếu nữ phối hợp lẫn nhau, ở nơi ẩm áp sau giữa trưa, hình ảnh lãng mạn, kiều diễm xuất hiện trong ánh sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Khi kích tình đến một lúc, rực rỡ trên bầu trời đột nhiên chuyển thành âm u mông lung, Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm vẫn chìm đắm trong niềm tình, khi bọn hắn phát hiện, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi vào trên người của bọn họ, y phục trên người hoàn toàn ướt đẫm, dính sát vào da thịt của Hoa Nhiễm, càng thêm lộ ra vẻ hấp dẫn và quyến rũ.

Cho dù không thể nhìn được, cũng biết, người không thể chịu đựng nổi giày vò như thế, trong trời mưa lạnh lẽo trút xuống gần một canh giờ, nhất định ngã bệnh. Nguyệt Vô Phong găm nhẹ trong cơ thể Hoa Nhiễm phóng thích, ôm lấy Hoa Nhiễm, thay nàng sửa sang xong y phục trên người, ôm nàng chạy tới đình nghỉ mát gần đó.

Trong trời mưa, trở lực tương đối lớn, lúc Nguyệt Vô Phong chạy đến đình nghỉ mát tránh mưa, hắn đã thở hồng hộc rồi, Hoa Nhiễm nhớ tới đủ kiểu lúc này, về mặt không khỏi đỏ bừng, mặt nàng chôn thật chặt trong ngực Nguyệt Vô Phong, không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Nguyệt Vô Phong không khỏi buồn cười, cúi đầu nói, "Lúc này còn hăng hái dạt dào, tại sao đã trở nên xấu hổ rồi".

Hoa Nhiễm buồn buồn nói, "Tướng công đừng giấu cợt người ta á..., người ta sẽ xấu hổ."

Nguyệt Vô Phong vừa muốn nói gì, một giọng nói non nớt đưa tới, "Cái gì xấu hổ, quả thật là thân hình phóng đảng nha. . . . . Các người rên lên thật ghê gớm, đánh thức ta".

Vợ chồng son đang tán tỉnh nhau vốn là điều thật thú vị lại bị một đứa bé cắt đứt. Nguyệt Vô Phong không nói lời nào, hơi nhú mày, mà Hoa Nhiễm không vui, buông cổ tay đang ôm Nguyệt Vô Phong, nhảy xuống, chỉ vào đứa bé trước mắt không biết từ nơi nào chui ra, khề cao giọng, "Người luôn luôn nhìn chúng ta?"

Bộ dáng đứa trẻ này không nhìn ra được là đứa con trai hay con gái, bộ dáng xinh đẹp, mặc toàn thân màu tím, kiểu tóc nhìn như đơn giản, thật ra thì cực kỳ phức tạp, ánh mắt của nó vừa lớn vừa rộng, khỏe môi nhếch lên một chút mĩa mai, thật đúng là không giống đứa bé.

"Hừ." Đứa bé hừ lạnh một tiếng, "Các người quấy rầy giấc ngủ của ta, âm thanh âm kia từng đợt cao vút, thật đúng là hưng phấn."

Sắc mặt Hoa Nhiễm càng thêm khó coi, chạy lên đi trước, phát tay chuẩn bị đánh nó, tay còn đang lơ lửng trên không, đã bị đứa bé chop trong tay, "Tay này rất mềm mại, còn có mùi hương hoa nhàn nhạt".

Nguyệt Vô Phong nhú mày, cảm giác đứa bé này lại lịch cổ quái, liền muốn tiến lên đem Hoa Nhiễm kéo về bên cạnh mình, nhưng thân thể lại đột nhiên không thể động đậy, dường như bị người làm phép Định Thân, thậm chí ngay cả lời nói cũng nói không thốt ra được.

"Đứa trẻ chết bầm!" Hoa Nhiễm rút tay về, trên mặt đỏ ửng, nàng đã nổi giận.

"Hoa tỷ tỷ, mấy năm không gặp, tại sao người vẫn còn mang tính khí này". Đứa bé kia nói xong, nở nụ cười.

Hoa tỷ tỷ, hừ, xưng hô này thật sự là rất quen thuộc a.

"Người là ai, ai cho phép người kêu ta Hoa tỷ tỷ hả?"

"Heo con. Chẳng lẽ người không biết ta sao?" Heo con tiếp tục mở miệng, nơi khóe miệng mĩa mai cũng ít đi mấy phần.

Hoa Nhiễm đột nhiên hiểu ra, "A, người là Trư Yêu ba năm trước đây nha, ngày đó người đói bụng, ta cho người thức ăn của heo. . . . ."

"Câm miệng." Thân thể Heo con bay lên, lơ lửng trong không trung, vươn tay che miệng Hoa Nhiễm, gương mặt có chút hồng, trong mắt chứa đựng tức giận, "Không cho phép nói chuyện kia, lập tức nói xin lỗi ta, nếu không đừng trách ta làm ra chuyện thương tổn người".

Hoa Nhiễm đẩy tay của hắn, tiếp tục nói, "Không phải là đói bụng biến thành heo sao. . . . . Có cái gì lớn lao đâu."

Heo con lạnh lùng cười một tiếng, từ phía sau mọc ra một vật, Hoa Nhiễm còn chưa thấy rõ ràng là vật gì, người đã bị hút vào. Thì ra đây là một Thủy Tinh Cầu, sau khi thu Hoa Nhiễm vào, trong thủy tinh cầu màu xanh dương đã thấy một đóa hoa nhỏ bình thường, Thủy Tinh Cầu chiếu ra ánh sáng màu xanh dương, thần bí quý dị.

Nguyệt Vô Phong bối vì tức giận, hai mắt trừng to hẳn lên tơ máu đỏ.

Heo con lạnh lùng liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, "Chỉ tại người rất không biết tự lượng sức mình, nữ nhân của Thập Dạ cũng dám động, lần này tạm tha cho người, nếu có lần sau, ta nhất định để cho người sống không bằng chết".

Trong thoáng chốc, Heo con liền biến mất không thấy bóng dáng.

Nguyệt Vô Phong lại có thể cử động, "Thập Dạ, Thập Dạ, là con Xà Yêu biến thái kia".

Nguyệt Vô Phong xoay người, muốn đập đầu mình vào trên cột đá.

Bên ngoài đình, mưa đã sớm tạnh, trong rừng trúc thoáng qua mùi vị thiên nhiên, mà Nguyệt Vô Phong lại phiền não không dứt, Hoa Nhiễm, nương tử của ta, ta phải làm thế nào mới có thể để cho người an ổn sống bên cạnh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Nguyệt Vô Phong tựa người vào trong đình nghỉ mát, trong khoảng thời gian ngắn, không có chủ ý, hắn đang ngẩn người, ngây ngốc thật lâu, không biết từ lúc nào mưa lớn rồi lại nhỏ, hắn đang lo lắng, càng lo lắng càng đứng yên.

Hắn biết, con rắn yêu kia không nguyện ý buông tha Hoa Nhiễm, cũng muốn giết hắn. Hắn tưởng rằng, chỉ cần Hoa Nhiễm lựa chọn người nào, người đó chính là người thắng sau cùng, thật ra thì không phải, Xà Yêu dù sao cũng là yêu, mà hắn là người, người đâu không lại yêu.

Hắn nghĩ nghĩ, nghe mấy lão nhân trong thôn nói, chỗ sâu trong rừng trúc là lối ra khác, chính là bờ sông, từ nơi này đi ra ngoài có thể tiết kiệm một ngày lộ trình, vì vậy hắn không chút do dự hướng chỗ sâu Rừng trúc lướt đi, quên mất lời của mấy lão nhân nói nơi này là cấm địa.

Hắn thi triển khinh công, hai chân đạp nhẹ trên cành trúc lướt đi, tốc độ bay thật nhanh, nhưng bước chân của hắn vô luận nhanh thế nào, cũng không cản nổi tim của hắn. Y phục ướt đầm đã sớm khô mát, trong lúc đang bay, áo choàng tung bay, dáng vẻ dường như có phần đẹp mắt.

Sắc trời từ từ âm đạm, hắn nhìn không rõ đường phía trước, hắn vẫn nhắm phía trước mà đi. Nhưng vẫn nguyên chỗ vòng tới vòng lui. Cuối cùng tia sáng le lói bị bóng tối nuốt hết, gió rét thổi tới, chung quanh cây trúc từ cũng chập chờn lay động, âm thanh kinh khủng vang lên trong bóng tối.

Lúc này, Nguyệt Vô Phong mới hiểu được, thế nào cấm địa, vào nơi này, không thể đi ra.

Trong lòng của Nguyệt Vô Phong có chút bối rối, giờ phút này hốt hoảng không phải là vì mình lạc đường, mà là sợ mình vĩnh viễn không thấy được Hoa Nhiễm, hắn cúi đầu nở nụ cười, con tiểu yêu tinh này, từ lúc nào đã trú đóng tim của hắn rồi. Hắn tùy ý bề gây cành trúc bên cạnh, dùng sức quơ múa, chung quanh một vòng, những thân cây trúc cứng rắn cứ như vậy bị gọt đứt, trong nháy mắt ngã xuống.

Thần kỳ hơn nữa, giữa nơi trúc ngã xuống phát ra ánh sáng màu xanh lá cây, lúc Nguyệt Vô Phong còn chưa tỉnh hồn lại, hắn liền nghe một giọng nói già nua, "O này, là ai đã quấy rầy ta? Ta đã ngủ một trăm năm rồi, rốt cuộc là ai đã quấy rầy ta?"

"À?" Nguyệt Vô Phong không khỏi phát ra thanh âm nghi vấn.

"Oa ha ha, là loài người, là loài người, tiểu tử, người mau thả ta ra ngoài, sau khi thả ta ra, ta sẽ cho người ba nguyện vọng".

Nguyệt Vô Phong biết mình là đụng phải vật kỳ quái rồi, sau một lúc hơi hoang mang, hắn trấn định lại, giọng nói trở nên bình tĩnh, lạnh lùng "Người là ai?"

"Ta chính là. . . ." Thổ địa, từ nơi tầng sâu trong đất bay ra một chiếc đèn Linh Lung, trên đèn phát ra ánh sáng màu xanh càng thêm nồng đậm vài phần, "Ta chính là thần đèn."

"Ồ" Nguyệt Vô Phong khẽ lên tiếng.

"Tiểu tử, ngươi còn không mau thả ta ra ngoài".

"Ta làm sao biết ngươi là yêu hay là thần, tại sao ta phải tin ngươi, nói không chừng thả ngươi còn bị ngươi cắn ngược lại một cái."

"Tiểu tử thú, lại hoài nghi ông già đáng yêu ta như vậy" Thần đèn nổi giận đùng đùng.

"Không phải là vấn đề hoài nghi, trên căn bản ta không dễ dàng tin tưởng người khác. Đặc biệt là đáng vẻ không rõ vật gì như ngươi".

"Chẳng lẽ ba nguyện vọng cũng không khơi nổi hứng thú của ngươi, một điều trong đó, thậm chí có thể giúp ngươi tìm được nương tử của ngươi, Tiểu Hoa yêu kia. . . . ." Hắn muốn nói lại thôi.

"Ngươi nói cái gì?" Nguyệt Vô Phong không khỏi giật mình, đem chiếc đèn Linh Lung đang lơ lửng trong không trung chộp vào trong lòng bàn tay.

"Ta là thần đèn a, mặc dù ta bị chôn giấu dưới lòng đất, nhưng chỉ cần có nơi có ánh đèn, ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng"..

". . . . . Vậy ta làm thế nào mới có thể thả ngươi ra."

"Cái này rất đơn giản, chỉ cần ngươi vắn miệng đèn ra một chút, là được rồi." Giọng nói già nua mang theo một nụ cười.

"Yên tâm, chờ ngươi mang ta tìm được nương tử của ta, tự nhiên ta sẽ thả ngươi ra ngoài".

"Tiểu tử, ngươi. . . . . Thật đúng là giao hoạt!" Thần đèn không vui, cũng không có cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

"Thập Dạ ca ca? Ngươi không vui sao?" Hai tay Heo con dâng lên Thủy tinh cầu, trong mắt mang theo một tia giao hoạt.

Thập Dạ không nháy mắt, nhìn chăm chăm đóa hoa nhỏ bình thường trong thủy tinh cầu, không khỏi cúi đầu nở nụ cười, "Cũng chỉ là một đóa hoa nhỏ rất bình thường, rất xấu".

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng đặt lên Thủy Tinh Cầu, nhẹ giọng nói, "Tiểu Hoa, hiện tại ta không có gì cố kỵ nữa rồi, ngươi nói ta đem ngươi nhốt vào trong thủy tinh cầu của ta cả đời, hay đem ngươi đặt trên giường của ta cả đời".

Heo con bĩu môi, kéo cằm nhìn Thập Dạ thật lâu, mới chậm rãi nói, "Thật ra thì Hoa tỷ tỷ đúng là không tệ á. . . . . ngươi đối với nàng tốt hơn một chút, nàng cũng sẽ đối với ngươi tốt hơn, nếu ngươi thật sự vẫn dùng sức mạnh, có lẽ nàng sẽ khô héo. Đúng rồi, cái cô nàng đỏ mắt đầu rồi, biến mất?"

"Đuổi theo con thỏ nhà nàng. . . . ."

"A, hoá ra là như vậy." Heo con tính trẻ con gật gật đầu, "Không trách được, trong lòng ngươi tịch mịch, cũng muốn tìm Hoa Yêu tới chơi, ha ha. . . . ." Hắn nhìn thấy ánh mắt Thập Dạ lộ ra hung ác với hắn, chạy nhanh như một làn khói.

Vừa chạy vừa kêu, "Thập Dạ ca ca, ơn cứu mạng của ngươi ta đã không còn nợ, lần sau ta chỉ giúp Hoa tỷ tỷ thôi, cho nên. . . . . Ngươi không cần tìm thêm phiền toái cho ta".

Thập Dạ đối với hắn mất đi vẻ tai ương, tròng mắt đen lạnh lẽo thâm thúy mang theo dịu dàng, hắn cúi đầu ngưng mắt nhìn Thủy Tinh Cầu, nói thật nhỏ, "Hoa Nhiễm, ta nên làm sao với ngươi bây giờ, ta hi vọng, ở trong lòng của ngươi có ta".

Thập Dạ nhìn thật lâu, rốt cuộc vẫn phải đem Hoa Nhiễm tung ra ngoài. Hoa Nhiễm từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đang bị Thập Dạ ôm chặt, đầu óc từ từ khôi phục, không khỏi thẹn quá thành giận, một cái tát quật tới, "Lại là ngươi, tại sao lại là ngươi! Ngươi biết ngươi rất đáng ghét hay không, đem ta nhốt ở chỗ tối đen như mực".

Thập Dạ sững sờ, ôm chặt Hoa Nhiễm hơn, "Là ta không tốt, là lỗi của ta, ta không nên đối với ngươi như vậy".

Hoa Nhiễm kinh ngạc đến ngây người, sau đó môi Thập Dạ rơi xuống, mang theo điên cuồng và thương xót. Thập Dạ ấn nàng ở trên tường, dùng sức hôn nàng, không để ý tới nàng giãy giụa và phản kháng, cứ như vậy siết chặt nàng, dùng sức hôn nàng, hôn nàng sắp hít thở không thông. Sau một hồi lâu hắn buông nàng ra, đưa tay vuốt ve mặt mũi Hoa Nhiễm, giọng nói lạnh lùng, "Về sau ngươi ở lại chỗ này cùng ta, cho đến khi ngươi yêu ta".

Hoa Nhiễm nghe nói thế, linh hồn nhỏ bé lập tức quay lại, nằng kích động nhảy dựng lên, muốn đập hấn, tay dùng sức vung ra, muốn bắt hấn, nhưng Thập Dạ càng ôm chặt nằng, cho đến khi nằng mệt mỏi, ngưng lại.

Hoa Nhiễm cố nén đôi môi ủy khuất, nhỏ giọng nói, "Quần Thập Dạ, van ngươi bỏ qua cho ta đi, ta thật sự không yêu ngươi, cũng sẽ không yêu ngươi."

Thái độ Thập Dạ cứng đờ, ngay sau đó giận quá hóa cười, "Tốt, không thương cũng không yêu, lấy được người của ngươi cũng giống như vậy!"

"Sẽ có người tới cứu ta ." Hoa Nhiễm lạnh nhạt nói.

"Ngươi biết cha ngươi cũng đã bị ta thuyết phục, hấn nói nếu ta theo đuổi được ngươi, hấn cũng đồng ý hôn sự của chúng ta. Về phần trọng phụ của ngươi, người phạm đó không có ích lợi gì, lần này không may nấn cứu ngươi đi được".

"Cha ta?"

"Hấn vừa đi không lâu."

Hoa Nhiễm ô ô khóc lên, nước mắt rơi xuống ào ào.

Thập Dạ giơ tay lên, từng chút lau đi nước mắt trên khuôn mặt nằng, giọng nói trầm xuống, có chút khàn khàn, "Ngươi khóc là vì ai, vì Nguyệt Vô Phong, vì mình, hay vì ta?"

"Ta khóc là bởi vì ta chỉ muốn gần nhau đến già với người mình thích, ta khóc là bởi vì ta không thích bị ép buộc, ta khóc, tại sao ta vô lực như vậy, không cách nào thoát khỏi ngươi".

Lời sau cùng, gần như Hoa Nhiễm gào thét.

"Xem ra người kia thật sự trú đóng trong lòng ngươi rồi, như vậy đi, ta để cho ngươi quên hấn, vĩnh viễn quên hấn, để cho hấn hoàn toàn biến mất trong trí nhớ của ngươi". Nón ngón trỏ tay phải của Thập Dạ từ từ tụ tập một đoàn màu đen, tụ tập càng lúc càng lớn, lực lượng càng lúc càng nhiều, "Đây là một rất phép thuật cổ xưa, ta dùng một nửa phép thuật, chỉ cần được ngươi yêu, rất đáng."

Hoa Nhiễm mắt trừng thật to, trong khoảng thời gian ngắn, hoảng sợ đến không cách nào nhúc nhích, một ngum máu tươi từ trong cổ của nằng phun ra ngoài, trong nháy mắt nằng yên lặng, hóa thành một đóa hoa nhỏ màu trắng, lẳng lặng nằm trong bọt máu nằng khắc ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Hoa Nhiễm!" Trong khoảnh khắc đó, thân thể của hấn thật căng thẳng, sau đó giống như sợi dây cung bị đứt, hấn nhanh chóng ngồi xồm xuống, nhặt đóa hoa nhỏ màu trắng trên đất, khuôn mặt lộ ra chán chường, "Hoa Nhiễm, là ta ép ngươi quá chặt sao?"

Lời còn chưa nói hết, đóa hoa trong tay đã khô héo, khô cứng thành một nắm, cuối cùng một chút mùi thơm cũng đã biến mất.

Lần đầu tiên Thập Dạ dừng phải loại chuyện này, giờ khắc này hấn không biết nên giải quyết thế nào. Nằng là nửa yêu, hấn cũng là nửa yêu, nhưng hấn mang dòng máu Vu tộc, loại máu này để cho hấn có thể hóa giải khuyết điểm nửa yêu.

"Xà Yêu, đem nương tử của ta giao ra đây." Không biết từ lúc nào, Nguyệt Vô Phong đã đứng trước mặt Thập Dạ, một tay kéo một chiếc đèn Linh Lung, một ngón tay chỉ vào Thập Dạ, trợn mắt nhìn.

Thập Dạ Nhất ngậy ngẩn trong phút chốc, nhưng khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, "Nằng không có ở chỗ của ta".

Giọng nói già nua từ trong chiếc đèn phát ra, "Người này thật đúng là đứng nói chuyện không biết suy nghĩ, không phải nằng ở trong tay ngươi sao?"

Thập Dạ cười nhạo một tiếng, "Thần đèn, một 100 trước không phải là bị cha ta chôn trong đất sao, tại sao lại ra ngoài rồi, gặp phải ánh sáng ban ngày có phải rất tốt hay không?"

Sau khi Nguyệt Vô Phong nghe xong, cũng không nói gì, tay hơi dùng sức một chút, miệng đèn cũng đã bị mở ra, trầm giọng thành kính nói, "Ba nguyện vọng, ngươi thích cho thế nào thì làm thế đó, ta chỉ muốn nương tử của ta quay về".

Miệng đèn tràn ngập khói xanh, sau một lúc tản ra, một bóng dáng như sương mù xuất hiện phía trên chiếc đèn, loáng thoáng có thể phân biệt ra bộ dáng của một lão già. Bộ dáng của hấn xem ra có chút hung ác, râu ria lộn xộn, ánh mắt tức giận, trong vô hình nghe được hai tiếng bàn tay "Bốp bốp" vang lên, "Tiểu tử khốn kiếp, thật đúng là cha ngươi sinh, cha ngươi hạ lưu, ngươi cũng hạ lưu. Chuyện cướp thê tử của người ta cũng làm ra được, nằng bị ngươi bức bách, có thể khôi phục bình thường được hay không, cũng không biết được, tại sao ngươi làm chuyện hạ tiện như vậy".

Nguyệt Vô Phong vốn không biết tại sao một linh thể cũng có thể đánh đau người ta, khi hắn nghe đến câu nói cuối cùng cái gì mà có thể khôi phục bình thường được hay không, cũng không biết được, chỉ cảm thấy trong lòng kinh hoàng. Thần đèn đã đoạt lại đóa hoa nhỏ, bỏ vào trong tay Nguyệt Vô Phong, nói một câu, "Cứu Tiểu Hoa quan trọng hơn, súc sinh này sẽ trở lại dọn dẹp sau". Nói xong mang theo một luồng gió, biến mất vô tung vô ảnh trong Hắc Nham động của Thập Dạ.

Thần đèn mang theo Nguyệt Vô Phong dừng lại ở một nơi không biết tên, tối lửa tắt đèn, Nguyệt Vô Phong nhìn bộ dáng đóa hoa nhỏ trong tay, hy vọng xa vời.

"Tiểu tử, ngươi lo lắng cái gì? Ta nói lời kia chẳng qua là lừa tên Xà Yêu, xem ra hắn cũng không cạn tình, ta muốn cho hắn áy náy".

Trái tim Nguyệt Vô Phong đè nén buồn bực, buồn lòng một chút, "Ta còn tưởng rằng, ta sẽ phải nhìn thấy người như vậy".

"Cái này rất bình thường, thực vật nửa yêu dưới tình huống khẩn cấp sẽ hóa thành nguyên hình để né hoặc kẻ địch, nhưng mà lần này Tiểu Hoa này thật sự bị hoảng sợ choáng váng, cư nhiên cũng yên rồi."

"Vậy phải làm thế nào?" Trong lời nói của Nguyệt Vô Phong mang theo vui sướng lẫn ưu sầu.

"Cái gì làm thế nào, ngươi không nên nhìn ta, ta cũng chỉ là thần đèn nho nhỏ, ngươi đừng cho rằng ta là vạn năng, nếu không, lúc đầu ta cũng không thể bị một con Xà Yêu thôi nốt vào lòng đất đi". Thần đèn tuyệt không để ý đến việc nhắc lại chuyện cũ xấu hổ của mình.

"Ngươi nói ta cứu ngươi, sẽ cho ta ba nguyện vọng". Nguyệt Vô Phong lạnh nhạt nói, nếu hắn dám khua môi như thế, sẽ không sợ hắn chối cãi đi.

"Ta nói thật với ngươi, ban đầu ta bị nốt, qua 10 năm, ta suy nghĩ, nếu người nào cứu ta ra ngoài, ta sẽ thỏa mãn hắn 3 nguyện vọng, đáng tiếc không có ai, qua 20 năm sau, ta suy nghĩ, nếu người nào cứu ta ra ngoài, ta sẽ thỏa mãn hắn 2 nguyện vọng, đáng tiếc vẫn không có ai. Qua 30 năm sau, ta suy nghĩ, nếu người nào cứu ta ra ngoài, ta sẽ thỏa mãn hắn 1 nguyện vọng, 40 năm sau, ta chỉ muốn, nếu người nào cứu ta ra ngoài, ta sẽ để cho hắn sống không bằng chết!"

Sau khi Nguyệt Vô Phong nghe lời của hắn, vẫn lẳng lặng, ngay sau đó hỏi một câu, "Như vậy ngươi thay đổi tâm ý phải không?"

"Ai nói ta thay đổi tâm ý?" Thần đèn giống như không muốn thừa nhận suy nghĩ trong lòng mình.

"Ta nói, hơn nữa ta còn rất xác định. Xin cứu thể tử của ta".

Thần đèn trầm ngâm, giọng nói có chút kích động, "Bởi vì ta và ngươi có duyên, ta không muốn giãy vò ngươi. Nhưng bây giờ đóa hoa này thật không tốt được, ta chỉ có thể mang ngươi đi tìm Mèo yêu, con Mèo yêu kia gọi là Tam Phù Dung, trong tay nàng có một pháp bảo rất kỳ lạ, gọi là Phù Dung tâm, vật kia có thể làm cho tất cả trở lại như cũ".

"Là yêu quái".

"Dĩ nhiên, cái tên kia là một con quỷ hẹp hòi, vô duyên vô cớ, nàng không muốn đem vật cầm trong tay giao cho ngươi, ngươi thấy đúng không?"

"Lão đầu". Nguyệt Vô Phong có chút không nhịn được, tay muốn nắm thành quả đấm, sợ bóp hư đóa hoa trong tay, rốt cuộc không dám, chỉ nhẹ nhàng thả lỏng, hắn trấn định lại, trong lòng đã sớm bị lửa thiêu đốt, "Xin ngươi đừng nói nhảm nữa".

"Con Mèo yêu kia yêu một con Chuột Yêu biển, nói rằng ai có thể khiến cho con chuột kia nói ra người mình yêu, nàng sẽ đem Phù Dung tâm trong tay đưa cho người đó?"

"Chuyện này khó làm sao?"

"Dĩ nhiên khó làm, nếu không, con Mèo yêu kia cần gì phải ngày ngày mang theo cây trầm khoe khoang sao?"

"Chuyện khó hơn nữa, vì Hoa Nhiễm ta cũng phải làm, ngươi xác định chỉ cần ta lấy được cây trầm này, Hoa Nhiễm sẽ khôi phục sao?"

"Lão già ta còn có thể gạt ngươi sao. Đi đi, ta dẫn ngươi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nguyệt Vô Phong suy nghĩ một chút lại hỏi, "Thần đèn lão gia gia, ngài giúp ta nhiều như vậy, được xem là mấy nguyện vọng, sau đó ta bị ngươi ném trên đường, ta đối với mấy cái chuyện yêu quái không hề hiểu rõ, đến lúc đó ta làm chuyện gì, chính mình cũng không rõ lắm".

"Xem như là một được chưa?" Thần đèn nghe thế, dường như có chút lúng túng, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại không có nói ra. Hắn vẫn như một làn khói, nói được ra lời, cũng có thể mang theo Nguyệt Vô Phong đi khắp nơi, nhưng bây giờ không có một người nào là thật thế.

Đột nhiên Nguyệt Vô Phong nhớ ra cái gì, chậm rãi mở miệng, "Chẳng lẽ ngài quyết định vẫn theo bên cạnh ta?" Ý tứ của hắn là, người đã xem ta là chủ nhân của người sao?

Thần đèn không giải thích, "Người thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ như thế đó?"

Trong lòng Nguyệt Vô Phong đã biết kết quả chuyện này, cũng không hỏi nữa, khi đã đến chỗ của con Chuột yêu, từ cánh cửa khép hờ nhìn vào trong, phát hiện Chuột yêu này là một nam nhân nhã nhặn, hoàn mỹ. Mặc áo vải màu xám, tóc cũng màu xám tro, khuôn mặt của hắn rất nhỏ, tương đối, ánh mắt của hắn cũng nhỏ, nhưng không nhìn đả đác, ngũ quan không tính là tinh xảo, nhưng cũng hết sức thanh tú. Mái tóc của hắn tùy ý dùng một sợi tơ màu đen buộc lại, đang cầm cây đèn đêm học, nhẹ giọng mềm mại đọc chữ.

Nguyệt Vô Phong vừa định đi vào chào hỏi, nhưng bị thần đèn kéo lại, hắn nói, "Hắn nhát gan, người đừng dọa hắn sợ".

"Thế nào, chẳng lẽ khuôn mặt ta rất người?" Nguyệt Vô Phong trêu ghẹo nói.

"Coi như là thích hợp".

Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng gõ cửa, thần đèn luôn ở bên cạnh lăm bắm, "Nhẹ một chút, nhẹ chút nữa . . . . ."

"Nhẹ chút nữa, chính ta cũng nghe không được". Nguyệt Vô Phong tức giận nói.

"Người là ai?" Dường như Chuột yêu bị giật mình, buông lỏng quyền sách trong tay, khiến cho quyền sách rơi thẳng xuống đất.

"Ta là. . . . ."

Nguyệt Vô Phong vẫn chưa nói hết, Chuột yêu đã tiếp lời, mang theo một phần oán khí, "Tam Phù Dung, ta không quản người biến thành hình dáng gì, ta cho người biết, ta sẽ không bị chi phối, người chết tâm đi".

"Ta không phải. . . . ."

"Người chính là cái đức hạnh này, một cái dạ, một cái không phải, Chuột ta không có thời gian nói nhảm với người, sáng mai ta phải đi thi khoa cử đấy?"

"Ta. . . . ."

"Đừng nghĩ chuyện ta và người, ta nói, ta thật sự không thích người, nếu không phải người theo đuổi không buông, vừa làm lãng phí thời gian của người, cũng lãng phí thời gian của ta".

"Thần đèn, con chuột này bị bệnh à" Nguyệt Vô Phong không khỏi nhíu chặt chân mày, gương mặt bất đắc dĩ.

"Đoán chừng là bị con mèo yêu kia dọa cho ngu. . . . ." Thần đèn dò xét một hồi, sau đó thân hình hư ảo của hắn đi vòng qua trước mặt của Chuột yêu, "Con chuột nhỏ, ta là thần đèn, nghe nói qua chưa."

Chuột yêu mím môi suy nghĩ thật lâu, "Chuột nhỏ kiến thức nông cạn, căn bản không rành việc đời".

"Chuột yêu a, nghe nói người rất thiện lương". Thần đèn lại nói.

"Ở trong loài chuột chúng tôi, ta được xem là rất thiện lương, bởi vì ta không làm nhiều việc ác, cũng sẽ không đi giành thức ăn của người khác. Nhưng ở trong mắt mọi người, ta cũng chỉ là một con chuột, ra đường cũng sẽ bị đập chết, cho nên thiện ác có hàng nghìn nguyên nhân, không nói chính xác, nhìn không thấu."

"Nghe nói, người và Mèo yêu quan hệ rất tốt" Thần đèn có chút run rẩy.

"Tam Phù Dung sao, quan hệ của ta và nàng không tốt, tuyệt đối không tốt, đúng rồi, người tìm ta, trên căn bản đã hỏi chuyện này, không phải muốn Phù Dung trả sao, cái này ta có giúp cũng không được". Chuột yêu nhún vai một cái.

Hắn nói xong câu đó, Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy tức giận, hoặc là nói quá lo lắng, chân tiến lên, dùng sức bóp chặt cổ con chuột, dùng sức lay lắc, "Chuột nhỏ, người có cứu hay không, có cứu hay không? Nương tử của ta cũng sắp chết rồi, tại sao người không cứu, tại sao không cứu, tại sao!"

"Vị công tử này. . . . . Vị công tử này. . . . ."

"Ta không phải Mèo yêu biến hình, ta là Nguyệt Vô Phong, là Nguyệt Vô Phong! Ta cũng cần Phù Dung trả, ta rất cần!" Nguyệt Vô Phong đột nhiên nổi điên, hắn thật muốn phát điên lên, tất cả hi vọng đều nằm trong tay con chuột này, hắn không giúp một tay, Hoa Nhiễm làm thế nào, làm thế nào?

"Có lời gì từ từ nói, từ từ nói. . . . ."

"Có cái gì tốt để nói, người có giúp hay không. . . . ." Nguyệt Vô Phong tiếp tục lắc lắc cổ của hắn.

"Nguyệt Vô Phong, nếu người bóp chết hắn, nương tử của người thật sự không còn mạng rồi !"

Nguyệt Vô Phong dừng lại.

Qua một lúc lâu, Chuột yêu chậm rãi mở miệng nói, "Người yêu nương tử của người sao?"

"Cái gì? !"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Chuột yêu nhìn thấy bộ dạng Nguyệt Vô Phong đột nhiên sùng sốt, hỏi lại, "Người yêu nàng sao?"

"Yêu, rất yêu". Nguyệt Vô Phong trả lời ngay.

"Người muốn Phù Dung làm gì?" Chuột yêu lại hỏi, tránh khỏi tay Nguyệt Vô Phong, cách hắn xa một chút.

Khóe miệng Nguyệt Vô Phong mang theo một nụ cười khổ, vươn tay ra, cầm đóa hoa khô héo trong tay cho hắn nhìn, "Hôm nay nàng biến thành bộ dáng này, người muốn ta làm thế nào, trừ Phù Dung trâm, ta có cách nào để cứu nàng?"

Chuột yêu khiếp sợ, thật lâu mới nói, "Nàng là yêu, người là người, các người không cùng một chủng tộc, người có thể tiếp nhận nàng sao?"

Thần đèn nghe đến chuyện này, chắc chắn hai tiếng, liếc mắt một cái, sau đó liền bay vào trong chiếc đèn Linh Lung, đi ngủ đây, nghe loại chuyện này cũng rất buồn bực, hắn không có hứng thú tham gia, đối với nữ nhân, hắn cũng không phải là chưa đã từng qua, nhưng đã từng không ngọt ngào, thậm chí còn có chút mất mặt, liền từ bỏ, không bao giờ nữa suy nghĩ.

Trong nháy mắt, Nguyệt Vô Phong bắt được trong mắt của Chuột yêu một tia do dự và kinh ngạc, trong tim của hắn đột nhiên hiểu rõ, hắn nhẹ nhàng gật đầu nói, "Người biết, lúc ta và nàng gặp nhau, căn bản ta cũng không biết nàng là yêu, khi đó ta chỉ biết ta chiếm tiện nghi của nàng, sẽ phải chịu trách nhiệm. Từ từ sau này trong quá trình qua lại, ta phát hiện, nàng đáng để ta yêu, ở trên người của nàng có thể có rất nhiều khuyết điểm, thậm chí có rất nhiều yếu tố tồn tại làm cho ta cần phải nghiêng lòng, nhưng đã quen có nàng, ta liền phát hiện không thể rời bỏ nàng".

"Không thể rời bỏ? Cái gì gọi là không thể rời bỏ?"

"Chính là khi vắng mặt nàng, sẽ cảm giác mỗi một chỗ trong thân thể mình trống rỗng, khi không thấy được nàng, trong đáy lòng sẽ có chút thất vọng, hận không được mỗi thời mỗi khắc trôi lại nàng ở bên người".

"Nếu nàng rất mạnh mẽ, tại sao bây giờ, ta cứ có cảm giác nàng có thể đem người đùa giỡn trong lòng bàn tay?"

"Vậy thì thế nào, nếu biết nàng cũng yêu người, đôi khi làm nũng cũng cảm thấy rất tốt".

"Theo như người nói. . . . ."

"Đúng vậy, thật ra thì người yêu Mèo yêu, nhưng người sợ có một ngày nàng ăn người. Hoặc người vẫn không chịu tin nàng, bởi vì cảm thấy nàng chỉ đùa bỡn người". Nguyệt Vô Phong từ trong mắt hắn thấy được ánh sáng hi vọng, "Tại sao không đi tranh thủ, bởi vì khác biệt chủng tộc sao, chỉ cần tình đầu ý hợp, thì có làm sao?"

"Ban đầu nàng ăn huynh đệ của ta, người nói ta làm sao tiếp thu kẻ thù?"

Trong lúc đó sinh ra một phần thù hận như thế, thật khó rất giải quyết, loại thù hận này có thể làm cho tình yêu quên đi quá khứ sao? Điểm này hắn không dám nghĩ, cũng không cần nghĩ, đây là hắn may mắn, qua thật lâu, trên mặt Nguyệt Vô Phong mang theo chán chường, hắn lẳng lặng ngồi xuống, ngẩng đầu lên nói, "Thật xin lỗi, Thử huynh, chuyện này, ta không hồi đáp được, ta lại yêu thể tử của mình, cũng không thể bức bách người làm ra lựa chọn khổ sở như vậy".

"Ha ha ha. . . . ." Chuột yêu cười khổ thật lâu, nhẹ nhàng mím khóe môi, "Ta yêu nàng, ta thừa nhận ta yêu nàng, nhưng nhớ tới nàng đã từng tàn nhẫn xé rách huynh đệ ta, ta thật sự không cách nào nghĩ đến nàng, mỗi lần nhớ tới nàng, ta vô cùng khổ sở, nếu có thể, ta thật sự hi vọng mình không liên quan đến tất cả ở nơi này, như vậy ta lựa chọn thế nào cũng không quan hệ, ta chỉ đi theo trái tim của chính là được rồi".

Nguyệt Vô Phong đứng lên vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Thử huynh, ta đi trước, tự ta nghĩ biện pháp đi".

"Đợi một chút. . . . ." Chuột yêu vừa định gọi, cũng đang xoay người, trong nháy mắt nhìn thấy nơi cửa xuất hiện thêm một bóng dáng xinh đẹp, dưới ánh đèn mờ lung, biết bao ưu thương.

Sau khi Nguyệt Vô Phong nhìn thấy, cũng ngẩn ra, nhìn thấy trên đầu nàng có hai tai mèo xù lông, dường như hiểu ra cái gì.

Mèo yêu đột nhiên mỉm cười, môi đỏ mọng lóe ra, nàng lấy Phù Dung trầm trên đầu xuống đưa cho Nguyệt Vô Phong, "Cảm ơn ngươi, ngươi cầm lấy. Đi cứu vợ của ngươi đi".

Nguyệt Vô Phong thò tay tiếp nhận, chỉ vào đóa hoa khô héo trong tay, nơi đầu Phù Dung trầm phát ra một tia sáng, ngay sau đó, đóa hoa từ từ nở rộ ra, rồi trôi lơ lửng trong không trung, từ từ trở nên to lớn, biến thành dáng vẻ Hoa Nhiễm. Sau khi Hoa Nhiễm tỉnh lại, đối với chuyện chung quanh cũng mờ mịt không biết, chỉ ôm chặt Nguyệt Vô Phong, nước nỡ nói, "Tướng công, ta cho là ta sẽ không còn được gặp lại ngươi".

Nguyệt Vô Phong trấn an nàng nói, "Đừng khóc. Không có chuyện gì nữa".

Hoa Nhiễm còn muốn nói điều gì. . . . .

Mèo yêu cắt đứt lời bọn họ, "Các ngươi có thể đi ra ngoài một chút không ?"

Chuột yêu có cảm giác cả người mình run lên, chân có chút mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Nguyệt Vô Phong vội nói được, nhìn Chuột yêu một cái, khóe mắt, khóe miệng cũng mang theo một tia mập mờ.

Nguyệt Vô Phong đem Phù Dung trầm trả lại cho Mèo yêu, Mèo yêu cười nói, "Nguyệt công tử, một ngày có Tam Phù Dung, ta sẽ giúp ngươi đến cùng. Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ xem ngươi như bằng hữu của ta, ngày sau nếu có cần đến ta, nhảy vào đầu sôi lửa bỏng ta cũng không từ nan".

Hoa Nhiễm ngẩn ra, Nguyệt Vô Phong chỉ nhàn nhạt cười cười, "Miêu tỷ, khách khí rồi, thật ra ta cũng không giúp cái gì, ta chỉ bày tỏ cảm tưởng của mình mà thôi".

Sau khi Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong bị nhiệt tình nhốt ra ngoài cửa, Hoa Nhiễm mới hỏi, "Tướng công, ngươi bày tỏ cảm tưởng gì vậy ?"

Bên ngoài, ánh trăng rất sáng, chiếu vào trên mặt Nguyệt Vô Phong, cái mũi anh tuấn càng thêm lộ ra vẻ tinh xảo, hai cánh môi mỏng nhẹ nhàng cong lên, hần vờn tay véo lỗ mũi Hoa Nhiễm một cái, "Tướng công nhà ngươi đang nói không thể rời bỏ ngươi".

"Ha ha. . . . ." Hoa Nhiễm rất thẹn thùng, cúi đầu cười ngây ngốc.

Nơi này, lời nói còn chưa dứt, Hoa Nhiễm liền nghe giọng nói bén nhọn của nam nhân kêu lên "Ta cảnh cáo ngươi, không cho tới đây, tới nữa ta sẽ kêu lên".

"Chuột nhỏ, ngươi thật đúng là miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, rõ ràng trong lòng yêu ta, yêu muốn chết, nhưng lại cố tình giả vờ bộ dạng đức hạnh, ngươi muốn vờ tha để bắt thật, hay cảm thấy rơi vào khẩu vị của ta, ta sẽ dùng sức lực thỏa mãn ngươi?"

Sắc mặt Hoa Nhiễm căng thẳng, quyết định đập cửa đi vào, lại bị Nguyệt Vô Phong ôm thật chặt vào trong ngực, hơn nữa che miệng của nàng, hần hướng nàng "Hư" một tiếng, rồi hướng lỗ tai của nàng nói, "Không được quấy rầy, bọn họ đang yêu đấy".

Hoa Nhiễm bừng tỉnh, lặng lẽ di động bước chân, kéo cái lỗ ở trên cửa, nhìn vào trong.

Chỉ thấy Mèo yêu đã bức Chuột yêu đến bên giường, mà Chuột yêu đứng bên giường run lấy bầy.

Mèo yêu tiếp tục bước tới phía trước, nàng vờn tay ra, xoa mặt của Chuột yêu, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó dùng sức bóp một cái, "Trong thời gian này, có ai quan lại với ngươi sao?"

Chuột yêu không trả lời.

Nàng tiếp tục hỏi câu đó, thanh âm trở nên bén nhọn.

Dường như Chuột yêu nhịn đau không được, lắc đầu một cái.

"Nhớ ta không?" Giọng nói Mèo yêu êm ái và mập mờ, tràn đầy mềm mại đáng yêu. Dem nàng đem thân thể mềm mại, hấp dẫn dán lên người của

hắn, cọ qua cọ lại.

Chuột yêu không trả lời, qua một lúc thật lâu, nói "Ngươi đừng tùy tiện như vậy được không ? Ta nhìn khó chịu."

Mèo yêu không nói câu nào, trực tiếp đem Chuột yêu đến giường, sau đó nhào tới, dùng sức khế cắn nơi cổ của hắn, giọng nói có chút run rẩy, "Ngươi khó chịu, ngươi cho rằng ta không khó chịu sao? Ta yêu ngươi, yêu muốn chết, ngươi lại cự tuyệt ta khắp nơi. Hôm nay thật vất vả nghe được ngươi cũng yêu ta, ngươi nói ta làm sao buông ngươi ra nữa. Tại sao ngươi không thể chính thức đối mặt với tình yêu của ta, tại sao?" Giọng nói bén nhọn, phá vỡ bóng tối yên tĩnh.

"Vậy thì thế nào, ngươi bảo ta đối mặt thế nào ?" Chuột yêu nhắm mắt lại, nơi khóe mắt lấp lánh chảy xuống giọt lệ, giống như nhắm hai mắt lại, có thể trốn tránh tất cả.

Mèo yêu bất chấp tất cả hôn hắn, hôn nước mắt của hắn, lần trước ngươi đã nói, trước kia ta làm gì ngươi cũng sẽ không so đo, sau khi gặp gỡ ngươi, ta thật sự không có làm gì với huynh đệ ngươi, lần trước thật không phải là ta làm, tại sao ngươi không muốn tin ta, ta chỉ nói một lần cuối cùng, ta thật sự chưa từng làm. Nếu ngươi tin ta, thì ngươi hôn ta, nếu ngươi không tin ta, chúng ta cắt đứt từ đây, ta sẽ rời đi, cách ngươi thật xa, không bao giờ dây dưa tới ngươi nữa".

Mèo yêu từ trên thân hắn rơi xuống qua một bên, thờ nhẹ, đuổi theo hắn lâu như vậy, giải thích lâu như vậy, nàng thật sự mệt mỏi.

Qua thật lâu, đang lúc nàng sắp tuyệt vọng, Chuột yêu đột nhiên lật người đè nàng dưới thân thể, "Tam tam, không có ngươi ở bên cạnh ta, ta thật sự cảm thấy thất vọng, yêu là yêu, hãy để cho chúng ta thế này đi, ta tin ngươi. . . ."

"Theo ta đi, có được không? Chân trời góc bể, chúng ta đi đến nơi nào không có tranh giành. . . . ."

"Tốt."

Hoa Nhiễm lặng lẽ nghe đối thoại của bọn họ, đột nhiên muốn rơi lệ, bọn họ bây giờ hạnh phúc rồi.

Nàng ngăn người tại đó, cho đến khi nghe được tiếng rên rỉ bên trong. Mặt nàng bắt đầu đỏ tới mang tai, trốn trong lồng ngực Nguyệt Vô Phong, "Chúng ta cũng đi, có được không."

"Dĩ nhiên, không đi, ngươi bị dạy vậy." Nguyệt Vô Phong xấu xa cười, ôm nàng, hung hăng hôn nàng hai cái. Nói thật, tình hình bên trong bốc lửa như vậy làm ảnh hưởng đến hắn, nhưng nơi này không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tay Nguyệt Vô Phong nắm tay Hoa Nhiễm, hai người lặng lẽ đi về phía trước. Đường rất dài, nhưng hai người cũng rất hưởng thụ, dường như đây chính là thiên đường địa cửu. Ánh trăng sáng ngời, ánh sao rực rỡ, gió đêm hơi lạnh, cũng góp phần tạo nên cảnh đêm tốt đẹp.

"Tướng công, ngươi làm thế nào cứu ta ra ngoài?"

"Cái này, nói rất dài dòng. . . . ."

"Nếu nói dài dòng, thì không cần nói, các ngươi khanh khanh ta ta, để cho lão già mặt mo ta đặt ở đâu?" Lúc bọn hắn tình thú nhất, Thần đèn từ trong chiếc đèn Linh Lung bay ra.

"Tướng công, cái đèn này rất kỳ quái? Làm sao ngươi gặp phải?" Hoa Nhiễm tựa sát vào hắn, đáng vẻ giả vờ như sợ hãi, hỏi.

"Cái gì đèn rất kỳ quái, là thần đèn, thần đèn, hiểu không? Nha đầu chết tiệt kia, nói thì nói, giả vờ cái gì giả vờ, ngươi mới kỳ quái!" Thần đèn âm ỉ, giọng nói nặng thêm mấy phần.

Hoa Nhiễm vội vàng đưa mắt ra hiệu với hắn, ý bảo hắn không nên nói nữa.

"Làm gì, mắt của ngươi bị tật sao, nháy mắt cái gì nháy mắt." Thần đèn đột phát ý tưởng trêu đùa.

"Ta. . . . ." Hoa Nhiễm có cảm giác màng nhĩ mình đau nhức, nàng khẩn trương nhìn Nguyệt Vô Phong một chút, thấy hắn cũng không có biểu hiện bất thường nào, mới yên tâm.

Nhưng dường như thần đèn không chuẩn bị bỏ qua cho nàng như vậy, "Cần gì giả vờ, chân thân cũng bị nhìn thấy rồi".

Dường như Hoa Nhiễm đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt càng lúc càng khó coi, hai tay siết chặt, cảm giác yên tâm vừa rồi đã sớm biến mất, hàm răng của nàng cắn chặt môi dưới, gần như rướm máu. Thân thể của nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, không ai biết nàng muốn làm gì.

Nguyệt Vô Phong hoảng sợ, hẳn cho là đã xảy ra chuyện gì, hẳn vội vàng ngồi xổm xuống, ôm Hoa Nhiễm vào trong ngực, lại ngẩng đầu nhìn thần đèn gầm nhẹ một câu, "Không cần làm nàng sợ".

Toàn thân Hoa Nhiễm phát run, nàng không biết nói gì, cũng không biết nên giải thích cái gì.

"Hoa Nhiễm . . . . ."

". . . . ." Hoa Nhiễm không lên tiếng, nước mắt rơi xuống không báo trước, từng giọt, từng giọt rơi vào trong bùn đất. Một đám mây trôi qua, che khuất ánh trăng, bầu trời thoáng chốc tối sầm, càng làm người ta lo lắng.

"Hoa Nhiễm, ngươi hãy nghe ta nói!" Nguyệt Vô Phong lớn tiếng kêu lên.

"Nguyệt Vô Phong, chúng ta giải tán đi, thật xin lỗi, là ta không nói rõ ràng" Hoa Nhiễm nhận được giọng mũi, trấn định trả lời, còn nở một nụ cười.

Nguyệt Vô Phong tức giận cũng không biết từ đâu tới, vỗ mạnh lên trán nàng, giận quá thành cười, "Giải tán cái gì giải tán? Ngươi cho rằng ngươi còn thoát được sao?"

"Ta. . . . ."

"Thật ra, ta đã sớm biết chân thân của ngươi là cái gì? Ngươi cho là ta là người nông cạn sao? Ngươi cho rằng ngươi lừa ta yêu ngươi sao, còn có thể bị ngươi một cước đá văng sao? Nếu như lúc đầu ngươi cố kỵ thân phận của mình, tại sao lại muốn chọc tới ta?"

"Ta. . . . ." Giờ khắc này, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, trong lòng dâng lên từng đợt, từng đợt kinh ngạc, "Ngươi sớm cũng biết?"

"Đúng vậy, từ trong miệng cha mẹ của ngươi, đã sớm biết được chân tướng, nếu như ta để ý thân phận của ngươi, ta sớm rời đi rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ. Ta yêu ngươi, cho nên ta mặc kệ ngươi là cái gì, ai bảo ta gặp phải cái người vừa ngớ ngẩn, vừa ngốc nghếch chứ",

"Nhưng mà ta . . . . ." Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào như đường mật, nồng đậm, tan không được, vui vẻ muốn kêu to, lại cảm thấy không ổn, cuối cùng mình cũng là yêu quái.

Nguyệt Vô Phong nhìn thấy vẻ mặt nàng ngớ ra, không vui, tiếp tục gõ lên trán nàng, "Đồ ngốc, ngươi còn muốn ta thế nào, quỳ xuống cầu xin ngươi đừng rời khỏi ta, hay đem ngươi cột vào bên cạnh ta. Hoặc là moi tim của mình ra cho ngươi nhìn, ta hết lòng với ngươi thế nào".

Qua thật lâu, Hoa Nhiễm đưa hai cánh tay ra, đem Nguyệt Vô Phong gắt gao ôm vào trong ngực, không bao giờ muốn buông ra, nàng nhón nhót nói, "Thật ra thì ta không ngớ ngẩn, cũng không ngốc, ta có suy nghĩ"

"Hai người các ngươi gương vỡ lại lành nha, nếu không phải là ta, hừ!"

"Tử Lão Đầu!" Hoa Nhiễm ngẩng đầu tức giận, nói nhỏ, ngay sau đó đổi lại cười nịnh, "Cảm ơn ngươi, làm cho ta ném đi gánh nặng trong lòng".

Lại trầm suy nghĩ cha mẹ của mình thật đúng là. . . . .

Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có cái gì không đúng, gương mặt tức giận, gương mặt múa vuốt nói, "Nguyệt Vô Phong, tại sao ngươi không nói cho ta biết rõ, ngươi đã biết chân thân của ta."

Nguyệt Vô Phong xấu xa nói, "Ta muốn biết lúc nào thì ngươi thẳng thắn với ta. . . . ."

Ánh trăng lại chui ra khỏi đám mây, ánh sáng màu bạc rải đầy cả vùng đất. chiếu lên trên mặt bọn hắn một tầng mỏng, vẻ mặt Hoa Nhiễm hạnh phúc, trên người phát ra mùi hoa càng thêm nồng đậm.

Giữa phu thê nên thẳng thắn với nhau, cũng không nên tồn tại bí mật gì. Nguyệt Vô Phong đứng dưới ánh trăng xinh đẹp, vươn tay ôm Hoa Nhiễm, "Hoa hoa, con đường tương lai của chúng ta vẫn còn rất dài, đừng hiểu lầm nữa, tin tưởng ta".

Khuôn mặt của hắn rất đẹp trai, mặc dù có một chút ánh trăng chiếu rọi.

Hoa hoa nhếch môi, nhìn hắn dịu dàng cười, "Ta tin ngươi".

Lời nói tin tưởng, đã nói qua rất nhiều, đi chung với nhau lời thề cũng đã nói rất nhiều, lần này là thật. Nhưng giữa phu thê, nào có chuyện tuyệt đối, đầu giường gãy gỗ, cuối giường hợp, những lời này là chân lý từ xưa đến nay đều không đổi thay.

Hoa hoa ngẩng đầu lên liếc liếc làn khói xanh, nhìn trái, nhìn phải, nhìn hắn không thuận mắt mắt, oán hận nói, "Lão già, thật ra chuyện của ngươi, ta cũng biết rất rõ, Hoa yêu cha đã từng nhắc qua ngươi, hừ!"

Thần đèn nhìn bộ dáng nhỏ của Hoa Nhiễm, vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, hận không thể đem nàng xé ra, mặc dù nói chuyện cũ của mình có chút xấu hổ, hắn cũng không để ý chút nào, nhưng bị một tiểu nha đầu dùng cái giọng điệu này nói ra, trong lòng cũng không dễ chịu, "Ngươi âm ỉ gì thế, mắc mớ gì

đến ngươi, ta cho ngươi biết, nếu không phải ta, lần này ngươi đã sớm khô héo, chôn trong đất đi."

"Lão đầu khôn kiếp, nếu ngươi năm xưa có thể theo đuổi được phù thủy đó, hiện tại cũng sẽ không có Xà Yêu kia tồn tại, hừ, trách ai, trách ai a!" Hoa Nhiễm tức giận đứng trước mặt thần đèn, nếu thần đèn có thân thể, ngón tay của nàng đã đâm hấn phát đau rồi.

Nguyệt Vô Phong đại khái đã hiểu, thấy sắc mặt của thần đèn không tốt chút nào, cho nên ngăn Hoa Nhiễm lại, "Hoa hoa, nói vài câu thôi, chúng ta cần phải trở về, chắc chắn cha mẹ ta rất sốt ruột, chúng ta mất tích đã lâu rồi".

Thần đèn hừ một tiếng, làm phép thuật dẫn bọn hắn trở về, sau đó chui vào chiếc đèn Linh Lung không ra ngoài nữa.

Hoa Nhiễm kéo Nguyệt Vô Phong nói, "Nguyệt Vô Phong, ngươi muốn biết quan hệ của nữ phù thủy và lão đầu khôn kiếp này không?"

"Đương bình." Nguyệt Vô Phong cười một tiếng, vỗ vỗ đầu của nàng.

Hoa Nhiễm lơ đãng nói, "Dù sao lão đầu kia da mặt dày!"

"Trường bối cần chúng ta kính hấn."

"Hừ, ai bảo hấn không tranh thủ. Còn nhớ rõ năm đó bộ dáng thần đèn không phải vậy, chỉ biết vui trong chiếc đèn Linh Lung ngủ."

"Hả?" Nguyệt Vô Phong đột nhiên háng hái, mặc dù cảm thấy nghe lén tin tức rất không đạo đức, nhưng Hoa Nhiễm rất háng hái như vậy, cũng không làm mất hứng.

"Năm đó, thần đèn cũng xem là một nam tử có tác phong nhanh nhẹn, " Hoa Nhiễm dừng lại một chút, quyết định vô luận Nguyệt Vô Phong có muốn ngừng hay không, cũng muốn đem tin tức nghe được từ phụ thân lặp lại không sai, "Cũng có thể khi đó hấn xưng là thần đèn không phải là vì hấn làm ổ trong chiếc đèn Linh Lung, mà là hấn nâng chiếc đèn Linh Lung, thỉnh thoảng giúp loài người một chút. Lần thứ nhất hạ phạm, đụng phải Nữ phù thủy, nữ phù thủy kia vu đáng đáp rất đẹp, cụ thể đáng đáp thế nào ta cũng chưa nghe nói qua." Hoa Nhiễm chép miệng, "Nhìn cái tên Quân Thập Dạ kia cũng biết đáng đáp của mẹ hấn là khuynh quốc khuynh thành đến bực nào rồi."

"Đâu chỉ khuynh quốc khuynh thành, chỉ cần nam tử nào gặp qua bà ta cũng sẽ bị động lòng" Thần đèn từ trong chiếc đèn Linh Lung phóng ra ngoài, lời nói mang theo thâm tình nồng đậm.

"Lão đầu. . . . ."

"Đừng luôn gọi lão đầu, ta so với cha ngươi còn trẻ hơn mấy ngàn tuổi" thần đèn không vui trách móc một tiếng, "Chuyện xưa của ta để tự ta nói, còn có ai biết rõ chân tướng chuyện xưa hơn ta là người trong cuộc, người đời chỉ biết ta không tranh thủ, nhưng nào có ai biết ta là hoàn toàn không có cơ hội tranh đoạt. . . . ."

Quá trình xảy ra chuyện xưa dĩ nhiên rất khúc chiết, nhưng kết quả đã được định rồi, không có cách nào thay đổi.

Năm đó thần đèn ăn mặc phóng khoáng, trên người phục sức sáng chói, chiếu lấp lánh. Không cần nói đến đèn, bản thân chính là một chiếc đèn rêu rao. Mọi người hỏi thần đèn, không phải nên mang theo chiếc đèn sao? Nhưng hấn lại hi hi ha ha nói, "Chiếc đèn Linh Lung rất quý, làm sao tùy tiện lấy ra được"

Đúng vậy, chiếc đèn Linh Lung rất quý, nhưng ai có thể biết, hấn đem đèn này đưa cho nữ phù thủy Tinh Thần Minh. Khi đó Quân Qua Bất bị thương nặng trong một cuộc chiến đấu với yêu quái, không thể không cần chiếc đèn Linh Lung này.

Lẽ ra, hấn không có ý định cho, nhưng trong nháy mắt gặp nàng, trong đầu chỉ có nàng, thời gian vạn vật cũng mất đi màu sắc, tư tưởng bị vây trong trạng thái mộng lung, không nói lời cự tuyệt, đèn đã giao vào trong tay của nàng.

Sau khi cho nàng, nhìn thấy bộ dáng mừng rỡ của nàng, hấn mở miệng nói, "Ngươi biết, làm chuyện gì, nhất định cũng phải có điều kiện bỏ ra."

Nàng cắn môi nói, "Tất cả chờ cho Quân Qua Bất khỏe lại rồi hãy nói, đến lúc đó ta sẽ giao đèn lại cho ngươi, mặc cho ngươi xử trí." Nàng nói rất nghiêm túc, kiên quyết như vậy, nàng nhìn đã hiểu ý tứ trong đáy mắt của hấn, lúc đi cũng rất dứt khoát.

Hơn một năm sau, nàng tới, người mặc áo bào phù thủy màu đen, nâng thủy tinh cầu màu xanh dương. Người ăn mặc trang phục phù thủy, càng thêm thần bí quý dị, môi của nàng đỏ thắm, trong ánh mắt lấp lánh như ngôi sao, không ức chế nổi hưng phấn, còn có chút khấn trương. So với một năm trước, nàng càng thêm chói mắt, thủy tinh cầu của nàng giống như không cần cầm cũng có thể treo lơ lửng trên không trung. Hai tay của nàng đang cầm Chiếc đèn Linh Lung đem nó đưa tới trước mặt của thần đèn, nhỏ giọng nói, "Cám ơn ngươi, ta tới thực hiện lời hứa của ta"

"Hấn khỏe rồi?"

"Ừ, cho nên ta tới đây". Tinh Thần Minh gật đầu, không biết giờ phút này tâm tình của nàng thế nào, nhưng trong nháy mắt, Thủy Tinh Cầu mờ đi. Do tâm tình của nữ phù thủy giống như Thủy Tinh Cầu, giờ phút này, tâm tình của nàng cũng hết sức không tốt sao ?

Giờ phút này, trong lòng Thần đèn có chút ích kỷ, hấn biết nếu bây giờ mình bỏ lỡ, sẽ bỏ lỡ cả đời, cho nên hấn mở miệng nói, "Ta muốn chính là ngươi, ngươi lưu lại."

Tĩnh Thần Minh chậm rãi ngẩng đầu lên, nét mặt hồng hào đã biến mất, chỉ còn vô tận tái nhợt và sợ hãi, trong nháy mắt, nàng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng giương lên môi, khắc ra một chữ, "Tốt."

Hắn không biết nàng có thể dễ dàng đồng ý như vậy, trong lòng của hắn mừng như điên, cũng không biết rằng, hắn nói điều kiện này thì đồng nghĩa hoàn toàn buông tha nàng.

"Khi đó nàng giương nhẹ môi, ta cảm thấy nét mặt sinh động nhất" Thần đèn nhớ lại đoạn chuyện cũ kia, trên mặt xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong nụ cười ẩn chứa vô cùng khổ sở.

"Bỏ đá xuống giếng, người thua thiệt không có kết quả quả" Hoa Nhiễm không khỏi thảm thán một tiếng, cho rằng, hắn có ngày hôm nay đều là gieo gió gặt bão.

Nguyệt Vô Phong kéo kéo Hoa Nhiễm, ý bảo nàng để cho thần đèn nói tiếp.

Quân Qua Bất là một người không dễ dàng buông tha, từ đó về sau mỗi ngày hắn đến tìm, muốn gặp Tĩnh Thần Minh. Nhưng Tĩnh Thần Minh lần tránh hắn, không gặp hắn.

Trong lòng Thần đèn có chút hả hê. Nghĩ thầm, con rắn tinh nhỏ người, tại sao muốn tranh với ta ?

Vậy mà lúc thấy Tĩnh Thần Minh đề nên bị thương và nước mắt ban đêm không muốn cho người biết, lòng hắn mềm nhũn, nhưng hắn vẫn nói không buông tha, cứ như vậy từng ngày trôi qua.

Cho đến hai tháng sau, hắn phát hiện nàng mang thai, dĩ nhiên đứa bé không phải là của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Lúc Quân Qua Bất tới một lần nữa, toàn thân tản mát ra khí thế bá đạo, hắn cường ngạnh, trong bầu không khí lạnh lẽo càng thêm lạnh lẽo.

"Bảo Tĩnh Thần Minh tới gặp ta, nàng có đứa bé của ta".

Thần đèn không ngờ hắn nói câu thứ nhất chính là như vậy. Nhưng hắn chỉ nhếch nhẹ khóe môi, "Nàng đã là thê tử của ta, thê tử làm sao chấp tay nhường cho kẻ khác ?"

"Nàng mỗi ngày cùng ta tâm sự, chưa từng nhắc qua người." Quân Qua Bất cũng không giận, trầm giọng nói, khiến tất cả xung quanh bị bao phủ một lớp băng hàn.

Trong mắt Thần đèn rét lạnh, vẫn giữ vững bình tĩnh mỉm cười, "Nàng mỗi ngày khanh khanh ta ta với ta, không có thời gian nhớ thương người, người không cần phá hư tình cảm giữa chúng ta"

"Ta thừa nhận hôm nay thương thế của ta khôi phục, đã làm phiền chiếc đèn Linh Lung của người, nhưng mối hận cướp vợ ta sẽ không quên. Chỉ cần người thả nàng, ta có thể đồng ý bất kỳ điều kiện gì của người, nếu người cứ khăng khăng, ta chỉ có cứng rắn cưỡng ép"

"Chẳng qua, người cũng chỉ là một con Xà Yêu, làm sao xứng với nàng, còn muốn nàng thay người hy sinh ?".

"Cho nên ta không cần nàng thay ta hy sinh, ta muốn nàng trở lại." Trong nháy mắt, từ một nam tử anh tuấn bá đạo biến thành một mảng xà khổng lồ, thân thể lượn vòng, phun ra cái lưỡi màu đỏ, chậm rãi chuyển qua trước mặt của thần đèn.

Thần đèn cũng không phải là đèn đã cạn dầu, bọn hắn người tới đi, ta đấu, vừa mới bắt đầu, bọn hắn còn có chút đầu trí, đến cuối cùng, nơi nơi đều muốn dồn đối phương vào chỗ chết, cho nên dùng hết sức lực, một chút cũng không giữ lại. Nơi bọn hắn ở, toàn bộ làm hồng, chỉ còn lại một mảnh phế tích.

Nhưng căn bản bọn hắn không có ý dừng lại, trừ phi đối phương ngã xuống.

"Dừng tay." Một giọng nói mềm mại truyền tới, mặc dù mềm mại, nhưng mang theo quật cường, có sức uy hiếp.

Trong nháy mắt, bọn hắn dừng tay lại, nhưng vì sức lực quá lớn, lúc dừng lại, cứng rắn cản trở mình, hai người bọn hắn cũng khắc ra một búng máu.

Khóe môi bọn hắn vẫn chảy máu, quay người nhìn Tĩnh Thần Minh, trong nháy mắt trên nét mặt đầy nhu tình mật ý và nồng đậm cưng chiều. Hiện tại nàng gầy đi so trước đó vài ngày, trên mặt hơi tức giận, "Rốt cuộc hai người các người đang làm gì?"

"Thần Minh, rốt cuộc ngươi chịu tới gặp ta?" Quân Qua Bất cười nhạt, trong mắt ánh mắt làm người ta phát rét, Tinh Thần Minh không nhận được, chống lại ánh mắt của hắn, nhưng trong nháy mắt chuyển sang nơi khác.

Thần đèn chú ý tới động tác nhỏ đó, trong lòng đau khổ, hắn còn nhớ rõ bộ dạng nàng lúc vui mừng, khoe mắt, đuôi mày đầy vui sướng, khoe môi hơi nhếch lên, nhưng giờ phút này, nàng khổ sở làm cho hắn đau lòng.

"Thần Minh. . . . ." Thần đèn muốn nói cái gì.

"Quân Qua Bất, ngươi về đi, ta đã đồng ý hắn, đòi này nhất định đã nợ ngươi." Tinh Thần Minh đột nhiên đầu quay lại, nhìn hắn mỉm cười, bên trong nụ cười bao dung là đoạn tuyệt tình yêu say đắm với hắn, ngay sau đó xoay lại người rất nhanh, từng bước, từng bước nhắm hướng khác bước đi, bước chân có chút chơi vơi, có chút loạn choạng.

Thần đèn không đành lòng, hắn biết giờ khắc này, nàng nhất định rơi lệ, đôi mắt xinh đẹp chỉ có thể mang theo nụ cười, tại sao lại rơi lệ, nhưng ngay cả rơi lệ, cũng dịu dàng, làm cho người ta nhìn không đủ.

"Thần Minh, vậy ta hủy hoại bản thân mình, ngươi sẽ ở lại bên cạnh ta chứ?" Xà Yêu đột nhiên hủy mình, ánh sáng mãnh liệt từ đỉnh đầu của hắn phát ra kèm theo tiếng ồn ào tận phía chân trời.

"Không!" Tinh Thần Minh xoay đầu lại, ngăn người tại đó, đôi môi run rẩy, không nói ra lời. Đôi mắt đầm lệ của nàng hiện lên bi thương, "Qua Bất!"

Quân Qua Bất nằm trên mặt đất, bên cạnh hắn là một vũng máu tươi thật lớn, màu đen, cuộn cuộn chảy ra.

Thần đèn cũng không ngờ sẽ xảy ra loại chuyện như vậy, hắn nhân nhật vỗ vỗ Tinh Thần Minh, rồi đi "Thần Minh, ngươi đi đi, ta thua, không phải thua hắn, cũng không phải thua ngươi, ta chỉ thua cho thời gian, không gặp được ngươi trước"

Lặng lặng nghe xong chuyện xưa này, trong lòng Hoa Nhiễm lộ vẻ xúc động, nàng nhìn thần đèn cong khóe môi, "Thần đèn lão ca, ngươi không tệ, là một nam nhân tốt, ngươi yêu nàng đến tận cùng, lại có thể buông tha nàng."

Thần đèn chỉ cười, vẻ mặt buồn bã, "Dù sao ta cũng yêu đơn phương, yêu đơn phương nhất định là không có kết quả."

"Này, sau đó thì sao, tại sao ngươi bị lấy đèn đi?"

"Con Xà Yêu khôn kiếp kia, hắn thực hiện khổ nhục kế. Ta còn tưởng rằng hắn mất hết sức, nên cùng hắn tiến hành đánh cuộc, đấu pháp, người thắng có thể lấy được Thần Minh. Nhưng lúc đó, ta muốn Thần Minh đến phát điên, nên đồng ý, sau đó mới phát hiện, căn bản ta đấu không lại hắn, bất hạnh hơn chính là, chiếc đèn Linh Lung của ta sớm đã bị hắn động tay chân, cản trở mình, sau đó bị chôn vùi".

"Thế Thần Minh đâu. . . . .?" Lẽ ra Hoa Nhiễm không dám hỏi, nhưng nhập vào câu chuyện này quá sâu, không nhận được bật thốt.

"Mặc dù Thần Minh là nữ phù thủy, dung mạo có thể không hề già, nhưng vẫn là người phạm, nàng cũng sẽ chết đi. Sau khi chết, bị Xà Yêu bỏ vào trong quan tài pha lê, vĩnh viễn giữ trong bóng tối, ta không nhìn thấy được đồ vật trong bóng tối, cho nên cả đời ta cũng sẽ không được gặp lại nàng, cũng chỉ có thể gặp nàng trong trí nhớ của ta thôi". Hắn cúi đầu nở nụ cười, "Cuộc đời có bảy cái khổ, trong đó một cái khổ chính là không thể cầu xin."

Nguyệt Vô Phong không tiếng, ôm chặt Hoa Nhiễm.

Giọng nói Thần đèn khàn khàn, "Ta đã mệt mỏi"

Sau đó chui vào chiếc đèn Linh Lung, thật lâu không hề ra ngoài nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Tâm tình Hoa Nhiễm như lạc vào sương mù mông lung, có chút trầm lắng.

"Thế nào?" Nguyệt Vô Phong cầm tay nàng, vừa đi, vừa ngắm nhìn.

"Chỉ là có chút khó chịu". Hoa Nhiễm lạnh nhạt nói, "Trong lòng cảm thấy có chút tiếc hận."

"Khó chịu vì thần đèn sao ?"

"Chẳng qua cảm thấy trong bảy loại khổ, còn có một loại gọi là ‘yêu biệt ly’ . . . . ." Giọng nói Hoa Nhiễm lúc này nghe rất lãnh lết, nàng dừng chân lại, vươn hai tay sờ lên gương mặt của Nguyệt Vô Phong, "Vô Phong, ta nghe đến đoạn Thần Minh chết đi, ta chỉ muốn biết, rốt cuộc trong lòng của Quân

Qua Bất khổ sở ra sao ?"

Xem như lần đầu tiên nghe giọng nói của Hoa Nhiễm nghiêm túc và chân thành như thế, thanh âm mềm mại, ní non.

Hắn nhìn thấy giọt lệ trong mắt nàng.

"Nếu không có chuyện ngoài ý muốn, ta sẽ chết sau ngươi, dù sao ta cũng là nửa yêu, ta đang suy nghĩ, sau này, sau một thời gian dài đằng đẳng không có ngươi, quen có ngươi, ta sẽ làm thế nào?" Hoa Nhiễm rúc vào trong ngực của hắn, hai tay ôm hông của hắn.

Cầm của hắn chống trên tóc của nàng, "Đứa ngốc, mạng của ta rất dài, cả đời này ở cùng với ngươi, đừng nghĩ xa như vậy, khi đó sẽ có con của chúng ta, cháu của chúng ta ở cùng với ngươi, ngươi sẽ không cô đơn".

"Ta đi tìm ngươi kiếp sau có được không?" Nàng nói giọng mũi, "Coi như ngươi là đứa bé, ta cũng nuôi ngươi, đem ngươi nuôi lớn. . . . ."

"Sau đó? Trâu già gặm cỏ non?" Nguyệt Vô Phong nói tiếp.

"Xi. . . . ." Hoa Nhiễm bật cười, vươn tay vẽ vòng vòng trên ngực hắn.

"Đứa ngốc, không cần nghĩ nhiều như vậy, nếu nhìn thấy ngươi như vậy, sau này không phải là từ trong quan tài bò ra ngoài sao ?"

Giọng nói thật thấp, tiếng cười trong đêm có vẻ đặc biệt kích động. Lẽ ra Quan Ếch muốn tập kích hai người bọn họ, nhưng vì xen vào chuyện nhỏ nhỏ này, tạm thời kềm chế vọng động của mình, không phải vì hắn bỏ qua trả thù. Hắn bị hủy đi tư cách làm nam nhân, làm sao dễ dàng buông tha bọn họ như vậy, hắn muốn chờ Thập Dạ tới nhà, ngăn cản bọn họ ở cùng nhau.

Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm về đến nhà cũng đã là sáng sớm hôm sau rồi, tuy rằng trên đường vào thành là ngồi xe ngựa.

Sau khi Nguyệt mẩu nhìn thấy hai người bọn họ đi vào, sắc mặt trầm xuống, khi nhìn thấy quần áo bọn họ không chỉnh tề, sắc mặt càng thêm khó coi, rồi bắt đầu quở trách, "Mất tích cả ngày cũng không về nói một câu, cưới người vợ, đúng là không hiểu chuyện. . . . ."

"Mẹ, bọn ta rất mệt mỏi. . . . ." Nguyệt Vô Phong không muốn giải thích gì, ôm Hoa Nhiễm cứng rắn chịu đựng ngập một cái, hắn cũng cảm thấy mình rất mệt mỏi.

"Ngươi càng ngày càng không đem mẹ để trong mắt." Nguyệt mẩu tiếp tục trợn mắt nhìn, "Nếu ngươi tiếp tục như vậy nữa, về sau cái nhà này cũng không có ai trông coi rồi, ta xem phải kết hôn với Tâm Hương. . . . ."

"Mẹ, ngài nói ít mấy câu có được không." Nguyệt Vô Phong đã phiền não không chịu nổi, lại nhắc đến Tâm Hương, nếu Hoa Nhiễm giận, cũng không biết phải dụ dỗ thế nào.

Hoa Nhiễm kéo Nguyệt Vô Phong, ý bảo hắn không nên vọng động, Hoa Nhiễm cúi mình vái chào Nguyệt mẩu, "Mẹ, là ta không tốt, cũng không đến chào hỏi ngài, nhất định muốn đi theo Vô Phong ra ngoài. Hôm qua hắn nhận được tin, nói trong cửa hàng có người gây chuyện, hắn liền đi ngay, trong khoảng thời gian ngắn cũng không kịp nói rõ, bởi vì dính đến chuyện thương vong, cho nên tương đối khó giải quyết, cả đêm qua, Vô Phong cũng chưa ngủ, hiện tại hắn rất mệt mỏi."

Nguyệt mẩu vừa nghe Hoa Nhiễm nói, không biết thật giả, chỉ yên lặng nhìn Vô Phong, nhưng trên mặt đã dịu lại.

"Đúng vậy, mẹ, Hoa Hoa tương đối lạnh lợi, ta để cho nàng cùng đi, trong chuyện này, nàng đúng là giúp không ít việc".

"Là vậy sao. Xem ra mẹ trách nhầm ngươi rồi, mẹ cũng chỉ lo lắng cho ngươi." Trên mặt Nguyệt mẩu có chút vui vẻ, không khỏi nhìn Hoa Nhiễm cười cười, Hoa Nhiễm được yêu lấy làm lo sợ, nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn cười lên nhìn rất vui vẻ, trong lòng Nguyệt mẩu đột nhiên cảm thán, nàng dâu này cũng không sai.

Tùy ý lấp đầy bao tử, rửa mặt một chút, hai người nằm trên giường, Nguyệt Vô Phong ôm eo Hoa Nhiễm, hôn lỗ tai của nàng, nhỏ giọng nói, "Hoa hoa, không nhìn ra ngươi còn rất thông minh."

"Bà là mẹ ngươi, ta muốn đối xử tốt với bà. Hơn nữa ta không thể làm người vợ xấu, mất mặt ngươi."

Nguyệt Vô Phong bật cười, "Ngoan, về sau ta sẽ dẫn ngươi ra ngoài, xử lý công việc, sau này ngươi là chủ mẫu nơi này"

"Ừ. . . . ." Hoa Nhiễm hí mắt, trong lòng âm áp khác thường, cảm thấy thỏa mãn.

"Đúng rồi, hôm nay lúc mẹ ta nhắc tới Tâm Hương, ngươi không tức giận sao?"

"Ta tin ngươi, nếu tin ngươi, ta cần gì phải tức giận" Hoa Nhiễm ní non, giọng nói dần dần nhẹ đi, tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên bên tai Nguyệt Vô Phong, nàng giống như con mèo nhỏ cuộn mình, hướng trong ngực của hắn nép vào.

Hắn thở dài, dở khóc dở cười, ta cũng muốn ngủ, nhưng tâm thần có chút nhộn nhạo. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Vợ chồng son khi tỉnh lại thì trời đã hoàng hôn, sắc trời có chút âm đạm. Lúc này bọn họ mới phát hiện, tư thế của bọn họ đang ôm nhau, Nguyệt Vô Phong cúi đầu hôn nhẹ lên gương mặt Hoa Nhiễm, nhưng Hoa Nhiễm có chút xấu hổ, nhăn nhó nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Ở khoảng cách thật gần, Nguyệt Vô Phong nhìn nàng, lông mi thật dài hơi cong, hẳn không nhận được vрон tay ra trêu chọc, Hoa Nhiễm cảm thấy mí mắt chợt ngứa ngáy, liền mở mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của Nguyệt Vô Phong.

Trong đêm qua xảy ra mấy chuyện kia và những lời nói đó, giờ phút này nhớ tới chỉ cảm thấy ỳ ạch, Hoa Nhiễm không khỏi đưa tay ôm lấy Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, tỉnh lại nhìn thấy người thật tốt."

Nguyệt Vô Phong mỉm môi mỉm cười, "Dậy đi, đi ăn một chút gì, đói bụng không? Buổi tối chúng ta còn rất nhiều thời gian đấy."

Lời nói mập mờ không rõ khiến mặt Hoa Nhiễm ửng hồng.

Bữa tối, người một nhà trên một bàn ăn cơm, Nguyệt mẩu nhìn thấy Hoa Nhiễm cũng không tranh cãi với Nguyệt Vô Phong nữa, thậm chí còn chủ động gấp thức ăn cho Hoa Nhiễm, điều này làm cho Hoa Nhiễm được cưng chiều không sợ hãi, luôn miệng nói cảm ơn.

Trên mặt Nguyệt phụ cũng mang theo yêu mến, mặc dù tuổi không còn trẻ nhưng gương mặt vẫn còn đường nét anh tuấn, ông ta nói, "Tuy nói các người đã chính thức kết làm vợ chồng, nhưng dù sao Nguyệt phụ cũng là Giang Nam thế gia, hôn sự của các người còn phải làm nghiêm túc, nên mở tiệc đãi tân khách, còn phải mời thông gia, đến lúc đó hi vọng ông bà thông gia có thể đến".

Nguyệt Vô Phong vênh lên môi nói, "Đó là tự nhiên."

Hoa Nhiễm chỉ gật đầu, "Tất cả xin cha mẹ làm chủ."

Trong lòng cũng đã hồi hộp, nói như vậy có nghĩa là Nguyệt phụ nhận con dâu là nàng.

Nguyệt mẩu bảo người làm bưng chén canh không biết tên, hướng về phía Hoa Nhiễm, "Cái này dùng cá biển, phối hợp với dược liệu quý giá, hầm cách thủy, như đông trùng hạ thảo, nhục thung dung, tần hoài, ngư tất và táo đen. . . . . Canh này có hiệu quả rất lớn cho việc thụ thai, Vô Phong cũng không còn nhỏ nữa, nên vì Nguyệt gia mở mang rồi"

Hoa Nhiễm gạt mình, Nguyệt mẩu mở miệng nói, "Cái này là nhục thung dung, canh cá hầm cách thủy, còn nóng uống mới có hiệu quả"

Mùi vị này làm cho nàng rất khó ngửi, nàng nhú lỗ mũi ngửi một cái, suy nghĩ nếu mình không uống, nhất định Nguyệt mẩu sẽ không vui, vì vậy nhanh chóng uống hết canh, uống xong cổ nén cảm giác buồn nôn, trên gương mặt lộ ra thỏa mãn.

Ăn cơm xong, hai người bọn họ nắm tay nhau đi dạo trong hoa viên. Sau khi Hoa Nhiễm uống canh chỉ cảm thấy khó chịu, dường như Nguyệt Vô Phong biết nàng khó sở, kéo nàng đến ghế đá ngồi xuống, nắm tay của nàng vuốt vuốt, "Mẹ của ta, lòng dạ tương đối cứng rắn, thuốc gì cũng cố gắng thêm lượng, cho nên món canh này cũng rất đậm đặc, khi còn bé uống thuốc bắc bà nấu thì ta biết ngay thuốc kia là đắng nhất thiên hạ"

Hoa Nhiễm lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, vô cùng thâm trầm, bất mãn nói, "Ta cảm thấy thuốc đó là tanh nhất thiên hạ"

"Đầu bếp nhà ta không tệ, nhưng loại chuyện nhỏ này, mẹ ta tuyệt đối tự mình nấu canh, mà tài nấu nướng của mẹ ta lại kém. . . . ."

"Mẹ thật là có tâm." Biết chén canh này do Nguyệt mẩu tự tay nấu, trong lòng Hoa Nhiễm cảm động.

"Đi. . . . ." Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm đi tới cửa chính.

"Đi đâu vậy?"

"Dẫn người đi dạo chợ đêm nơi này một chút, mua một chút bánh ngọt cho người ăn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của người rất nhăn nhó" Nguyệt Vô Phong vui vẻ cười cười, "Tiểu tử này bộ đáng thật đáng yêu. Về sau để cho mẹ ta hầm nhiều cách thủy một chút, đứa bé ra ngoài cũng nhanh."

"Nguyệt Vô Phong." Hoa Nhiễm lớn tiếng kêu, sau khi nhận được ánh mắt cảnh cáo của Nguyệt Vô Phong, giọng của nàng liền mềm nhũn, "Hắc hắc, ban đêm không tệ, gió cũng mát mẻ, chúng ta đi dạo phố"

Trên đường đi, Hoa Nhiễm cũng có chút không yên lòng, đứa bé? Đứa bé của nàng và Nguyệt Vô Phong, rốt cuộc tương tượng thế nào đây? Nhưng bây giờ mình vẫn chưa có đứa bé đâu, như vậy thật không tốt.

Nguyệt Vô Phong ôm nàng hôn một cái, "Nghĩ gì thế?"

"Không có. . . . . Không có gì." Sắc mặt Hoa Nhiễm ửng hồng, nhìn một chút xung quanh, "Trên đường còn có người đấy."

"Sợ cái gì, vừa rồi xem người cũng không ăn bao nhiêu, phía trước có một tiệm bánh trôi, chúng ta đi ăn"

"Ừ. Ăn ngon không?"

"Có bánh nhân vừng, bánh nhân quế hoa, bánh trôi nơi này ăn rất ngon, khi còn bé ta đã thích ăn rồi." Nguyệt Vô Phong mang theo cung chiêu mỉm cười vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cho nên người nhất định sẽ thích ăn.

Hoa Nhiễm sung sướng theo sát Nguyệt Vô Phong ngồi vào một tiệm bánh trôi, chủ quán là một ông già, nhìn thấy Nguyệt Vô Phong liền lộ hàm răng nói, "Tiểu Phong, thật lâu không thấy người đến" Sau khi nhìn thấy Hoa Nhiễm, nghi ngờ nói, "Vị này là. . . . ."

"Lỗ bá, nương tử của ta, có phải rất đẹp không?" Nguyệt Vô Phong vỗ vỗ Hoa Nhiễm, giống như khoe ra bảo bối nhà mình.

"Chào Lỗ bá" Hoa Nhiễm cười ngọt ngào nói, đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, cứ có cảm giác như có một lưỡi dao sắc bén ở nơi đó đâm tới nàng, xoay người nhìn bốn phía, cũng không có gì cả, nàng không khỏi hoài nghi mình quá nhạy cảm

"Rất đẹp, rất đẹp." Lão đầu vỗ tay cười nói, "Tiểu Phong, năm đó lần đầu tiên người tới đây lớn như vậy" Lão khoa tay múa chân một lúc, "Chỉ đến eo của ta, mới mấy năm, đáng đáp lại tốt như vậy, còn có vợ nữa. Già rồi, già rồi nhé. . . . ."

"Lỗ bá, nghe người nói kia. . . . . Người một chút cũng không già, tay nghề làm bánh trôi của người vẫn là tốt lắm. . . . ."

"Tiểu tử người, cứ nói như vậy, lão bà, đem hai chén bánh trôi, một chén bánh nhân quế hoa, một chén bánh nhân vừng"

"Lỗ bá, người thực là hiểu ta"

"Tốt lắm, ta cũng không quá rầy vợ chồng son các người nữa" Nói xong, Lỗ bá đi kêu cho những người khách khác.

Nguyệt Vô Phong cười híp mắt nhìn Hoa Nhiễm hơi mê mẩn, "Lỗ bá đối đãi rất tốt với người khác, khi còn bé hay mua một ít đồ cho ta, rất quan tâm ta".

Nghe Nguyệt Vô Phong nhắc tới khi còn bé không chỉ một lần, Hoa Nhiễm tràn đầy hứng thú, "Thật không biết lúc còn bé người làm gì thế? Ta cảm thấy rất hứng thú."

Lúc này bánh trôi đã đem tới, đưa bánh trôi là một lão bà bộ dạng hiền lành, hòa ái dễ gần.

Hai loại bánh trôi, tất nhiên để cho vợ chồng son, trao đổi nhau ăn, người út ta một chút, ta cho người ăn một chút, đây gọi là ngọt ngào.

Trên mặt Hoa Nhiễm tràn đầy vui vẻ, nhưng không khỏi lại cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, cứ có cảm giác có người nhìn vào nàng chăm chăm, hung ác nhìn nàng chăm chăm, tuy nhiên không biết ánh mắt kia từ đâu tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

"Để ăn không?" Nguyệt Vô Phong lại út một bánh trôi nhân quế hoa bỏ vào trong miệng của nàng, nhìn nàng cái miệng nho nhỏ nhét đầy bánh trôi, miệng phồng lên lên khi nói chuyện mơ hồ không rõ, bộ dáng gật đầu đáng yêu, hẳn không nhịn được, hôn lên miệng nàng một cái.

"Chúng ta. . . . . Chúng ta phải thu liễm một chút ... .ở đây rất nhiều người". Hoa Nhiễm dùng sức nhai bánh trôi trong miệng, hương vị gạo nếp ngọt ngào hợp với mùi thơm hoa quế, có thể nói là mùi thơm đậm đà.

"Cũng thế, trong nhà trên giường rất ấm áp" Sắc mặt Nguyệt Vô Phong bình thường.

Cuối cùng đã ăn xong bánh trôi, hai người bọn họ lại tay nắm tay trở về, dọc theo đường đi, Nguyệt Vô Phong bị Hoa Nhiễm quán lấy nói đến chuyện khi còn bé, "Khi còn bé nghịch ngợm, kiêu ngạo, ách. . . . . Dù sao cũng không phải là thứ gì tốt. . . . . Làm rất nhiều chuyện xấu. . . . ."

"Nếu lúc còn bé, ta gặp gỡ được người, người có thể đối xử tốt với ta hay không?" Hoa Nhiễm không nhịn được, hỏi một câu.

"Sẽ không, khi đó ta thấy cô bé nào đến gần ta, ta nhất định sẽ đánh nàng." Nguyệt Vô Phong nhìn thấy Hoa Nhiễm nhăn mũi, vuốt đầu của nàng nói, "Đứa ngốc, khi còn bé thật may không có gặp gỡ ta, nếu không hiện tại chúng ta không nhất định ở chung một chỗ đâu".

"Có thể" Tâm tình Hoa Nhiễm trở nên tốt hơn, ôm cánh tay Nguyệt Vô Phong, cả người dựa vào trên người của hắn.

Sau khi hai người về nhà, trên mặt của bọn họ còn treo nụ cười thỏa mãn khiến Nguyệt mầu cũng không khỏi hoa mắt, nhớ lại cảm thụ thời thiếu nữ năm xưa, thật ngọt ngào.

Nguyệt mầu đẩy bọn họ vào phòng, "Thời gian không còn sớm, cũng nên vào phòng ngủ đi. . . . ."

"Tốt, tốt. . . . ." Nguyệt Vô Phong vừa đáp lời, vừa đi theo Hoa Nhiễm chui vào trong phòng.

Hai người vừa vào phòng, không kịp chờ đi đến trên giường, mỗi lửa kích tình nhỏ nhỏ trong không khí này đã trở thành hỏa hoạn. Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm lên giường, đè trên người nàng, thân mật cọ cọ lỗ mũi Hoa Nhiễm, "Nương tử, ta nhớ ngươi lắm."

Giờ phút này Hoa Nhiễm lại dè dặt, "Ta sẽ ở bên cạnh ngươi, ngươi có thể nhìn thấy ta, không còn muốn ta"

Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy lời nói của Hoa Nhiễm làm sát phong cảnh, vì vậy nói ngay, "Ta muốn ngươi."

"Chúng ta đã thành thân, ngươi đã lấy được ta".

". . . . ." Nguyệt Vô Phong hơi trầm ngâm nói, "Chúng ta đến đây đi, đem những lời nói nhảm đưa đến chân trời đi." Hắn há miệng cắn cổ Hoa Nhiễm, lấy tay treu chọc nơi cổ của nàng, thấp giọng rù rì nói, "Mỗi lần động tới chỗ này của ngươi, ngươi luôn rất khản trương. . . . ."

"Nếu không phải ngươi là người, ta thật đúng là sợ ngươi cắn ta. . . . ." Hoa Nhiễm run rẩy, cảm giác tê dại làm cho cả người nàng run rẩy.

Nguyệt Vô Phong đổi cắn thành liếm, "Tập tranh lần trước, rất lâu ta không có xem, có chút phương pháp cũng quên. . . . . Ngươi có nhớ không?"

Hoa Nhiễm cong ngón tay, kéo y phục trên lưng Nguyệt Vô Phong, "Ngươi không cho ta xem, ta làm sao nhớ?"

"Ngươi nhìn lên qua?"

"Cái này cũng phải" Sắc mặt Hoa Nhiễm đã ứng hồng, gần như chảy máu.

"Muốn loại tư thế nào?"

"Ta. . . . . Ta. . . . ."

Tay Nguyệt Vô Phong đột nhiên che kín lỗ mũi Hoa Nhiễm, sắc mặt từ từ khó nhìn.

Hoa Nhiễm gần như không thở nổi, nhìn đến bộ dáng này của hắn cũng không dám giãy giụa.

Nguyệt Vô Phong kéo nàng lên, nhỏ giọng nói, "Có người hạ thuốc mê." Hắn tiện tay cầm một ly rượu ném về phía cửa sổ bên kia, ly rượu đánh vỡ 1 lỗ bằng hai ngón tay, ở tại cửa ra vào đập tới một người, buồn bực thốt một tiếng.

Hoa Nhiễm đẩy tay Nguyệt Vô Phong ra, hít một hơi thật sâu, mùi vị thuốc mê trong không khí đột nhiên biến mất.

Nguyệt Vô Phong ngạc nhiên, Hoa Nhiễm vội vàng gỡ hai tay giải thích, "Ta không sợ những thứ thuốc này".

"Vào đi!" Ánh mắt của Nguyệt Vô Phong trong nháy mắt đã chuyển thành âm trầm.

"Thích khách?"

"Tỷ, ngươi có sao không. . . . . ?" Ngoài cửa truyền đến tiếng nói khản trương của một nam nhân tuổi trẻ.

"Có thể có chuyện gì sao" Giọng nói cô gái nghe có chút tức giận.

Một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến, cửa bị đẩy ra, đứng trước cửa hai người, một nam một nữ, nam nhân xem ra anh tuấn, khiêm tốn, nhưng bộ dáng cô gái có chút hung hăng, khuôn mặt quyến rũ động lòng người.

"Các ngươi?" Nguyệt Vô Phong nhìn thấy người tới sau, hơi nhíu mày, cúi đầu, cổ để xuống lửa giận trong lòng mình, "Thế này buổi tối tới, muốn làm gì?"

"Nguyệt Vô Phong, cái tên dê xồm này! Tên cận bã, cư nhiên ở sau lưng tỷ tỷ của ta, quyến rũ làm loạn cùng với nữ nhân khác!" Nữ nhân bên ngoài hất cằm lên, nói bừa.

"Nhị tỷ" Nam nhân bên cạnh nàng kéo nàng, nhìn nàng nháy mắt ra dấu.

"Úc Chi, đừng can ta, loại nam nhân này thật sự là bại hoại trong cực phẩm."

Hoa Nhiễm vừa nghe mắt hửng, "Tỷ tỷ ngươi là ai?" Giọng nói của nàng đột nhiên nâng cao, khuôn mặt của nàng giống như người đàn bà chanh chua, "Xú nữ nhân, ta cho ngươi biết, ta không như nữ nhân khác, ta là người chồng ta cưới hồi đảng hoàng đấy! !"

Hoa Nhiễm dùng sức đá cái chân, giống như chưa hết giận, nắm lên một cái ly khác bên cạnh ngã trên mặt đất, phát ra thanh âm tung tóe.

Nguyệt Vô Phong thấy cử động Hoa Nhiễm, cười thầm, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân bên ngoài, nói, "Tô Tâm Nhụy, người không nên quá đáng, đối với việc mẹ ta tự tiện làm chủ hôn sự, đã lui, hơn nữa cha mẹ của người và tỷ tỷ của người cũng rất phối hợp".

"Hừ, cái thứ không biết xấu hổ, phối hợp? Không phối hợp thành sao? Người làm việc, thù đoạn xưa nay đã như vậy, chỉ nghĩ đến bản thân mình, làm sao suy xét cho người khác ? !" Tâm Nhụy đôi tay nắm thành quyền, hậm hạp đập cửa, cánh cửa kia trong nháy mắt liền nằm trên mặt đất. Nàng nhìn thấy vẻ mặt Nguyệt Vô Phong không thay đổi sắc, lửa giận trong lòng càng cao hơn, dứt khoát từ bên hông rút ra một thanh chủy thủ đâm tới Hoa Nhiễm.

Sắc mặt của Nguyệt Vô Phong đen lại, đem Hoa Nhiễm che ở phía sau lưng, một cước muốn đá vào, Úc Chi vội vàng ngăn trước mặt của Tâm Nhụy, cứng rắn bị một cước này, hấn che ngực của mình, nói xin lỗi với Nguyệt Vô Phong, "Vô Phong ca, Nhị tỷ của ta không hiểu chuyện, người đừng chấp nhặt nàng"

"Đúng là không hiểu chuyện, về nhà trông nàng cho thật kỹ" Nguyệt Vô Phong nhìn nét mặt cô gái này như người bệnh thần kinh, giống như gặp được thứ gì không sạch sẽ.

Úc Chi gạt đầu một cái, ngay sau đó liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, "Đại tỷ của ta vẫn luôn rất ưa thích người, nàng cho là mình nhất định trở thành vợ của người, cho nên vẫn luôn ôm hy vọng, người đột nhiên từ hôn đối với nàng đã kích rất lớn, lúc gần đây, mặc dù nàng không nói gì, nhưng nàng ngủ rất ít, tóc cũng rụng đi rất nhiều. Nàng là người sĩ diện, chưa bao giờ nói với chúng ta điều gì, nhưng trong lòng nàng rất khổ sở. Ta biết ta không nên thình cẩu, nhưng vẫn rất hi vọng người đi khuyên giải nàng, ừ. . . . . Mang theo thê tử của người cùng đi."

Nguyệt Vô Phong nhàn nhạt gạt đầu một cái, "Chuyện này, ta không có lo lắng nhiều, sơ sót, cảm ơn người, ừ hử."

Sau khi bọn họ đi xa, cánh cửa sơn đỏ vẫn còn nằm trên mặt đất, giống như đang cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Nguyệt Vô Phong, chúng ta không phải quá ích kỷ chứ?" Hoa Nhiễm hơi nheo mắt lại, trong mắt có hơi nước mờ mờ.

Nguyệt Vô Phong ôm khẽ nàng, "Hoa Nhiễm, có một số việc không thể dựa vào ích kỷ để phán đoán. Thế gian rất nhiều chuyện cũng không thể tùy ý phán đoán. . . . ." Hấn nhẹ nhàng thở dài một cái.

Đáng lẽ, Hoa Nhiễm muốn hỏi một vài chuyện, nhưng cũng không hỏi nữa.

Gian phòng của Nguyệt Vô Phong ở trong một khu vườn vắng vẻ, yên tĩnh nhất, vì vậy chuyện xảy ra vừa rồi không làm kinh động đến những người khác, hấn tự mình dựng cánh cửa lên, sau đó ôm Hoa Nhiễm lặng lẽ vượt qua một đêm này.

Hoa Nhiễm ngủ được rất cạn, mà Nguyệt Vô Phong gần như không thể nào ngủ, hấn lẳng lặng nhớ tới rất nhiều chuyện, nhớ tới lúc hấn mới vừa tiếp quản sản nghiệp của Nguyệt gia, đoạn thời gian đó, hấn còn trẻ và nổi loạn, không nghe khuyên bảo của người khác, làm theo ý mình, cảm thấy cái gì đúng, thì làm cái đó, cho đến một lần, Nguyệt Vô Phong không nghe khuyến cáo vẫn muốn đi thuyền, tai nạn trên biển chết không ít người, khi đó hấn bắt đầu từ từ trầm mặc, tôi luyện mình.

Khi đó trên đầu bị chụp lên tiếng rất khó nghe, cuồng vọng tự đại, tự cho là có vài tiền rạch, coi mạng người như cỏ rác, cuộc đời ai mà không làm sai vài chuyện, nhưng hấn làm sai chuyện lớn, những chuyện này mặc dù cuối cùng đã dùng tiền để giải quyết, nhưng trong cuộc đời của hấn vĩnh viễn bị làm lỗi, xóa không mất.

Khi đó, người khác không dám nói, nhưng Tâm Nhụy bạn tốt nhất của phụ thân, nàng lại tới làm âm ỉ, âm ỉ làm cho lòng hấn phiền não.

Ngày kế tiếp, trời đã sáng, Hoa Nhiễm mở mắt, nhìn thấy sắc mặt Nguyệt Vô Phong có chút tái nhợt, ngủ được rất sâu, không đành lòng đánh thức hấn. Vừa muốn nhắm mắt lại, đã truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, "Thiếu gia, thiếu phu nhân, mau tỉnh lại, Hoa lão gia và Hoa phu nhân tới."

"Hả? Cha mẹ ta?" Hoa Nhiễm hưng phấn, nín lại Nguyệt Vô Phong đã dậy.

Nhìn sắc mặt của Nguyệt Vô Phong không tốt lắm, không khỏi quan tâm, "Tướng công, người làm sao vậy, không thoải mái sao?"

Nguyệt Vô Phong cười cười, trong mắt mang theo cung chịu, vỗ vỗ đầu của nàng, "Không có, tối hôm qua bị âm ỉ, ngủ không ngon."

Bọn họ rửa mặt xong, Hoa Nhiễm liền đi gặp cha mẹ của mình, xông lên ôm bọn họ vào lòng.

"Nha đầu này, ở trước mặt ông bà thông gia cũng không dè dặt chút nào, quá ảm ỉ." Hoa mẫu nói xong nhìn Nguyệt mẫu áy náy cười cười.

Nguyệt mẫu cũng nở nụ cười ha ha, "Đứa nhỏ này ta rất thích, làm ảm ỉ cũng tốt, cái nhà này cũng náo nhiệt lên"

Lúc này Hoa Nhiễm mới nhớ tới, nhìn Nguyệt mẫu, Nguyệt phụ thỉnh an, sau đó lặng yên ngồi bên cạnh cha mẹ của mình, sau khi nhìn thấy Hoa Yêu, mặt liền biến sắc, mang theo tức giận, không khỏi hận hận trợn mắt nhìn Hoa Yêu mấy lần.

Hoa Nhiễm đột nhiên phát hiện, hôm nay mẹ đặc biệt xinh đẹp, bình thường không trang điểm, nhưng hôm nay trang điểm nhàn nhạt, tóc toàn bộ vấn cao, trên người mặc tơ lụa thượng hạng, đeo đồ trang sức đều là ngọc và Mã Nãi thượng hạng, hợp với khuôn mặt thanh nhã mỉm cười, thật đúng là giống như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp như vậy. Hoa Yêu phụ thân từ đầu tới đuôi, nhìn chăm chăm Hoa mẫu không nháy mắt, gần như muốn đem bà ăn mất. Hôm nay, Hoa Yêu phụ thân mặc cũng ăn mặc khác ngày thường, mặc dù ngày thường thích ăn diện, nhưng hôm nay lại hóa trang mình già đi một chút, nhưng cũng không che đậy được phong độ trên người của hắn. Hai người ăn mặc giống như vợ chồng nhà phú hào, trong lòng Hoa Nhiễm nhất thời sáng tỏ, bọn họ sợ mình ở Nguyệt gia bị khi dễ. Sau đó, nàng được biết, bọn họ đưa lên quà tặng cũng giá trị ngàn vàng.

Hoa Nhiễm trong lòng cảm động, cổ nén nước mắt, toét miệng cười.

"Chúng ta cũng coi là thương nhân, ở Tây Vực kinh doanh một dãy cửa hàng Ngọc Thạch" Hoa Yêu phụ thân mỉm cười, tùy ý nâng lên thân phận của mình, lại làm cho người ta suy nghĩ.

Trên mặt của Nguyệt phụ, Nguyệt mẫu mang nụ cười sùng kính, từ lễ vật của bọn họ và cách ăn mặc thể hiện gia thế đối phương hẳn là gia sản bạc vạn.

Thân phận, địa vị của Hoa Nhiễm ở Nguyệt gia cũng được nâng cao không ít so với lần gặp đầu, đồng thời cũng hiểu rõ, vô luận xem thường "Tiền bạc, thân phận, địa vị" như thế nào, lúc cần thiết tóm lại có tác dụng của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sau khi hai bên cha mẹ đã gặp mặt, xác định ba ngày sau là ngày lành, để bọn họ chính thức kết hôn. Vì vậy Hoa phụ và Hoa mẫu ở lại Nguyệt phủ.

Hoa Nhiễm và cha mẹ ở trong phòng nói chuyện. Hoa Nhiễm ôm Hoa mẫu, mãnh liệt hôn hai cái, "Mẹ, hôm nay ngời rất xinh đẹp."

Hai mắt tinh tế nheo lại, giống như ánh trăng rằm trên bầu trời.

"Hoa hoa." Hoa Nhiễm nghe Hoa Yêu gọi tên nàng, thậm chí có chút nghiêm túc.

"Hừ." Hoa Nhiễm buồn bực hừ một tiếng, nàng chỉ biết cha nàng và nàng không cùng một đường.

"Hoa Nhiễm!" Hoa Yêu lại gọi, kéo Hoa Nhiễm từ trên người của Hoa mẫu, "Cha muốn nói chuyện với ngươi".

"Ta không muốn nói với ngươi" Hoa Nhiễm vĩnh môi, gương mặt oán giận.

"Hoa Nhiễm, đừng nóng giận, dù sao trước đây ngươi và hắn đã có hôn ước, cha ngươi bị đuối lý. . . . ." trên mặt Hoa mẫu mang theo một tia lo âu.

"Ngươi nói cái gì?" Hoa Nhiễm thất kinh, "Vội Quân Thập Dạ?"

"Trước đây, cha ngươi chọc rất nhiều nợ phong lưu, chọc tới Tinh Thần Minh. . . . ." Giọng nói Hoa mẫu không nhanh không chậm, nhưng không có chút mùi dấm nào.

"Cái gì?" Hoa Nhiễm trợn to mắt, giật mình không nhỏ, mới vừa trước đây không lâu nghe qua Tinh Thần Minh tuyệt sắc khuynh thành, nhanh như vậy liền cùng cha mình kéo chung một chỗ, "Phụ thân, ngươi cũng quá ghê đi"

Hoa Yêu nhẹ nhàng đi tới bên Hoa mẫu, "Nuông tử, cũng là chuyện đã qua rồi, hơn nữa khi đó ngươi còn chưa xuất hiện. . . . ."

"Ta biết rõ đó là chuyện đã qua" Hoa mẫu tiếp tục nói, "Lúc Tinh Thần Minh mang thai, xảy ra mâu thuẫn với Quân Qua Bất, trốn khỏi nhà, cha ngươi nhìn thấy sắc đẹp liền đồ mất đi theo, nói là bảo vệ mỹ nữ, kì thực trong lòng có ý nghĩ khác. Đúng rồi, Quân Qua Bất. . . . ."

"Ta biết rõ bọn họ. . . . ." Lão đầu Thần đèn đã đem những chuyện này nói cho nàng biết, so với lúc mang thai, có thể mâu thuẫn xảy ra là vì thần đèn bị chôn đi, Tinh Thần Minh thiện lương xảy ra mâu thuẫn với Quân Qua Bất, Hoa Nhiễm biết Tinh Thần Minh đúng là trở về bên người Quân Qua Bất, nhưng chỉ muốn biết hôn ước của mình làm sao định ra, "Sau đó thì sao?"

Hoa Yêu cũng không nói, ngồi một bên, trên khuôn mặt xinh đẹp mất đi yêu khí, giờ phút này giống một đứa bé, đứng ngồi không yên.

"Cha người che dấu tâm địa không đứng đắn dưới vỏ bọc lòng tốt, hết sức trợ giúp Tinh Thần Minh, muốn cho mỹ nữ bị cảm động, rất đáng tiếc, Quân Qua Bất đã tới, vì để báo đáp phần ân tình này, nên cùng cha người định ra hôn sự."

Hoa Nhiễm há miệng hừ một tiếng, "Mẹ, thật ra thì loại chuyện như vậy không cần tuân thủ cam kết, nếu không, mẹ sinh nữa đi?"

"Nha đầu khôn kiếp" Hoa yêu cha đánh nàng một cái.

Trong lòng Hoa Nhiễm âm thầm kêu khổ, "Ta cứ ù ù cạc cạc bị phụ thân. . . . . Bán."

Hoa Yêu thờ dài một tiếng, "Trước đây cha người bị hấp dẫn quá sâu, người ta nói cái gì cũng đáp lại, lẽ ra chỉ là câu nói đùa, không nghĩ tới Quân Thập Dạ dùng lý do này ngăn ta lại, hơn nữa hấn đối với người cũng là tình thâm nghĩa trọng, cái này ta sẽ không nhìn lầm. Vì vậy ta liền nói, nếu người đối với người ta có tình ý, ta cũng không tiện nói gì"

Sắc mặt Hoa Nhiễm trầm xuống, trông mắt mở thật to, gắt gao nhìn Hoa Yêu.

Hoa mẫu biết lần này Hoa Nhiễm thật sự tức giận, liền nhẹ giọng dụ dỗ nói, "Chuyện này rốt cuộc cũng phải giải quyết, nhưng không phải hiện tại, người chỉ đề ý chăm sóc tốt hôn lễ ba ngày sau là được. Nếu cha người tự tiện làm chủ chuyện, thì cha người tự mình thay người đi giải quyết".

"Mẹ. . . . ." Hoa Nhiễm cắn môi, trông mắt đỏ hoe. Ngồi bên người Hoa mẫu, tựa sát vào bà giống như đứa bé.

"Hoa Nhiễm, Vô Phong là một đứa bé ngoan, bây giờ hấn cần phải biết thân phận của người" Bà nhìn thấy Hoa Nhiễm không trả lời, lại tiếp tục nói, "Vô Phong đối đãi với người rất tốt, hơn nữa nhìn người, nhìn việc rất chuẩn xác. Người khó tránh khỏi một chút tính khí trẻ con, có một vài chuyện phải nhường nhịn và nghe hấn. Hấn sẽ làm cho người điều tốt nhất."

"Ừ." Hoa Nhiễm gật đầu, "Ta sẽ dụ dỗ hấn."

Hoa mẫu nhẹ giọng cười, vỗ mặt Hoa Nhiễm nói, "Người a. . . . . Mẹ chỉ có một nữ nhi này, thật đúng là không yên lòng."

"Mẹ, ta không phải còn nhỏ."

"Nương tử, con cháu tự có phúc của con cháu, người cũng không cần bận tâm nữa. Vận mệnh của Hoa Hoa không xấu"

Hoa mẫu đột nhiên nghĩ tới điều gì, nắm tay Hoa Nhiễm nói, "Vận mệnh của cha người nhất định chọc nợ đào hoa, sau khi tu tâm, vận đào hoa này ứng trên người của người, cho nên. . . . . Về sau có chuyện gì phải cố gắng thương lượng với Vô Phong, tránh cho người ta hiểu lầm"

Cổ nén nước mắt, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, như mưa xối xả trút xuống, nàng kéo tay mẹ, ủy khuất nói lảm bảm, "Cái này không công bằng nha. . . . ."

"Đúng rồi, Hoa Nhiễm, làm sao người biết về Quân Qua Bất và Tinh Thần Minh, bọn họ đều là người chấn động 100 năm trước. . . . ."

"Hừ. . . . ." Hoa Nhiễm tức giận tiếp tục khóc, "Là thần đèn lung linh á..., ô ô. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Lúc Nguyệt Vô Phong đi vào cửa, vừa hay nhìn thấy một màn như vậy, tưởng rằng nàng không nỡ xa cha mẹ sau ngày hôn lễ, liền dẫn nàng trở về phòng khuyên bảo, "Sau này, người nhớ đến cha mẹ, ta liền mang người trở về thăm bọn hấn có được không? Đừng khóc, đừng khóc, mắt khóc cũng sưng lên rồi, khó coi chết đi được."

Hoa Nhiễm nghe Nguyệt Vô Phong nói nàng khó coi, càng ủy khuất hơn, "Ô ô. . . . . người cũng khi dễ ta".

Nguyệt Vô Phong không biết mình làm gì nàng, căn bản cũng không có nói sai lời, định ôm nàng vào trong ngực, cứng rắn nói, "Không cho khóc, khóc nữa ta hôn người"

Lúc này Hoa Nhiễm mới nở nụ cười, nhìn bộ dáng ân cần của Nguyệt Vô Phong, nhỏ giọng nói, "Về sau ta kháng cự nhất định bị nghiêm trị, thẳng thắn được khoan hồng".

Nguyệt Vô Phong không hiểu ý gì, cũng đồng ý với nàng.

Trước hai ngày cử hành hôn lễ, Nguyệt phủ đã đưa thiệp mời tân khách dự tiệc đều là quan to, người gia sản bạc vạn, cùng với danh vọng vang dội, người tu hành cực tốt. Chuẩn bị yến dùng nguyên liệu đều là thượng hạng cực phẩm, bào ngư vi cá, sơn hào hải vị, cái gì cần có đều có, rượu Nữ Nhi Hồng thượng hạng dự trữ chôn nhiều năm.

Hoa Nhiễm không khỏi kinh ngạc, "Nguyệt Vô Phong, người rất có mặt mũi".

Nàng không biết, một thế giới buôn bán lại có thể có mặt mũi đến loại trình độ này.

Về mặt Nguyệt Vô Phong bình tĩnh, chỉ cười, "Nếu biết có mặt mũi, người phải giữ lấy thật tốt"

"Ừ, ta tuyệt đối sẽ không làm mất mặt người". Hoa Nhiễm, mặc dù biết mình ở trước mặt hắn, mắt mặt không ít.

Trước hôn lễ một ngày, Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm đi Tô gia, "Có một số việc chúng ta phải cùng người ta nói rõ ràng, mặc dù ta biết người cũng không nguyện ý đi gặp nàng, nhưng . . . . ."

"Ta sẽ giải thích, ta không ăn giấm". Hoa Nhiễm nhớ tới lời của mẹ nàng nói với nàng, chỉ cảm thấy rợn cả tóc gáy, từ đây về sau, hành động của mình nhất định phải nhìn hành động của Nguyệt Vô Phong, mình nhất định phải nói năng cẩn thận.

Nguyệt Vô Phong vỗ đầu của nàng, đầy mắt có chút vui vẻ, "Hoa Hoa lúc nào thì biết nghe lời như thế?"

Hoa Nhiễm chỉ nhếch miệng cười, đầy mắt không muốn cho người khác biết ủy khuất.

Đến Tô phủ, Tô lão gia ngoài mặt là chiều đãi bọn họ, nhưng trong đáy mắt đầy tức giận, người sáng suốt vừa nhìn liền biết. Đặc biệt là ánh mắt kia khi nhìn Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm cảm thấy trên người của mình hiện lên một tầng da gà. Nguyệt Vô Phong một tay ôm Hoa Nhiễm, trên mặt cười nhẹ nhàng, cùng ông ta hàn huyên một lúc, liền nói đi gặp Tâm Hương.

Sau khi nhìn thấy Tâm Hương, Hoa Nhiễm phát hiện mình không có ghen tức, nhưng áy náy thì có mấy phần.

Sau khi Tâm Hương nhìn thấy bọn họ, mang trên mặt mang nụ cười thần nhiên, không nhìn ra bất kỳ không vui vẻ và chán chường, nàng nhìn Hoa Nhiễm, cầm tay của nàng nói, "Chúc mừng các người, chúc phúc các người đầu bạc răng long".

Hoa Nhiễm cũng trò tay, cầm tay của nàng, âm thanh run rẩy, "Cảm ơn, cảm ơn!"

Tâm Hương vừa liếc nhìn Nguyệt Vô Phong, "Ta không cần thận nghe Nhị muội và Tam đệ của ta đi tìm các người gây phiền toái, thật xin lỗi, ta thừa nhận khi đó trong lòng ta rất khổ sở, nhưng trong cuộc đời, tình yêu sao có thể làm theo ý mình, ta không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, nghĩ thông suốt, cũng cảm thấy không có gì, hôn lễ của các người ta sẽ không tham gia, ngày mai ta đi Phương Bắc nhà chồng của di ta, nghe nói nơi đó mùa đông tuyết rơi vô cùng đẹp"

Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng gạt đầu, "Lên đường bình an"

Sau một lúc gặp gỡ, trên đường trở về, Hoa Nhiễm hỏi Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, nói rõ ràng cảm thấy đơn giản hơn"

"Đúng vậy, thật ra chỉ là một loại hình thức mà thôi, lại làm cho người ta có thể vĩnh viễn để xuống".

Sau đó Hoa Nhiễm cảm thấy tảng đá trong lòng buông xuống, cùng Hoa Nhiễm trở về, lúc xuất hiện ở Tô phủ, Hoa Nhiễm không khỏi cảm thấy mình đặc biệt nhẹ nhõm, đột nhiên từ trong một khe hở, liếc về sau núi giả nhìn thấy một đôi nam nữ hôn môi, giật mình hóa đá tại chỗ.

Nàng dừng lại, kéo Nguyệt Vô Phong lấp bấp nói, "Vô Phong, nơi đó. . . . . Bọn họ là tỷ đệ. . . . ."

Nguyệt Vô Phong chỉ liếc mắt, mặt không chút thay đổi, liền kéo Hoa Nhiễm đi xa, "Bớt lo chuyện người, chúng ta đi về nhà"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Ngày cưới đã tới.

Hôm nay thời tiết rất rục rờ, gió thu thổi nhẹ, lòng người phấn khởi. Hoa Nhiễm lại một lần nữa trải qua hôn lễ của nàng và Nguyệt Vô Phong, lần đầu tiên cũng không khẩn trương như vậy. Trang điểm, ăn mặc, khuôn mặt tươi cười sáng rỡ, trong đôi mắt đẹp đều là tâm thần nhộn nhạo, vui thích. Nguyệt Vô Phong ở bên ngoài cùng cha hắn tiếp khách.

Một số khách nhân đến chào hỏi Nguyệt phủ, "Tam gia, chúc mừng, chúc mừng" Liếc mắt nhìn thấy Nguyệt Vô Phong, liền nói, "Phong nhi, đã lớn như

vậy, năm đó, lúc gặp người, còn la hét muốn ăn kẹo Hồ Lô, đảo mắt liếc lấy vợ, ta đã già rồi . . . . ."

Hôm nay, Nguyệt Vô Phong mặc y phục tân lang, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, nhưng khí chất quý tộc vẫn không sao tiêu tán, hần cúi người chào, đối với mỗi người tới chúc mừng hành lễ.

Lúc nhìn thấy Quân Thập Dạ đến, hần hoảng hốt một chút, nhưng nụ cười không thay đổi, "Hoan nghênh Quân huynh đến uống rượu mừng của ta và Hoa Hoa"

Quân Thập Dạ nhìn Nguyệt Vô Phong một cái, ánh mắt lạnh nhạt, "Ta tới thăm Hoa Nhiễm"

Thanh âm rất nhẹ, không có ai nghe được, Nguyệt Vô Phong lại nghe được rõ ràng, giống như đưa chiến thư.

Có người nhìn thấy Quân Thập Dạ, giọng nói lấy lòng, "Quốc sư đại nhân, ngài đã tới . . . . ."

Nguyệt Vô Phong vẫn tiếp khách của hần, nhưng trong lòng thầm nghĩ, Quân Thập Dạ vẫn không buông tha, nhưng người làm thế nào Nguyệt Vô Phong ta.

Hôn lễ hăng hái trong nháy mắt giảm nhiệt, đối với Nguyệt Vô Phong mà nói, hôn lễ lần này so với lần trước trong núi hoang, không có cảm giác mới mẻ, thậm chí có chút phiền não.

Cho đến khi nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của Hoa Nhiễm, mới phục hồi lại tinh thần. Nơi này lễ tiết rõ ràng nhiều hơn, sau nhiều vòng làm lễ, làm lễ xong, tấu nhạc minh pháo, dâng hương đèn cây, hiến nhang đèn. Đốt nến, thắp hương, dâng hương, quỳ xuống, dập đầu, cuối cùng chuyện vụn vặt, Hoa Nhiễm chỉ để ý bị người phụ nữ có kinh nghiệm chỉ điểm quỳ lạy hành lễ, kéo dài phiền muộn vô hạn.

Rốt cuộc chờ đến sau khi nàng làm lễ phu thê quen thuộc, nàng được đưa vào động phòng.

Mới vừa ngồi xuống, một nha hoàn đi tới thay quần áo cho nàng, bảo là phải đi ra ngoài mời rượu. Hoa Nhiễm đổi một bộ váy Rosa màu đỏ, được nha hoàn đưa ra, mới vừa đi ra khỏi cửa, Nguyệt Vô Phong đứng ở đó, miệng cười nói với nàng, "Một chút nữa không cho uống rượu, ta sẽ thay người chống đỡ, không cho hành động theo cảm tính"

Lời của Nguyệt Vô Phong luôn nhẹ nhàng như nước chảy, nhưng rơi vào trong lòng người, mềm mại nhỏ giọt, giống như gãi ngứa, khiến trong lòng nàng rung động không dứt.

Hoa Nhiễm tiến lên ôm tay Nguyệt Vô Phong, giọng nói mềm mại ngọt ngào, mang theo một ni non giọng mũi, "Được"

Nguyệt Vô Phong nhìn kiều thê bên cạnh, tâm thần không khỏi động đậy, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Vợ chồng son đúng thật là hăng hái, người khác đang chờ các người mời rượu đây" Một tiếng này đã hù sợ Hoa Nhiễm, mới vừa vội đáp đất đứng ngay ngắn, lại nhìn thấy người đến là con thỏ, trên mặt không khỏi tức giận, "Con thỏ khôn kiếp !"

"Hà?" Về mặt con Thỏ mê mang, "Tại sao ta khôn kiếp, ta khôn kiếp với người sao?"

"Cút!" Có thể trời sanh cùng con thỏ đôi đầu, nhìn thấy hần liền muốn hung hăng đánh hần.

Nguyệt Vô Phong nhìn hần một cái, không nói gì, chỉ nhàn nhạt mỉm cười, đứng ngăn Hoa Nhiễm kích động, nhìn hần gật đầu một cái, "Thật vui người có thể đến"

"Không phải ta đi một mình, là lão bản nhà ta, hần sợ ta chạy, nên để cho ta đi theo, sau khi ta tới đây, thê tử của ta cũng cùng đi. A, đúng rồi, các người đều biết bọn họ, một là tiền trang lão bản, Tiền Bạo, kế tiếp là đại mỹ nữ, thê tử của ta, Xích Đồng. . . . ."

Hoa Nhiễm tròn to hai mắt, khi nhìn thấy sau lưng thỏ này là con báo tinh và nữ nhân mắt đỏ, đôi tay bắt đầu khua trước mặt, "A, ta không hoan nghênh các người, tốt nhất các người chủ động biến đi! A. . . . ."

Nguyệt Vô Phong che miệng của nàng, trách nàng đường đột, "Hoa hoa, người tới là khách, không cho hờ dờ".

"Ta hận bọn hần. Ta hận bọn hần, thật là vật hợp theo loài, từng tên ta cũng hận". Có thể bọn họ "Tôn thương" nàng ngay lúc ấy được coi như là hết sức nghiêm trọng, bây giờ nghĩ lại một chút, cũng không coi vào đâu, nhưng Hoa Nhiễm là một cô nương cổ chấp, cảm giác không báo thù được, trong lòng sẽ buồn bực.

"Hoa hoa, gây nữa ta đem người giam lại" Nguyệt Vô Phong thấy nàng giùng giàng lợi hại, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói một câu.

Hoa Nhiễm nghe trong giọng nói uy hiếp, tức giận, liền yên tĩnh lại, "Vậy ta nhịn một chút, chỉ nhịn một chút, lần sau gặp được bọn họ, người phải giúp ta báo thù".

Nguyệt Vô Phong đồng ý, "Được, được, được, lần sau để mặc người, ta sẽ không ngăn người" Phía sau còn có một câu hần không nói, bằng ba người kia, hai yêu một độc Nữ, tùy tiện thế nào cũng có thể làm cho người khóc.

Con Thỏ nhìn thấy nàng thuận theo, thì được đăng chen lán đăng đầu, tiếp tục cười nhạo nàng, "Ồ, đóa hoa nhỏ này chưng diện miễn cưỡng không có

khó coi nha, trước kia bộ dáng xấu xí, aiz, thế thậm không nở nhìn, không biết tại sao Nguyệt huynh lại coi trọng vậy?"

"Người. . . ." Chân Hoa Nhiễm sắp đá ra, lại nhìn thấy trên tay con thỏ xuất hiện một phần quà tặng, "Phần quà này là nương tử của ta bảo ta đưa, là ràng tự tay điều chế, nói là thuốc thượng hạng. . . . ., dành cho hai người tân hôn, vật này để tán tỉnh tốt lắm"

Khỏe môi Xích Đồng nhẹ nhàng nâng lên, phong cách trên mặt vẫn lạnh lùng, nhưng ánh mắt kia dịu dàng hơn so với trước.

Nguyệt Vô Phong đã hiểu được ý tứ trong đó, mặt không đổi sắc, thu nhận, "Cám ơn".

"Không cần khách khí"

Hoa Nhiễm liếc mắt nhìn ánh mắt khiêu khích của Xích Đồng, vừa liếc nhìn con thỏ nịnh nọt, sau đó lại nhìn Tiền Bạo chỉ đứng tại chỗ lẳng lặng quan sát, tròn trĩnh mắt nói, "Chờ chúc tết già, không yên lòng."

Xích Đồng lên tiếng, "Người là Gà sao?"

"Hoa hoa tính trẻ con, có thể có chút hiểu lầm, ta xin lỗi" Nguyệt Vô Phong hướng bọn họ gật đầu, ngăn Hoa Nhiễm lại, chỉ cảm thấy không thể đối đầu với mấy người, tiếp tục như vậy nữa, chuyện có chút khó khăn.

"Tính trẻ con cũng tốt, rất nhiều đứa bé hình dáng nhỏ thó, đứa bé cũng có thể chậm lớn một chút" con Thỏ liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, vênh vênh môi, trên khuôn mặt gầy gao biểu hiện rất phong phú, luôn vô ý làm cho người ta buồn cười.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, mọi người đang chờ các người mời rượu đấy." Một tiểu nha đầu chạy tới, sau khi nhìn thấy con Thỏ, Xích Đồng, Tiền Bạo rõ ràng ngăn người, không biết là vì bị sắc đẹp ba người bọn họ hấp dẫn, Hay ngạc nhiên tại sao nơi này đột nhiên xuất hiện ba người.

"Tốt, chúng ta lập tức đi qua" Nguyệt Vô Phong nói.

"A, đúng rồi, chúng ta không phải đi cửa chính tiến vào, ách. . . . . Người sẽ dẫn giới thiệu thôi." Thỏ nói.

"Đó là tự nhiên"

Này giờ không nói gì, Tiền Bạo đưa ra một cái rượu, trong đôi môi thật mỏng phun ra hai chữ, "Chúc mừng" Không nhìn ra hân vui hay buồn.

Nguyệt Vô Phong nhận lấy, suy nghĩ một lúc, biết là một số lớn bạc, khách sáo một phen, vẫn thu. Đột nhiên thoáng qua ý tưởng không vui, hân nhớ tới cái gì đó, nói, "Người có thể chạy trốn hay không?"

Mà hân sẽ trả lời, có lẽ sẽ chạy. . . . .

Nguyệt Vô Phong ôm Hoa Nhiễm đi về phía bữa tiệc, mang theo ba người giới thiệu cho mọi người biết.

Lão bản tiền trang, Tiền Bạo, nổi danh thiên hạ, cao thủ bàn toán, Thỏ và thê tử của Thỏ, không muốn cho người ta biết thân phận, lập tức thành đối tượng trò chuyện của mọi người.

Vào lúc này, Hoa Nhiễm phát hiện, lúc nữ nhân dựa vào nam nhân, sẽ có tư thái tiểu nữ nhi, Xích Đồng rúc vào bên cạnh Thỏ, trên mặt quyền rũ động lòng người, càng lộ ra vẻ khuyển quốc khuyển thành, nhận thức này làm cho nàng cảm thấy Xích Đồng cũng không chán ghét như vậy.

Lúc này, không biết ai kêu lên một tiếng, "Hướng tân nương tử mời rượu. . . . ."

Cả bữa tiệc bắt đầu náo nhiệt lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

"Hướng tân nương tử mời rượu. . . ." Có người kêu to, tầm mắt Hoa Nhiễm nhìn sang, phát hiện lại là con Thỏ.

Trong lòng nàng oán hận, con Thỏ đáng chết.

Chẳng qua mời rượu đương nhiên là do gần và xa mời rượu.

Nguyệt Vô Phong cũng cúi đầu lấy rượu trong tay nàng đổi thành trà, người mấy bàn bên cạnh vừa thấy bộ dáng của bọn họ, nam diện mạo lịch sự, nữ diện mạo ưu nhã, thỉnh thoảng vài dáng đáp tục tăng cũng mang theo mùi phấn quý khí, nhìn bọn họ dường như khác với Nguyệt Vô Phong, có nội

hàm . . . . .

Người của mấy bàn này, biết rõ trong tay Hoa Nhiễm là nước trà cũng không thể nào ăm ỉ, chỉ mỉm cười cùng bọn họ cạ chén, sau đó uống vào, rồi đến một nhóm lớn chúc phúc, những thứ thì từ đối liên tới nghĩa vô cùng thâm ảo, nàng nghe không hiểu.

Thình thoảng có một số người trẻ gây chuyện muốn Hoa Nhiễm uống rượu, cũng bị người lớn tuổi ép xuống.

Đây chính là người văn minh nha, Hoa Nhiễm thâm nghĩ.

Mấy bàn trưởng bồi tất nhiên cũng sẽ không ép buộc tiểu bồi uống rượu, bọn họ lại bùng chấn tiếp tục đi tới, gặp qua một vài bằng hữu không quen thuộc lắm, khách sau cùng, chỉ còn sót một bàn của Thỏ.

Chỉ thấy vẻ mặt con Thỏ cười khanh khách, bùng chung rượu lớn nói với Hoa Nhiễm, "Một bàn này ngươi trốn không thoát."

Tiếp Hoa Nhiễm cũng cảm thấy một tầm mắt nóng rực mang theo vô hạn tức giận nhìn nàng, nàng phát hiện một bàn này gần như đều là yêu quái, trong đó có Xà Yêu mà nàng chán ghét nhất, con Xà Yêu kia có hôn ước với nàng, con Xà Yêu kia thiếu chút nữa đem nàng. . . . .

Tay của nàng hơi run rẩy một chút, ngã lui ra phía sau một bước, vừa đứng đứng vào trong ngực Nguyệt Vô Phong, Nguyệt Vô Phong nói, "Rượu của nàng ta thay nàng uống"

"Này trở thành cái gì? Ngươi không thể thay nàng mọi chuyện, tân nương tử mời rượu là chuyện chính đáng, vừa rồi nhiều bàn người như vậy nên tha cho ngươi, một bàn này, tốt xấu gì cũng có ngoại lệ, hơn nữa bàn này. . . . . thân phận ngươi cũng không giống nhau nha" Xích Đồng ở trước mặt mọi người, nở nụ cười tà khí, khiến cho Hoa Nhiễm cảm thấy nàng rất đáng đánh, vốn sinh ra một chút hảo cảm cũng biến mất không dấu vết, nữ nhân đáng chết này, tại sao không tiếp tục che mặt, bộ dáng kia, mặc kệ nét mặt nàng thế nào cũng có thể làm như không thấy, bây giờ còn muốn nàng bóp vỡ.

Con Thỏ cũng đứng lên nói, "Trước kính nương tử của ta và đại ca đi, nhìn vẻ mặt của hần, cỡ nào thâm trầm a, nếu ngươi không kính hần. . . . ."

Lúc này, Quân Thập Dạ cũng đứng lên, một tay một ly rượu, đi tới trước mặt Hoa Nhiễm, đem ly rượu giơ lên trước mặt nàng, nhìn thấy Hoa Nhiễm hoảng sợ run rẩy, trông thật buồn bã, chẳng qua chỉ thoảng qua trên mặt, hần lại nở nụ cười tà mị, nhẹ giọng nói, "Hoa hoa, có dám cùng ta uống ly rượu này hay không?"

Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy tức giận dâng lên, không để ý Nguyệt Vô Phong ngăn cản, đoạt lấy trong tay hần rượu uống một hơi cạ sạch, khiêu khích nói, "Có cái gì không dám? Ta đã uống."

"Ha ha. . . . ." Quân Thập Dạ cười vui vẻ, "Chúc mừng các ngươi. . . . . Sớm ngày tách ra, chúc ngươi sớm ngày đi tới ngực của ta, dù sao cuộc sống của chúng ta càng thêm dài"

"Ngươi. . . . . Vô si!" đầu ngón tay Hoa Nhiễm run rẩy, lại bị Nguyệt Vô Phong nắm thật chặt ở trong tay, cái khác bàn có nhìn bên này, dù sao Quốc sư đại nhân hướng bàn này ngồi xuống, rõ ràng là không thích cùng những người khác ngồi chung. Chẳng qua chỗ này vị trí vắng vẻ, tiếng nói hơi nhỏ một chút, những chỗ khác sẽ không nghe thấy.

Ánh mắt Quân Thập Dạ thẳng tắp nhìn nàng, không có bức bách, không có miễn cưỡng, chẳng qua hần đối với nàng toàn bộ yêu say đắm, cái loại yêu khắc sâu đến tận xương.

Nguyệt Vô Phong nắm Hoa Nhiễm đem vào sau lưng, cản trở tầm mắt, điều này làm cho hần tăng vọt mùi dấm, hần nâng chén chống lại Thập Dạ, "Quốc sư đại nhân, mời ngươi, ngươi phải biết Hoa Hoa của ta, chỉ thuộc về của ta đây, trong lòng của nàng chỉ có ta" Nói xong nâng chén cạ sạch.

Quân Thập Dạ cũng đem rượu trút vào trong miệng, đặt mạnh trên bàn, "Vậy chúng ta sẽ chờ xem"

Khi tầm mắt hai nam tử mãnh liệt lần lượt thay đổi, Hoa Nhiễm cảm thấy sau lưng mình có người chụp nàng, nàng xoay người, thấy Tiền Bạo cũng cầm ly rượu tới mời rượu nàng, "Rượu của ta, ngươi uống hay không uống?"

Lúc Nguyệt Vô Phong còn chưa kịp ngăn cản, nàng đã nhận lấy rượu, "Uống!"

Nguyệt Vô Phong phát hiện trong trường hợp hỗn loạn này, căn bản không cách nào thay nàng ngăn cản bao nhiêu rượu, bởi vì một bàn người này, trừ Quân Thập Dạ và Tiền Bạo, trên mặt đều mang nụ cười xấu xa, dường như nhất định phải chúc Hoa Nhiễm uống say. Mà Hoa Nhiễm căn bản không nghe khuyên, hoặc nói nàng đã bị rượu làm cho tê dại, chỉ cần người khác đưa lên, nàng đều uống.

Trên mặt Hoa Nhiễm đỏ ửng vì rượu, uống mấy chén cũng đã say đến không còn hình dáng, nàng cũng không đùa bỡn điên cuồng, chỉ ngây ngốc cười, đối với người nào cũng cười, nàng bắt đầu chủ động mời rượu, không khỏi nói một chút lời.

Nguyệt Vô Phong không thể làm gì khác hơn là bảo người làm, chuẩn bị canh giải rượu. . . . .

Hoa Yêu nhìn bên này một cái, trong mắt có điều lo lắng, nhưng vẫn lúi lét Hoa mẩu nói, "Người trẻ tuổi, để tự bọn chúng gây vò đi. . . . . Đúng rồi, ta còn đi gặp lão bằng hữu của ta"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Bên này náo nhiệt bùng bùng, mà đối thành bên ngoài, một nam nhân mặc phục sức màu lam, anh tuấn, len lén vào hậu viện, trên mặt của hắn bí ối và ác độc cùng nụ cười âm hiểm, "Nguyệt Vô Phong, Hoa Nhiễm, Quân Thập Dạ, lần này, ta sẽ cho ba người các người gặp nhau tại Địa ngục"

Sau khi hắn chuẩn bị xong, đang đốt dây ngòi thuốc nổ trên đất, nghe ngòi nổ phát ra tiếng "xuy xuy", hắn chỉ cảm thấy hưng phấn, có nhiều người chôn theo như vậy, các người cũng có thể thỏa mãn.

Hắn đứng trên nhánh cây ở chỗ xa xa nhìn ngọn lửa này, dự liệu âm thanh kia phát nổ, hắn có nghe được không, ngược lại nhìn thấy ngọn lửa bị dập tắt. Hắn không khỏi kinh ngạc, chuyện gì xảy ra?

"Này, con Ếch xanh, ngươi vẫn khỏe chứ?" Một giọng nói ngây thơ vang lên ở bên tai của hắn, Quan Ếch sửng sốt một chút, đôi tay lại bị một đôi tay nhỏ nhỏ bắt được, ngay sau đó toàn thân không thể động đậy.

"Ngươi . . . ." cả người Quan Ếch run lên.

"Mới vừa rồi ta buồn lắm . . . . Không cần thận đem ngọn lửa dập tắt rồi, thật là ngượng ngùng"

"Heo. . . . . Heo con. . . . ." Quan Ếch đột nhiên tỉnh ngộ, đứa bé trước mắt này chính là Trư Yêu trẻ tuổi nhất, Heo con linh lực cường đại nhất, giọng nói càng thêm run rẩy, cũng không kịp có thể đưa bọn họ nổ tung hay không, chỉ muốn chạy trốn.

"Con Ếch xanh, trước kia ta chơi đùa ngươi rồi, bây giờ, mặc dù ngươi thiếu đi một bộ vị, cũng có thể chơi rất khá" Áo bào màu tím của Heo con trên không trung bay múa, mắt phát ra ánh sáng đỏ, khiến cho tư tưởng của Quan Ếch bắt đầu tan rã.

Nhưng chuyện hắn mất đi vật kia của nam nhân, hắn còn chưa nói cho những người khác, vì vậy hắn còn hỏi ngược lại, "Làm sao ngươi biết?"

"Ngươi mạnh khỏe, đã lâu không gần nữ sắc rồi, trừ phi ngươi không thể cương, hoặc là ngươi đã không có vật kia. Ha ha ha. . . . ." Heo con nở nụ cười, "Thật ra, ngươi biết ta không thích người khác tôn thương nàng, bởi vì ta rất ưa thích nàng, nàng là tỷ tỷ thân nhất của ta. . . . . Nàng thật đáng yêu"

Quan Ếch biết mình ở hoàn cảnh xấu, hắn thân cận nữ sắc quá độ, ở phương diện yêu thuật, kém rất nhiều so với con heo này, giọng nói của hắn cứng rắn, "Ngươi muốn thế nào, ngươi cũng đã biết ta là Quan Ếch, là con ếch vương"

"Không có quan hệ, lần một con con ếch ra ngoài, cũng không phải là việc gì khó" Heo con nở nụ cười càng lúc càng hồn nhiên, hắn ôm ái vuốt tay Quan Ếch, "Ngươi biết, ta rất muốn tham gia hôn lễ, nhưng lại không biết đưa quà tặng gì cho tốt, hiện tại không còn lo buồn nữa"

"Không cần. . . . ." Giọng nói bi thương vang lên trong bầu trời đêm, ngay sau đó biến mất tích, thân thể của hắn bắt đầu cứng ngắc, bên ngoài cũng xuất hiện thêm một tầng dịch mỏng trong suốt, tầng dịch mỏng kia bắt đầu cứng đờ. Hắn thành một tác phẩm điêu khắc, tác phẩm điêu khắc lại từ từ biến thành bộ dáng một con ếch nhỏ nhỏ, nằm ở trên tay Heo con.

Đây là một miếng bảo thạch màu xanh lá cây tinh xảo, bảo thạch hình dáng như con ếch.

Heo con lẳng lặng nhìn nó, sau đó cười, "Hoa tỷ tỷ, lần này chính là ta giúp ngươi"

Trong ánh mắt của hắn xuất hiện dụ dàng ngần ngừ, ngay sau đó biến mất vô tung vô ảnh, còn dư lại chẳng qua tình cảm người thân.

Bầu trời đêm đen kịt, chỉ còn lại trên đỉnh đầu ánh sao sáng ngời, ánh sao này giống như bảo thạch sáng lấp lánh trong đêm tối, thỉnh thoảng có mấy chiếc lá cây lặng lẽ rơi xuống. Rõ ràng là mùa thu, con ếch trong hồ phải kêu lên vui sướng, không phải, là tiếng kêu thê lương. . . . .

Quan Ếch cứ như vậy kết thúc cuộc đời của hắn, tại sao, không thể biết được, chỉ biết là sẽ có một con con ếch khác biến thành hình dáng của hắn, ngay cả hóa thành hình thái hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Khi Heo con xuất hiện trước mặt Hoa Nhiễm thì Hoa Nhiễm vẫn còn say rượu, nàng vừa nhìn thấy Heo con, khó tránh khỏi tức giận.

Heo con lặng lẽ lại gần nàng, nhỏ giọng nói, "Tỷ tỷ, về sau ta đứng về phía ngươi"

Hoa Nhiễm hoang mang, chẳng qua ngây ngốc liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, Nguyệt Vô Phong đem canh giải rượu đút vào trong miệng của nàng, hung hăng nói với nàng, "Đi vào nhà cho ta"

Nguyệt Vô Phong nhìn nhận thái độ thành khẩn Heo con, lại đưa lên đại lễ, quan trọng hơn là từ chỗ của Heo con biết được kế hoạch lúc đầu của Quan Ếch, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, liền tha thứ chuyện lần trước Heo con bắt đi Hoa Nhiễm.

Hắn không hiểu làm sao để chung đụng với những yêu quái này, hắn dễ dàng tha thứ không có nghĩa là hắn dễ dàng tin tưởng. Hiện tại, chuyện hắn không kịp chờ đợi nhất chính là đưa Hoa Nhiễm vào trong phòng, nha đầu đáng chết này, cứ uống vào thật đúng là sẽ gây chuyện.

Lần này Hoa Nhiễm nghe lời Nguyệt Vô Phong, cười hi hi nhìn về phía hắn nói, "Tướng công, ta mệt mỏi, rất muốn ngủ nha"

Nguyệt Vô Phong kéo nàng trở về phòng, vừa xin lỗi mọi người.

Quân Thập Dạ nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, nhìn cảnh tượng Hoa Nhiễm dính trên người Nguyệt Vô Phong, không khỏi cười thầm mình, chuốc cho nàng uống say như vậy, thì thế nào, phá hư tối nay, bọn họ vẫn có vô số đêm. . . . . chẳng qua hắn ghen tỵ, ghen tỵ Nguyệt Vô Phong có nàng, thì ra yêu không thể hào phóng. Cũng đã nói, nếu muốn lấy được chân tình của nàng, chính là phải bỏ ra chân tình của mình trước tiên, nhưng sau khi mình đưa ra chân tình, nàng lại đem nó đặt ở nơi đâu, từ đầu tới cuối, trong lòng nàng cũng không có hắn.

"Thập Dạ ca ca. . . . . Ngươi thật thất bại, so với kia nam nhân kia, sống lâu một trăm năm, nhưng ngay cả giành nữ nhân cũng không giành được" Heo con nhìn đáng vẻ mặt của Thập Dạ, không khỏi nhếch môi.

Thập Dạ dùng sức vỗ ót Heo con, nhắc hắn đứng lên ném xa xa, "Liên quan gì tới ngươi!"

"Thập Dạ a, ngươi lại tức giận thành bộ dáng này, lời nói tục cũng đã nói, nhớ kỹ phong độ của ngươi phải ưu nhã" Xích Đồng nhìn bộ dáng của hắn, rót ly rượu đưa cho hắn, "Dù sao chưa tới vài năm, nam nhân kia chết rồi, Hoa Hoa vẫn là của ngươi, ngươi gấp cái gì?"

"Những năm này là bao nhiêu ngày, chờ đợi đều là khổ sở" Những lời này là Tiền Bạo nói, sau khi kiêu lời, hắn nói ra những lời này, gương mặt mọi người đều kinh ngạc, Quân Thập Dạ tiến lên tùy ý nắm lấy cổ áo, "Không cho phép tiểu tử ngươi động lòng với nàng!"

"Tại sao chỉ cho ngươi động lòng, cũng không phải là ta động lòng, chuyện tốt đẹp thì bất luận kẻ nào cũng thích theo đuổi, huống chi là ta?" Tiền Bạo chậm rãi nói, tránh thoát tay Quân Thập Dạ.

Con Thỏ tròn mắt hốc mắt, nhìn Xích Đồng nói, "Lão bản của chúng ta lại, lại. . . . . Là người nhảm chán như vậy?"

Xích Đồng khẽ mỉm cười, "Lúc ban đầu, không phải ngươi cũng bị nàng hấp dẫn một lần a, ngươi còn có tư cách nói đến người khác?"

"Nương tử, ta. . . . . Ta bây giờ không phải là có ngươi sao"

"Thôi, chúng ta tiếp tục ăn, món ăn ở đây, mùi vị không tệ" Xích Đồng là người rộng lượng, nàng biết được tình cảm của Thỏ đối với Hoa Nhiễm, có lẽ hiện tại còn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng nàng biết tương lai của hắn cũng là của nàng, nàng gấp chút món ăn bỏ vào trong chén Thỏ, rồi nhìn về phía Quân Thập Dạ và Tiền Bạo, nói, "Thập Dạ, Tiền Bạo, nơi này dù sao cũng là tiệc rượu của người ta, ở chỗ này gây chuyện không tốt, hai người các ngươi đi ra ngoài nào đi"

Thập Dạ và Tiền Bạo đi ra lối ra.

Heo con được người tốt bụng đỡ dậy, người tốt bụng đó nói, "Quốc sư này tính khí nóng nảy, thậm chí đứa bé cũng khi dễ, ta đi nói hắn một chút"

"Không nên đi, là ta tự mình khích hắn" Heo con ngăn người tốt bụng này lại.

"Tốt" Người tốt bụng này không tiến lên nữa, những người khác cũng đều không dám tiến lên. Nhìn người tốt bụng khoảng bốn mươi mấy tuổi, cả người tản ra khí phách hiên ngang, có lẽ là Vương Gia hay Hoàng đế gì đó. Heo con không có hứng thú tiếp tục quan sát, chẳng qua lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, cho dù cách rất xa, hắn cũng nghe được bọn họ đối thoại, Heo con hít một hơi, "Thật may, thật may, ta đem nàng làm tỷ tỷ, nếu không ta sẽ bị hắn cắn chết"

Bữa tiệc lại khôi phục yên tĩnh, mọi người nào cũng nào, cũng không dám đi nào động hoa phòng, bởi vì mới vừa rồi, người tốt bụng hạ lệnh, không cho phép lại đi nào hai vợ chồng này.

Trong phòng hoa chúc, Hoa Nhiễm uống canh giải rượu, ý thức bắt đầu có chút tỉnh táo lại, khi nàng tỉnh táo lại, nhìn thấy ánh mắt tức giận của Nguyệt Vô Phong, Hoa Nhiễm không khỏi ngẩn ra, mình không nghe lời, uống rượu loạn, khẳng định chọc giận hắn rồi. Lúc này, Hoa Nhiễm không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó của Nguyệt Vô Phong, không khỏi giả vờ vẫn chưa tỉnh lại, cố ý cười đến ngây ngốc, "Oa, oa. . . . . Đèn trong phòng thật sáng a, rất nhiều cây nến, một, hai, ba. . . . ."

Nguyệt Vô Phong biết nàng đã tỉnh rượu, liền nói, "Canh giải rượu này còn chưa đủ sao, tiếp tục uống một chút nữa? Đây là do mẫu thân của ta tự tay nấu" Nói xong, liền bưng một chén nước đen như mực trên bàn muốn rót vào trong miệng nàng.

"Đừng, đừng, ta tỉnh, tỉnh rồi, không cần uống"

"Vậy sao? Có phải đèn trong phòng rất sáng hay không?" Nguyệt Vô Phong ngoắc ngoắc môi.

"Không sáng, không sáng. . . . ."

"Cái đó chỉ có hai cây? A, hai cây không biết có đúng không, đếm lại một chút?" Nguyệt Vô Phong nói xong muốn kéo nàng đứng lên đi đếm cây nển.

"Không muốn, không muốn, tướng công, ta thật sự tỉnh rồi, nha. . . . . A, ta buồn ngủ quá, muốn ngủ rồi"

"Người dám nhắm mắt lại thử một chút" Giọng nói tức giận của Nguyệt Vô Phong truyền tới bên tai Hoa Nhiễm, vì vậy nàng trợn to mắt không dám làm một cử động nhỏ nào, nàng đáng thương đi đến trước mặt của Nguyệt Vô Phong, ngồi xổm xuống, tựa vào trên người hắn, đôi tay đặt ở trên đầu gối hắn, bắt đầu lấy lòng hắn, "Tướng công, người đừng tức giận, là ta không tốt. . . . ."

"Tại sao người không tốt?" Tức giận vẫn tức giận, thế nhưng một chiêu làm nũng dùng đối với nam nhân vẫn rất tốt.

"Ta không nên uống rượu"

"Còn gì nữa không?"

"Ta không nên uống rượu với tình địch của người!" Hoa Nhiễm lớn mật nói ra câu này.

Nguyệt Vô Phong cau mày, trực tiếp ôm nàng ném trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Hoa Nhiễm bị ném mạnh lên giường, chỉ cảm thấy xương cốt muốn đứt ra. Thật buồn bực chính là, trên giường không biết bỏ cái gì, cứng rắn, các thân thể. Nàng móc ra nhìn, mới biết ở dưới nệm một tảng đậu phộng thật dày, nàng cảm thấy cái bỏ vào trong miệng, "Mùi vị cũng không tệ lắm"

Nhìn Nguyệt Vô Phong lén đến gần, trên mặt hắn tức giận sâu hơn, Hoa Nhiễm chép miệng, lắp bắp nói, "Ta lại nói sai cái gì rồi hả ?"

"Người cứ nói đi?" chân mày Nguyệt Vô Phong cau lại, ôm nàng trong ngực, nhẹ nhàng nói, "Suy nghĩ thật kỹ xem người nói cái gì?"

Hoa Nhiễm nuốt nước miếng một cái, liếc mắt nhìn chỗ khác, giọng nói nghiêm túc nói, "Người ta yêu thích ta cũng không phải là lỗi của ta, dù sao ta chỉ thích người, ta cũng biết rõ tình địch của người có thể tương đối cường đại, nhưng người yên tâm, ta sẽ bảo vệ người, nhất định sẽ không để cho người bị thương tổn"

Lông mày Nguyệt Vô Phong vểnh lên, sống mũi cao thẳng, môi mỏng nhẹ nhàng mím lại. Lúc này nàng không nhìn thấy biểu hiện trong mắt của hắn, làm cho nàng cảm thấy tự trọng phụ của nàng là một nam nhân rất đẹp trai, đẹp trai đến nỗi làm cho nàng si tình như vậy, nàng nhìn thấy không khí tê ngắt như thế, nàng lại ho khan mấy tiếng, "Nguyệt Vô Phong, ta chỉ thích một mình người, mặc kệ người tin hay không tin, ta chỉ thích người"

Nói xong, nàng chủ động vòng chặc hông của Nguyệt Vô Phong, vùi mặt trong ngực Nguyệt Vô Phong, hồi lâu thấy Nguyệt Vô Phong vẫn không có phản ứng như chờ mong, không khỏi sinh ra chút giận, chẳng lẽ những lời này hắn cũng không cảm động sao? Không biết Nguyệt Vô Phong sớm đã tiêu mất tức giận, lúc công nàng còn lên lên cười, chẳng qua khi nàng nhìn hắn, lại đem về mặt giả vờ.

Hoa Nhiễm không thú vị, đứng lên, tự nhủ, "Ta xem trước bọn họ tặng quà gì một chút, đặc biệt là vật do Xích Đồng đưa, ngàn vạn lần không thể đụng đến, tên kia không tốt bụng, nhìn đáng vẻ nàng là biết nàng đang diễn trò"

Nguyệt Vô Phong biết, trong lòng nàng rõ ràng là rất muốn biết Xích Đồng đưa cái gì, nhưng lại nói ra lời ấy, hi vọng mình đáp lời.

Hoa Nhiễm giả vờ lơ đãng đi tới cái hộp trước mặt, cầm cái hộp kia, không mở ra, lại quan sát bốn phía, "Chính là cái này đây, sẽ không phải là thuốc nổ chứ?"

Nhưng Nguyệt Vô Phong ôm ngực đứng đó, nhìn Hoa Nhiễm một mình lảm bảm.

Trong con người màu đen híp lại, từ từ mang theo nụ cười.

"Hay là mở ra xem một chút, hắc hắc. . . . ." Hoa Nhiễm lên lên mở ra một khe hở, nhìn coi một phen, sau đó đem cái hộp mở lớn ra, thì ra trong cái này hộp gỗ là một cái hộp tinh xảo màu tím, Hoa Nhiễm lại đem cái hộp đó mở ra, bên trong là hai hoàn thuốc màu đỏ. Hoa Nhiễm tò mò, cầm một hoàn đặt

lên cánh mũi ngửi một cái, không khỏi giật mình, lại mở hoàn thuốc ra, ngửi một cái, sau đó vui mừng kêu to, "Oa, nàng điều chế chỉ kém ba vị thuốc so với ta, nên công hiệu kém rất nhiều."

Hoa Nhiễm vốn định dùng tiếng nói lớn để hấp dẫn Nguyệt Vô Phong, nhưng hấn căn bản không để ý tới nàng.

Vì vậy Hoa Nhiễm lại nhìn về phía hấn cười quyền rũ, "Tướng công, ngươi tới thử công hiệu của cái này một chút đi, xem so với cái đó của ta, cái nào có công hiệu tốt?"

Hoa Nhiễm nhìn thấy Nguyệt Vô Phong không tỏ vẻ gì, liền trực tiếp đem hoàn thuốc trong tay nhét vào trong miệng của mình, sau đó bắt chập tất cả, tiến lên nhào vào Nguyệt Vô Phong, cọ xát lên người hấn, "Tướng công, nóng quá nha. . . . ."

"Công hiệu không có nhanh như vậy. . . . ."

"Được rồi, được rồi. . . ." Hoa Nhiễm sờ lỗ mũi nói, "Ngươi xem đi, bộ dáng ta cũng đã thế này, thuốc cũng ăn, ngươi xem làm sao thì làm. Dù sao, dù sao ngươi phải tha thứ cho ta, ngươi ghen không thể lâu như vậy đấy!"

Nói dứt lời, đi tới nằm trên giường, đây là một loại mời gọi không tiếng động.

Nguyệt Vô Phong lặng lẽ mỉm cười, đây chính là phong cách của Hoa Nhiễm, hấn không nói toạc, thật ra nàng là bách độc bất xâm, loại hoàn thuốc này đối với nàng có lẽ không có bất cứ tác dụng gì, nhưng vậy thì như thế nào, bọn họ tình nồng ý nồng, tùy ý đụng vào là tốt nhất, căn bản không dùng được vật trợ lực. Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, cần gì sinh ra nhàm chán hờn giận.

Nhìn thấy Nguyệt Vô Phong rút cuộc đã cười, Hoa Nhiễm cảm giác mình mới vừa phô trương không uổng phí, lúc Nguyệt Vô Phong đến gần, nàng tiến lên ôm chặt lấy hấn nhả trên giường, trong miệng còn nói, "Vợ chồng không có chuyện không giải quyết được, đến trên giường, chuyện gì cũng không có thể, hắc hắc. . . . . Cha ta nói với ta, hiệu quả rất tốt"

"Uống thuốc, có cảm giác gì không? Khó chịu không?"

Hoa Nhiễm sừng sốt, ngay sau đó lại nói, "A, khó chịu, khó chịu, ha ha. . . . . Nóng, chúng ta cởi quần áo, cởi. . . . ."

"Nhưng không ta không cảm thấy nóng, ngươi tự mình cởi đi?" Nguyệt Vô Phong bị Hoa Nhiễm đè ở phía dưới, lại một tay chống đầu, mỉm môi nói.

"Nhưng ngươi không muốn cởi, làm sao giải quyết lừa dục của ta đây?"

Rút cuộc Nguyệt Vô Phong bật cười, "Vi phu thay ngươi cởi thôi. . . ." Nhìn về mặt kinh ngạc của Hoa Nhiễm, hấn tiếp tục nói, "Nghe nói danh hào của ngươi gọi là “thôn cô”? Aiz. . . . . Đừng ngăn người nha. . . . ."

Tay của hấn trượt vào bên trong áo của nàng, cách cái yếm xoa chỗ mềm mại của nàng, nhìn thấy bộ dạng ngây dại của nàng, không khỏi gãi nàng ngứa ngáy.

"A, nha. . . . . Ha ha. . . . ." thì ra Hoa Nhiễm cực kỳ sợ nhột, đẩy Nguyệt Vô Phong ra, "Nguyệt Vô Phong. . . . . Ha ha, ngươi đừng như vậy. . . . . Ừm. . . . . Nhột. . . . . Thả ta ra, ô ô. . . . ."

Nguyệt Vô Phong cũng có chừng mực, thấy trên mặt Hoa Nhiễm có một chút nước mắt, thân mật hôn lên, "Cho ngươi giả vờ, lần sau còn muốn lừa gạt ta không?"

"Không, tuyệt đối không, muốn lừa ngươi cũng không lừa được, aiz, vật này ta không dùng được, ngươi ăn không?"

"Ăn cái gì ăn? Tự chúng ta chơi, cũng có tình cảm"

Đang nói, nàng đã bị lột sạch sẽ, trắng trẻo mịn màng giống như lột lòng trắng trứng, nho nhỏ, lại đặc biệt chọc người ta thương yêu.

Hấn ôm lấy nàng, ở trên người của nàng liên tiếp tỉ mỉ hôn, trong chuyện này, thật ra Hoa Nhiễm cũng không chủ động, đừng xem vừa rồi nàng còn vui vẻ quyền rũ hấn, thật ra lúc này nàng lặng yên nằm ở nơi đó, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, con ngươi ngập nước, tràn ra một chút giọt lệ, sắc mặt khẽ biến thành mê mang, ngây thơ thuần khiết giống như Tiểu Bạch Thỏ bị con sói xám lớn lừa bán. Trong lòng Nguyệt Vô Phong như có thương tiếc, không biết vì sao đột nhiên có chút xuống tay không được, có thể là nhất thời không cách nào thích ứng thay đổi kia.

Vì vậy hấn hướng nàng giở trò đã mấy lần, sau khi hôn rồi vuốt ve, liền cùng với nàng đối vị trí, tà khí cười một tiếng, "Không phải ngươi vẫn muốn ở trên sao, hôm nay ngươi lên"

Nói xong, liền đem nàng ôm lên, giăng chân ở trên người của mình, dường như Hoa Nhiễm có chút xấu hổ, nằm ở trên người của hấn không dám ngẩng đầu.

Nguyệt Vô Phong đưa hai tay nâng mặt Hoa Nhiễm, cắn môi của nàng, lại hôn lên vành tai trắng như tuyết của nàng, "Hoa hoa, ngươi thật đẹp. . . . ."

Bình thường lời nói khen tặng Nguyệt Vô Phong lười biếng khạc ra, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy bụng nóng lên, nơi đó càng thêm lộ ra uồn ướt, thì ra động tình là chuyện đơn giản như vậy.

Hắn ủa lên nằng, sát lên bên tai của nàng nói, "Lên. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Buổi tối hôm nay, có người vui mừng có người buồn.

Trong hoa phòng bọn họ yêu vô cùng nồng đậm, tiếng rên rỉ cùng động tác mập mờ của hai người khiến cả phòng lọt vào một cảnh xuân kiều diễm.

Rừng cây nhỏ ở bên ngoài Nguyệt phủ, Xà Yêu và Báo tinh giao thủ, đánh rất hung ác, hai bên đều muốn đối phương buông tha. Heo con lẳng lặng ngồi ở bên cây, trong tay có một bình rượu nhỏ, nhìn bọn họ đánh nhau, thỉnh thoảng nói hai tiếng tốt, tốt, thỉnh thoảng uống vài hớp rượu.

Thỏ và Xích Đồng đứng ở một bên, nhìn cảnh tượng hỗn loạn này, "Không buông tha thì thế nào? Có thể được đến sao?"

"Cái này khó nói, ta cảm thấy lão bản ta có hy vọng, hẳn đối với vật cần tìm cũng rất cố chấp"

"Ta cảm thấy Thập Dạ tương đối có hy vọng, hẳn có rất ít vật cần tìm"

"Ta cảm thấy bọn họ đều không được" Heo con chậm rãi mở miệng, giọng nói ngây thơ vang lên, Thỏ và Xích Đồng cũng không phản bác, khẽ nheo mắt lại, chuyện tương lai, người nào có thể đoán được đây?

"Đúng rồi, thật ra, khổ sở cũng không chỉ có Thập Dạ ca ca và Tiền Bạo ca ca, có một người cũng rất khổ sở."

"Người nào?"

"Ngay cả cái người mặt trắng nhỏ như Vương Gia, dường như hẳn thích Nguyệt Vô Phong thật lâu. . . . ." Heo con như có điều suy nghĩ, sau khi nhận được ánh mắt chất vấn của Thỏ và Xích Đồng, nói, "Tất cả mọi người đang cười, nhưng hẳn cười đặc biệt miễn cưỡng, lẽ ra nhiều người như vậy, ta cũng vậy sẽ không phát hiện, nhưng trên đường hẳn ra ngoài, khi đó ta vừa đứng cũng muốn ra ngoài giải quyết, sau đó phát hiện hẳn đang đứng dưới tàng cây khóc. . . . . Vì vậy liền tiến lên hỏi á..., sau khi ta hỏi nguyên nhân, hẳn trả lời hạt cát bay vào mắt, hừ, loại này chỉ lừa gạt đứa bé, làm sao ta tin tưởng"

"Người vốn chính là đứa bé."

"Ta thông minh hơn đứa bé. . . . . Đừng ngắt lời, sau khi bữa tiệc giải tán, nghe được có người gọi hẳn Mặc Vương Gia, hôm nay không phải có rất ít người ở lại qua đêm sao? Hẳn ở lại, ta thấy hẳn ở xa xa nhìn chằm chằm hoa phòng, trong mắt tình ý nồng đậm. . . . . Còn có đau đớn. . . . ."

"Heo con, người xác định hẳn thích Nguyệt Vô Phong mà không phải Hoa Nhiễm?" Thỏ hỏi ngược lại.

"Đúng là Nguyệt Vô Phong, bởi vì ta đoán hẳn không biết Hoa tỷ tỷ. . . . . Quan hẳn khi gió, dù thế nào đi nữa tối nay hẳn cùng với hai người bọn họ khổ sở là được. . . . ." Lúc này Heo con mới phát hiện Quân Thập Dạ và Tiền Bạo đã ngưng đánh nhau, đứng ở sau lưng hẳn nghe hẳn nói chuyện.

"Nếu. . . . . Chuyện này là thật. . . . ." Quân Thập Dạ nhún nhát mím lại mím cười.

"Dù sao không giành được Hoa Nhiễm, trước hết chơi đùa Nguyệt Vô Phong" Tiền Bạo trả lời một câu, chỉ trong chớp lát, hai người bọn họ biến mất.

"À?" Heo con kinh ngạc hỏi Xích Đồng một câu, "Ta nói sai cái gì sao?"

Xích Đồng khẽ gạt đầu, "Đúng vậy"

"Chấp nhất a. . . . . Kiên cường a. . . . ." sau khi Thỏ than thở, hỏi tiếp, "Tối nay chúng ta đi nơi nào qua đêm?"

"Nơi nào có kịch hay để xem, liền đi nơi đó ở."

Xích Đồng, Thỏ, Heo, con ba người lại từ phía rừng cây nhỏ ngoài Nguyệt phủ đi trở về Nguyệt phủ, dĩ nhiên Nguyệt phủ hoan nghênh, rất nhanh liền chuẩn bị hai gian phòng hảo hạng cho bọn hắn.

Một đêm này Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm siêng năng, bọn họ đối một tư thế, nằm nghiêng, hẳn phía sau của nàng tiến vào, tiếp tục chiến đấu hăng hái.

"Một đêm này thật là dài đằng đằng nha. . . . ." Hoa Nhiễm ậm ừ nỉ non.

"Càng ngày càng tốt." Hơi thở Nguyệt Vô Phong phun tại cổ của nàng, khẽ cắn, liếm lấy vành tai của nàng, đôi tay nắm được hông của nàng, tiến vào.

"Trước kia, tiểu yêu đã hỏi ta, về sau tìm được nam nhân sẽ đối xử với hắn như thế nào, ta nói ta nhất định sẽ đối xử với hắn thật tốt, khi đó bọn họ cũng không tin." Hoa Nhiễm tự nhủ.

"Vậy ngươi tin tưởng không?" Môi của hắn lại chuyển tới gương mặt của nàng, nhẹ nhàng cắn nuốt.

"Vậy ngươi tin tưởng không?" Hoa Nhiễm hỏi ngược lại, môi Nguyệt Vô Phong chuyển qua trên môi của nàng, che mất tiếng nói của nàng.

Sáng sớm, Nguyệt Vô Phong đem Hoa Nhiễm vẫn còn đang ngủ mê man kéo lên, Hoa Nhiễm mê mang, giương cái miệng nhỏ nhắn nhìn hắn, Nguyệt Vô Phong cười cười, "Đêm qua không có đi tiễn khách, sáng nay còn có một nhóm người, không tiễn, về tình về lý cũng không thể được"

"A. . . . ." Hoa Nhiễm tiếp tục lìm dìm mắt, "Buồn ngủ quá. . . . ."

"Ngoan, sau đó sẽ tiếp tục ngủ. . . . ." Nhìn Hoa Nhiễm đã nghiêng qua một bên, Nguyệt Vô Phong ôm nàng vào trong ngực, thay y phục cho nàng. Khi mặc xong y phục, Hoa Nhiễm cũng cảm thấy ngượng ngùng, thật sự tỉnh táo.

Khi cửa phòng mở ra, một nam tử đứng ở cửa, hắn đưa lưng về phía bọn họ, đứng ở nơi đó, mái tóc đen nhánh xinh đẹp, tết thành một bó, đội một vương miện ngọc màu xanh lá cây, áo choàng màu xanh khoác trên người của hắn, lộ ra cảm giác ngọc thụ lâm phong.

Người nọ nghe sau lưng có động tĩnh, xoay người lại, sắc mặt tái nhợt, khí chất lịch sự nho nhã. Cặp mắt kia có mấy phần tương tự Nguyệt Vô Phong, có chút nhã nhặn. Sống mũi tròn bóng, sắc môi ửng đỏ. Sau khi hắn nhìn thấy Nguyệt Vô Phong, khẽ mỉm cười, giống như hoa sen trong hồ nước, hắn chậm rãi mở miệng, "Biểu đệ, biểu đệ muội, chào buổi sáng. . . . ."

Hoa Nhiễm phục hồi tinh thần, lộ ra nụ cười khéo léo, "Chào buổi sáng"

"Mặc Vương Gia, hai chữ biểu đệ này, tại hạ đảm đương không nổi" Nguyệt Vô Phong khẽ cau mày.

Mặc Vương Gia là con của nhị đệ Đương Kim Hoàng Đế, Mặc Thiếu Dư.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Ngay sau đó Hoa Nhiễm cũng sững sờ, Nguyệt Vô Phong là biểu đệ Vương Gia ? Vậy Nguyệt Vô Phong là cái gì? Hoàng thân quốc thích?

"Biểu đệ, cho dù ngươi có gạt bỏ thân phận của ngươi thế nào, giữa huynh đệ chúng ta vẫn vĩnh viễn tồn tại máu mủ" Giọng nói Mặc Thiếu Dư rất ôn hòa, nhàn nhạt.

"Mặc Vương Gia, quan hệ của ta cùng với những huynh đệ khác thế miễn cưỡng không có trở ngại, nhưng cùng với tình cảm của ngài. . . . . Chúng ta nói việc này không khỏi có chút quái dị" Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm muốn đi.

Hoa Nhiễm không biết Nguyệt Vô Phong luôn lấy lễ đãi người khác, giờ phút này có vẻ lạnh nhạt như vậy, thậm chí trên mặt của hắn vô cùng phòng bị, trong mắt che giấu phiền não không chịu nổi.

Hoa Nhiễm nhìn Mặc Thiếu Dư một cái, chỉ thấy trên mặt của hắn mang theo khổ sở. Nàng không biết mở miệng thế nào, chẳng qua hướng hắn ấy này cười một tiếng.

Bọn họ cứ như vậy vòng qua hắn, cứ như vậy rời đi.

Mặc Thiếu Dư đứng ở nơi đó, lá cây rơi lên trên đỉnh đầu của hắn, dán lên trên vương miện của hắn, không có một chút nhếch nhác nhưng trên gương mặt của hắn hiện ra cô độc, tịch mịch. Hoa Nhiễm nhìn thấy rõ trong đôi mắt nhàn nhạt màu xanh của hắn, hắn mỉm cười khóe môi mang theo đau đớn, chăm chú nhìn theo bóng lưng Nguyệt Vô Phong rời đi, giống như đau buồn nhìn người tình của hắn. . . . .

Người tình? Nàng bị ý tưởng của chính mình làm giật mình.

Mặc Thiếu Dư nhìn bọn họ đi rất xa, kêu một tiếng, "Xin lỗi. . . . ."

Một tiếng này không lớn, Nguyệt Vô Phong lại nghe được rõ ràng, lưng của hắn khẽ cứng ngắc, nhưng cũng không xoay người lại, chẳng qua một đi thẳng, sắc mặt càng thêm phiền não không chịu nổi.

"Nguyệt Vô Phong, xảy ra chuyện gì?" Hoa Nhiễm không khỏi cẩn thận hỏi một câu.

"Không cần nhìn lại hấn, không cho người nhìn hấn. . . . . Giữa chúng ta. . . . . Có một hiểu lầm nho nhỏ"

"Ta không nên hỏi sao? Vậy ta không hỏi. . . . ." Trong giọng nói của Hoa Nhiễm mang theo một chút buồn bực nhưng nàng cũng không phát hiện.

"Đưa tiễn khách thôi, ta sẽ nói với người, thay vì bị ghen, không khỏi đưa bí mật này nói cho người biết"

"Ừ, ừ, ta thay người che giấu. . . . . Không đúng, là cùng người chia sẻ" Giọng nói Hoa Nhiễm lại bắt đầu vui vẻ, "Về sau có chuyện gì a, đều phải nói với ta, ta là nương tử của người đấy. . . . . Cùng người đồng cam cộng khổ"

"Nha đầu này thích nói mạnh miệng" Nguyệt Vô Phong vừa buồn cười, vừa tức giận, thân mật cọ xát lỗ mũi của nàng, kéo nàng đi ra đại sảnh.

Mang khuôn mặt tươi cười tiễn khách, trong lòng Hoa Nhiễm vẫn có chút khó chịu, cũng không biết tại sao lúc khách đi, cũng cố ý quan sát nàng mấy lần, đặc biệt là ánh mắt của nữ khách nhìn nàng càng quái dị, thậm chí còn cười vô cùng mập mờ. Hoa Nhiễm không hiểu ý tứ, trong lúc len lén hỏi Nguyệt Vô Phong một câu, "Trưởng công, tại sao bọn họ đều nhìn ta, có phải ta hôm nay trang điểm quá đậm, khó coi? Mặt mặt người hay không?"

"Trang điểm đậm hay nhạt, cũng tuyệt vời, cho dù nương tử trang điểm thế nào vì phu đều thích, cần gì quan tâm suy nghĩ của người ta?" Giọng của Nguyệt Vô Phong cười cợt, khoe miệng nhếch lên, Hoa Nhiễm liền bật cười, sắc mặt ứng hồng, con người sáng rực rỡ.

Mấy người khách cuối cùng chính là hai con yêu quái, cộng thêm một Độc Vương.

Lúc Xích Đồng đi, không khỏi kéo Hoa Nhiễm, tỏ ý mình có lời muốn nói với nàng.

Gương mặt Hoa Nhiễm không nhận được thăm nghĩ, nữ nhân chết tiết này, ta với người quan hệ lại không tốt, làm gì cùng ta lời lời kéo kéo.

Xích Đồng biết rõ suy nghĩ của Hoa Nhiễm, nhưng cũng không biến sắc, lúc nói chuyện với nàng, thái độ vẫn kiêu ngạo, vóc người cao gầy của nàng cao hơn Hoa Nhiễm nửa cái đầu, Hoa Nhiễm nói chuyện với nàng cần phải ngẩng nhìn nàng, điều này làm cho Hoa Nhiễm cảm giác mình kém người ta một bậc.

"Người yên tâm, ta còn không ngu đến mức muốn lôi kéo người làm bằng hữu, người cũng không phải là ai khác, thậm chí đã từng là tình địch của ta"

"Hả?" Hoa Nhiễm không hiểu ra sao.

"Hiện tại ta chỉ muốn nói cho người chút chuyện, nói xong sẽ tốt, là ý tứ của Thỏ nhà ta" Xích Đồng bổ sung thêm một câu, "Thập Dạ và Tiên Bạo đều là người chấp nhất, đối với người sẽ không buông tha. . . . . Còn có. . . . . Cùng với trượng phu nhà người, sau khi làm xong, không cần đem chút vết tích mang đi ra ngoài, như vậy quá rêu rao rồi"

"À?" Hoa Nhiễm càng thêm sững sờ, theo tầm mắt Xích Đồng, phát hiện nơi cổ của mình có rất nhiều chỗ "Ấn ký Dâu tây"? tục xưng là . . . . . vết hôn.

Xích Đồng lấy tư thái như một nữ vương, xoay người rời đi, trước khi đi, vẫn còn rất khinh bỉ nhìn nàng một cái, sau đó liền ôm vóc người nhỏ nhắn của con Thỏ nhà nàng bước đi. Phía sau nàng còn có một bóng dáng nhỏ nhắn, phải gọi là con Heo con, Heo con chỉ chỉ chính mình, vừa chỉ chỉ Hoa Nhiễm, sau đó nhìn nàng, vẫy vẫy tay rời đi. Trong ánh mắt dường như biểu hiện bất gian, giống như đã rình coi lần đó. . . . .

Hoa Nhiễm đứng tại chỗ hóa đá thật lâu, mới hét lớn lạnh lạnh, "Oa, mất hết cả mặt mũi rồi. . . . ."

Xoay người nhìn thấy Nguyệt Vô Phong vui vẻ nở nụ cười, nàng chạy lên phía trước, chui vào trong ngực của hấn, nắm chặt quyền từng phát từng phát đánh vào trước ngực của hấn, "Người, người lại. . . . . Cứ như vậy để cho ta đi ra ngoài, mặt mũi của ta cũng mất hết. . . . . Ô ô. . . . ."

"Điều này nói rõ, trượng phu của người rất mạnh mẽ, người ra ngoài cũng coi là một loại khoe khoang".

"A. . . . . Người khôn kiếp. . . . ." Hoa Nhiễm lại rống một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49

Đưa tiễn khách xong, Hoa Nhiễm nhìn thấy cha mẹ của mình cũng thu dọn hành lý cáo biệt cùng bọn họ. Mặt Hoa Nhiễm đỏ một vòng, "Mẫu thân, phụ thân, các người muốn đi sao?"

Hoa mẫu ôm Hoa Nhiễm nhẹ giọng dụ dỗ nàng, "Mẹ và cha ở chỗ này ở nhiều ngày rồi, cũng nên đi, về sau phải chăm sóc mình thật tốt."

Hoa Nhiễm dùng sức ôm Hoa mẫu, "Mẹ, Hoa Hoa không nỡ xa người."

Hoa Yêu đi tới kéo Hoa Nhiễm ra, "Con đã lớn như vậy, còn những nhều, làm trò cười cho Vô Phong và thông gia".

Rốt cuộc, Hoa Nhiễm vẫn phải đè nén tâm tình của mình, cáo biệt bọn họ, mặc dù trong lòng hết sức không muốn.

Lúc Hoa Yêu đi, nhẹ giọng nói với Nguyệt Vô Phong, "Thần đền đối với ngươi rất trung thành, vô luận kéo hấn đi thế nào, hấn cũng không đi theo ta, ta phó thác để cho hấn chăm sóc cho các ngươi thật tốt, đạo hạnh của hấn không tệ, đối phó những tiểu yêu kia rất dư dả, ta cũng yên tâm."

"Nhạc phụ, các ngươi yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho Hoa Nhiễm."

Hoa Yêu và Hoa mẫu nói lời từ biệt với Nguyệt mẫu, rồi lên một chiếc xe ngựa xa hoa đi khỏi.

Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm ăn cơm nước xong lại trở về phòng, không phải đi ngủ, mà vì nghe Nguyệt Vô Phong giải thích mấy thứ kia.

Hoa Nhiễm nằm ở trên người của Nguyệt Vô Phong, buồn buồn nói, "Tướng công, ngươi thành thật nói với ta đi, ngươi cùng, ngươi cùng Mặc Vương Gia đó có phải đã từng, đã từng. . . . ."

Nguyệt Vô Phong chợt vỗ lên trán nàng, "Tướng công của ngươi còn không đến nỗi đi thích một nam nhân. Chẳng qua người này đã từng. . . . ."

Thì ra là Mặc Thiếu Dur lớn hơn Nguyệt Vô Phong ba tuổi.

Lúc Nguyệt Vô Phong mười tuổi, Mặc Thiếu Dur mười ba tuổi. Ở trong hoàng thành, những đứa bé đều đặc biệt nhạy bén, tuổi còn nhỏ, cũng đã vô cùng hiểu chuyện. Hai người bọn họ thuở nhỏ qua lại thân thiết, bởi vì bọn họ đối với quyền lực hoàng gia cũng không có hảo cảm. Mỗi lần Nguyệt Vô Phong hỏi Mặc Thiếu Dur thích cái gì, Mặc Thiếu Dur luôn trả lời: người.

Khi đó Nguyệt Vô Phong không hiểu việc này, chỉ biết có tình yêu nam nữ, nhưng không biết Nam nhân mến Nam nhân.

Mặc Thiếu Dur đặc biệt yêu thích Nguyệt Vô Phong, Nguyệt Vô Phong không có bao nhiêu cảm giác, nhiều lắm chỉ xem hấn là một đại ca ca tốt nhất. Mặc Thiếu Dur tác phong nhanh nhẹn, tao nhã lịch sự, mười ba tuổi đã trở thành đối tượng ái mộ của các đại danh媛 trong Kinh Thành.

Hôm đó sinh nhật mười ba tuổi, Mặc Thiếu Dur uống một chút rượu, say khướt, lôi kéo Nguyệt Vô Phong thổ lộ với hấn, thậm chí tới trong khu rừng nhỏ cường hôn hấn. Không có bất kỳ màn hôn đạo đầu, Nguyệt Vô Phong còn nhớ rõ cảnh tượng lúc đó, tiếng gió nổi lên nhẹ nhẹ, tiết thu nóng bức, mùa hè muộn vừa đi qua. Hôm đó trời đêm rất đẹp, sao rất sáng.

Lúc Nguyệt Vô Phong bị hôn, trong lòng không có sợ hãi, nhưng có cảm giác tội ác. Hấn phản kháng, sau đó phát hiện Mặc Thiếu Dur lấy ra một quyển bí tịch, bí tịch luyện công song nam. Ở trong danh sách, về hai người nam tử phơi bày các loại tư thế thân mật, rốt cuộc Nguyệt Vô Phong hoảng sợ, liều mạng trốn thoát.

"Như vậy thôi sao. . . . ." Hoa Nhiễm thấy Nguyệt Vô Phong thật lâu không nói thêm gì nữa, liền hỏi tiếp.

"Chỉ như vậy. . . . ." Nguyệt Vô Phong cúi đầu nhìn nàng, "Nếu không ngươi cho rằng còn phải như thế nào?"

"Thật may, thật may a, ta rất sợ, lúc đó ngươi sẽ thích hấn, sau đó sẽ tiếp tục làm gì, sau đó tình chưa dứt, sau đó ngươi sẽ bỏ ta, cùng người nam nhân kia chạy trốn"

"Hoa hoa, ngươi bệnh cũng không nhẹ."

Hoa Nhiễm nhìn Nguyệt Vô Phong hồi lâu mới nói thật nhỏ, "Thì ra trải qua đoạn thời gian kia, ngươi đối với chuyện này bình tĩnh như thế, nhưng vì sao tiểu Vương Gia người ta coi trọng ngươi như thế, thậm chí càng lần sâu tới, đúng rồi, chuyện thân phận của ngươi, kể cận kể một chút, tiếp tục nói."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

"Mười ba năm trước, Thất Vương gia đoạt ngôi, Đương Kim Hoàng Đế truy đuổi chiến đấu giành thắng lợi. Hôm qua hoàng thượng tới, chính là hấn ra lệnh cho nên không có ai tới quấy rầy chúng ta động phòng. Bởi vì hấn không biết đưa cho ta thứ gì, ta liền nói, chỉ cần thanh tịnh. . . . ."

"Đương Kim hoàng thượng cũng. . . . . Oa, cái lão đầu vô cùng có khí phách, oa. . . . ." Đầu bị đánh, bịt đầu tiếp tục nghe.

"Năm đó vì cướp lấy quyền lực, các phe phái đấu nhau, ngoại trừ phụ thân ta và Tam vương gia còn ở lại, những Vương Gia khác hiện tại cũng không có ở đây, trận chiến năm đó không phải ra đi, thì cũng bệnh chết." Nói đến đoạn thời gian này, trong lòng Nguyệt Vô Phong thật sự có chút sâu não, "Lúc đầu, cha ta vì không cuốn vào giữa các phe phái, nên muốn rời khỏi. Hoàng thượng liền ban cho họ ‘Nguyệt’ này."

"Thì ra ngươi là hoàng thân quốc thích."

"Chuyện lần đó, Mặc Thiếu Dur làm đối với ta, ta thật sự không có cảm giác gì, có lẽ do ta quá nhỏ, có lẽ khi đó thật sự có cảm tình đối với hần, không cho loại thân cận này có gì sai trái."

"À?" Hoa Nhiễm mở to mắt, trong mắt đều là ghen tức.

"Sau chuyện kia, ta không chơi với hần, thậm chí không nói chuyện với hần, ngay cả hần đưa cái gì cũng vứt lại" Nguyệt Vô Phong thở dài một hơi, "Ta theo cha ta đi Giang Nam, cha ta dựa vào quan hệ buôn bán, chúng ta cũng quên mất thân phận của mình"

Hoa Nhiễm ôm mặt của hần hỏi, "Tướng công, ngươi. . . . . Ngươi thích nam nhân?"

"Ngươi nói ta cưới người nào?"

"Bịt tay trộm chuông?" Trong mắt Hoa Nhiễm có lệ.

Một dấu đỏ xuất hiện trên cái trán Hoa Nhiễm, Nguyệt Vô Phong cũng nhìn không được, hường nàng hét lớn một tiếng, "Ngươi nói nhầm nữa, ta đem ngươi treo ngược lên"

"Ô ô. . . . ." Hoa Nhiễm nức nở, ôm Nguyệt Vô Phong chặt hơn, "Ngươi là của ta."

"Mặc dù nói, đến gần quyền lực, đưa bé mau chóng trưởng thành, nhưng ngươi biết không, khi đó ta vẫn rất trẻ con, một đứa bé mười tuổi đến Giang Nam liền buông thả rồi, ngày ngày quán Lô bá, còn có một chút nhìn người hiền lành muốn ức hiếp. Đối mặt những người khác càng thêm kiêu ngạo, tính khí rất cổ quái. Đối với đứa bé cùng lứa tuổi, không quá chào đón, cho dù là con trai hay con gái, cảm giác bọn họ đối với ta sẽ có ý nghĩ khác." Nguyệt Vô Phong để mặc cho có Hoa Nhiễm ôm, chăm chú nhìn nàng, "Nếu không phải ngươi xuống tay với ta, ta cũng không phải ta còn phải đợi bao lâu."

"Phốc. . . . ." Hoa Nhiễm đột nhiên bật cười, không khỏi có cảm giác rất vui vẻ.

"Chúng ta gặp nhau là một loại duyên phận, thỉnh thoảng suy nghĩ một chút chúng ta quen biết rồi yêu nhau, thật sự giống như rất cầu huyết, nhưng ta thừa nhận, ta thua, không phải thua bởi vì có trách nhiệm với ngươi, không phải thua bởi vì lúc đó ngươi hạ thuốc ta, ta thua bởi ngươi, trong tay ngươi, Hoa Nhiễm." Hần thân mật gọi nàng, nhìn ánh mắt to tròn của nàng dâng lên sương mù mờ mờ, cứ như vậy thẳng tắp hôn lên.

Hoa Nhiễm cúi đầu rên rỉ lên một tiếng, cả người cũng mềm nhũn trên người của hần, hai tay của nàng nắm chặt hơn, "Nguyệt Vô Phong, ngươi sống là người của ta, chết là quỷ của ta, cả đời này, kiếp sau, ta muốn ngươi phải xác định, ngươi không đi được".

Dùng sức hôn, dùng sức đến sắp hít thở không thông, rốt cuộc Nguyệt Vô Phong buông Hoa Nhiễm ra, hần thân mật thổi mạnh cái mũi của nàng, "Đứa ngốc, ngươi không tin tưởng nam nhân của ngươi sao?"

"Ta tin a, nhớ kỹ, không cho treo ta ngược lên đánh nha. Hỏi một câu nữa, ngươi đã từng thật thích nam nhân sao?"

Về mặt Nguyệt Vô Phong nhăn lại, lông mày nhíu lên, vươn tay ra xuống tay không lưu tình, nhéo ở phần eo của nàng, in lại mấy dấu tay, "Thật là không ngoan gì hết, hiện tại nhất định phải đem ngươi treo ngược lên đánh, nhưng mà chúng ta làm chuyện này trước." Bàn tay hần dò vào trong cái yếm của nàng, nắm hai con thỏ trước ngực nàng, "Ngày mai ăn một ít thứ để bồi bổ nơi này, cảm xúc sẽ tốt hơn nha. Đúng rồi, nơi này không có nam nhân, cho nên nếu ta thích nam nhân liền bị thua thiệt."

Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, lại đặc biệt là trẻ tuổi nhiệt huyết, dễ dàng động tình, khó khăn tắt lửa. Hoa Nhiễm bị Nguyệt Vô Phong chạm vào, cũng đã sớm thờ ơ liên tiếp. Vốn tưởng rằng Nguyệt Vô Phong sẽ đối đãi nàng như tối hôm qua, nhưng Nguyệt Vô Phong thật sự đem lấy hai tay của nàng buộc lại, ném tới trên giường, quần áo tả tơi không chịu nổi.

Hoa Nhiễm khó nhịn lửa dục, lắp bắp nói, "Nguyệt Vô Phong, ngươi, ngươi sẽ không thật muốn đánh ta chứ?"

"Ngươi cứ nói đi?" Nguyệt Vô Phong cười tà một tiếng, từ góc độ của Hoa Nhiễm nhìn sang, giờ phút này Nguyệt Vô Phong thật là vô cùng rối tinh rối mù, đường cong chiếc cằm xinh đẹp, nở nụ cười phong tình vạn chủng như vậy, không được, đã phun máu mũi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Không biết từ nơi nào, Nguyệt Vô Phong tìm một nhánh trúc lớn bằng cái ngón cái, ở trong tay vuốt vuốt, thuận tiện nhìn về phía Hoa Nhiễm, cười âm hiểm "Suy nghĩ hiểu rõ chưa?"

"Ta không hiểu." Hoa Nhiễm nói thật, mắt nhìn chăm chăm nhánh trúc, lộ ra cảm giác sợ hãi.

"Chát. . . . ." Một tiếng, nhánh trúc đánh lên bàn chân Hoa Nhiễm, "Có hiểu hay không."

"Ồ ô. . . . . Ha ha. . . . ." Thật ra Hoa Nhiễm rất sợ nhột, đặc biệt là lòng bàn chân, nhánh trúc này đánh lên, vừa tê dại, vừa nhột, vừa buồn cười vừa muốn khóc, hết sức khó chịu.

Nguyệt Vô Phong thấy nàng không nói, lại tiếp tục đánh vào, nhánh cây nhỏ đánh lên không quá đau, cũng không quá nhẹ, thỉnh thoảng đánh, thỉnh thoảng nhẹ nhàng gãi, Hoa Nhiễm đột nhiên phát hiện mặc dù hết sức khó sở, nhưng. . . . . Nhưng. . . . . Ở một chỗ cũng rất cần hấn an ủi.

Nàng xấu hổ nghĩ, chẳng lẽ mình có khuynh hướng thích ngược đãi?

Ánh mắt Nàng nhìn Nguyệt Vô Phong, "Ồ ô a a" rên rỉ, trông mắt mê hoặc làm cho người ta cảm thấy nàng rất đáng thương.

Rốt cuộc, Nguyệt Vô Phong không đành lòng, nhưng hình như chưa hết giận, cầm nhánh trúc quật mạnh lên cái mông của nàng, sau đó ném nhánh trúc, tháo sợi dây trên tay nàng, nhẹ nhàng chậm rãi nói với nàng, "Tiểu nha đầu, không phải ta đã nói cho ngươi biết, ta rất yêu ngươi sao, ta không thích nam nhân, cũng không ưa thích những nữ nhân khác, chỉ thích ngươi!"

Hoa Nhiễm cười hắc hắc, thầm nghĩ, nhện một chút vẫn có giá trị.

"Tối đây, để vi phu xem một chút, nơi trắng mềm kia có phải sưng đỏ lên hay không" Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng nói xong, giọng nói vô cùng nhu hòa, lại làm cho cả khuôn mặt Hoa Nhiễm đều đỏ, lời này rốt cuộc được xem là mập mờ, hay là. . . . .

Nàng không nhẹn được che cái mông của mình lại, "Ồ. . . . . Thật đau, Nguyệt Vô Phong, ngươi thật tàn nhẫn."

"Ai bảo ngươi không ngoan!" Tay Nguyệt Vô Phong vừa vỗ nàng, vừa rước lấy cái miệng nàng, sau đó trực tiếp đem y phục của nàng xé rách, đối với nàng giờ trò, Hoa Nhiễm than nhẹ, "Ta hiện tại vô cùng khó chịu, vô cùng khó chịu, ta cảm giác mình một con Gà nhỏ, bị ngươi ăn hết."

"Chẳng lẽ ngươi muốn bị những nam nhân khác ăn?" Nguyệt Vô Phong đè ở trên người của nàng, gặm cổ nàng, thuận tay vuốt vuốt cái mông nàng, chút nữa bôi thuốc cho ngươi, "Nhanh như vậy liền chuẩn bị tốt rồi. . . . . Tiếp tục. . . . ."

"Ồ ô. . . . . Bây giờ còn là ban ngày. . . . . Chúng ta như vậy không được." Hoa Nhiễm nhắm mắt lại, đang hưởng thụ cảm giác vui thích, mới sâu kín thoát ra những lời này.

"Vậy cũng tốt, ta đi nha. . . . ." Nguyệt Vô Phong giả vờ muốn đứng lên.

"Đợi chút á..., ta. . . . . Ta. . . . ." Hoa Nhiễm da mặt mỏng, không biết nên biểu đạt thế nào.

Nguyệt Vô Phong hài lòng, tiếp tục co rút, vuốt ve trên thân thể Hoa Nhiễm, hấn mót đầy dẫu đỏ, mang theo cảm giác thỏa mãn và cảm giác tự hào của nam nhân, cho đến khi khoái cảm lại tới đỉnh.

Hai người nằm xuống nghỉ ngơi hồi lâu, Nguyệt mẩu liền phái nha hoàn tới mời bọn họ đi ăn cơm. Kích tình đi qua, Hoa Nhiễm mới đỏ mặt nói, "Vô Phong, ngươi nói, mẹ có mang ta hay không"

Đúng vậy, nào có ban ngày làm loại chuyện này nha.

"Sẽ không, mẹ ước gì ngươi sớm một chút sinh tôn tử cho người." Nguyệt Vô Phong nhún vai một cái, nhìn thấy Hoa Nhiễm còn bĩu môi, liền tiến lên hôn nàng một cái, dụ dỗ nàng, "Hoa Nhiễm, mình vẫn còn trẻ, ta muốn chăm sóc ngươi, sinh con lại đau như vậy, chờ ngươi muốn sinh rồi nói, không vội."

Thật ra lời nói rất đơn giản, nhưng Hoa Nhiễm nghe được trong lòng ấm lên, cười ngây ngô.

Trong lúc ăn cơm, Nguyệt mẩu nói, "Xem vợ chồng các ngươi ân ái như vậy. . . . ." Mặt Hoa Nhiễm đỏ lên, len lén liếc sắc mặt không đoái của Nguyệt Vô Phong một cái, gấp một chút món ăn bỏ vào trong chén Hoa Nhiễm, "Ta cũng tùy ý các ngươi thôi, nhưng cho dù gia nghiệp Nguyệt phủ khổng lồ, cuối cùng miệng ăn cũng lở núi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong xoa xoa tay Hoa Nhiễm, ngón cái ở trong bàn tay của nàng vẽ các vòng tròn, rõ ràng có ý, hấn liếc nhìn Nguyệt mẩu một cái, giống như giận nhưng không phải giận, "Mẹ, mẹ vẫn không tin con trai của mẹ? Chẳng qua con trai của ngươi thành thân, ngươi cũng không cho con trai của ngươi buông lỏng mấy ngày một chút?"

Nguyệt mẩu cũng không có ý chỉ trích, thấy thái độ của Nguyệt Vô Phong, cũng cảm thấy lúc này mình không nên nói chuyện này, không khỏi nói, "Phong nhi, mẹ không phải ý này. . . . . Chẳng qua mẹ sợ ngươi trở nên ăn chơi"

Nguyệt Vô Phong cười nhạt, "Mẹ, bản tính của con trai ngươi, ngươi không còn rõ ràng sao, hiện tại đã thành thân, càng thêm chừng chặc hơn so trước kia." Thấy thần thái mẹ nghiêm cho phép, lại tiếp tục nói, "Mẹ, đừng xem thường con trai của ngươi, bây giờ ta đang ở trong nhà nhân nhả, chuyện nơi Kinh Thành đã sớm chuẩn bị xong, đúng rồi, còn có cửa hàng bên Thẩm Dương cũng đã khai trương hôm qua."

Hoa Nhiễm sợ ngây người, thì ra trạng phụ của nàng là người lợi hại như vậy, nàng nhìn thoáng qua trong mắt Nguyệt Vô Phong có chút đắc ý, đây chính là phong thái thành công a. Làm việc lúc nào, nàng không một chút hay biết.

"Thật?" Khuôn mặt Nguyệt mầu nhú lại, bình thường không thích thể hiện sắc mặt, vậy mà hôm nay nụ cười trên mặt nở rộ, nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Phong.

"Đúng vậy, tự ta không đi làm, nhưng đầu óc có thể chỉ huy người khác. Những năm này, con trai của người thỉnh thoảng chạy ra bên ngoài, việc làm không coi là nhiều, nhưng cũng nuôi dưỡng được một số thủ hạ trung thành và thông minh nha."

"Có con như thế, không uổng công cuộc đời này a." Nguyệt mầu thực lòng tán dương, ánh mắt nhìn về phía Hoa Nhiễm càng thêm hiền lành, trong lòng thầm nghĩ, may mắn cưới thê tử, hiện tại chỉ ngóng trông sinh tôn tử, cùng hưởng an nhàn. Hưởng thụ phúc lành, "Đúng rồi, các người dùng xong bữa, trở về phòng thôi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Trắng mặt của vợ chồng son luôn giống như đường trong lọ mặt, dính như keo như son, cả ngày quấn lấy nhau. Một tháng trời qua rất mau.

Một ngày, Nguyệt Vô Phong đã hỏi Hoa Nhiễm, "Hoàng thượng muốn ta vì triều đình ra sức, nhưng ta từ chối, người cảm thấy cách nghĩ của vị phu đúng đắn hay không?"

Hoa Nhiễm vì chính nghĩa nói, "Đương nhiên là không đúng đắn, đại trượng phu phải lấy quốc gia xã tắc làm trọng, tạo dựng sự nghiệp, đền đáp quốc gia, coi như chết trận ở sa trường, da ngựa bọc thây cũng không uổng nam nhi thân cao bảy thước. . . . ."

"A" Nguyệt Vô Phong cảm động, "Ta dù đầu rơi máu chảy, tự mình đến sa trường, cùng kẻ địch chém giết. Thì ra là như vậy."

Trong lòng đấu tranh thật lâu, Hoa Nhiễm mới ngẩng đầu lên, buồn buồn nói, "Ta không bỏ được, nếu như không đi chiến trường, chính là tham chính, nhất định sẽ rất bận, bận đến không có thời gian để ý tới ta. Hay là làm thương nhân đi, để cho ta làm một tiểu quý phụ, người đi đâu, ta cũng đi theo tới, mặc dù ta rất giống da trâu"

"Đưa ngọc. . . . ." Nguyệt Vô Phong gõ lỗ mũi Hoa Nhiễm một cái, vẻ mặt nghiêm túc, "Thật ra ta còn chưa từ chối, từ nhỏ ta đọc thuộc các loại binh pháp mưu lược, hiểu được mưu lược, kế sách, tập võ luyện ngựa, những năm gần đây, cha ta để cho ta giao thiệp với quan trường. . . . ."

Nam nhân của ta có dã tâm có khát vọng, Hoa Nhiễm nghĩ như vậy, khuôn mặt cương nghị anh tuấn của hắn, ở trong mắt của nàng càng thêm vĩ đại, nhưng cũng làm cho tâm thần nàng cảm thấy có chút thấp thỏm.

Nguyệt Vô Phong nhìn thấy ánh mắt Hoa Nhiễm lộ ra sợ hãi, hơi cười, "Hoa Nhiễm, người sợ cái gì, bộ dáng tướng công của người, còn chưa trải qua chuyện kia sao? Cha ta cũng không phải thật muốn cho ta tham chính, chẳng qua cho ta theo đuổi lý tưởng khi còn bé mà thôi. Hôm nay đã buông tay, vì sao còn phải quay lại"

"Nếu như người thật thích, ta ủng hộ người. . . . ."

"Hiện tại các phe phái tranh nhau hết sức nghiêm trọng, chẳng qua hoàng thượng coi trọng lập trường của ta mà thôi, không có gì khác, nếu thật sự đi đến bước này, có thể ta sẽ ra mặt, nhưng mà hôm nay bọn họ chấp nhận cảnh thái bình giả tạo, chúng ta cứ để tùy ý bọn họ đi. Đúng rồi, hôm nay ở Tô Châu, chúng ta lại có một cửa hàng khai trương, có phải nên đi ăn mừng hay không?" Nguyệt Vô Phong dúi dúi tai, cười tà một tiếng, hướng trên mặt Hoa Nhiễm sờ soạng một cái.

Lúc này, gia nhân cầm một phong thư tới, "Thiếu gia, thư của ngài."

Nguyệt Vô Phong cho là tin bình thường, đang muốn đi qua một bên cùng Hoa Nhiễm đùa giỡn vài câu nhưng Hoa Nhiễm thoáng nhìn thấy hai chữ "Tam Hương" ở trong mắt của nàng vô cùng lớn, nàng phồng lên miệng nói, "Các người còn có liên lạc! !"

"Không có." Trong lúc Hoa Nhiễm muốn cướp đoạt trước phong thư này, Nguyệt Vô Phong cười giảo hoạt, trong mắt như có tia ranh mãnh, thỉnh thoảng khiến Hoa Nhiễm ăn chút giấm cũng không tới, "Nếu là thư của ta, phải để ta mở, đây là riêng tư của ta nhé."

"Cha ta và mẹ ta nói, giữa phu thê không có riêng tư." Hoa Nhiễm oán hận nói, nhìn bộ dáng Nguyệt Vô Phong muốn tiến lên giành lấy.

Rốt cuộc vợ chồng son nào đủ rồi, cũng mở thư ra.

Vô Phong:

Ta không nên tới tìm người, nhưng Giang Nam lớn như vậy, ta cũng chỉ có tin tưởng người. Chuyện Nhị muội và Tam đệ của ta, có thể trước kia người cũng đã phát hiện, thế nhưng lần lại bị phụ thân phát hiện, phụ thân rất tức giận, tức giận thật nghiêm trọng, ngã bệnh không dậy nổi. Tính khí Nhị muội

quạt cường, lôi kéo Tam đệ bỏ đi, mà Tam đệ chuyện gì cũng nghe nàng. Loại chuyện không tốt như vậy lộ ra, cho nên không biết làm thế nào để đi tìm bọn họ.

Mẹ mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, hôm nay ta bị tổn thương, cũng không tiện trở về, ta hi vọng người có thể thỉnh thoảng thăm cha mẹ của ta một chút, khuyên lơn một chút, Nhị muội và Tam đệ hai người đã đến Tô Châu, ta không nói với người nhà, hi vọng người có thể giúp ta chuẩn bị. Ta biết rõ nếu tặng quà cho người, sẽ làm người mất hứng, thế nhưng chuyện lớn như vậy muốn người giúp một tay, lại không bày tỏ một chút, lương tâm ta cảm thấy không yên, vì vậy toàn bộ nhà trọ của Tô gia ở Tô Châu đóng cửa, dùng cái này báo đáp.

Hoa Nhiễm há mồm, chẳng qua lặp lại câu này, "Xong rồi, xong rồi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong nhìn nàng một cái, chỉ nói, "Hai người này thật sự có dũng khí"

"Đâu chỉ có dũng khí, aiz, đoạn thời gian trước lúc nhìn thấy bọn họ. . . . . Khi đó ta có chút khó chịu, cảm giác tình yêu loạn luân không coi là gì, bây giờ suy nghĩ một chút, ta đang lo lắng cho bọn họ"

"Chúng ta cũng đi Tô Châu thôi. Thiếu đi đối thủ mạnh mẽ Tô gia, cửa hàng của chúng ta ở Tô Châu cũng nổi tiếng thiên hạ rồi."

"Đi giúp bọn họ sao?"

"Người cảm thấy hai người bọn họ cần ai giúp? Hoặc là cần người nào khuyên, chúng ta muốn làm chính là xem bọn họ có tốt hay không mà thôi. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

"Cái gì, người muốn đi Tô Châu?" Nguyệt mẩu nhìn Nguyệt Vô Phong một cái, trong mắt kinh ngạc.

Nguyệt phụ ở một bên phe phẩy cây quạt, vừa thưởng thức trà, "Nghĩ xong?"

"Nghĩ xong." Nguyệt Vô Phong nhàn nhạt trả lời.

Hoa Nhiễm đứng ở một bên không biết ý nghĩa, chỉ biết Nguyệt phụ nói một câu, "Người lựa chọn việc người thích làm, cha tin tưởng người."

Nguyệt Vô Phong liền bắt đầu bảo gia nhân thu dọn đồ đạc, còn mình dẫn Hoa Nhiễm đi thăm Tô phủ, an ủi hai người già Tô gia một chút, hẳn biết trong nhất thời, hai người già Tô gia tất nhiên không tiếp nhận nổi, vì vậy cũng không nói vấn đề này, chỉ nói mình muốn đi ra ngoài một thời gian, tới thăm bọn họ một chút. Mặc dù không làm được thân gia, mình cũng có thể làm nghĩa tử của bọn họ.

Vào lúc này, hai người già Tô gia thích thú đồng ý, thu nhận con trai, còn dẫn theo cô con dâu, thật là phúc khí. Thì ra gần cách hoàn toàn biến mất, Tô mẩu còn kéo tay Hoa Nhiễm lâm lâm, Hoa Nhiễm được yêu mà lo, mới chỉ hơn một tháng, thái độ của lão nhân này đối đãi với nàng tương tự là hai người nhà.

Nguyệt phụ ở một dãy Chiết Giang Hàng Châu, cách Tô Châu cũng gần, chừng mười ngày đường là có thể đến. Lúc đi vẫn mang theo thần đèn, còn muốn bỏ vào tầng sâu nhất trong túi, tránh cho hắn thỉnh thoảng ra ngoài phá hư không khí mập mờ giữa phu thê.

Hoa Nhiễm trong xe ngựa lắc lư, định vui ở trong ngực Nguyệt Vô Phong, nghe hắn nói một chút chuyện lạ. Càng thêm mong ngóng xem cảnh đẹp trên có Thiên đường, dưới có Tô Hàng, Tô Châu là thế nào một phen.

Nguyệt Vô Phong nói, "Hàng Châu cũng không kém hơn so Tô Châu, vùng đất lành lắm cá nhiều thóc, khắp nơi phong tình vô hạn"

"Aiz, đều rất đẹp. Nước sông Giang Nam trong suốt, bờ đê cỏ xanh xanh um, non sông tươi đẹp kiểu diễm, so với Phương Bắc thô cuồng, tự nhiên là thú vị, hơn nữa Giang Nam nuôi dưỡng nhân tài, quả thật rất thích ý. Trước kia ta cũng ở Đại Tây Bắc một thời gian ngắn, giống như bị phơi than đá, có lúc mất nước, hơn mười ngày cũng không có tắm rửa được, những ngày đó. . . . ."

Thật ra thì Giang Nam hay cảnh đẹp gì, chỉ cần được cùng người yêu chung một chỗ, cười nhạt bại hồng, cuộc sống cũng đã thấy áp áp vui say.

"Tại sao cha mẹ người lại để cho một nữ nhân như người đi lung tung?"

"Cái vấn đề này, ta cũng không rõ, bọn họ nói cuộc đời phải rèn luyện, cha ta cứ như vậy đuổi ta ra ngoài, để cho ta tự mình nuôi sống bản thân. Bọn họ còn nói trên đường đời sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, ta phải tự mình học hỏi, tự mình đi giải quyết, hơn nữa, lúc có thể nhìn được thì nhìn, không nên đi khiêu khích, sẽ thực sự đụng phải nhiều người xấu. . . . ."

"Nếu thật sự đụng phải người xấu thì sao?" Nguyệt Vô Phong hỏi ngược lại, trong giọng nói mang theo một chút thương tiếc, còn có một chút sắc bén.

"Vậy thì hạ độc thôi, có thể ta không mạnh hơn so với Xích Đồng, nhưng mà dưới Mê Hồn Tán của ta, cũng không có bao nhiêu người có thể chịu nổi"

"Vậy ngươi chuẩn bị một chút." Giọng nói Nguyệt Vô Phong thấp xuống, "Xoèng" một tiếng rút kiếm ra.

Hoa Nhiễm còn chưa phát hiện chuyện gì xảy ra, hai thanh kiếm liền va chạm nhau, phát ra một tiếng mãnh liệt.

Nguyệt Vô Phong đưa tay kéo đem Hoa Nhiễm đến phía sau mình, cùng người áo đen che mặt giao chiến. Người áo đen dùng một thanh kiếm hẹp, kiếm múa như nước chảy mây trôi, chiêu thức trí mệnh. Bởi vì xe ngựa nhỏ hẹp, Nguyệt Vô Phong thi triển bất lợi, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy cổ họng nóng như lửa thiêu đốt, lại nói không ra một câu, chỉ muốn tiến lên đem Nguyệt Vô Phong ngăn ở phía sau.

Giọng nói Nguyệt Vô Phong không nhanh không chậm truyền tới, "Hoa Nhiễm, nghe lời, ngồi yên đừng động."

Hoa Nhiễm bình tĩnh lại, chỉ thấy Nguyệt Vô Phong một chiêu rút cùi dưới đáy nôi, đem người đến mạnh mẽ đá ra khỏi xe ngựa, ngay sau đó chính hắn cũng nhảy ra ngoài cùng người nọ chém giết, sau khi đến chỗ trống trải, Nguyệt Vô Phong thi triển bản lĩnh, chỉ nghe rắc một tiếng, dường như tay của người kia bị Nguyệt Vô Phong làm cho trật khớp.

Xe ngựa ngừng lại, dường như phu xe đối với những chuyện này rất thường thấy, chỉ bình tĩnh hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hoa Nhiễm không để ý đến hắn, xuống xe, nhìn thấy Nguyệt Vô Phong đã nắm chặt cổ tay người áo đen kia, vừa định vẫy cho người kia một chút thuốc, lại thấy người kia phát ra giọng nói giễu cợt, "Thật không ngờ, ngươi còn có khả năng này"

Lại là một nữ nhân, Hoa Nhiễm kinh ngạc, rót cuộc thuốc trên tay không vẫy ra ngoài.

"Chúng ta và ngươi không cừu không oán, vì sao phải giết chúng ta?" Nguyệt Vô Phong ý bảo Hoa Nhiễm tìm sợi dây, đem nữ nhân trói chặt ném qua một bên.

"Chuyện cười, không cừu không oán?" Nữ nhân này dường như không cam lòng, sau khi nói xong câu này, cũng không nói nữa.

Sau khi Nguyệt Vô Phong nhìn nàng thật lâu, muốn kéo Hoa Nhiễm lên xe ngựa, thuận miệng ra, "Người này đầu óc không dùng được, có thể tìm nhảm kẻ thù." Sau đó hắn nhìn nữ nhân bị trói nói, "Nguyệt Vô Phong ta không làm việc gì trái với lương tâm, cho tới bây giờ làm chuyện gì cũng không phụ lương tâm của mình, không biết tại sao cô nương muốn giết ta, nếu không có lý do, thứ cho tại hạ rồi đi."

"Nguyệt Vô Phong?" Nữ nhân này giống như bị ma nhập, lâm bảm, nhưng thù hận, giễu cợt và tức giận trong giọng nói đã biến mất trong chớp mắt "Ngươi không phải là Du Như Mộng?"

"Hắn là Nguyệt Vô Phong tướng công nhà ta." Hoa Nhiễm bổ sung thêm một câu, nàng nhìn thấy thần thái nữ nhân này như thế, cũng đoán chừng nàng nhìn lầm người.

"Xin lỗi, ta giết nhầm người, ta chỉ biết kẻ thù của ta tới nay đi ngang qua đây, xem ra là ta lỗ mãng rồi."

Nguyệt Vô Phong cười nhạt, cởi dây thừng trên người nàng, sửa lại tay phải bị trật khớp, đau đớn nhưng nàng không rên một tiếng, nàng nói, "Ta tên Lạc Tiêu Nhân, hôm nay mạo phạm các ngươi, ngày sau tới tạ tội." Nói xong vỗ vỗ vai Nguyệt Vô Phong, như có điều suy nghĩ nhìn hắn một cái, đập buổi cây Tùng Lâm tà tà bay đi, khinh công vô cùng tốt.

"Người này võ công không tệ." Nguyệt Vô Phong thở dài một câu, "Nhưng vô cùng lỗ mãng."

Hoa Nhiễm sâu kín nói một câu, "Nguyệt Vô Phong, ngươi vô cùng hèn hoang, ánh mắt nàng nhìn ngươi lần cuối, còn có động tác kia, rất đặc biệt."

Nguyệt Vô Phong toét miệng, đôi mắt trong suốt, vỗ đầu Hoa Nhiễm, "Bị nàng ảnh hưởng, đầu óc ngươi cũng không dùng được"

Tiếp tục lên đường, tuy không xảy ra chuyện gì, chẳng qua Nguyệt Vô Phong đột nhiên vỗ ót nói, "Du Như Mộng này không phải là Võ Lâm Minh Chủ sao? Lấy võ công của nàng giết ta cũng không được, làm sao có thể giết Du Như Mộng?" Hồi lâu, hắn lẳng lặng nói, "Thì ra là như vậy."

"Cái gì thì ra là như vậy?" Hoa Nhiễm không hiểu.

"Mới vừa rồi, nàng chụp xuống vai ta lần cuối, là giải độc ở trên người ta." Nguyệt Vô Phong cười nhạt, "Độc không mùi không sắc, thật may là giải thích sớm, nếu không thiếu chút nữa không còn mạng."

"Không sợ, thật sự xảy ra chuyện, chúng ta tìm Xích Đồng, nhiều lắm là ta quỳ trước mặt nàng cầu nàng giải độc cho ngươi." Trong lòng Hoa Nhiễm vẫn còn sợ hãi, trong nháy mắt nhớ lại Xích Đồng, nghĩ tới bộ dạng mình quỳ xuống, vì Nguyệt Vô Phong, nàng thật có thể làm.

"Đưa ngọc. . . . ." Vốn muốn nói, không thể chống đỡ tới đó, lại muốn nói. . . . . Cái khác, nhưng nhất thời im lặng, chỉ vì câu nói chân thành này, thì ra nàng thương hắn như thế, đây là may mắn của Nguyệt Vô Phong hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Sau khi đến Tô Châu, đã là buổi sáng. Bước ra xe ngựa đã có người tới chuẩn bị, thì ra ở khách sạn Tô Châu, Vô Phong đã sớm chuẩn bị một gian phòng thượng hạng để hai người nghỉ ngơi.

Ở trên xe ngựa mặc dù ngủ không được tốt, nhưng lúc nằm chán cũng vẫn ngủ thiếp đi, vì vậy Hoa Nhiễm ngồi ở chỗ đó ăn một chút bánh ngọt, uống một chút trà tỉnh thần cũng đã thật tốt, lẽ ra nàng muốn kéo Vô Phong ra ngoài đi dạo một chút, lại thấy Vô Phong nằm ở trên giường ngủ, trên mặt có chút mệt mỏi.

Hoa Nhiễm biết Nguyệt Vô Phong sợ có người xấu xuất hiện, vì vậy ngủ không được ngon. Cho nên cũng lẳng lặng ngồi ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào hắc, nhìn gương mặt anh tuấn của hắc, cười ngọt ngào. Nàng vươn tay, vén vài sợi tóc phủ trên khuôn mặt hắc đẩy ra sau ót, lại nhấc chân lên trên, đang muốn rút tay về, tay lại bị nắm thật chặt, Nguyệt Vô Phong nắm bàn tay nhỏ bé của Hoa Nhiễm đặt ở bên môi hôn, mở mắt ra giảo hoạt cười một tiếng, "Rất nằm chán sao?"

"Sẽ không, nguoi ngủ tiếp đi." Hoa Nhiễm không có rút tay ra, chỉ dịu dàng cười cười.

Nguyệt Vô Phong tiếp tục nhắm lại hai mắt, lần này giấc ngủ rất sâu, Hoa Nhiễm nhìn hắc ngủ ngon, hơi thở đều đều, trên trán buông lỏng ra, có nhàn nhạt cao ngạo, ngạo khí này bình thường cũng che giấu rất tốt, thì ra ngủ thiếp đi, sẽ không còn bất kỳ nguy trang nào. . . . .

Trong lúc vô thức, Hoa Nhiễm cũng đã ngủ, khi tỉnh lại nàng dựa sát vào ở cổ Nguyệt Vô Phong, bởi vì tư thế ngủ có chút. . . . . Bất nhã, vì vậy trên cổ Nguyệt Vô Phong có chút nhộp nhúa, chính xác mà nói là chất lỏng, chất lỏng này dường như từ miệng Hoa Nhiễm chảy ra. . . . . Hoa Nhiễm im lặng liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, thấy hắc dường như còn chưa tỉnh lại, một tay bị giữ ở trong tay của hắc, một tay khác muốn đưa tay áo lau đi, vào lúc này ánh mắt của Nguyệt Vô Phong mở ra, Hoa Nhiễm nhìn vào một mảnh thâm thúy.

"Nếu dơ bẩn, cũng không cần lau, dù sao. . . . ." Hắc kéo nàng vào trong ngực một trận hôn sâu.

"Ừ. . . . ." Hoa Nhiễm rất nhanh luân hãm.

Nguyệt Vô Phong thấy bộ dạng Hoa Nhiễm đỏ mặt, hết sức hài lòng, nở nụ cười, mặt mày cong lên, lúc này trời chiều buông xuống, từ trong đôi mắt hắc phát ra ánh sáng rất mãnh liệt, xinh đẹp nhưng không quá chân thực.

Hắc vuốt vuốt mặt của nàng, nhìn sắc trời một chút, "Mặc dù bây giờ đã không còn sớm, nhưng cũng không coi là quá muộn, chúng ta có thể đi ra ngoài dạo một chút."

Hoa Nhiễm râm rì mấy tiếng, không dám ngẩng đầu nhìn hắc, đợi đến sau khi trái tim nhỏ nhảy loạn bình tĩnh lại, nàng mới gật đầu.

Nơi này là khu náo nhiệt, đến buổi tối rất náo nhiệt, hướng chi, mấy ngày nay nghe nói là Hoàng Thái Tử chọn phi, vì vậy trong thành Tô Châu vô luận là danh viện hoặc là nữ nhân bình thường cũng sẽ ở trước mặt của những viên quan trong cung biểu diễn hơn mấy lần. Lẽ ra nếp sống nơi này rất phóng khoáng, cũng không thấy xuất đầu lộ diện là một chuyện khó chịu.

Nơi này một mảng lớn cũng bị che lấp trong ánh sáng rực rỡ, ở trên một sân khấu xinh đẹp, tiếng trống hòa lẫn tiếng tấu nhạc vui vẻ, từng hồi từng hồi, truyền đến, đánh vào trong lòng người đắm, làm cho người ta cảm nhận được hưng phấn.

Nhiều nữ tử ăn mặc diêm dúa, hoặc cao quý, hoặc hấp dẫn, hoặc xinh đẹp, ở trên đài vẽ mặt mỉm cười thân nhiên, biểu diễn võ kịch sở trường của mình.

Hoa Nhiễm nhìn thấy, ánh mắt sáng lên, "Oa, những nữ nhân này thật là xinh đẹp."

"Hoàng Thái Tử háo sắc, vì vậy muốn nữ nhân chỉ cần có bề ngoài là được. . . . . Cho nên mới có tiểu thư khuê các, cũng có nữ nhân thanh lâu, chỉ có dung mạo tuyệt sắc, tài tình xuất chúng, cơ hội trúng tuyển tương đối lớn."

". . . . ." Hoa Nhiễm im lặng, cầm thịt nướng đang bán bên cạnh, kéo Vô Phong trả tiền, "Tướng công, thật may là nguoi không có chịu ảnh hưởng của biểu ca nguoi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong cười gượng mấy tiếng, không nói nữa, chẳng qua nắm tay của nàng thật chặt, "Nếu chịu ảnh hưởng, đoán chừng ta nhìn người nào trên đó sẽ bắt đi." Hắc lại gần sát lỗ tai của nàng, nói nhỏ, "Nguoi có nhìn thấy không, nam tử tưởng rằng địa vị thấp nhưng tác phong cao quý trên sân khấu chính là đương kim Hoàng Thái Tử, không ngờ hắc cũng tới."

Hoa Nhiễm theo tầm mắt của hắc nhìn sang, chỉ thấy một nam tử mặc áo vải đơn giản màu xám tro, toàn thân cao thấp không một nơi chải chuốt, nhưng hắc giống như ánh sáng rực rỡ chiếu vào từng góc trái tim con người, không quan sát hắc, căn bản sẽ không cách nào chú ý tới hắc, nếu chú ý tới hắc, sẽ không thể dời đi tầm mắt, ngũ quan xinh xắn còn hơn một nữ tử, mắt hắc của hắc híp lại, khóe môi gầy nhẹ, trên mặt mang thần thái không hài lòng, Hoa Nhiễm không khỏi nhìn ngây ngô, bị Nguyệt Vô Phong bắt đắc dĩ che mắt lại, Hoa Nhiễm đẩy tay của hắc ra, giống như xem không đủ, "Oa, thật tuấn mỹ, nào có khuyết điểm như nguoi nói?"

Nguyệt Vô Phong nhẹ véo cái mũi của nàng một chút, cười nói, "Đứa ngốc, nam nhân luôn thích bày ra mặt tốt của mình, mặt xấu giấu đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

"Nguyệt Vô Phong, ta thật sự vô cùng sùng bái ngươi, đều nói gần sáng thì sáng, gần mực thì đen, nhưng ngươi . . . . Cỡ nào thuần khiết, một khối ngọc thô chưa mài dũa a. . . . ." Mắt Hoa Nhiễm tỏa sáng, mặt như hoa si vô hạn nhìn lên.

Trên mặt Nguyệt Vô Phong đầy vạch đen, "Hoàn cảnh tạo nên con người. Nếu ta vẫn còn tiếp tục ở chung, có thể ta cũng theo chân bọn họ không sai biệt lắm, có thể đồng tính, hoặc là háo sắc. . . . . Nếu như trong hai loại ấy, ta nhất định phải chọn một, ngươi nói ta phải chọn cái nào?" Trong tình huống này, Nguyệt Vô Phong không khỏi nói đùa.

Hoa Nhiễm ngơ ngác nhìn hắn, hồi lâu mới nói, ". . . . . Đây, ngươi phải đi làm thái giám thôi."

"Ngừng!" Nội thị hét lớn một tiếng, "Tất cả giải tán, giải tán, hôm nay đến đây chấm dứt."

Đám người muốn giải tán, Nguyệt Vô Phong sợ nhiều người gạt ra, dùng tay ôm quanh Hoa Nhiễm, thay nàng chịu đựng đám người đè ép. Hoa Nhiễm cảm thấy sau lưng lồng ngực thật dày, trong lòng ấm áp.

Đám người gần như sắp tản đi, Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm đang muốn đi, lại nghe được một giọng nói đùa cợt, "Vô Phong, hai huynh đệ chúng ta rất lâu không gặp rồi."

Nguyệt Vô Phong dừng lại, Hoa Nhiễm ngược mắt nhìn hắn, không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Đám người đã lên tản đi, có mấy cô nương không ra sân vẫn còn đứng ở nơi đó bất động, họ xin nội thị có thể để cho các nàng trình diễn tiết mục chuẩn bị đã lâu, nội thị chỉ phát tay bảo các nàng trở về, nói cho các nàng biết còn nhiều thời gian.

Hoàng Thái Tử Mặc Hoa Nghi đi tới trước mặt Nguyệt Vô Phong, sau khi cẩn thận quan sát Hoa Nhiễm, nâng cằm của mình, khẽ mỉm cười, "Đây chính là biểu đệ muội mới vừa vào cửa sao? Chưa ra hình dáng gì."

Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy cảm xúc, cũng không dám biểu hiện ra, chẳng qua gật đầu mỉm cười, "Hoa Nhiễm là cô gái thôn dã, tất nhiên không vào được mắt Hoàng Thái Tử."

"Hả?" Trong mắt Mặc Hoa Nghi mang theo nhiều hứng thú đùa giỡn, liếc mắt nhìn Hoa Nhiễm, cúi đầu nở nụ cười, "Vô Phong coi trọng ngươi, có phải nói rằng Vô Phong không có mắt hay không?"

Nguyệt Vô Phong vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, bình tĩnh mỉm cười, "Ta vui vẻ chịu đựng."

"Bộ dạng vợ chồng son các ngươi, phu xướng phụ tùy lại làm cho người ta rất hâm mộ nha." Hoàng Thái Tử cười cười, lại nhìn Nguyệt Vô Phong nói, "Ta đi đổi một bộ quần áo trước, chút nữa chiêu đãi các ngươi, coi như vắng mặt trong hôn lễ của các ngươi phải bồi thường."

"Không dám làm phiền Hoàng Thái Tử." Nguyệt Vô Phong mỗi một lễ cũng hết sức tự nhiên, nhưng không thấy quá mức thân cận, cũng không có vẻ đặc biệt lạnh nhạt.

Sau khi Mặc Hoa Nghi mang theo thủ hạ rời đi, Hoa Nhiễm nắm chặt tay Nguyệt Vô Phong nói, "Người này vừa nhìn thì không phải là loại tốt . . . . ."

"Mới vừa rồi còn nói người ta tuần mỹ kia mà, tại sao lập tức thay đổi ý tưởng?" Lần này Nguyệt Vô Phong cũng không trách móc Hoa Nhiễm để cho nàng tôn trọng người thân phận cao.

Hoa Nhiễm nghe ra giọng điệu chua chua trong miệng Nguyệt Vô Phong, không khỏi dắt tay áo của hắn làm nũng, "Tướng công, hắn đâu có tốt hơn ngươi, cũng là ngươi đẹp nhất, hơn nữa ngươi trong ngoài đều hoàn mỹ, giấu đi cũng xinh đẹp, làm sao giống như hắn, không đúng, hắn không thể so với ngươi. . . . ."

Hoa Nhiễm thấy trên mặt Nguyệt Vô Phong từ từ nở nụ cười, nhón chân lên hôn hắn một cái. . . . . Thì ra là nam nhân rất dễ dụ dỗ.

Khi Mặc Hoa Nghi đi ra ngoài, một thân hoa phục sáng ngời, trên áo tơ lụa màu vàng lấp lánh thêu một chút hoa văn tinh xảo, càng lộ vẻ nhẹ nhàng. Người dựa vào quần áo thật đúng là không sai, lúc này hắn phe phẩy một cây quạt, dẫn đầu đi ở phía trước, Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong tay trong tay đuổi theo.

Địa điểm hẹn nhau tại thanh lâu. Điều này làm cho Hoa Nhiễm rất bất mãn, ánh mắt của nàng nhìn về phía Mặc Hoa Nghi càng thêm mấy phần khi dễ, ban đầu nàng còn cảm thấy người này tuần mỹ phi phạm, nhưng trong thời gian ngắn ngủi, nàng nhìn ra trong lòng hắn ghê tởm, cho nên nói trong lòng dơ

bản là rất dễ dàng nhiễm ra bên ngoài.

Hoa Nhiễm không thích nữ nhân yếu mị, nhưng trong thanh lâu, nữ nhân lại có mấy người thanh cao. Mặc Hoa Nghi chăm mấy nữ nhân, những nữ nhân kia thấy nhìn thấy bộ dạng Mặc Hoa Nghi anh tuấn lại khí chất nhà giàu như thế, hận không được nằm trên người của hắn. Nói cũng kỳ quái, Hoa Nhiễm sợ nhất những nữ nhân kia dính trên người Nguyệt Vô Phong, tuy nhiên không có nữ nhân nào tự động dính sát. Lúc này len lén liếc đáng về Nguyệt Vô Phong một cái, Hoa Nhiễm không khỏi giật mình, bộ dạng kia nói thế nào đây, không thể nói ra cảm giác, cái loại khí vũ đó, cảm thấy chỉ cần một khi mình tới gần, cũng sẽ bị đóng băng. Nguyệt Vô Phong cười với nàng, nắm tay của nàng. Giờ phút này Hoa Nhiễm mới phát giác được chân thật.

Nguyệt Vô Phong thỉnh thoảng gấp một chút thức ăn ngon thả vào trong chén trước mặt Hoa Nhiễm, cũng không để ý tiếng trêu đùa của Hoàng Thái Tử Điện hạ cùng những nữ nhân này.

Hoa Nhiễm cũng không nói chuyện, lặng yên ăn, không dám ngẩng đầu nhìn động tác cột nhũ của Hoàng Thái Tử cùng với những nữ nhân kia. Nhưng những thứ kia làm người ta có chút ngượng ngùng vẫn nghe vào trong tai của nàng, những thứ hủ bại kia từ trong miệng Hoàng Thái Tử nói ra, mặc dù không cảm thấy hạ lưu, nhưng cũng vô cùng bỉ ổi.

"Ngài, uống một ly nữa nha?" giọng nói làm nũng của nữ nhân.

"Tốt, để cho ta sờ một cái, nơi này thật mềm mại nha. . . . ."

"Ghét. . . . ."

"Ngài, ngài không thể thiên vị, cũng phải uống của ta đây. . . . ."

"Tốt, để ta sờ sờ chân. . . . ."

"Tại sao các người có thể chỉ phục vụ ta, cũng đi phục vụ vị Nguyệt đại gia bên kia. . . . ." Mặc Hoa Nghi hướng mấy nữ nhân bên cạnh phất phất tay, lúc đó còn nhìn sang Hoa Nhiễm, mang theo nụ cười.

Hoa Nhiễm nghe được câu này, lập tức đứng lên, nhìn chằm chằm những nữ nhân kia, tức giận nói, "Không cho phép đụng nam nhân của ta."

Lẽ ra những nữ nhân kia không biết làm sao thân cận Nguyệt Vô Phong, bị Hoa Nhiễm nói như thế, không khỏi có chút ngượng ngùng.

"Chắc chắn, thật là nữ nhân lợi hại. . . . . Chẳng qua chồng của người ở nhà là của người, bên ngoài thì không phải là của người. . . . ." Mặc Hoa Nghi chỉ cười, Hoa Nhiễm nhất thời cứng họng, không biết trả lời, mắt thấy những nữ nhân kia muốn dán trên người Nguyệt Vô Phong, Nguyệt Vô Phong đứng lên, "Mặc công tử, đã gặp nhau rồi, cho phép tại hạ cáo từ trước."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Nguyệt Vô Phong cũng không thích trường hợp này. Mặc dù Mặc Hoa Nghi nổi tiếng háo sắc, nhưng tài ba của hắn, Nguyệt Vô Phong nhìn ra được, ở trong cuộc đấu tranh chính trị, hắn có hy vọng thắng nhất.

"Nguyệt Vô Phong." Mặc Hoa Nghi phát ra giọng có mấy phần uy hiếp, "Đã đến rồi, thì ngồi đi."

Hắn phất phất tay, lui mấy nữ nhân kia, sau đó bảo hạ nhân nói hắn đối với những nữ nhân này có chút không hài lòng, đợi lát nữa tìm vị nữ nhân xinh đẹp tới đánh đàn, "Nếu là bản đại gia không hài lòng, thanh lâu này cũng khỏi phải tiếp tục mở nữa"

Sau khi mấy nữ nhân kia cũng đi ra ngoài, cả phòng an tĩnh rất nhiều, Mặc Hoa Nghi nhàn nhạt mở miệng, "Vô Phong, tới giúp ta đi. Cả đời Phú Quý vinh hoa, hưởng dụng không hết."

"Đa tạ thái tử cất nhắc, chẳng qua tại hạ không chịu nổi."

Một cái ly ném trên mặt đất, về mặt Mặc Hoa Nghi biến đổi, "Nguyệt Vô Phong, không cần cùng ta lạnh nhạt khách sáo như thế, dù sao chúng ta cũng là huynh đệ, mặc kệ người có thừa nhận trên người người đeo cái họ này hay không, người vẫn là con cháu Mặc gia. Ban đầu người nói muốn giúp ta, vì sao hôm nay không muốn?"

Hoa Nhiễm kinh ngạc đến ngây người, người này là thái tử sao? tại sao về mặt chuyển kém, tính tình thay đổi to lớn như thế. . . . .

Lúc đó Nguyệt Vô Phong cũng không nói gì, chẳng qua nhìn chằm chằm Mặc Hoa Nghi, bọn họ bốn mắt nhìn nhau, ở trong mắt bọn họ toát ra vẻ phức tạp, sau đó, thái tử nhẹ nhàng nhấp mấy môi, gầy nhẹ nụ cười, mang theo mấy phần bỉ ổi, mà Nguyệt Vô Phong nhàn nhạt mỉm môi cười một tiếng, thờ dãi cáo biệt, "Không quấy rầy nhũ hững của thái tử, ngày sau gặp lại."

"Tốt." Mặc Hoa Nghi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thở dài một cái.

Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong đi ra cửa, lúc đi qua bên cạnh Mặc Hoa Nghi, Mặc Hoa Nghi giả vờ lơ đãng véo tay Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm tức giận, sau khi nét mặt chống lại hẳn, "Tại sao người có thể véo ta", chỉ có thể tức giận dậm chân, lúc Nguyệt Vô Phong nhìn sang, Hoa Nhiễm cũng không giấu đi tức giận trên mặt, Nguyệt Vô Phong nhìn về phía thái tử có ý cảnh cáo.

Mà thái tử chẳng qua nhếch miệng nhìn về phía hẳn cười cười, gương mặt vô tội.

Lúc ra cửa, một mùi thơm nức mũi bay đến, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy hương thơm này thấm vào phế phủ, mùi rất thơm, ngẩng đầu lên, thấy một nữ tử chậm rãi đi tới, trên tay ôm một thanh cầm, trên mặt che một mảnh khăn che mặt màu hồng, nhưng trang phục toàn thân cao thấp không một chút tình xảo. Nhìn cặp mắt kia, đã cảm thấy hồn của mình bị câu đi một nửa. Nàng không có làm gì, nhưng có thể thu hút tất cả tầm mắt. Ở trong mắt Hoa Nhiễm, Xích Đồng là nữ nhân nàng thấy đẹp nhất, nhưng Xích Đồng và nàng là hai loại khác nhau, nếu nói Xích Đồng là băng sơn Tuyết Liên, như vậy nàng chính là hoa sen tiên tử, dù là nữ nhân thanh lâu, lại có một loại cảm giác sạch sẽ từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

"Hoa hoa. . . . . Nhìn nữ nhân cũng nhìn, xem ra người đối với cái đẹp rất để ý. . . . ." Nguyệt Vô Phong cười trêu chọc.

"Ha ha. . . . . Nhưng nàng thật đẹp, xinh đẹp không giống người phàm."

"Có lẽ người này là đệ nhất danh kỹ Giang Nam, Tô Duyệt." Nguyệt Vô Phong đột nhiên nói, dừng một chút, "Nàng đến đó rất có thể được Thái Tử Gia coi trọng."

"Hả?" Hoa Nhiễm ngạc nhiên một tiếng, chỉ nghe được một đoạn bài hát triển miên lưu loát từ bên trong phát ra, tựa như tiên khúc.

"Chẳng qua nàng chỉ bán nghệ không bán thân, hôm nay thái tử muốn ăn phải có thể có chút buồn bực."

"Người hiểu rất rõ ràng." Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong vừa đi ra ngoài, vừa nói.

"Đưa ngọc, lại muốn nói cái gì đấy." Nguyệt Vô Phong quen thói véo cái mũi của nàng.

"Đúng rồi, Vô Phong, hẳn muốn người giúp hẳn làm gì?"

"Giúp một chuyện nho nhỏ."

"Không phải hẳn háo sắc sao? Tại sao. . . . . Tại sao. . . . ." Hoa Nhiễm không biết nên nói thế nào, đặc biệt nhỏ giọng.

Nguyệt Vô Phong cũng thấp giọng nói, "Hắn muốn mỹ nhân, lại càng muốn giang sơn."

"Thì ra là hẳn vừa háo sắc, vừa mê luyến quyền vị." Dường như Hoa Nhiễm đã hiểu, gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Sau khi Nguyệt Vô Phong đi, tâm tình của Mặc Hoa Nghi cũng coi như không được tốt. Nguyệt Vô Phong cũng coi là giáo hoạt, lúc nào cũng để lại đường lui cho mình. Mặc dù hẳn nói sẽ giúp Mặc Hoa Nghi một chút chuyện nhỏ, nhưng không toàn lực ủng hộ. Chẳng qua như vậy cũng không sao, dù sao lần này đến Giang Nam cũng không phải là vì lôi kéo hẳn tụ họp, chẳng qua cũng chỉ là trùng hợp thôi.

Vật nhỏ bên cạnh hẳn thật đáng yêu, nhìn thấy nàng giống như con gà mái già bảo hộ ở trước mặt của Nguyệt Vô Phong, nhớ tới liền cảm thấy buồn cười. Không có dung mạo xinh đẹp, nhưng có tính tình hợp khẩu vị của hẳn, chẳng qua nàng đã làm vợ người khác, nếu không, thật là muốn phá lệ "Theo đuổi nữ nhân không phải là mỹ nữ" này.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, một nữ tử nhẹ bước đi vào, ngồi ở phía sau màn lụa bắt đầu đánh đàn. Ngày xưa nữ nhân đánh đàn cũng làm một khúc tương tư, thế nhưng nhạc khúc này hết sức cao nhã, sau khi nghe xong, giống như người được gió mát trên núi, lại giống như thân ở trên một bãi cỏ xanh biếc, cả người có cảm giác buông lỏng. Lần đầu tiên, Mặc Hoa Nghi cứ lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, cẩn thận lắng nghe, uống vài hớp rượu, khỏe mỗi cũng xuất hiện nụ cười.

Tầm mắt của hẳn nhìn về màn che, loáng thoáng thấy hai tay của nàng đánh đàn, hình dáng ấy tốt đẹp làm sao, thủ pháp ấy thuần thực làm sao.

Mặc Hoa Nghi không khỏi đứng dậy đi tới nàng, lại thấy nàng dùng một cái khăn lụa che mặt, loáng thoáng nhìn thấy mấy phần mặt mũi, mặc dù có chút mờ hồ, nhưng đã giạt này mình.

Mặc Hoa Nghi đứng ở nơi đó, chỉ cảm thấy dường như thời gian dừng lại, hắn phát hiện giờ phút này thời gian có chút yên tĩnh. Nói không ra tại sao, hắn chỉ cảm thấy nữ nhân trước mắt rất đẹp, rất đẹp, giống như hắn nghĩ phải như vậy. Thiên hạ rộng lớn, hắn gặp không ít mỹ nữ, nhưng nếu thật cho khuyên quốc khuyên thành, cũng chỉ có nàng thôi. Nàng rũ thấp mí mắt, không nhìn ra nét mặt của nàng, lại đọc ra được ý vị trên người nàng.

Mặc Hoa Nghi cũng cảm thấy mình có chút mê muội, dù sao không phải là nam tử còn trẻ, mà giờ khắc này có chút ngu dần, hắn đi tới trước mặt nàng, "Có thể để cho ta nhìn diện mạo thực của ngươi không?"

Nữ nhân trước mắt không nhìn hắn, chẳng qua gãy xong nhạc khúc, sau khi thu người và cầm, đứng lên, "Công tử, nhạc khúc đã xong, tiểu nữ cáo lui."

Lần đầu tiên hắn sinh ra tức giận, nữ nhân trước mắt vẫn rũ lông mày, đôi mắt cũng chưa từng liếc hắn một cái. Lúc Tô Duyệt mở cửa, trong nháy mắt đó, Mặc Hoa Nghi đóng cửa lại, đè nàng thật chặt tại trên cửa, nhủu lông mày, lộ ra một nụ cười dịu dàng, "Còn chưa đáp ứng ta, đã muốn đi, có quá ngây thơ hay không."

Tô Duyệt cũng không giận, lông mày cũng không nhíu một cái, "Công tử, ma ma nói với ta, ngài chỉ cần nghe đàn, nhạc khúc của ta chỉ gây cho người hiểu nó nghe, mà trong lúc tiểu nữ từ đánh đàn ngài lại phân tâm, điều này nói rõ tài đánh đàn của tiểu nữ không tinh, còn phải học thêm."

Mặc Hoa Nghi nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa tay đặt lên trên mặt Tô Duyệt, vuốt ve tới lui, "Tiểu yêu tinh, không phải ta đem tinh thần đều đặt ở trên người của ngươi sao, thế nào, cần ta lấy lông của ngươi sao?"

Rốt cuộc Tô Duyệt có phản ứng, khẽ ngồi xổm xuống, trốn ra khỏi ngực của hắn, "Xin công tử tự trọng, tiểu nữ từ chỉ bán nghệ không bán thân, hơn nữa không thích bị nam nhân chạm đến, nam nhân chạm đến ta dễ dàng. . . . . Chết."

"Hả?" Hắn nhẹ nhàng nhủu lông mày, "Vậy ta muốn xem một chút, ta chết dưới Hoa Mẫu Đơn sẽ thế nào?"

Nói xong hắn liền tiến lên ôm Tô Duyệt, hắn muốn làm chuyện mà nam nhân muốn làm với nàng giờ phút này, một nam tử áo đen từ cửa sổ bay vọt đi vào trong, lạnh lùng nói, "Nếu ngươi dám đụng nàng, ta sẽ để cho ngươi làm một con quỷ không đầu."

Dường như Tô Duyệt thờ phào nhẹ nhõm, lo âu nhìn nam tử áo đen kia.

Mặc Hoa Nghi cùng nam tử áo đen đánh nhau, hắn phát hiện tên nam tử này công phu không thua hắn, thậm chí áp đảo hắn.

tiếng đánh nhau bên trong dần dần đưa tới chú ý của người bên ngoài, có người muốn đẩy cửa đi vào, "Thái Tử Gia, xảy ra chuyện gì?"

Người áo đen ngăn ra, về mặt hướng Tô Duyệt tỏ ý yên tâm, ngay sau đó nhảy ra cửa sổ.

"Không có chuyện gì, không nên vào." Bởi vì đánh nhau, Mặc Hoa Nghi có vẻ có chút nhếch nhác, trên tay có mấy vết kiếm, lẽ ra ở trong bụi hoa chưa bao giờ thất thủ, chính hắn đụng phải chuyện như thế, chỉ cảm thấy phiền muộn, hắn lạnh lùng nhìn Tô Duyệt một cái, "Có chút bẩn lành. . . . . Ta sẽ cười lên trà trước mặt uống một hơi cạn sạch, "Đừng nói nữa, một lời khó nói hết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm cả đêm ngủ rất ngon, sáng sớm hôm sau mới ra cửa, liền nhìn thấy vị thái tử gia kia đứng ở cửa chờ bọn hắn.

Nguyệt Vô Phong tiến lên thì lễ, "Mặc công tử, có gì muốn làm sao?"

Hoàng Thái Tử cả đêm ngủ không được ngon giấc, dưới mắt có dấu vết màu xanh nhàn nhạt, nhưng không ảnh hưởng về ngoài phi phạm của hắn, loại dung nhan yêu nghiệt, da đẹp, nhẵn nhụi hơn rất nhiều nữ nhân. Chẳng qua khóe môi của hắn mím thật chặt, gương mặt không vui, hắn phát phát tay, bung lên trà trước mặt uống một hơi cạn sạch, "Đừng nói nữa, một lời khó nói hết."

"Nếu một lời khó nói hết, còn nhiều thời gian." Nguyệt Vô Phong trả lời.

"Ngươi. . . . . Ngươi cố ý giận ta không đúng?" Hoàng Thái Tử tức giận nhìn hắn một cái, lại nhìn một chút về mặt đề phòng của Hoa Nhiễm ở phía sau hắn, chẳng biết tại sao tâm tình đột nhiên thoải mái không ít.

Hắn hướng Hoa Nhiễm vẫy vẫy tay, "Biểu đệ muội, đến đây, ngồi xuống, nói chuyện một chút."

"Ta mới không nói với ngươi." Hoa Nhiễm hừ một tiếng, nhớ tới cử động ghê tởm tối ngày hôm qua, vẫn canh cánh trong lòng.

"Vô Phong, nương tử nhà ngươi thật đúng là hẹp hòi. . . . ." Thấy biểu hiện lạnh lùng trên mặt Nguyệt Vô Phong, thu lại nhẹ giọng nói, "Vô Phong, ngồi xuống, ngồi xuống, nói một chút chuyện, ca ca nhà ngươi, bị khinh bỉ rồi."

Nguyệt Vô Phong đã biết được kết quả này, cũng không nói gì, chẳng qua lời kéo Hoa Nhiễm ngồi xuống, nghe hắn nói tiếp.

"Tôi hôm qua, ta cảm thấy ta thích một nữ nhân, nữ nhân kia thật rất đẹp, xinh đẹp đến nỗi làm cho ta khó có thể ngủ"

"Hả? Ta còn tưởng rằng Mặc công tử bách độc bất xâm." Nguyệt Vô Phong giễu cợt.

"Người cũng không cần giễu cợt ta, ta hôm qua công khai nói rõ ta muốn cưới nàng, nhưng nàng cự tuyệt."

Hoa Nhiễm cười thâm trong lòng, đáng đời.

"Thiên hạ rộng lớn, sẽ có nữ nhân đẹp hơn."

"Nhưng ta chỉ coi trọng nàng." Mặc Hoa Nghi rút trà cho mình, bưng lên nhấp một miếng, "Thật ra nàng muốn cự tuyệt cũng không được, bởi vì ta đã nói điều kiện với ma ma rồi, nữ nhân thanh lâu này chắc chắn sẽ có cái giá, chỉ cần ta xuất ra được, nàng chính là của ta đấy."

Hoa Nhiễm càng thêm khi dễ hắn.

Nguyệt Vô Phong không nói gì.

"Đừng có vẻ mặt này, ngày mai ta sẽ cưới, mặc kệ nàng có nữ nhân thanh lâu hay không, mặc kệ nàng có thân thanh bạch hay không, bản đại gia đã quyết định, nơi này cũng không có người thân cận nào, ngày mai mời người ngồi làm khách."

Nguyệt Vô Phong cũng không từ chối, đồng ý.

Mặc Hoa Nghi cười, "Không ngờ biểu đệ tốt, đồng ý sáng khoái như vậy."

Nguyệt Vô Phong nói, "Nếu không cách nào ngăn cản, thì thuận theo là được."

Chẳng qua hôn lễ này có thể cử hành được hay không, thật đúng là khó đoán.

Mặc Hoa Nghi đột nhiên đứng lên, nói ra mục đích của chuyến này, "Vô Phong, mang theo nương tử người, thay ta chọn mấy bộ y phục mặc lúc hôn lễ, mặc dù màu đỏ quá tầm thường, nhưng Ngày Đại Hỉ cũng không thể mặc đồ trắng, không cần biết là y phục gì, nhưng ta có thể phải mặc ra một chút đạo vị, phải chú ý đến chất liệu, cũng phải chú ý đến kiểu dáng, người là người trong nghề, hơn nữa cửa hàng của người không phải mới vừa khai trương sao, có tư lựa thượng hạng đưa ta một chút. . . . ."

"Mặc công tử, chẳng lẽ ngài còn để ý chút tiền như vậy sao? Lần trước ta kết hôn, ngài gặt liên tục nhưng tiền mừng cũng không có đưa, hiện tại ngược lại nhăm vào ta muốn đồ?" chân mày Nguyệt Vô Phong cau lại.

"Nói người là người làm ăn, thật đúng là gian trá, được rồi, được rồi, ta cho người bạc, chẳng qua lúc hôn lễ của ta, nhớ tặng lễ vàng."

"Nói rất hay." Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng mím môi, cười gian.

Trên căn bản, Hoa Nhiễm có thể đoán trúng suy nghĩ của Nguyệt Vô Phong, chỉ bắt heo mập, thích làm thịt thể nào thì làm thịt, trước lột sạch hắn rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hôn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Hôn sự của Hoàng Thái Tử và Giang Nam danh kỹ Tô Duyệt lập tức được loan truyền xôn xao. Hoàng Thái Tử hoang dâm vô độ nổi tiếng bên ngoài, vẫn đem hôn nhân làm trò đùa, cho tới bây giờ chưa nghiêm túc qua. Trong cung thị thiếp có nhiều đếm không xuể, nhưng vị trí chánh phi, trắc phi vẫn bỏ trống. Lần này cải trang xuống Giang Nam, hơn nữa lựa chọn một mỹ nữ địa vị ti tiện, nữ nhân trong thanh lâu, thật sự khiến cho rất nhiều người không hiểu. Dĩ nhiên, danh tiếng của Hoàng Thái Tử càng thêm thối, mặc dù có người bình luận hắn không có ràng buộc nhưng nhiều người vẫn cho rằng chẳng qua hắn là bước chân lãng tử, còn có nam tử ngưỡng mộ Tô Duyệt giận dữ không dứt, hoa lại cấm bãi cửt trâu.

Dù sao, người biết Mặc Hoa Nghi không có mấy người, những lời này trên đường cái có thể tùy ý nghe thấy được, sau khi nghe lời như thế, Mặc Hoa Nghi không có bất kỳ khó chịu, chẳng qua nói hoa tươi tốt cũng cần có chất dinh dưỡng cửt trâu. . . . .

Hoa Nhiễm vẫn chưa đi qua bất luận một cửa cửa hàng của Nguyệt phủ, nàng chỉ biết Nguyệt phủ làm đủ loại buôn bán, không rõ ràng lắm, đối với phương diện buôn bán, mình một chữ cũng không biết, cũng không có chủ động hỏi qua. Khi nàng đến cửa hàng tư lựa Tô Châu mới biết, bình thường Vô Phong nói chỗ nào mới mở một cửa hàng, hôm nay ăn một chén com nhẹ nhõm như vậy, trên thực tế cửa hàng này lớn kinh người, không phải một

nhà, mà là toàn bộ con phố, hơn nữa, vài vóc dành cho người nhà bình thường mặc và nổi tiếng, đắt đến vô giá.

Hoa Nhiễm chỉ nhận biết cái loại tơ lụa mỏng như cánh ve, đây là vật truyền gia bảo của phú hào địa phương mà lúc trước ở Tây Bắc may mắn nhìn thấy, mà nghe Vô Phong nói loại tơ lụa này so với đa số loại tơ lụa cũng coi như không coi hơn gì.

Mặc Hoa Nghi bị Nguyệt Vô Phong bóc lột lấy ra vài chục vạn ngân phiếu, mua đủ một bộ quần áo, hi bào, vài vóc. Dường như hắn có chút bất mãn, "Tuy nói ta cũng cần người giúp một tay, người cũng không cần bóc lột ta như thế chứ, xem đi, ta cũng chỉ có thể mua một mình rồi."

"Mặc công tử chọn lựa tơ lụa rất danh quý, ta đã đưa ra mức giá nhân nhượng rồi." Nguyệt Vô Phong nói xong rất thoải mái.

"Mức giá nhân nhượng, lời nói này nghe rất hay, quên đi, nếu đây là giá của người đưa ra, ta cũng nhận."

Sau khi Mặc Hoa Nghi đi, Hoa Nhiễm mới giựt mình quái lạ hỏi, "Hắn mua được vài này trong thiên hạ chỉ có một ít sao?"

Nguyệt Vô Phong trầm tư thật lâu, nhìn Hoa Nhiễm nói ra hai chữ, "Đồ dỏm."

Hoa Nhiễm lè lưỡi, "Tướng công, người, làm sao người có thể như vậy. . . . ."

Nguyệt Vô Phong nắm được cái mũi của nàng nói, "Người ta cố gắng muốn đưa tiền cho ta, chẳng qua ta cũng chọn phương pháp thỏa đáng mà thôi." Suy nghĩ một chút rồi nhìn Hoa Nhiễm, "Thích gì, tự mình chọn đi, dù sao Nguyệt phu nhân cũng phải có trang phục Phú Quý, sáng mai dẫn người đi tham gia tiệc cưới, mặc dù người cũng không cách nào làm được xinh đẹp trấn áp hoa thơm cỏ lạ, nhưng tốt xấu không nên bị người ta dè bẹp."

Sắc mặt Hoa Nhiễm càng thay đổi, quyết miệng nói, "Được rồi, đều là mỹ nữ, chỉ có nương tử người xấu nhất."

Nguyệt Vô Phong thấy bộ dáng nhỏ úy khuất của nàng, trong lòng không khỏi khê động, cũng không quản trong cửa hàng có bao nhiêu người đứng, tiến lên đối diện với Hoa Nhiễm hôn một hớp.

Tiếp theo, một ngày kia Nguyệt Vô Phong mang theo Hoa Nhiễm đi dạo, rất nhanh đã xong, khi về đến nhà, Hoa Nhiễm mới phát hiện, Nguyệt Vô Phong mua rất nhiều đồ trang sức cho nàng, mỗi một loại đều vô cùng tinh xảo, Hoa Nhiễm đột nhiên có chút cảm động, mặc dù bình thường nàng không phải rất ưa thích những thứ đồ chơi nhỏ này, nhưng dường như là lần đầu tiên Nguyệt Vô Phong tặng đồ cho nàng.

Nguyệt Vô Phong nhìn thấy bộ dáng này của nàng cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, cười có chút ngượng ngùng, cầm lên một cây trâm cắm trên búi tóc nàng, "Về sau vì phu nhất định phải mua nhiều thứ cho người, xem mặt người, giống như bình thường vì phu ngược đãi người."

Khuôn mặt mềm mại Hoa Nhiễm đỏ lên, lan ra nhanh chóng, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, nhìn Nguyệt Vô Phong rộng lớn, "Tồn tiền phung phí như vậy sao? Há? Người không biết kiếm tiền không phải là chuyện dễ dàng, có biết hay không. . . . ."

"Vi phu sai lầm rồi." Nguyệt Vô Phong sờ soạng trên mặt Hoa Nhiễm một cái, nở nụ cười, mặc dù đối với với hắn mà nói kiếm tiền rất dễ dàng, nhưng nương tử lên tiếng, nàng nói gì, hắn liền nghe.

Sáng sớm hôm sau, y phục đặt ngày hôm qua cũng đã đưa đến, nhìn quần áo đan xen nhau, ở phương diện làm đẹp không có chỗ nào mà không hao tốn tâm tư, Hoa Nhiễm cẩn thận vuốt y phục, nói, "Y phục tốt lại làm nhanh như vậy"

"Aiz . . . . . tướng công nhà người muốn mở tiệm, hôm không có đây làm sao chơi đùa được? Tới mặc vào cho vi phu xem một chút, Hoa Hoa nhà ta rất đẹp."

Điểm trang vừa dứt thì thăm hỏi, kẻ mầy đậm nhạt hợp thời không?

Hoa Nhiễm đổi lại quần áo mới, đồ trang sức trang nhã, một bộ váy dài màu hồng phoi bày toàn bộ nét xinh đẹp của nàng, mặt ửng hồng như hoa đào, tóc bình thường thả xuống một phần, hôm nay toàn bộ cuốn lên, lộ ra cái cổ trắng mịn, trên lỗ tai đeo trâm châu lấp lánh, cộng thêm vẻ hơi ngượng ngùng, bộ dạng hoàn toàn giống tiểu quý phụ, làm cho người ta rất vui vẻ.

"Xinh đẹp, xinh đẹp, Hoa Hoa nhà ta thật xinh đẹp." Nguyệt Vô Phong kéo nàng đến trong ngực, cẩn thận hôn mấy cái. Cùng với nàng đi đến nơi thái tử kết hôn, "Bách Hoa Các" nổi tiếng trước đây.

Dân chúng trong thành muốn nhìn thấy mặt rồng chen thành núi, Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong phí hết sức lực mới tiến vào, khách bên trong đến cũng nhiều, cao quan và những nhà Phú Quý cơ hội ở lân cận thành Tô Châu, đều đã tới.

Hôm nay Hoàng Thái Tử mặc một bộ hi bào màu đỏ, sắc mặt sáng sủa như hoa. Hắn nhìn thấy Nguyệt Vô Phong, cười nói với hắn, "Huynh đệ, hôm nay thu tiền mừng như vậy, cũng chỉ là thay bộ này lễ phục nha."

"Ha ha. . . . ." Nguyệt Vô Phong cười nói, trong tay cầm lễ vật chuẩn bị xong, sau đó bị Mặc Hoa Nghi mang đến chỗ thượng khách.

Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, chỉ thấy một chục ma ma giả trang, trang điểm lộng lẫy, cả kinh thất sắc bước thẳng tới, hướng về phía Mặc Hoa Nghi nói mấy câu, Mặc Hoa Nghi vừa nghe, vẻ mặt liền biến sắc, tức giận, thất vọng hoàn toàn dính vào đuôi lông mày. Mà lúc này lại có khách nhân đến chúc mừng hắn, hắn cứng rắn nhìn xuống, đi tới bên cạnh Nguyệt Vô Phong nói, "Người đi ra ngoài đi dạo, nương tử ta bị người bắt cóc."

"Tốt." Nguyệt Vô Phong nhìn Hoa Nhiễm đưa ánh mắt an tâm, nhanh chóng đi ra phía sau, hắn thì triển khinh công, chạy một lúc, sau đó dừng lại ở nơi

nào đó lẳng lặng chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, một nam tử áo đen và một nữ tử chạy đến trước mặt, nam tử áo đen liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, vẻ mặt không thay đổi, chẳng qua lạnh lùng nói, "Trở về nói cho sắc lang kia, Tô Duyệt ta đã mang đi, muốn kết hôn với nàng, không có cửa đâu."

Nguyệt Vô Phong không nói, chẳng qua từ trong lòng ngực móc ra ngân phiếu đưa tới, liếc mắt nhìn Tô Duyệt, "Vĩnh viễn không làm cho nàng trở lại."

Nam tử áo đen nhận lấy, sau đó nói, "Cám ơn, điều kiện?"

"Nếu lúc dùng đến người . . . . ."

Nam tử áo đen từ trong lòng ngực lấy ra một lệnh bài hình ngôi sao sáu cánh đưa cho Nguyệt Vô Phong, "Nếu tìm ta, thì lấy cái này đi tìm ta. . . . ."

"Tốt." Nguyệt Vô Phong nhận lấy, thu vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Lúc nam tử áo đen chuẩn bị đi, Nguyệt Vô Phong nói, "Chờ một chút."

"Chuyện gì?"

"Cho ta một bọc thuốc mê."

Qua sau nửa canh giờ, Nguyệt Vô Phong vẫn không có trở lại, Hoa Nhiễm đã đứng ngồi không yên, nàng không nhận được đi hỏi Mặc Hoa Nghi, "Vô Phong đâu rồi, người để cho hắn đi nơi nào?"

Mặc Hoa Nghi đối với Tô Duyệt chạy trốn không cách nào quên được, cho rằng phái cao thủ như Vô Phong đi, có thể bắt nàng trở lại, nhưng trên thực tế, đợi lâu như vậy, không có kết quả. Mà đối mặt với chất vấn của Hoa Nhiễm, hắn cũng nói không ra nguyên do.

Hoa Nhiễm có chút gấp gáp, như thế nào đi nữa, hắn cũng không cần lộ ra loại vẻ mặt này nha, "Người nói đi, nói đi, Vô Phong thế nào?"

Mặc Hoa Nghi nhìn chằm chằm Hoa Nhiễm thật lâu, không nhận được, vươn tay ra muốn sờ trên mặt nàng, Hoa Nhiễm theo bản năng lui về sau một bước, "Hôm nay người rất đẹp."

"Hạ lưu." Hoa Nhiễm tức giận đi trở về chỗ cũ, ngồi xuống, trong lòng càng lo lắng.

"Đại gia, giờ lành đã đến."

"Chờ một chút. . . . ." Hắn cắn răng, "Không. . . . ." Hắn ngoắc ma ma, chỉ một tiểu cô nương bụng nước quả, nói, "Là nàng."

Hoa Nhiễm giật mình, nhìn tiểu cô nương cũng chẳng qua chừng mười lăm tuổi, gầy teo, diện mạo xinh đẹp, mặc váy hoa nhỏ màu xanh dương, nghiêm túc làm việc, đột nhiên bị điểm trúng cũng không biết, Hoa Nhiễm không khỏi trầm nghĩ, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra.

Cả buổi tối suy nghĩ của Hoa Nhiễm cũng không ở chỗ này, không nhận được lại muốn đi lên hỏi thái tử, nhưng giờ phút này hắn đang bái đường, nàng lại kéo, sau khi kéo thật lâu, nàng hỏi, thái tử nói, "Ta đã phái người đi tìm hắn, không nên gấp gáp, võ công của hắn rất tốt."

Hoa Nhiễm lại than thở, sau khi than thở, lại đến ngồi trên ghế, trong mắt có vòng đỏ, đợi đến sau khi tân khách đi, rốt cuộc Nguyệt Vô Phong được người mang trở về, Hoa Nhiễm nhìn hơn nửa ngày, nước mắt rốt cuộc chảy xuống, nhìn Vô Phong nằm một chỗ, nàng hướng Mặc Hoa Nghiร้อง to, "Người muốn hắn đi làm cái gì?"

"Đừng khóc, đừng khóc, chẳng qua hắn trúng thuốc mê. Sau đó sẽ tỉnh lại." Mặc Hoa Nghi bị nước mắt Hoa Nhiễm làm cho có chút áy náy.

Hoa Nhiễm có chút ngượng ngùng nói, "Tân lang nên bồi tân nương từ, người đi đi, nơi này để cho ta là được."

"Aiz . . . . . Tại sao người không phải là tân nương của ta?" Mặc Hoa Nghi nhìn Hoa Nhiễm bởi vì Nguyệt Vô Phong khóc thành cái bộ dạng này, không khỏi bật thốt lên.

"Vô si."

"Thôi, ta đi uống rượu, hai người các người ở chỗ này ngây ngô thôi." Dường như hăng hái của hắn đã rồi.

Hoa Nhiễm cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, cho đến khi Nguyệt Vô Phong mở mắt, đem Hoa Nhiễm chưa khô nước mắt ôm vào trong ngực, hôn tóc của nàng, nói, "Đứa ngọc."

"Chúng ta trở về đi thôi, không muốn ở nơi này."

"Tốt."

Lúc trở về, nhìn nhìn thấy Mặc Hoa Nghi một mình ngồi ở trong đình lớn uống rượu giải sầu, Nguyệt Vô Phong tiến lên vỗ vỗ hán, áy náy nói, "Xấu hổ, không đoạt được tân nương về cho ngươi."

"Quên đi, là chúng ta hữu duyên vô phận."

"Vậy. . . . . ngươi tiếp tục uống rượu, chúng ta đi về trước."

"Ừ."

Trên đường trở về, Hoa Nhiễm hỏi Nguyệt Vô Phong, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Chẳng qua trò chơi của ta." Nguyệt Vô Phong cười cười, Hoa Nhiễm thắc mắc, sau khi trở về liền đem chuyện tỉ mỉ nói với nàng.

"Vậy. . . . . Không phải một nữ nhân khác đáng thương sao?"

"Chuyện này. . . . . Ta không có cách nào dự tính, tương lai của bọn hán có lẽ hạnh phúc, hi vọng bọn hán hạnh phúc. Dù sao Tô Duyệt không thể gả cho hán, nếu không, sớm muộn hán sẽ chết ở trên tay người khác."

"Ừ, như vậy. . . . ."

"Đừng động tới người khác. . . . . , chúng ta sanh con. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Những ngày tiếp theo, bọn họ chơi đùa có chút không vui vẻ. Hoa Nhiễm chơi đùa đã rồi, cũng nghiêm nghị nói với Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, người phải đi làm chính sự, không thể theo ta hồ đồ như vậy, hơn nữa còn phải tìm tỷ đệ Tô gia đây."

Nguyệt Vô Phong nhú mày nói, "Cùng phu nhân đi dạo phố tại sao gọi là hồ đồ? Không phải ta cũng đang tìm kiếm cơ hội buôn bán sao?" Nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc của Hoa Nhiễm, lại vỗ đầu của nàng nói, "Ta đã hỏi thăm được tỷ đệ Tô gia ở nơi nào, chút nữa chúng ta đi xem bọn họ được không?"

"Ừ." Hoa Nhiễm vội vàng gật đầu.

"Hôm qua thái tử đã mang theo vị kiều thê ấy đi về, nghe nói hán rất yêu quý nàng. Bất kể thế nào cũng phong tước tước phi cho nàng."

"Danh hiệu thì có ích lợi gì, cả đời đối với nàng tốt mới là thật tốt." Hoa Nhiễm chẳng thềm ngó tới, "yêu quý"? Hán có mới nói cũ, cũng đều sẽ yêu quý, chỉ cảm thấy số mạng nữ nhân kia từ đó rẽ vào một cửa bi thương.

Nguyệt Vô Phong chỉ cười, "Hoàng thất có khó xử của Hoàng thất, đối với bọn hán mà nói, cả đời một đời nói dễ như vậy sao."

Hoa Nhiễm kéo Nguyệt Vô Phong nói, "Thật may là ngươi không phải là Hoàng thất, nếu không. . . . ."

"Nếu không, như thế nào?" Nguyệt Vô Phong nhú mày.

Thật lâu sau Hoa Nhiễm mới nói, "Nếu có duyên phận, cũng có thể vượt qua thân phận địa vị, nếu thật sự yêu nhau, ở đâu ra nhiều trở ngại như vậy, cái gì Hoàng thất, cũng chẳng qua quang minh chính đại lấy có thôi."

Nguyệt Vô Phong sờ sờ đầu Hoa Nhiễm, "Hoa hoa, ngươi thật là hiểu chuyện, yên tâm đi, nếu vì phu còn là Hoàng thất, tuyệt đối cũng sẽ không vứt bỏ ngươi."

"Dừng!" Hoa Nhiễm dùng ánh mắt khi dễ ném về phía Vô Phong thật lâu, nhìn dáng vẻ ủy khuất của hán, giương nanh múa vuốt nói, "Trước đi xem Tỷ đệ Tô gia một chút."

"Tốt."

Màn đêm buông xuống, hai người bọn họ nhẹ tay nắm tay đi tới chỗ ở của Tỷ đệ Tô gia, chẳng qua cũng chỉ là một nông phòng rất vắng vẻ, nơi này không có ai đến quấy rầy bọn họ, giống như Thế Ngoại Đào Nguyên ở nhân gian. Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong vẫn chưa đi gần, liền nghe thấy một trận tiếng sáo rất vui vẻ. Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy tiếng sáo này Du Dương trong trẻo, nghe vào trong tai hết sức hưởng thụ, trong tiếng địch còn mang theo nồng nặc yêu thương say đắm, đó là một loại tình cảm vượt qua không gian, vượt qua tình yêu, tài nghệ hết sức cao.

Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong cứ như vậy dừng lại, đứng ở xa xa nhìn bọn họ.

Tâm Nhụy vui ở trong ngực Úc Chi, bụng nhô lên, dường như là đang nghỉ ngơi, khoe môi nở nụ cười ngọt ngào. Quen nhìn dáng vẻ nóng nảy ngày thường của nàng, lúc này thấy bộ dạng an tường, Nguyệt Vô Phong thật đúng là có chút không tin vào ánh mắt của mình.

Trong mắt Úc Chi cũng hoàn toàn là tình yêu, ngón tay thon dài của hắn ấn ở trên cây sáo, tiếng sáo lượn lờ.

Hai người bọn họ cùng nhau chen chúc trên ghế dựa rộng rãi, trên không trung còn có chút ánh sáng vào trên người của bọn họ, bóng hình thắm thiết tạo thành một bức tranh hòa hài hạnh phúc, tốt đẹp đến không có ai dám đi phá hư.

"Nếu bọn họ không phải tỷ đệ, bọn họ hạnh phúc nhất trên thế giới đây. . . . ." Hoa Nhiễm cũng không khỏi nhìn ngây người, chỉ cảm thấy trong lòng có chút đau, bọn họ yêu nhau như thế, nhưng tại sao lại là tỷ đệ, nếu là tỷ đệ, thì tại sao lại yêu nhau, cấm kỵ như vậy, bọn họ cần chịu đựng bao nhiêu nỗi đau.

"Hiện tại bọn họ cũng rất hạnh phúc nha" Nguyệt Vô Phong nói thật nhỏ, ngay sau đó kéo Hoa Nhiễm, ở trên cổ của nàng cắn một cái, nghe được Hoa Nhiễm kinh hoàng "Ồ" một tiếng, mới cười nói, "Chúng ta có thể hạnh phúc hơn so với bọn họ, người tin tưởng tương công của người không?"

Hoa Nhiễm cũng hi hi cười, kéo cánh tay của hắn, tựa vào trên người của hắn, "Tin tưởng."

Hoa Nhiễm suy nghĩ một chút lại nói, "Chúng ta phải đi quấy rầy bọn họ sao?"

"Mặc dù ta cảm thấy không có cần thiết, nhưng có mấy lời muốn nói, dù sao Tâm Hương phó thác chuyện này cho chúng ta, chúng ta phải làm cho xong."

Khi Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ, tiếng địch đột nhiên dừng lại.

Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong càng đi đến gần, dường như Úc Chi có chút không tin vào ánh mắt của mình, "Vô Phong ca?"

Về an tường trên mặt Tâm Nhụy biến mất, gợn tái mặt nói, "Là người?"

Nguyệt Vô Phong biết Tâm Nhụy vẫn còn giận hắn, cũng không giận, chẳng qua vở bả vai Úc Chi nói, "Úc Chi, chúng ta nói chuyện một chút."

Úc Chi gạt đầu một cái, đỡ Tâm Nhụy dậy nói, "Nhụy nhi, bên ngoài gió lớn, vào trong nhà đi."

Giọng nói dịu dàng như nước.

Nguyệt Vô Phong nhìn Hoa Nhiễm ý bảo, "Người đỡ Tâm Nhụy đi vào."

Hoa Nhiễm lập tức chạy lên trước vịn Tâm Nhụy, nhưng Tâm Nhụy hết sức ghét bỏ, đẩy tay của nàng ra, Hoa Nhiễm ngượng ngùng, nhưng Vô Phong và Úc Chi nói chuyện, mình ở lại nhất định là không tiện ..., vì vậy da mặt dày theo sát Tâm Nhụy vào nhà.

"Úc Chi, người hiểu chuyện nhất, tại sao lần này cùng trong nhà náo?" giọng của Nguyệt Vô Phong như ca ca.

"Đúng vậy a, nhưng Tâm Nhụy mang thai, ta có thể làm thế nào, trừ mang nàng đi, ta nghĩ không ra biện pháp khác. Dù sao chúng ta cũng là tỷ đệ, chúng ta miễn nhau không chiếm được chúc phúc của mọi người, mặc dù là đoạn nghiệt duyên, có lẽ sẽ có báo ứng, nếu có báo ứng gì cũng báo ứng đến trên người ta thôi. Cha mẹ của ta chắc là sẽ không tha thứ cho hành vi của chúng ta, cho nên chúng ta chỉ có thể trốn xa xa, cái nhà này ta không trở về được nữa."

Nguyệt Vô Phong lặng lẽ nghe, chỉ nghe Úc Chi nói, "Giữa chúng ta tình yêu hay tình thân, ta đã không cần thiết, ta chỉ biết tính mạng của chúng ta có lẫn nhau, thật không chứa cái khác, không chứa nỗi thế tục, ngày đó ta không chịu nỗi nàng cùng với nam nhân khác lập gia đình, ngày đó chúng ta liền xảy ra quan hệ, mặc dù sau đó nàng kích thích ta, bởi vì ta vẫn rất mềm yếu. Nếu nàng có thể đẻ xuống, ta có gì không thể?"

Con người Úc Chi rất sáng, từ nhỏ hắn chính là đứa bé có chủ kiến, trong chuyện này, khẳng định ăn thật nhiều đau khổ.

"Vậy người nhà của người thì sao?" Rốt cuộc Nguyệt Vô Phong lên tiếng hỏi, hơi cau mày.

"Ta biết Đại tỷ của ta khẳng định đi tìm người, ta biết ta làm nhi tử vô cùng bất hiếu, nhưng trước mắt ta thật sự không cách nào trở về, nếu ngày sau bọn họ nghĩ thông suốt. . . . . Hay bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ta, hối hận sinh đứa con trai ta đây. . . . . Vô Phong ca, thỉnh thoảng đi thăm bọn họ một chút đi, không làm được thông gia. . . . ."

"Yên tâm đi, ta đã nhận bọn họ làm cha nuôi mẹ nuôi. . . . ."

"Cám ơn người."

"Về sau nếu có khó khăn, phải đi tìm cửa hàng Nguyệt gia, ta đã phân phó rồi, bọn họ chắc chắn giúp cho người."

"Cám ơn ý tốt Vô Phong ca."

Chỉ chớp lát sau thấy Hoa Nhiễm cũng cười hi hi đi ra, Nguyệt Vô Phong không khỏi cười thâm, nha đầu này. . . . .

Hai người từ biệt cùng Úc Chi rồi đi khỏi, Úc Chi khê phiền muộn, có thể rất lâu cũng sẽ không có người tới quấy rầy bọn họ, nhưng trong nhà còn có người mình thích nhất, hẳn không khỏi mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Sau khi Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm đi xa, Vô Phong mới hỏi nàng, "Mới vừa rồi tại sao vui mừng như thế?"

"Người biết không? Lẽ ra Tâm Nhụy rất kiều ngạo, nhìn ta không quen, sau đó ta liền hỏi nàng chuyện đùa nhỏ, sau đó trò chuyện một chút, thái độ của nàng đối với ta cũng tốt hơn nhiều, nàng còn nói thật ra ta rất đáng yêu, nàng nói, nếu nàng là nam nhân cũng sẽ yêu thích ta. . . . ."

Nguyệt Vô Phong không khỏi cười nói, "Thật đúng là đứa bé. Bình thường ta nói người đáng yêu, cũng không thấy người vui mừng bao nhiêu, nàng vừa nói, người liền vui mừng?"

"Chuyện này không giống nhau? Ta chính là hóa thù thành nạn nhé. . . . . mới vừa rồi ta còn lắng nghe bụng của nàng, thật sự đang chuyển động. . . . ."
." Hoa Nhiễm có chút hươ tay múa chân.

Vô Phong ôm cổ nàng, "Không cần hâm mộ nàng, người cũng sinh một đứa, chúng ta sẽ thương nó."

Hoa Nhiễm xấu hổ, ngẩng đầu nhìn trời, sau đó nói, "Sắc trời không còn sớm, chúng ta mau trở về thôi."

Sau khi bọn hắn trở về mới phát hiện có một người đứng ở cửa phòng bọn họ, thân thể thon dài, hơi nhỏ gầy, hẳn nhìn bọn họ trở lại, ở trong bóng tối con người tối sầm lại, "Vô Phong. . . . ."

"Mặc Vương Gia, ngài có gì muốn làm?" Nguyệt Vô Phong nghe đúng là người kia, tâm tình lập tức rơi vào đáy cốc, hết sức đè nén phần nộ trên người.

Trên mặt Hoa Nhiễm cũng không vui, len lén nhéo hông của Nguyệt Vô Phong.

"Nguyệt Vô Phong, mấy ngày nay ta nghĩ thật lâu, rốt cuộc nghĩ thông suốt một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Ta nghĩ, ta không nên nhanh buông tha người như vậy."

Sắc mặt Nguyệt Vô Phong trầm xuống, cũng không quản hắn là ai, vừa lạnh lùng nói, "Đầu óc người rõ ràng một chút!" Vừa kéo Hoa Nhiễm vào cửa, phanh một tiếng đóng, để cho hắn canh cửa.

Trong lòng Mặc Thiếu Dư khổ sở, chán nản rồi đi, ở góc đường đứng một nam tử Hồng Y tóc trắng, trong bóng đêm, ánh mắt phát ra ánh sáng âm u, hẳn cúi đầu nở nụ cười, "Yêu đúng là không sợ gian nan, chỉ đề ý đuổi theo phía trước, trông nom bọn họ có tình ý hay không làm khi gió gì, cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ sẽ cảm động, đến lúc đó chúng ta mỗi người một người."

Dường như tâm tình Mặc Thiếu Dư không tốt, nhỏ giọng nói, "Thật ra ta cảm thấy ta nên buông tay, thích không nhất định phải phải có, cứ như vậy nhìn hẳn hạnh phúc cũng tốt, hết lần này đến lần khác quấy rầy hắn, chẳng qua chỉ làm cho hắn chán ghét ta hơn, hẳn không giống người khác."

Quân Thập Dạ đưa lưng về phía hắn, gió thu hơi lớn, tóc trắng thật dài ở trong gió cuồng loạn tung lên, trong lòng hắn có chút thất vọng, dù sao người này là một con cờ của hắn, không muốn làm cho hắn, cứ như vậy thối lui, "Mặc Vương Gia, con người lúc còn sống cần gì khổ mình, trong lòng khổ sở phải đi làm, xem người bình thường làm việc rất mạnh mẽ kiên quyết, tại sao ở trong chuyện tình cảm lại yếu đuối như vậy. Thật ra, Hoa Nhiễm vốn từng là thê tử hứa hôn của ta, mà Nguyệt Vô Phong bởi vì mất đi lý trí nên □□□□ nàng, cho nên bọn họ không thể không đi cùng với nhau, cũng có thể nói, trong thời gian ngắn ngủi, bọn họ căn bản không có bao nhiêu yêu thương. Chẳng qua chỉ vì trách nhiệm và bị chịu trách nhiệm quan hệ. Nguyệt Vô Phong lạnh nhạt với người bởi vì hắn còn chưa bỏ được thế tục, người tiếp tục cố gắng sẽ thành công."

"Có thật không?" Mặc Thiếu Dur không biết trong chuyện này còn có một đoạn như vậy, còn tưởng rằng vợ chồng bọn họ là hai người yêu nhau.

Thập Dạ lại nói, "Trong lòng Hoa Nhiễm yêu là ta, cuối cùng nàng sẽ về bên cạnh ta." Thập Dạ thì thầm, giọng nói trong đêm đen càng lộ vẻ mập mờ đau thương, Mặc Thiếu Dur cảm thấy khổ sở thay cho hắn, có một loại đồng tình.

Thập Dạ giờ tâm cơ đùa bỡn, mà bản thân Mặc Thiếu Dur cũng nhảy vào cái bẫy này.

Giọng nói Mặc Thiếu Dur từ từ vững vàng, mang theo ngữ điệu hơi vui vẻ, đi lên vỗ vai hắn nói, "Quốc sư, bình thường nhìn bộ dạng các người tự cho là đúng, ta thật đúng là không ưa người, hiện tại đột nhiên ta đối với người có chút hảo cảm."

"Lấy tay ra, ta không thích bị nam nhân đụng, đặc biệt là nam nhân như người vậy." Thập Dạ lạnh lùng mở miệng, phất tay Mặc Thiếu Dur.

Giọng nói Mặc Thiếu Dur cũng lạnh nhạt, không khỏi tức giận, "Người tự cho là đúng. . . ." Hắn đột nhiên cũng nhớ tới Vô Phong, khi còn bé là thiếu niên an tĩnh, hắn không quên được năm ấy, không quên được nụ hôn nhẹ nhàng đó.

Khi Mặc Thiếu Dur rời đi, Tiền Bạo từ một chỗ tối đi ra, hắn lạnh lùng nhìn Thập Dạ, "Xin người không nên tự xem nàng là hôn thê của người."

"Thế nào, trong trò chơi này ta là nhân vật chính, mặc dù ta đồng ý đợi sau khi nàng rời khỏi Nguyệt Vô Phong, chúng ta cạnh tranh công bằng, nhưng nếu không đủ nắm chắc, ta có thể cho người cơ hội này sao? Người chẳng qua chỉ là nửa đường xuất hiện mà thôi, mà ta đợi nàng thật lâu, lâu đến lòng của ta cũng bắt đầu đau đớn." Thập Dạ thật cảm thấy đau lòng, bình thường hắn chưa bao giờ nói lời như vậy, nhưng hôm nay hắn muốn nói hắn thật muốn nàng, muốn nàng muốn đến phát điên, lúc nàng ở trong ngực của nam nhân khác an nhiên ngủ, có biết có một người khác vì nàng đau đớn hay không.

Tiền Bạo mím môi, trong màn đêm sắc mặt của hắn cũng rất khó coi, cặp mắt màu xanh lá từ từ có sắc đỏ xuất hiện, hắn nhảy lên trên nóc nhà phòng số 1, hắn lớn tiếng gào thét, sau đó nằm ở nơi đó không nhúc nhích, tại sao muốn gặp nàng, tại sao muốn lấy được nàng, có thể buông tha nàng hay không. . . . . Hắn nắm chặt tay từng điểm từng điểm buông ra, tâm địa chán chường, sau đó nhỏ giọng nói, "Không làm được. . . . ."

Thập Dạ không biết từ nơi nào lấy ra hai bầu rượu, ném một bầu vào trong tay của Tiền Bạo, "Thời gian chúng ta cùng hợp tác sẽ không lâu, về sau sớm muộn chúng ta là kẻ địch, hiện tại uống rượu thôi. . . . ."

Tiền Bạo uống một hợp lớn rượu hỏi, "Tại sao người thích nàng? Nàng có cái gì tốt?"

"Tại sao hỏi ta loại vấn đề này, người đã không biết người rút lui đi." Thập Dạ tà mị nở nụ cười, "Ta trộm đi nụ hôn đầu của nàng, hơn nữa chúng ta chỉ phúc vi hôn. . . . . Đáp án này có thể hài lòng hay không?"

"Vừa mới bắt đầu ta cũng không cảm thấy nàng có cái gì kỳ lạ, ngày ngốc bướng bỉnh nhưng cặp mắt kia trong suốt sáng ngời, làm cho người ta không nhìn được muốn thương yêu nàng. . . . ."

Hai nam yêu ở nơi này cả đêm cùng nhau nâng chén, ở trên nóc phòng nói chuyện phiếm, đề tài không thể rời bỏ nàng, bọn họ cứ nhiên tình tường nhớ từng chi tiết mỗi một động tác nàng đã làm, từng nụ cười lúm đồng tiền, bọn họ đều muốn nàng, nghĩ đến đau lòng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63

Tối đến, Hoa Nhiễm bị hắt xì cho đến lúc nửa đêm, nàng bị hắt xì cho nên không thể ngủ được, định xoa lỗ mũi ngời dậy, Nguyệt Vô Phong cũng tỉnh, rót một chén nước cho nàng, sờ sờ cái trán của nàng, dùng môi dán dán, "Không thoải mái sao?"

"Không có, cũng không biết tại sao hắt xì."

"Có thể có người nhớ người." Nguyệt Vô Phong ôm nàng vào trong ngực, tay cầm tay của nàng cảm thấy thỏa mãn.

Hoa Nhiễm gật đầu, cười hi hi nói, "Đúng vậy a, nhất định cha mẹ của ta rất nhớ ta." Vừa nói xong hắt xì một cái.

Ngay sau đó lại nói, "Tướng công, hơn nửa đêm không ngủ được là bởi vì Mặc Vương Gia?"

Giọng nói Nguyệt Vô Phong không tốt, "Đừng nói đến hắn, có thể hắn bị điên rồi."

Lúc này Hoa Nhiễm cũng không nói nữa, cảm quả đấm nhỏ quơ múa lung tung, "Tên khốn kiếp này có ý gì, trước mặt ta còn nói lời như thế, quả thực là không muốn sống, ta rất muốn lột da hắn. Thật là quá xấu hổ, quá ác liệt rồi. . . . . Không được, ta phải chuẩn bị một thanh đao, lần sau hắn dám cả gan ở trước mặt của ta nói chuyện này, ta sẽ giết hắn!"

Nguyệt Vô Phong buồn cười đề Hoa Nhiễm, hôn nàng hai cái, bàn tay xấu xa chạy trên người nàng, "Hoa hoa, mặc y phục rất ít. . . . ."

Hoa Nhiễm đỏ mặt, nhưng vẫn gào lên, "Nói nhảm, tại sao ngu không cởi quần áo. . . . . Lần trước cũng không có mặc gì đấy. . . . ."

"Vây, cởi thôi. . . . ."

"Ồ. . . . ."

Hai cái miệng nhỏ vì vận động ban đêm, ngủ thẳng tới buổi trưa mới rời giường, có người đưa tới nước rửa mặt và thức ăn, , sau khi bọn họ rửa mặt ăn cơm đi ra ngoài lại nhìn thấy Mặc Thiếu Dur đứng ở cửa, hân mặc áo bào trắng rất tao nhã, phe phẩy cây quạt, vô cùng sạch sẽ. Hân nhìn thấy Vô Phong đi ra ngoài, khẽ mỉm cười, "Vô Phong, ngủ ngon giấc không."

Hoa Nhiễm đẩy Vô Phong ra sau lưng, ngăn ở trước mặt hân, nhìn về phía Mặc Thiếu Dur quơ tay múa chân, "Ta cho ngươi biết, không cần biết ngươi là ai, Vô Phong là của ta, ngươi đừng tới quấy rối!"

Mặc Thiếu Dur vốn tưởng rằng Hoa Nhiễm là nữ nhân dịu dàng, ít nhất lần trước để lại cho hân ấn tượng như thế, hôm nay nhìn thấy bộ dáng nàng nhanh nhẹn miệng, không khỏi cười thầm nói, quốc sư thích nữ nhân nóng tính thế này, hân khẽ giễu cợt, "Lúc ta biết Vô Phong, ngươi còn chưa ra đời đâu đấy, thời gian ta biết hân còn dài hơn so với ngươi, là ngươi đoạt hân với ta!"

Hoa Nhiễm da mỏng, vừa nghe hân nói như vậy, đôi mắt không khỏi đỏ lên, nàng tức giận không kềm được tiến lên đá hân một cước, "Ngươi không phải bình thường, vô duyên vô cớ thích nam nhân làm gì? Ngươi thích nam nhân thì kệ ngươi, tại sao yêu thích tướng công của ta."

Trên áo bào màu trắng xuất hiện một dấu chân màu đen, xưa nay Mặc Thiếu Dur thích sạch sẽ, sắc mặt trầm xuống, Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm đến bên cạnh, điểu, n, đàn, l, q, quý, đôn, nhìn thấy sắc mặt vui của hân, chấp tay hướng về phía Mặc Thiếu Dur nói, "Nương tử của ta có chút bạo lực, là ta dạy dỗ không nghiêm, nếu Mặc Vương Gia để trong lòng, ta sai người trong cửa hàng may một bộ khác cho ngươi."

Mặc Thiếu Dur rũ mĩ mắt, không cam lòng rời đi như thế, thấy Vô Phong che chở nàng, vẫn dịu dàng cười, "Chuyện này làm phiền biểu đệ rồi."

Hoa Nhiễm nghe vậy cũng biết Nguyệt Vô Phong chẳng qua chỉ nói khách sáo, không nghĩ tới Mặc Thiếu Dur hóm hờ đồng ý, còn nhìn Vô Phong nói, "Xin dẫn đường."

Hoa Nhiễm "Hừ" một tiếng, cổ ý rúc vào trên người của Nguyệt Vô Phong, dựa chặt hơn so với lúc bình thường.

Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm đi ở phía trước, Hoa Nhiễm thỉnh thoảng thấy thứ gì đẹp cũng muốn nhìn một chút, Nguyệt Vô Phong cũng cung chiều dừng lại để cho nàng tự đi chọn.

Mặc Thiếu Dur đột nhiên cảm thấy mất mát, giữa bọn họ không có tình cảm giống như quốc sư nói xong sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

"Ta còn có chuyện phải đi xử lý, các ngươi có thể đi mau một chút hay không?" Lấy tu dưỡng bình thường của Mặc Thiếu Dur, tuyệt đối không nói ra những lời này, lúc này đang tràn ngập ghen tức, cho nên nói ra không cần suy nghĩ.

Hoa Nhiễm đang chọn lựa thương phẩm, dứt khoát để xuống, nhìn về phía Vô Phong nói, "Tướng công, ta sai rồi, chúng ta không nên làm chậm trễ khách, nhanh đưa khách đi đến cửa hàng thôi."

"Ừ, tốt, cái này thích không, thích thì mua." Nguyệt Vô Phong thấy Hoa Nhiễm gật đầu một cái, bỏ tiền ra mua, thuận tay sửa lại y phục có chút xóc xếch cho nàng, cũng lau mồ hôi hột trên trán nàng.

Mặc Thiếu Dur chỉ cảm thấy trong lòng chua xót.

Sau khi đến cửa hàng, Mặc Thiếu Dur vẫn quán Nguyệt Vô Phong hỏi, "Vải vóc này thích hợp với ta không?" Hoặc là, "Loại này may kiểu dáng gì thì tốt hơn, hay là. . . . ."

Hoa Nhiễm hân hân trừng hân, một đại nam nhi cần gì lẻ mề, nhưng hân là khách, phải lấy lễ đãi khách.

Giờ phút này Nguyệt Vô Phong không mang bất kỳ cảm xúc gì, là người làm ăn, điểu, n, đàn, l, q, quý, đôn, lấy yêu cầu khách hàng làm chính, Mặc Thiếu Dur có yêu cầu gì hân tận lực thỏa mãn, còn giải thích cặn kẽ đặc điểm của các loại vải vóc, cùng với loại kiểu dáng nào mặt thoải mái hơn.

Sau khi Mặc Thiếu Dur đã lần qua lần lại hơn nửa ngày rốt cuộc vẫn phải chọn một thứ, vốn tưởng rằng có thể nhanh chóng đuổi hân đi nhưng hân lại nói,

"Vô Phong, ngày mai tổ chức đại hội võ lâm, đến lúc đó Võ Lâm Minh Chủ Du Như Mộng cũng sẽ tham gia, có hứng thú cùng đi với ta không?"

Nguyệt Vô Phong vừa định mở miệng, Hoa Nhiễm liền nói tiếp, "Không có rảnh, chúng ta còn có chuyện phải làm."

Hoa Nhiễm đã tức giận, đã phí cả một buổi chiều để tiếp đãi hân, hân còn muốn tham gia ước hẹn ngày mai hay sao?

"Nếu hôm nay quá rầy các người, vậy ta mời các người ăn bữa ăn tối, như thế nào?" Mặc Thiếu Dur lại nói.

"Tại sao người giống như một cây kẹo mè xừng, thoát nhìn đạo mạo như một công tử ca, tại sao dính sát tướng công của ta?" Hoa Nhiễm giận dữ, không lựa lời nói.

Nếu là lúc trước, Mặc Thiếu Dur sẽ không làm ra chuyện như vậy, nhưng phương pháp của Thập Dạ dạy, nói cho hân biết Nguyệt Vô Phong thích loại giọng này, dịu-n, đàn. lẽ. q-uy, đồn, tại sao hân không học tập cho tốt, mặc dù trong lòng cũng tự mình cũng cảm thấy hành động lần này rất đáng xấu hổ nhưng hân không để ý tới Hoa Nhiễm, nói với Nguyệt Vô Phong, "Biểu đệ, không cho chút mặt mũi sao?"

Nguyệt Vô Phong kéo kéo Hoa Nhiễm, để cho nàng chú ý hình tượng một chút, hân nhìn về phía Mặc Thiếu Dur nói, "Tốt, vậy thì chắc tốn kém của Mặc Vương Gia."

Mặc Thiếu Dur lập tức nở nụ cười, trên mặt mang theo vẻ ôn nhu, Hoa Nhiễm nhìn thấy sợ hãi.

Mặc dù Hoa Nhiễm bắt mẫn, sau khi nhìn thấy Nguyệt Vô Phong dùng ánh mắt trấn an nàng, cũng an tĩnh lại, dịu-n, đàn. lẽ. q-uy, đồn, tuy rằng khoe môi trẻ xuống phía dưới, bộ dạng mất hứng nhưng cũng cho Mặc Thiếu Dur một chút mặt mũi, không hề tranh cãi với hân nữa.

Trong thành Tô Châu có quán rượu Tô Châu lớn nhất, Mặc Thiếu Dur để cho Nguyệt Vô Phong gọi thức ăn. Nguyệt Vô Phong chỉ cười hỏi Hoa Nhiễm muốn ăn cái gì, Hoa Nhiễm lắc đầu một cái nói, không hăng hái lắm, "Tùy tiện, người ăn cái gì ta cũng ăn như vậy."

Vì vậy Nguyệt Vô Phong lại đem chuyện xui xẻo này đẩy về cho Mặc Thiếu Dur, "Tất cả do Mặc Vương Gia làm chủ. Đúng rồi, bánh Quế Hoa đường phèn, Hoa Hoa thích ăn."

Con người Mặc Thiếu Dur trầm xuống, ngay sau đó lại khôi phục trong sáng, hân gọi vài món ăn. Dù sao cũng là quán rượu đắt tiền, món ăn rất nhanh được đưa lên. Món ăn mới vừa lên, Mặc Thiếu Dur liền gấp thức ăn bỏ vào trong chén Nguyệt Vô Phong, "Vô Phong, người rất thích ăn gà Thược Dược, còn có cá Kỳ Lân, còn có nấm núi. . . . . Ăn nhiều một chút, nơi này làm món ăn rất ngon."

Nguyệt Vô Phong mặt không đổi sắc, nói tiếng cảm ơn, đem thức ăn trong chén của mình sốt một nửa cho Hoa Nhiễm, "Hoa Hoa, ăn nhiều một chút, gây như vậy nhìn đau lòng."

Hoa Nhiễm lại nổi lên mùi giấm chua, tại sao Mặc Thiếu Dur biết Nguyệt Vô Phong thích ăn cái gì? Minh lại không biết, , nàng nhìn một bàn lớn món ăn gần như Mặc Thiếu Dur cũng đã gấp, vì vậy liền đem bánh Quế Hoa đường phèn trước mặt mình đẩy tới trước mặt Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, ta biết người thích ăn cái này nhất, ăn nhiều một chút."

Vì vậy sau đó, Nguyệt Vô Phong chỉ ăn bánh Quế Hoa mà chén thức ăn tràn đầy trước mặt mình gần như cũng do Hoa Nhiễm giải quyết.

Vừa mới bắt đầu Mặc Thiếu Dur còn cảm thấy tràn đầy hăng hái, giờ phút này mới phát hiện hai phu thê bọn họ một hát một múa, mà hân căn bản không chen vào lọt, đặc biệt là hân biết từ nhỏ Nguyệt Vô Phong không thích đồ ngọt, hân liền đứng lên, "Ta có chút chuyện nên đi trước."

Lúc đi, có chút không tập trung, thiếu chút nữa đụng ngã một cái bình sứ lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Chương 65:

Sau khi Hoa Nhiễm nhìn thấy Mặc Thiếu Dur đi khỏi, cảm thấy tâm tình thật tốt. Nàng đoạt lại bánh Quế Hoa ở trước mặt Nguyệt Vô Phong, tự mình ăn lấy, ăn một lát, lại cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhìn Nguyệt Vô Phong chăm chăm, trầm mặt nói, "Người này thật khó dây dưa."

"Đúng vậy, có một chút, nhưng trước kia hân không phải như vậy."

"Dù sao, người sẽ thay đổi." Hoa Nhiễm không vui, ngay sau đó lại nói, "Ta thật muốn giấu người đi, ngộ nhờ người thật sự bị lay chuyển thì làm thế nào?"

Nguyệt Vô Phong im lặng, chỉ nói, "Nếu có một nam tử khác cũng rất ân cần với người thì người như thế nào?"

Hoa Nhiễm bị ghen hờn không nói ra được, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, suy nghĩ một chút lại đem bánh Quế Hoa của mình đẩy tới, cẩn thận hỏi, "Bánh Quế Hoa ăn ngon, hay gà Thược Dược ăn ngon, hay cá Kỳ Lân ăn ngon, hay là. . . . ."

Nguyệt Vô Phong vỗ vỗ đầu của nàng, dụ dỗ nàng, "Vẫn là Bánh Quế Hoa ăn ngon nhất, Hoa Hoa thích ăn nhất, tự mình ăn đi, ngoan."

Sau khi ăn một nửa, Hoa Nhiễm kéo kéo tay áo Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, ngày mai chúng ta đi xem đại hội võ lâm có được hay không?"

"Không phải ngươi không rảnh sao?" Nguyệt Vô Phong giả vờ không hiểu ý.

Hoa Nhiễm chu môi nói, "Đâu có, đâu có, ta chỉ không muốn ngươi bị hắt dấy dựa kia mà, nhưng ta rất muốn xem. . . . . Loại đại hội này ta đã nghe qua nhưng chưa từng thấy qua, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy."

Nguyệt Vô Phong dùng chiếc đũa gỗ đầu của nàng một cái nói, "Ngươi đó, nơi đó náo nhiệt cũng muốn đi tới, được rồi, ngộ nhờ đừng phải Mặc Thiếu Dur, trong lòng lại không thoải mái."

Hoa Nhiễm nhớ tới bộ dạng lấy lòng của Mặc Thiếu Dur, lẽ ra muốn nói không đi nhưng lại nghĩ, dù sao Vô Phong là của mình, ai cũng không giành được, vì vậy gật đầu một cái, . "Được rồi, được rồi, ta không ăn giấm là được. Dù sao ta sẽ không nhường."

Ngày thứ hai, mở đại hội võ lâm, các lộ hào kiệt tinh anh võ lâm cũng tụ tập đến Vô Cực Môn, lúc này cực kỳ náo nhiệt, mọi người ôm quyền cúi người chào hỏi nhau, xem như quen mặt nhau, nói những lời ngưỡng mộ và kính trọng nhau.

Hoa Nhiễm cũng tò mò quan sát bọn họ, nàng len lén đi theo Vô Phong nói, "Tướng công, đáng đáp bọn họ như hung thần ác sát, thoát nhìn rất kinh khủng, ngươi cũng là người luyện võ, vì sao đáng đáp da mìn thịt mềm như thế." Nói xong còn véo nhẹ mặt của Nguyệt Vô Phong.

Nguyệt Vô Phong buồn cười, chụp được tay của nàng, "Ngươi cho rằng bọn họ ai cũng giống như trượng phu của ngươi, trời sinh tuấn tú a."

"Ách. . . . . Cái từ miêu tả này. . . . ."

"Bọn họ là người mê võ nghệ, ngày ngày dãi nắng dầm sương luyện võ, nên không bảo dưỡng tốt, trên mặt có chút sần sùi cũng là chuyện đương nhiên."

"Bảo dưỡng? Ngươi bảo dưỡng thế nào?" Hoa Nhiễm nhất quyết không tha lời kéo Vô Phong hỏi.

Nguyệt Vô Phong gõ đầu nàng một cái nói, "Võ lâm trọng địa, ngươi cư nhiên hỏi ta chuyện nhảm chán này, những lời này chúng ta trở về ở trên giường nói là được."

Hoa Nhiễm đỏ mặt, nhìn về phía cửa Vô Cực Môn, phát hiện mỗi người tới muốn vào đều cảm thiệp màu đỏ, không khỏi tò mò hỏi nói, "Vừa rồi chúng ta vào bằng cách nào?"

"Thiếp mời a."

"Tới tay lúc nào?"

"Tướng công của ngươi có biện pháp, ngươi lo lắng cái gì."

"Đúng rồi, ngươi nói những người này tới đại hội võ lâm làm gì, thoát nhìn rất hỗn loạn."

"Thứ nhất là vì muốn học võ nghệ, chỉ có đấu với nhau mới tiến bộ, thứ hai, ngưỡng mộ Võ Lâm Minh Chủ, võ lâm và triều đình vạch rõ ranh giới, nơi này ngưỡng mộ Võ Lâm Minh Chủ cũng xem như đối kháng với triều đình phân định rồi." . Nguyệt Vô Phong nhàn nhạt trả lời, "Cũng xem như là Vua phương Nam."

Hoa Nhiễm đột nhiên nhớ ra cái gì, "Lợi hại như vậy sao, tại sao thái tử gia đi lại như vậy, hắt có thể dễ dàng tha thứ?"

"Hắt ở ngoài sáng vạch kẻ sách, chủ ý rất khá, giống như hiện tại, không phải ta thay hắt nhìn sao."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Hoa Nhiễm khoanh tay, cắn giận nói, "Thì ra ngươi tới nơi này đã tính toán nhà, ta còn tưởng rằng ngươi vì nhân nhượng ta."

Nguyệt Vô Phong khẽ dỗ nàng, "Không phải là một công đôi việc sao, nhìn kia, bọn họ bắt đầu rồi."

Ở tình huống bình thường, vừa mới bắt đầu ra sân đều là môn phái nhỏ.

Một nam tử nhảy lên lôi đài, "Chỉ giáo nhiều hơn." Sau đó Đại hội võ lâm chính thức bắt đầu.

Hoa Nhiễm cũng chỉ vì tò mò mà đến, nếu thực sự đánh nhau, nàng cũng không dám nhìn, mặc dù nói đến điểm là dừng, có thể đánh thắng vô cùng dễ dàng, nhưng nhìn thấy máu đỏ tuôn ra, nhiệt tình của Hoa Nhiễm rất nhanh bị tiêu tan.

Lẽ ra Hoa Nhiễm muốn đi nhưng liếc nhìn Nguyệt Vô Phong xem say sưa cũng không tiện quấy rầy, không thể làm gì khác hơn chịu đựng. Đột nhiên nàng nhìn thấy một bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp chụp bả vai Nguyệt Vô Phong, không khỏi xoay người nhìn sang, chỉ thấy một nữ nhân mặc y phục màu tím đứng ở sau lưng Nguyệt Vô Phong. Nữ nhân kia thấy Nguyệt Vô Phong xoay người lại, nhìn hân hạnh mỉm cười. Long mày thanh tú nhướng lên thật cao, trên mặt tràn đầy ôn nhu.

Nguyệt Vô Phong lễ phép đáp lễ, "Xin hỏi cô nương là?"

"Nguyệt Vô Phong?" Nàng mỉm môi cười nhạt, "Nhanh như vậy đã quên ta, hôm đó ở trên xe ngựa, thật ngại quá."

Hoa Nhiễm cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, sau khi biết là nữ nhân kia, trong lòng tràn đầy khó chịu, cắn răng nghiêng lợi, chen ngang nàng và Nguyệt Vô Phong, từ trên nhìn xuống nàng, giọng nói cứng rắn "Người đã đến xin lỗi rồi, có thể đi nha."

Trí nhớ của Nguyệt Vô Phong tương đối khá, "Lạc cô nương, nói xin lỗi thì không cần, chẳng qua ngày sau không cần lỗi mắng như thế, chẳng may có người tay trái gà không chặt rơi vào trong tay người, không phải chết không thể nghi ngờ sao."

"Hôm nay nếu gặp được người, ta muốn mời các người ăn cơm, bày tỏ lời xin lỗi chân thành của ta."

"Vô Phong, người cũng tới rồi?" Mặc Thiếu Dur không biết từ nơi nào đi ra, nhìn thấy Nguyệt Vô Phong, trên mặt rất vui vẻ.

Hoa Nhiễm phiền não không chịu nổi, xoay người rời đi, một vẫn chưa đi một lại đến. Mà Nguyệt Vô Phong không có ý tứ từ chối, thậm chí cắt ngang lời nói mắng mắng của mình. Vẫn nở nụ cười trò chuyện cùng bọn họ, trong lòng rất khổ sở.

"Hoa hoa, lại tức giận sao?" Nguyệt Vô Phong nhảy tới một bước, ôm nàng vào trong ngực, tiếng cuối kéo dài, không biết có bao nhiêu hấp dẫn.

"Ta ghét bọn họ." Hoa Nhiễm nói thật.

"Ta biết." Nguyệt Vô Phong nói, "Nhưng người đã nói không tức giận."

"Nhưng . . . ."

"Ngaoan, chờ một chút, một chút nữa có được không, chờ mua cho người kẹo đường mà người thích ăn."

Cho dù Hoa Nhiễm cố tình gây sự, nhìn thấy Nguyệt Vô Phong nhỏ giọng dụ dỗ, cũng không cự tuyệt nữa, "Tốt."

Đột nhiên đám người xao động, thì ra Võ Lâm Minh Chủ Du Như Mộng xuất hiện, trong một khoảng thời gian ngắn, biểu tình sùng bái kính ngưỡng, ghen tỵ, căm hận đều có, Hoa Nhiễm nhìn Nguyệt Vô Phong một cái, sắc mặt của hân nhân nhạt, dường như không bởi vì người xuất hiện xuất sắc mà có bất kỳ chấn động nào.

Hoa Nhiễm quan sát Du Như Mộng một lúc, người kia cũng không phải giống như trong tưởng tượng già nua và hung hãn mà là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, rất uy nghiêm. Ngồi trên đó cũng không nói một câu nhưng có thể chấn nhiếp mọi người dưới đài, ánh mắt của hân nhân đen nhánh, sống mũi cao thẳng, thỉnh thoảng cười nhạt, nơi khóe mắt có nếp nhăn rất nhỏ, da không tính là quá tốt. Hoa Nhiễm không nghĩ tới hân nhân là kẻ thù của Lạc Tiêu Nhân, liếc mắt nhìn sang Lạc Tiêu Nhân, chỉ thấy sắc mặt của nàng trắng bệch, mắt nhìn chằm chằm người trên đài, biểu tình trên mặt khó có thể tin, vẻ mặt kia chỉ là đau khổ.

Nàng xoay người rời đi, Mặc Thiếu Dur đứng ở bên cạnh nàng, vẻ mặt cũng lộ ra kinh ngạc.

Ánh mắt của Du Như Mộng nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng dừng lại ở sau lưng Lạc Tiêu Nhân cũng không dời đi. Trong lòng Hoa Nhiễm nghi ngờ, sững sờ đứng ở nơi đó, không biết Du Như Mộng nói gì làm cho lòng người sục sôi, chỉ biết đại chúng liên tiếp trầm trồ khen ngợi, ngay cả Nguyệt Vô Phong cũng không nhịn được nói, "Đúng là nhân tài."

Trên đài. Đột nhiên một thanh lợi kiếm đánh tới Du Như Mộng, Du Như Mộng cư nhiên dùng tay không nắm kiếm, máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống. Nữ nhân cầm kiếm chính là Lạc Tiêu Nhân, nhưng lúc này nàng che mặt, ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, khổ sở và hận ý.

"Minh Chủ. . . . ." Mọi người la hoảng lên, thậm chí có người tới vây công Lạc Tiêu Nhân, cũng bị Du Như Mộng phát tay lui ra.

"Tại sao là người, tại sao là người, tại sao nhất định phải là người." Lạc Tiêu Nhân không ngừng lầm bầm, kiếm trong tay do dự.

"Cáo lỗi. . . . ." Du Như Mộng đột nhiên buông kiếm, một tay kéo Lạc Tiêu Nhân, thì triển khinh công bỏ lại mọi người, mang theo nàng rời đi.

Nguyệt Vô Phong thừa cơ kéo Hoa Nhiễm đi ra, ở bên ngoài thì triển khinh công đuổi theo. Dường như Hoa Nhiễm có rất ít cơ hội được Nguyệt Vô

Phong thi triển kinh công mang theo nàng, không khỏi có chút sợ hãi, run run nói, "Tướng công, chúng ta đi nơi nào?"

"Đi làm chuyện. . . . ."

Hoa Nhiễm không nhìn được nhắm hai mắt lại, chỉ cảm giác gió "ào ào" lướt qua tai của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Nguyệt Vô Phong mang Hoa Nhiễm đi theo phía sau bọn họ, Du Như Mộng đột nhiên xoay người lại nhìn thấy. Lẽ ra Nguyệt Vô Phong chuẩn bị lên lên lút lút làm một chút chuyện, lúc này bị phát hiện rồi cũng chỉ nhìn hắn khẽ mỉm cười.

Du Như Mộng nói, "Huynh đệ, kinh công không tệ, thiên hạ này có thể theo kịp ta, cũng không có mấy người."

"Đa tạ Du huynh quá khen." Nguyệt Vô Phong khách sáo nói.

Lạc Tiêu Nhân cho rằng lúc này Du Như Mộng bị phân tâm lập tức muốn ra tay với hắn, không nghĩ tới Du Như Mộng một tay giữ chặt lấy nàng, "Tiêu Nhân, không cần cố tình gây sự." Cùng lúc, máu tươi trên tay nhuộm ở trên tay nàng, nàng sùng sốt, trong lòng như có chút đau đớn.

Lạc Tiêu Nhân hất tay của hắn ra, "A Tán, không nghĩ tới người chính là hung thủ giết ta cha, báo thù cho cha là chuyện thiên kinh địa nghĩa."

Dường như Du Như Mộng đột nhiên hiểu ra điều gì, ngẩng đầu lên, "Tiêu Nhân, nàng xuống tay đi, nàng giết ta đi."

Lạc Tiêu Nhân khẽ mỉm cười, rút ra đoản đao để ngang trên cổ của hắn. Có vết máu ứa ra, Hoa Nhiễm không khỏi bật thốt, "Không cần."

Du Như Mộng trở tay cầm tay Lạc Tiêu Nhân, dùng sức nhấn trên cổ của mình, "Dùng sức một chút, như vậy máu trên thân thể ta sẽ bắn ra như hoa, muốn giết ta thì giết nhanh đi, như vậy ước định của chúng ta cũng sẽ theo gió bay đi."

Rốt cuộc, Lạc Tiêu Nhân không xuống tay được, đoản đao rơi xuống đất, nàng lui về phía sau một bước, trên mặt quật cường mang theo giọt nước mắt, "Tại sao cuối cùng là người, người lừa gạt ta quá lâu. . . . ."

"Tiêu Nhân, ta không cầu xin nàng tha thứ nhưng lòng của ta đối với nàng không thay đổi. Có lẽ vừa mới bắt đầu ta chỉ muốn. . . . . Nhưng sau đó nàng đã biết."

Lạc Tiêu Nhân xoay người sang chỗ khác, giọng nói trầm xuống, "Ta không biết gì cả, không biết gì cả, không biết gì cả. . . . . Hiện tại ta giết không được người, không có nghĩa rằng người có thể sống được. . . . ."

Lá khô từng chiếc rơi xuống như hồ điệp bay trong không trung. Trên bề mặt lá cây có đường gân màu nâu sẫm, có vẻ chân thật, không biết vì sao Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy cảnh tượng ở trước mặt có chút bi thương, nàng lắc lắc tay Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, người hiểu biết tới khuyên bọn hắn đi?"

"Xem trước, đừng để cho bọn họ gây ra chuyện chết người là được." Nguyệt Vô Phong nhàn nhạt gật đầu một cái, nhìn bọn họ huyên náo xong, sau đó hướng về phía Lạc Tiêu Nhân nói, "Lạc cô nương, oan oan tương báo biết bao giờ chấm dứt, không nên quá chấp nhất với thù hận, đối với thân thể không tốt, cũng làm tổn thương người yêu của người."

Vốn Lạc Tiêu Nhân nổi giận trong lòng nhưng nhìn về phía Vô Phong lại không phát ra tiếng, liếc mắt nhìn hắn, kinh ngạc quay đầu đi không nói tiếng nào, nước mắt tuôn ra. Hoa Nhiễm vốn căm thù nàng nhưng giờ khắc này đã sớm quên mất, lấy ra khăn tay đưa cho nàng lau nước mắt.

Du Như Mộng nhìn Nguyệt Vô Phong, trong lòng có chút cảm kích.

Sau khi Lạc Tiêu Nhân bình tĩnh lại liền nổi giận, chỉ vào Nguyệt Vô Phong nói, "Tại sao người cũng tới đây, muốn xem chuyện cười của ta sao?"

Nguyệt Vô Phong cười cười, "Trước đó vài ngày, Lạc cô nương hiểu lầm tại hạ gây nên, đến nay vẫn canh cánh trong lòng, thủ pháp cô nương vô cùng lỗ mãng, mà người rõ ràng không phải là đối thủ của Du huynh đệ, sợ cô nương bị thương."

Bên trong lời nói này có chút huyền cơ, đem lập trường của mình đối đáp câu hỏi của Lạc Tiêu Nhân, vừa bảo vệ được nàng, lại không đắc tội với Du Như Mộng, ngược lại lần này mình đến có chuẩn bị rất tốt. . Hoa Nhiễm biết Nguyệt Vô Phong chuẩn bị lời kéo Du Như Mộng, lại thấy hắn nói chuyện với Lạc Tiêu Nhân, cũng không ngắt lời, chẳng qua có chút tức giận nhìn Du Như Mộng, "Người khi dễ một nữ nhân, còn được coi là anh hùng sao?"

Du Như Mộng bị Hoa Nhiễm nói như vậy có chút á khẩu không trả lời được, thảm thán một tiếng, "Không đối gạt các người, giữa chúng ta yêu và hận đã không cách nào làm rõ, không phải ta khi dễ nàng, là số mạng khi dễ ta. . . . ."

"Người. . . ." Lạc Tiêu Nhân nghe hần nói như vậy, cũng không nói nữa.

"Chúng ta bởi vì hận mà ở chung một chỗ, vì yêu mà tách ra. Hôm nay đi đến bước này, cũng không quay lại được khoảng thời gian vui sướng nhất, nàng sẽ không tha thứ cho ta." Giọng nói Du Như Mộng âm trầm, tràn đầy khổ sở, "Nếu như có thể, ta hi vọng người chết kia là ta."

Nguyệt Vô Phong đáp, "Chưa chắc, Lạc cô nương đối với người vẫn là tình bạn cố tri, nếu không tại sao không hạ thủ giết người? Người biết nàng rất oán hận kẻ thù, hôm đó nàng nhằm lần xem ta như kẻ thù, chiều chiều trí mệnh, thậm chí hận không được chôn theo. Hôm nay thái độ đối đãi với người lại khác, rốt cuộc nàng đối với người yêu sâu hơn hận."

Lạc Tiêu Nhân từ đầu tới cuối không mở miệng nói gì, Du Như Mộng nhìn thấy có chút vui sướng.

Sau đó hàn huyên sang chuyện khác, nói hôm nay đi uống rượu.

Nguyệt Vô Phong liền mở miệng tán thành, vì vậy bốn người cùng đi quán rượu, Nguyệt Vô Phong chỉ uống một chút rượu tượng trưng, mà Du Như Mộng và Lạc Tiêu Nhân uống đến say mềm, Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm chia ra đem hai người đưa về phòng.

Sau đó Hoa Nhiễm len lén hỏi Nguyệt Vô Phong, "Rốt cuộc người đang làm gì vậy?"

Nguyệt Vô Phong nhìn nàng ngoắt ngoắt tay, ý bảo nàng đến gần một chút, Hoa Nhiễm ngoan ngoãn làm theo, nghe Nguyệt Vô Phong nói, . "Ta muốn hần ngoan ngoãn mang theo nữ nhân của hần quy ân giang hồ."

"Ồ? Hần là Minh Chủ Vô Lâm, làm sao có thể?"

"Hôm nay đại hội vô lâm, không phải hần không có trở về sao, trong lòng hần, mỹ nhân quan trọng hơn giang sơn."

Hoa Nhiễm đẩy một cái hần, "Nguyệt Vô Phong, người thật quá tâm kế."

Nguyệt Vô Phong ôm nàng hôn hai cái, có chút hài lòng, "Nếu như tướng công của người không có tâm kế, làm sao kèm chế được người?"

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Hoa Nhiễm trừng mắt, "Tốt, Nguyệt Vô Phong, người lại còn nghĩ kèm chế được ta, thật quá đáng."

Nguyệt Vô Phong véo mặt của nàng nói, "Hoa hoa, thật đáng yêu, cho tướng công hôn. . . ."

Hoa Nhiễm cong miệng lên, "Người đưa hần đi, Vô Lâm Minh Chủ làm thế nào?"

"Thái tử đích thân tìm người, người kia cũng không tệ lắm." Nguyệt Vô Phong gật đầu một cái, "Thái tử này rất có thủ đoạn, tiến hành từng bước từng bước một, thoát nhìn rất thô, kì thực rất tinh minh, hiện tại khẳng định hần còn chưa trở về kinh mà còn ở phụ cận thành Tô Châu, qua ít ngày nữa sợ rằng lại tới, chuyện lung lạc lòng người, hần làm rất tốt."

Hoa Nhiễm gật đầu một cái, nhìn dáng vẻ Nguyệt Vô Phong nghiêm túc có vẻ đặc biệt hấp dẫn người, chỉ cảm thấy đáy lòng có chút ngứa ngáy, buồn cười nhưng không dám.

Nguyệt Vô Phong nhìn thấu tâm tư của nàng, nụ cười hiện lên, giọng nói đầu độc nói, "Ta dám cam đoan, ngày mai nhất định bọn họ sẽ tốt."

"Vì sao?"

"Lần trước Xích Đồng đưa quà cưới cũng còn một chút, ta tặng."

Hoa Nhiễm há to mắt nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Phong, nói không ra lời, "Nguyệt Vô Phong, ta xem thường người."

"Làm việc không nên câu nệ tiểu tiết đúng không."

"Quá tổn hại rồi, làm như vậy thật sự là quá tổn hại rồi. . . ." Hoa Nhiễm dậm chân.

"Có cái gì mà tổn hại hay không tổn hại, nếu Du Như Mộng là nam nhân, hần nên làm như vậy." Nguyệt Vô Phong kiên trì.

Hoa Nhiễm không đáp lời nữa, nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Phong lắm lắm, "Nguyệt Vô Phong, thật ra người rất giỏi hoạt."

Nguyệt Vô Phong chỉ cười, tiến lên một tay ôm nàng, hôn hai cái, "Hoa hoa, người hơi ngốc, tướng công của người hơi giao hoạt một chút, người sẽ không bị khi dễ."

Hoa Nhiễm vội vàng gạt đầu, "Đúng, đúng."

Thật ra, Hoa Nhiễm nhớ bản thân mình cũng là người rất tinh minh, ban đầu nàng bán thuốc cao, vẫn nâng cao giá tiền kia mà, nếu cùng người khác gây gỗ cũng không thua kém. Kiểm điểm lại từng chuyện một cũng lừa gạt không ít người, nhưng hôm nay. . . . . Trước kia rõ ràng là tự mình đuổi theo nhưng hiện tại nàng phát hiện hoàn toàn thua trong tay Nguyệt Vô Phong rồi, thậm chí giống như hần đang nói, nàng trở nên có chút ngốc. Chẳng lẽ nữ nhân rơi vào trong tình yêu đều ngu ngốc sao?

Môi của Nguyệt Vô Phong lưu luyến ở trên cổ nàng, từng tắc từng tắc hôn, đôi tay Hoa Nhiễm vòng lên, bắt đầu ý loạn tình mê, quả nhiên ở sát vách thỉnh thoảng truyền đến tiếng thở dốc, tiếng rên rĩ, từng điểm từng điểm làm cho tâm trí của con người bị mê thất, từng điểm từng điểm khiến cho dục vọng ẩn nấp vào chỗ sâu nhất của thân thể.

Đêm đen, đêm bi tịch. Hai người tổn thương lẫn nhau, linh hồn và thể xác hòa hợp, an ủi lẫn nhau, bọn họ đem hết toàn lực trầm luân trong vui sướng, đem hết toàn lực thoát khỏi bi thương này.

Du Như Mộng cúi đầu ní non, "Tiêu Nhân, Tiêu Nhân, đau không. . . . . Ta biết nàng đau nhưng ta không dừng lại được, nếu ta dừng lại, ta sợ mình sẽ mất nàng, Tiêu Nhân, Tiêu Nhân, nàng nghe không. . . . . Tiêu Nhân. . . . ."

Rõ ràng hai người đã say, rõ ràng hai người đã luân hãm vào trong dục vọng nhưng lúc này tỉnh táo đến đáng sợ, Lạc Tiêu Nhân yên lặng nói, . "Ta cũng vậy không hy vọng người dừng lại, cứ kéo dài mãi mãi như vậy ta cũng nguyện ý." Trong mắt nàng có lệ, từng viên nhỏ xuống, bị hần hôn vào trong miệng.

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm rời giường. Lúc này Hoa Nhiễm vẫn còn ngủ mơ màng không chịu dậy, Nguyệt Vô Phong trực tiếp cầm cái yếm và áo khoác mặc cho nàng, Hoa Nhiễm đỏ mặt, tỉnh hơn phần nửa, nàng nhìn Nguyệt Vô Phong tức giận nói, "Ghét, tại sao kéo ta dậy sớm như vậy, trời còn chưa sáng đây."

Nguyệt Vô Phong véo mũi của nàng một cái, buộc lại dây yếm trên ngực cho nàng, "Ngày mai vì phu ngủ cùng người, hôm nay không được a, hôm nay phải đi khuyên can."

Hoa Nhiễm nhún nhún lỗ mũi, "Khuyên can?"

"Được rồi." Nguyệt Vô Phong sửa sang lại y phục cho Hoa Nhiễm.

Dẫn nàng ra cửa, bọn họ còn chưa tới cửa căn phòng kia cũng đã nghe tiếng ném đồ vật.

"Mau vào khuyên can!" Hoa Nhiễm gấp áp muốn đẩy cửa đi vào, bị Vô Phong ngăn lại, bình tĩnh nói, "Phải nghe bọn họ đang nói cái gì trước đã."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

"Du Như Mộng, người hạ lưu, nửa đêm canh ba cư nhiên. . . . . làm ô nhục ta." Lạc Tiêu Nhân tức giận ném cái khay, rơi trên mặt đất vỡ vụn.

"Tiêu Nhân, không phải nàng không có phản kháng sao?"

"Người quá vô sỉ, toàn thân ta cũng không nhúc nhích được, làm sao phản kháng? À?" Lạc Tiêu Nhân lại cầm lên một vật ra sức ném trên người Du Như Mộng.

Hoa Nhiễm liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, trong mắt đều là ba chữ, "Người xong rồi."

Không chỉ hạ xuân dược cho Du Như Mộng mà còn hạ nhuyễn cốt tán cho Lạc Tiêu Nhân.

Bên trong lại đập bình bịch mấy cái, sau đó ngưng lại. Hoa Nhiễm không khỏi tò mò, từ khe hở len lén nhìn vào, nhìn thấy Du Như Mộng đang ôm Lạc Tiêu Nhân cường hôn, sắc mặt hơi đỏ lên, khẽ ngước mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, thấy hần nhìn mình chằm chằm như chế nhạo.

Vừa định lôi kéo Nguyệt Vô Phong rời đi, lại thấy Lạc Tiêu Nhân ra sức đẩy ra Du Như Mộng, tát cho hần một bạt tai thật mạnh, "Du Như Mộng, tại sao người có thể vô sỉ như vậy."

"Tiêu Nhân, ta hiểu tâm tình của nàng, ta sẽ phụ trách." Du Như Mộng cũng không tức giận, thừ đến gần.

Lạc Tiêu Nhân cầm gậy nhìn hấn, một chương chụp nát cái bàn, "Cút ngay, ai muốn người phụ trách, Du Như Mộng, người lập tức đi ngay, ta không muốn nhìn thấy người!"

"Tiêu Nhân. . . . ."

Nguyệt Vô Phong thấy thời cơ chín muồi, mở cửa ra, nhìn về phía Lạc Tiêu Nhân nói, "Lạc cô nương, cần gì tức giận như thế?"

"Không cần người lo." Sắc mặt Lạc Tiêu Nhân mới vừa rồi còn tái xanh, nhưng khi nhìn Nguyệt Vô Phong, sắc mặt lại dịu đi rất nhiều, chuyện này làm cho Hoa Nhiễm có chút so đo, trong lòng oán thầm, tại sao thái độ đối với tướng công của ta rất tốt nhưng đối với nam nhân của người lại không tốt, vì sao a, chẳng lẽ bởi vì tướng công của ta tuổi trẻ tài cao, lại thêm anh tuấn?

Nguyệt Vô Phong cũng cảm thấy thái độ của Lạc Tiêu Nhân đối với hấn rất tốt, vì vậy bắt đầu khuyên giải, "Du huynh đệ là một nam nhân rất tốt mà ta đã gặp, anh tuấn tiêu sái, tác phong nhanh nhẹn, có nam nhân như vậy che chở cho cô nương, có phải rất tốt hay không?"

"Phi, hấn là một nam nhân xấu xa."

Nguyệt Vô Phong lại nói, "Có thể có chỗ hiểu lầm cho nên cô nương cho rằng như thế, ta tin tưởng nhân phẩm của Du huynh, hấn chỉ xấu xa đối với nữ nhân hấn yêu thích. Nam nhân như vậy rất chung tình."

Lạc Tiêu Nhân hỏi ngược lại, "Người đối với nương tử của người cũng như thế sao?"

Nguyệt Vô Phong nói, "Đối với nương tử của ta mà nói, chuyện này không gọi là xấu xa, mà là tình ý triển miên."

Hoa Nhiễm nghe xong, hận không thể chui vào trong đất, Nguyệt Vô Phong nói xong mặt không đổi sắc, rốt cuộc hấn đang làm gì.

Nguyệt Vô Phong tiếp tục nói, "Giữa các người có tình ý, cần gì phải để ý tới thù hận kia, oan oan tương báo đến khi nào mới chấm dứt? Nếu yêu nhau, cho dù có chuyện gì, tại sao không nói cho rõ ràng, đem hận ý giảm xuống thấp nhất."

Lạc Tiêu Nhân vừa muốn phát tác, nhưng chợt dừng lại, "Người kia đối với người khác có thể là một Đại Ma Đầu nhưng đối với ta, vẫn là cha của ta, là người cha ta thương yêu, người bảo làm sao quên? Làm sao quên a. . . . . khi ông ấy chết trong tay bọn họ, máu tươi nhuộm đỏ. . . . ." Nước mắt tràn ra, chứa cả yêu và hận.

Nguyệt Vô Phong đột nhiên nhớ tới vài ngày trước đó người võ lâm danh môn thảo phạt Đại Ma Đầu Lạc Lôi, nghe nói lúc ấy Lạc Lôi chết vô cùng khó coi.

"Du Như Mộng thân là Võ Lâm Minh Chủ, có một số việc không thể không làm, với thân phận này đối với những người khác mà nói, có thể là phong quang vô hạn nhưng đối với hấn mà nói, hấn có khó xử của hấn. . . . ."

"Vậy hấn có thể không làm a, tại sao nhất định phải làm?"

"Đứng trên lập trường hấn, không làm không được."

"Tiêu Nhân, ta buông tha tất cả đi theo nàng, nàng có thể tha thứ cho ta không?" Vẫn chưa từng nói chuyện, Du Như Mộng mở miệng, trong giọng nói rất gian nan.

Lạc Tiêu Nhân sững sốt, ngay sau đó cười lạnh, "Người ôm chức Minh Chủ Võ Lâm của người để hiệu lệnh quần hùng đi, đi theo ta, người sẽ mất tất cả."

Thấy lời nói của nàng buông lỏng, lại nhìn về phía Du Như Mộng, ý bảo chính hấn rèn sắt khi còn nóng.

Sau đó kéo Hoa Nhiễm đi ra, Hoa Nhiễm quệt mồ hôi hấn, "Nguyệt Vô Phong, tại sao nàng đối với người rất thân thiện?"

Nguyệt Vô Phong đột nhiên cười, câu cổ Hoa Nhiễm nói, "Lúc đầu ta cũng buồn bực, hiện tại rốt cuộc ta đã biết, bởi vì người nhìn ánh mắt của ta xem, có phải rất giống Du Như Mộng không?"

Hoa Nhiễm suy nghĩ một chút, vội vàng gật đầu.

"Trước kia Du Như Mộng dùng tên giả A Tán, cùng Lạc Tiêu Nhân yêu nhau, sau đó bởi vì thù hận đã tạo thành cục diện hôm nay. Lạc Tiêu Nhân chỉ dựa vào đôi mắt là có thể đối xử với ta rất ôn hoà, không thể không nói nàng rất nặng tình."

"Hóa ra là như vậy, sau này bọn họ sẽ thế nào?"

"Chuyện này ta không thể bảo đảm, ta có thể nói, có thể làm cũng chỉ có như vậy, trên căn bản ta cảm thấy có thể thành."

Hoa Nhiễm thở dài một cái, "Vô Phong, có lúc nhìn người rất khác lạ."

Nguyệt Vô Phong vuốt vuốt tóc của nàng, "Đúng vậy, có lúc. . . . . Đáng vẻ của ta như vậy, người vẫn thích sao?"

"Thích, chỉ cần người là Nguyệt Vô Phong, ta sẽ thích." Hoa Nhiễm gật đầu không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Chuyện của Du Như Mộng và Lạc Tiêu Nhân thật sự giải quyết rất thuận lợi, không biết Du Như Mộng đã làm gì với Lạc Tiêu Nhân, tóm lại khi hai người bọn họ cặp tay ra khỏi phòng, tất cả đều bình thường.

Du Như Mộng đến cảm tạ Nguyệt Vô Phong, nói rằng sau này còn gặp lại. Nguyệt Vô Phong chỉ đáp không cần khách khí, nói mình và Hoa Nhiễm cũng trải qua không dễ dàng cho nên rất hiểu.

Sau khi bọn họ đi, Nguyệt Vô Phong nói với Hoa Nhiễm, "Du Như Mộng thật đúng là một người cảm được thì cũng buông được, lẽ ra là người rất tốt, chỉ tiếc không có phần hùng tâm tráng chí."

"Thật ra ta cảm thấy hắn như vậy rất tốt, vì nữ nhân mình thích cái gì cũng có thể buông xuống được."

"Vị người, ta cũng có thể như vậy." Nguyệt Vô Phong vỗ vỗ nàng, "Được rồi, chúng ta đi ăn một chút, tối hôm nay có thể thái tử mang theo kiểu thê của hắn tới, đến lúc đó phải vết hắn một khoản."

Hoa Nhiễm luôn miệng nói tốt, chẳng qua vào lúc ăn cơm, sắc mặt trầm xuống bởi vì Mặc Thiếu Dur như âm hồn bất tán, không biết từ nơi nào xông ra, tùy tiện ngồi xuống trước mặt bọn họ, bộ dạng giống như chủ nhân, vội vàng bắt chuyện với Nguyệt Vô Phong. . Hoa Nhiễm biết cho dù mình nói cái gì với hắn cũng vô ích, vì vậy vội vàng châm trà đưa nước cho Nguyệt Vô Phong, bộ dạng như tiểu nữ nhân, thỉnh thoảng hung hăng trợn mắt nhìn Mặc Thiếu Dur vài lần, Mặc Thiếu Dur giả vờ như không nhìn thấy, vẫn làm theo ý mình.

Sau đó, Hoa Nhiễm để mặc cho tự nhiên, chỉ lo ăn món ăn của mình. Đột nhiên cảm thấy trong chén xuất hiện một bóng mờ. Một mùi vị bay tới bên cạnh nàng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, một đôi mắt yêu nị nhìn nàng, mái tóc màu bạc, áo choàng màu đỏ, trong xương mang theo yêu khí xông vào mũi.

Lúc này không chỉ Hoa Nhiễm khó chịu mà Nguyệt Vô Phong cũng bắt đầu khó chịu, nhếch môi, ngược mắt nhìn Quân Thập Dạ, chỉ thấy Thập Dạ cười lạnh lùng, khiêu khích nhìn hắn.

Mặc Thiếu Dur vội nói, "Quốc sư đại nhân, xem ra Tô Châu phồn hoa là vùng đất địa linh nhân kiệt, núi non hùng vĩ, xinh đẹp muôn màu muôn sắc. Làm cho lòng người ta thanh thần, ngay cả người cũng đường xa chạy đến, ái mộ danh tiếng nơi đây."

Thập Dạ đi đến gần bên hắn ngồi đối diện Hoa Nhiễm, ánh mắt nóng rực, tà khí cười một tiếng, "Kẻ hèn có dụng ý khác, ngắm hoa ngắm trăng sao bằng ngắm người mình yêu mến? Ta cũng chỉ ngàn dặm tìm tình yêu, chiếm được một tiếng cười của người mình yêu thích thôi."

"Xem ra người trong lòng quốc sư đại nhân chắc là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở? Thông minh, xinh đẹp, cao nhã, có khí chất?" Mặc Thiếu Dur giả vờ như không biết chuyện, ca ngợi người kia.

Thập Dạ nhìn bộ dạng biệt khuất của Hoa Nhiễm, một mực nhét com vào miệng, cười cười, "Không, nàng không thông minh, không cao nhã, không có khí chất, nàng có chút mơ hồ, có chút đáng yêu, nhưng quan trọng hơn nếm thử tư vị không tệ."

Mặt Nguyệt Vô Phong đã tái xanh nhưng đối phương không nói rõ, hắn cũng không tiện phát tác, nhìn về mặt Thập Dạ liếc liếc không kềm chế được, nở nụ cười đắc ý chỉ cảm thấy chán ghét.

Sau khi Hoa Nhiễm ăn hết cơm trong chén, ngược lại vô cùng bình tĩnh, nàng len lén liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong, thần nhiên cười, trong mắt lại rõ ràng đang nói..., "Hiện tại chúng ta huề nhau."

Hoa Nhiễm đứng lên, nhìn về phía Thập Dạ nghiêm mặt nói, "Quân Thập Dạ, theo ta, nữ nhân này không cần cũng được. Nếu không thông minh, làm sao xứng với sự giáo hoạt và khôn khéo của người, nếu nàng không cao nhã, làm sao xứng với khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của người, nếu nàng không có gì cả thì làm sao xứng với thân phận quốc sư đại nhân?"

"Hả?" Thập Dạ rất hứng thú nhìn nàng, giờ phút này nàng nhìn hắn, trong mắt của nàng chỉ có hắn, nếu như nàng vĩnh viễn đều nhìn hắn thì thật tốt, Thập Dạ động tình không nhịn được vươn tay ra muốn chạm lên gương mặt mình nhớ thương, nhưng chưa chạm đến liền bị Nguyệt Vô Phong đánh rớt, da thịt của Thập Dạ mịn màng trắng nõn bị đánh sưng lên một mảng.

Nguyệt Vô Phong cũng cảm thấy mình phản ứng quá kích động, chỉ cười, "Quốc sư đại nhân, mới vừa rồi có con ruồi đậu trên tay ngài."

Thập Dạ mỉm cười, khách sáo nói, "Vậy thì thật là cảm ơn, con ruồi này cũng thiệt là, cư nhiên chỉ dẫn ta quyền rũ Hoa Hoa." Sau khi nhìn thấy nét mặt của Nguyệt Vô Phong, dường như hắn rất hài lòng, "Nhưng coi như nó không xuất hiện, ta cũng đang có ý đó."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Nét mặt Nguyệt Vô Phong ngưng tụ, "Hoa roi hữu ý nước chảy vô tình, người cần gì phải lưu luyến thể tử của người khác?"

"Bởi vì người hoành đao đoạt ái, đoạt đi nữ nhân vốn nên thuộc về ta, một món nợ này giữa chúng ta còn chưa tính hết."

Nguyệt Vô Phong cười nhạt, kéo Hoa Nhiễm, thân mật hút hạt com bên môi nàng, "Tình yêu giữa chúng ta rất đơn giản, ta yêu nàng, nàng yêu ta, người không cầm tay vào được, không chen chân vào được, tại sao bây giờ gây sự?"

Mặc Thiếu Dư đứng ở một bên tái mặt, không phải hắn cũng không không cầm tay vào được, không chen chân vào được sao? Tình yêu giữa bọn họ không có người nào còn chỗ trống, giờ phút này mình cũng chỉ đóng vai trò là gia vị lấp đầy trong cuộc sống của bọn họ mà thôi, để cho bọn họ ăn một chút giấm chua, huyền não với nhau một chút, càng tăng thêm tình cảm phu thê mà thôi. Hắn đối với cảm tình của mình, chẳng lẽ hắn không biết, chẳng qua mình bị ma quỷ ám, chỉ làm theo ý mình mà thôi.

Mặc Thiếu Dư kéo tay Quân Thập Dạ, ánh mắt đè nén khổ sở, mời rượu, uống một hơi cạn sạch, để ly rượu xuống, tiêu sái rời đi, trên người của hắn còn mặc áo bào màu trắng đã trung câu ý kiến của Nguyệt Vô Phong ở trong cửa hàng của Nguyệt Vô Phong, lúc đi ra cửa áo bào nhấc lên một góc, nói không ra tịch mịch, hắn chỉ lưu một câu, "Sau này còn gặp lại."

Thập Dạ cong cong môi, người không có tiền đồ, cư nhiên buông tay như vậy.

Thập Dạ xoay người lại nhìn Nguyệt Vô Phong, trong mắt lộ ra tín hiệu nguy hiểm, giọng nói khàn khàn, "Nguyệt Vô Phong, người chẳng qua chỉ là một phạm nhân mà thôi, coi như lúc người còn sống ta không giành được nàng, vậy chờ người chết đi, ta cũng có cơ hội. Chẳng qua, ta không thích chờ đợi, cho nên từ giờ khắc này, người hãy tự chăm sóc tốt cái mạng nhỏ của mình." Nói xong quẳng ly rượu rời đi, chỉ cảm thấy ánh mắt của Hoa Nhiễm nhìn mình mang theo phùng bị và căm hận, lạnh lùng cười nhạo mình, đây là lý do tại sao hắn đi.

Hắn đi ở trên đường, trái tim như bị lửa thiêu đốt, mái tóc màu bạc đột nhiên căng phồng, trên đường cái không có một chút gió nhưng tóc cuồng loạn bay múa, áo choàng màu đỏ, khí chất xinh đẹp, hấp dẫn ánh mắt của rất người, hắn đi thẳng về phía trước, thân hình từ từ trở nên trong suốt, cho đến biến mất không thấy gì nữa. Có người hô to mình nhìn thấy yêu quái, có người cười nhạo mình bắt đầu tưởng tượng.

Thập Dạ đi tới một nơi Hoang Vu, nhìn thấy một nữ nhân nhỏ nhắn, hắn không nhìn được nghĩ đến máu tươi của nữ nhân, móng tay sáng bóng ngời dài ra, trở thành màu đen xấu xí, phía trên có hoa văn phức tạp, trong nháy mắt hắn chuyển qua sau lưng nữ nhân kia, ngón tay đâm vào trong cơ thể nàng, hai chân thon dài dưới áo choàng màu đỏ biến thành một cái đuôi rắn khổng lồ, chập chồn ở phía sau. Nữ nhân này không kêu lên được tiếng nào cũng đã bị hắn nuốt vào bụng.

Sau khi thỏa mãn, Thập Dạ tựa vào dưới gốc cây, lấy ra hắc ngọc tiêu bắt đầu thổi. Tiêu Âm chậm rãi tẩu lên, ngay sau đó xuất hiện gió mây mờ mịt, xung quanh Tiêu Âm, sức sống từ từ giảm xuống, trở nên tĩnh lặng và tiêu điều. Sau khi mưa to gió lớn, yên tĩnh làm cho người ta khiếp sợ.

Sau khi phát tiết, cặp mắt Thập Dạ đỏ ngầu, khỏe môi mọng theo nụ cười quỷ dị ác độc, nhìn chung quanh sanh linh đồ thần, ở trong lòng trách mắng sự vận động của mình, ngay sau đó lâm bảm, người yêu đến nỗi đã phát điên.

Hắn còn nhớ rõ đã từng chiếm được một quẻ bói, 'hoa đào tan hết, cô đơn một mình'.

Đã từng lên tiếng cười nhạo, không thêm đề ý nhưng hôm nay thì sao? Làm sao không thêm đề ý?

Đêm tối mênh mông, con đường vô tận, vô cùng tịch mịch, hắn cô độc đi về phía trước, nhớ tới khuôn mặt tươi cười, trong lòng dâng lên khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Sau khi Hoa Nhiễm nhìn thấy Mặc Thiếu Dư bỏ đi, tâm tình thật tốt, ngay cả ăn com ăn cũng đặc biệt thơm, mà Nguyệt Vô Phong rõ ràng không phải như vậy, lúc Quân Thập Dạ rời đi ánh mắt của hắn làm người ta phát rét, làm cho Nguyệt Vô Phong không khỏi phát run, không phải là vì sợ, chẳng qua đột nhiên hiểu phần tình yêu này vô cùng thống khổ.

Nguyệt Vô Phong ngồi nhìn Hoa Nhiễm ăn cơm, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho nàng, nhìn dáng vẻ nàng ăn cơm giống như con mèo nhỏ ngoan ngoãn, trong lòng không khỏi thỏa mãn, lấy được nàng, làm cho nàng yêu, phải nói đó là hạnh phúc của hắn.

Đến buổi tối, Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm trở về phòng đã nghe tiếng gõ cửa.

Quả nhiên bị Nguyệt Vô Phong đoán trúng, Thái Tử Gia mang theo kiểu thô mới cưới đi tối, trên mặt đỏ thắm rạng rỡ, thoát nhìn càng thêm giống tên yêu nghiệt, gương mặt tuấn mỹ mất đi vẻ tà khí, ngược lại càng thêm chừng chạc.

Hoa Nhiễm nhìn nữ nhân cúi đầu bên cạnh hắn, không khỏi thầm giật mình, một tiểu cô nương làm việc vất vả trong thanh lâu, xem ra bộ dạng không tầm thường chút nào, lúc này ăn mặc như thiếu phụ, toàn thân bao quanh trang sức thượng đẳng, bộ y phục màu tím thêu đóa hoa thật lớn, rất tinh xảo, vô cùng quyền rũ, có chút ngượng ngùng, hơi cúi đầu, môi nở nụ cười nhân hậu. Thoạt nhìn tuổi còn trẻ, trên trán lộ ra vài phần khôn khéo, Nguyệt Vô Phong liếc mắt nhìn thâm nghĩ, không tệ.

Mặc Hoa Nghi rộng rãi giới thiệu, "Vị này là nương tử của ta, Vô Song, Nguyệt Vô Phong, thấy biểu tẩu không hành lễ?"

Vô Song bị nói như thế, sắc mặt đỏ lên, nói không ra lời.

Nguyệt Vô Phong nở nụ cười, trêu ghẹo nói, "Thái Tử Gia, từ chỗ nào lượm được hài tử như thế?" Chính xác, tiểu cô nương này đáng đáp nhỏ nhắn, xem ra so với Hoa Nhiễm còn nhỏ hơn mấy tuổi, chỉ độ mười sáu tuổi thôi.

Mặc Hoa Nghi giả vờ tức giận, "Cần rõ, ngươi có còn nhìn ta trong mắt hay không, nàng là nương tử của ta . . . . ."

Hoa Nhiễm rất hiểu chuyện, đi lên dắt tay Vô Song, mắt tươi cười, "Chào biểu tẩu."

Sắc mặt Vô Song đỏ lên, nhỏ giọng nói, "Chào đệ muội."

Hoa Nhiễm buồn cười nhưng cố chịu đựng, vẻ mặt của tiểu biểu tẩu sau khi từ bên ngoài đi vào phòng, trên mặt vẫn còn chưa hết đỏ, là thực sự rất sợ người lạ.

Nguyệt Vô Phong còn nhớ rõ chuyện Mặc Hoa Nghi đùa giỡn Hoa Nhiễm, nên nhất quyết không tha, "Mặc Hoa Nghi, hay cho một thiếu niên phong lưu, lần này lại ra về chung tình "

"Hừ. . . . ." Mặc Hoa Nghi hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt hơi lúng túng, "Cũng do ngươi làm chuyện tốt. . . . . Lẽ ra ta nên hận ngươi, nhưng hôm nay, tình trường chiến trường đều rất hài lòng, ta tạm tha cho ngươi lần này."

Nguyệt Vô Phong nghe hắn nói như vậy, rõ ràng thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại nói, "Ta cũng là vì muốn tốt cho ngươi, ngươi cần gì phải làm chuyện hoành đao đoạt ái của người, hôm nay cục diện như thế, ta là người ngoài cuộc nhìn cũng cảm thấy rất ổn định."

"Đúng là rất ổn định, tên A Chiến này cũng rất hữu dụng, chẳng qua hắn nói sau ba năm nhất định sẽ rời đi."

"Hắn có thể cho ngươi ba năm cũng đủ rồi, trong ba năm này, ngươi còn sợ không tìm được một người thích hợp sao? Hơn nữa hắn đang bên cạnh ngươi, trong lòng ngươi sẽ không có vướng mắc."

"Nói nhảm, đương nhiên là có, hắn đoạt người lẽ ra là của ta . . . . . Còn đâm ta bị thương, về tình về lý ta không thể bỏ qua cho hắn. . . . ." Hắn lên lên liếc mắt nhìn Vô Song, thấy nàng không có gì không vui, tiếp tục nói, "Nhưng bây giờ bên cạnh ta có Vô Song, mà hắn lại ra sức làm việc cho ta, ngay cả có lỗi, ta cũng sẽ nhận."

Nguyệt Vô Phong cười cười, đối với Thái Tử, mặc dù hắn không đồng ý Thái Tử làm một chút chuyện hoang đường, nhưng mà đối với tấm lòng rộng lượng của Thái Tử, hắn vẫn rất tán dương, có lẽ hắn giúp cho Thái tử, chính là nhìn trúng điểm này.

Từ trong lời đối thoại của bọn hắn, Hoa Nhiễm đã đoán được A Chiến chính là người áo đen đã cướp đi Tô Duyệt. Từ trong chuyện ân oán này, Nguyệt Vô Phong đã làm nhiều điều, nàng thâm nghĩ, Nguyệt Vô Phong đúng là một kỳ thủ rất tốt, từng quân cờ đi rất chính xác, thật may mình không phải là một con cờ của hắn.

Mặc Hoa Nghi đột nhiên lại nói, "Lần này ta trở về tẩu với phụ hoàng, ta muốn đề Vô Song trở thành chánh phi của ta."

Nghe được câu này, Nguyệt Vô Phong giật mình không ít, mặc dù nhìn tình cảnh này, Mặc Hoa Nghi xác thực rất thích kiểu thô của hắn, nhưng phong làm chánh phi, hắn thật sự chưa nghĩ tới, ngay sau đó nghĩ đến ngày thường Thái tử làm việc không theo như lẽ thường, vì vậy trên mặt thu liễm, "Không tệ, rất tốt."

Mặc Hoa Nghi nhìn thấy vẻ mặt của Nguyệt Vô Phong, hết sức không vừa lòng, tiến lên đánh hắn một quyền, "Tiểu tử, ngươi có thái độ gì, ngươi không tin tưởng ta sao?"

Sau đó hắn kéo Nguyệt Vô Phong đến một góc len lén nói với hắn, "Thứ nhất, nàng trẻ tuổi ngượng ngùng, tạo cảm giác rất ngon miệng, so với các nữ nhân thường ngày, ta phát hiện bát cháo trắng này hương vị ngọt ngào hơn bát trân châu."

Nguyệt Vô Phong im lặng không nói gì, sau đó nhỏ giọng mắng một câu, "Đồ háo sắc."

"Huynh đệ, gần đây ta có một phương pháp bí truyền, ừ, thí nghiệm ở trên giường hiệu quả không tệ, có muốn thử một chút hay không?"

"Đừng có mang chuyện hoang dâm của ngươi ra nói, ta cảm thấy xấu hổ cho ngươi, người ta vẫn còn rất trẻ. . . . ."

"Thê tử của ngươi lớn hơn bao nhiêu, đừng nói với ta ngươi cũng cảm dục. . . . ." Mặc Hoa Nghi ác ý sờ cằm cười.

Nguyệt Vô Phong phát phát tay, "Ngươi đi đi. . . . ."

"Thật là hẹp hòi, ta còn chưa nói chính sự, còn một chuyện nữa, ca ca của nàng là một người khôn khéo và lang thang phóng đảng, hiểu được nữ nhân, tiền bạc. . . . . Chớ nhìn ta như vậy, ta nghe ngóng, có thể lực rất lớn ở bên kia Tây Vực, nếu cùng ta hợp tác, tuyệt đối là song doanh." Khóe môi hắn khẽ vểnh lên, ngay sau đó cười tà, "Ta chuộc ra nương tử nhà ta bị lừa vào thanh lâu, thật đúng là một công ba việc a, vừa giải vây cho ta, lại mang đến cho ta nhiều chỗ tốt như vậy."

Nguyệt Vô Phong khẽ nhủ mày, "Thế lực lớn ở Tây Vực không phải là con ung kia sao? Ngươi hợp tác với hắn, hắn không lột sạch lông của ngươi sao, hắn làm việc âm tàn độc ác, là một kẻ hung ác."

"Ta biết rõ, ta nghe ngóng người nam nhân kia, hắn rất căm hận triều đình, bởi vì triều đình chặt đứt tài nguyên kinh tế của hắn, nhưng ta là thái tử, tương lai là hoàng thượng, ta có thể thỏa mãn cho hắn một chút yêu cầu, đương nhiên hắn phải làm việc cho ta, hơn nữa, ta thêm thưởng mảnh đất ở Tây Vực đã lâu rồi." Trong mắt của hắn sáng rực.

Nguyệt Vô Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Ngươi tính toán rất tỉ mỉ."

"Tuy nói như thế, ta đối với phi tử của ta rất hài lòng, hiện tại lúc nào ta cũng hi vọng nàng ở bên cạnh ta. Tốt lắm, lần này coi như ngươi đã thay ta hoàn thành một nhiệm vụ rất lớn, về sau ta còn tìm ngươi."

"Không cần." Nguyệt Vô Phong nhàn nhạt cười cười, "Ta chỉ yêu tiền, quyền thế đối với ta mà nói, giống như cặn bã. Ta chỉ muốn cùng Hoa Hoa lặng yên sống qua ngày, lần này giúp ngươi cũng chỉ thực hiện lời hứa khi còn bé vô ý nói ra thôi, Mặc Thiếu Dư không tệ, có chuyện có thể tìm hắn."

"Tim của hắn đều đặt ở trên người ngươi, trông cậy vào hắn coi như xong."

"Hắn đối với ta lòng riêng đã dứt, hôm nay hắn đã rời khỏi Tô Châu, ngày sau hắn sẽ trợ giúp cho ngươi, hắn là một trong số ít người không thích quyền thế, có thể trọng dụng."

Nguyệt Vô Phong thận trọng nói xong, Mặc Hoa Nghi cũng nghe rất nghiêm túc, ngay sau đó hắn cười, "Các ngươi từ nhỏ cùng lớn lên khiến người hâm mộ, hôm nay nghĩ đến, các ngươi đối với tính tình lẫn nhau cũng rõ như lòng bàn tay. Vô Phong, thật may ngươi là chí giao của ta, mà không phải người khác, có kẻ địch như ngươi vậy, ta rất sợ."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Nguyệt Vô Phong đột nhiên có ý tưởng muốn cho Mặc Hoa Nghi dứt đi, không biết vì sao a, hắn có chút lo lắng.

"Làm gì về mặt không kiên nhẫn vậy?" Đường như Mặc Hoa Nghi nhìn thấu ý tưởng trong lòng hắn, "Không muốn?"

"Ta chỉ nợ ngươi một chuyện, đã giúp xong rồi, chuyện còn lại tự ngươi xem mà làm. Đừng gạt ta hồi kinh nữa, hoặc yêu cầu ta làm thêm chuyện gì nữa, ta đã hứa với qua Hoa Nhiễm, an phận là được."

Nét mặt Mặc Hoa Nghi nhìn hắn như nhìn thấy quái vật, "Còn an phận nữa, dựa vào tài lực vật lực bây giờ của ngươi, nếu không phải ta tin tưởng ngươi, tùy tiện gán cho ngươi một tội danh có thể chém chết ngươi."

"Thái Tử gia, hôm nay ngươi tới không phải là vì nói cảm ơn sao?" Nguyệt Vô Phong khẽ cau mày, nhìn hắn, con mắt sắc trầm xuống.

"Thật ra là như vậy, Thái hậu muốn gặp ngươi, muốn ngươi lúc nào rảnh rồi thì đi thăm lão nhân gia ngài." Về mặt của Thái tử rất thành thật và nghiêm túc, Nguyệt Vô Phong nhìn vào mắt hắn cũng không phát hiện ra chuyện gì khác.

Nguyệt Vô Phong nhủ mày một cái nói, "Chuyện này từ từ nói, Hoa Hoa mới vừa la hét muốn đi dạo phố, ta dẫn nàng đi ra ngoài dạo."

Mặc Hoa Nghi gật đầu một cái, "Cũng tốt, ta và Vô Song cùng đi với các ngươi. Hôm nay ngoài thành có đốt pháo hoa, ngươi vẫn không biết sao, đi thôi, cùng đi."

Sau khi Hoa Nhiễm nghe xong, hưng phấn, bỏ lại Vô Song đi tới lắc lắc cánh tay Nguyệt Vô Phong, "Tướng công, cùng đi đi, ta muốn xem."

Trên mặt Nguyệt Vô Phong có chút không nguyện ý nhưng nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của Hoa Nhiễm liền đồng ý. Hắn nắm tay nàng, khẽ cười nói, trong mắt sáng lấp lánh, "Tùy ngươi."

Mặc Hoa Nghi nhíu mày liếc mắt nhìn Vô Song, trong mắt mang theo hấp dẫn nào đó, Vô Song đỏ mặt, từ từ đi động bước chân đi tới bên cạnh hắn, ngay sau đó Mặc Hoa Nghi ôm nàng trong ngực, ngay trước mặt hai người bọn họ, hôn một cái mặt của Vô Song, khuôn mặt của Vô Song đỏ như. Hoa Nhiễm phun ra một câu kinh người, "Thái Tử Gia, nương tử của ngươi bị thẹn thùng, tại sao ngươi có thể trước mặt mọi người đùa giỡn?"

Vô Song trực tiếp vui mặt vào trong ngực Thái Tử, làm cho hắn cười khẽ, "Cái này không gọi là đùa giỡn, cái này gọi là ân ái, ai bảo nàng là nương tử nhà ta."

Nói xong còn khiêu khích nhìn thoáng qua Hoa Nhiễm, hắn còn nhớ rõ lời của Nguyệt Vô Phong, thật ra đây gọi là ân ái, hai người các ngươi đã không có làm, ánh mắt hắn có chút khác thường, Hoa Nhiễm xoay mặt chỗ khác, khoác tay Nguyệt Vô Phong đi ra bên ngoài.

Đọc theo đường đi, không khí có chút mập mờ, bốn người cũng không có nói chuyện.

Ở ngoài thành thật sự rất náo nhiệt, người người tấp nập, bình thường là địa phương vắng ngắt, buổi tối hôm nay lại đứng đầy người. Đêm xuống hơi lạnh, đèn lồng đỏ ở trong gió chập chòn bay múa, dây lụa màu đỏ cột vào trên cây cũng theo gió bay cuồng loạn. Mang theo một loại tâm tình khác nhau, màu đỏ thấp sáng trong lòng của mỗi người, Hoa Nhiễm quan sát xung quanh, nhìn thấy phần đông đều là nam nữ trẻ tuổi, từng đôi rúc vào với nhau, thỉnh thoảng nghe được mấy câu trêu chọc.

Nàng len lén kéo Nguyệt Vô Phong hỏi, "Nơi này đang làm gì?"

"Không rõ, thời tiết lạnh như vậy, có thể là xem mắt."

"Đúng vậy, đương nhiên là xem mắt." Giọng nói của Mặc Hoa Nghi từ sau lưng Hoa Nhiễm truyền tới, "Hàng năm vào tiết thu, nam nữ tuổi trẻ trong thành Tô Châu sẽ tới đây cầu nhân duyên, cũng coi như là một lễ hội xem mắt tập thể."

Về mặt Hoa Nhiễm kinh ngạc, "Bọn họ cũng mới quen, cứ ở cùng một chỗ như vậy, có phải dân chúng quá. . . . . coi mở hay không?"

"Đâu phải? Bọn họ cũng có rất nhiều người biết nhau thật lâu nhưng hôm nay được danh chánh ngôn thuận, ừm, thấy không, bên kia có người làm nguyệt lão, xem như người chứng hôn đấy, nam nữ trẻ tuổi đều đi qua kéo dây tơ hồng."

"Còn có chuyện như thế." Hoa Nhiễm trầm nghĩ, thì ra tạp tục mỗi nơi đều không giống nhau a.

"Thật ra điều này cũng được gọi là coi mở rồi, ngươi xem, không phải người ta mới quen không bao lâu đã thành hôn động phòng sao, có phải bọn họ quá coi mở hay không." Nguyệt Vô Phong nhíu mày.

Mặc Hoa Nghi chỉ cười, không nói lời nào.

Mà đôi tay Vô Song nắm vạt áo.

Hoa Nhiễm nhìn chăm chăm Nguyệt Lão ở cửa miếu cách đó không xa, đột nhiên đỏ mặt, bọn họ thành hôn cũng có một đoạn như vậy, hoặc kéo dây tơ hồng, hoặc cha mẹ mối mai nhưng dường như nàng và Nguyệt Vô Phong được gọi là cưỡng bức, dùng sức mạnh cưỡng bức, sau đó vô tình hấp dẫn lẫn nhau, duyên phận của bọn họ bắt đầu từ đây, so với mọi người có phải càng thêm tân tiến hay không. . . . . ?

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Nguyệt Vô Phong nhìn thấy dáng vẻ Hoa Nhiễm ngờ ngác, không khỏi tiến lên ôm nàng vào trong ngực, "Không phải trời lạnh bị choáng váng chứ?"

"Ta. . . . ."

"Phun! Phun! Phun!" Cách đó không xa, bên hồ một hàng pháo hoa bay lên không trung, pháo hoa màu vàng cam lừng lừng nổ rộ ở trên bầu trời, từng đóa hoa thật xinh đẹp, chung quanh đã có người bắt đầu hét ầm lên, Hoa Nhiễm nhìn chăm chăm pháo hoa xinh đẹp, bên cạnh có một vòng ngực ấm áp, đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, đang vô cùng cảm khái, đột nhiên trong không trung pháo hoa thay đổi hình dáng, từ từ hiện ra thành dòng chữ "Hoa Nhiễm, ta yêu ngươi" !

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74

"Ah?" Hoa Nhiễm kinh ngạc liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Phong ở bên cạnh. Nhưng dường như Nguyệt Vô Phong còn kinh ngạc hơn so với nàng, sau khi kinh ngạc chợt lóe lên tức giận, vô cùng tức giận, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Oa, thật là lãng mạn." Có nữ tử thét chói tai, "Là ai có lòng như vậy?"

"Là cùng tên thôi." Hoa Nhiễm lấp bắp nói.

Đột nhiên một nam tử tóc trắng mặc hồng y từ trên không trung xoay tròn rơi xuống, áo choàng màu đỏ rực trên người căn phòng trong gió, hắn xoay tròn nhẹ nhàng đáp xuống, mái tóc trắng mịn hoặc bay múa trên không trung, hắn vững vàng đứng trên mặt đất, dĩ nhiên người này Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong hết sức quen thuộc. Người này là quốc sư đại nhân ..... Quân Thập Dạ.

Hắn xuất hiện thật sự quá rêu rao, quá chói mắt. Cặp mắt đào hoa xinh đẹp phát ra ánh sáng yêu mị có sức hấp dẫn vô hạn, khóe môi hắn nhẹ nhàng nhếch lên, dung nhan phi phàm, tuấn mỹ, khuynh thành khắc vào trong lòng của những thiếu nữ. Giờ phút này hắn rất xinh đẹp, xinh đẹp làm cho người ta không thở nổi, hắn thừa kế dung nhan khuynh quốc khuynh thành của mẫu thân hắn, giờ phút này khí chất của hắn càng thêm yêu mị. Hắn chậm rãi mở miệng, vừa mới bắt đầu không ai hiểu hắn đang nói gì. Ngay sau đó, hiểu ra được, hắn nói, hắn rất ưa thích một nữ tử.

Trong đám người đột nhiên yên lặng. Chỉ có hắn đang mở miệng, giọng nói rõ ràng trầm thấp, quanh quẩn ở tai mỗi người.

"Ta rất yêu thích một nữ tử, yêu nàng yêu đến phát điên, yêu đến nổi trong từng đêm không có nàng ta sẽ nhớ đến nụ cười xinh đẹp của nàng." Giọng nói của hắn thật thấp, trên mặt toát ra bi thương tịch tịch, không khỏi làm cho người ta đau lòng.

"Nàng là vị hôn thê của ta, ngay từ lúc ban đầu chúng ta đã định sẵn hôn sự rồi."

"Chỉ phúc vì hôn?" Có nữ nhân can đảm nói tiếp.

Thập Dạ gật đầu một cái, "Đúng vậy, khi chúng ta còn ở trong bụng mẫu thân đã định sẵn tam sinh tam thế."

"Thật cảm động a." Phía dưới có người than thở.

"Ta đi giết hắn!" Hoa Nhiễm từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, tức giận muốn tiến lên.

Lại bị Nguyệt Vô Phong bắt được, "Trước hết nghe hắn nói xong, ta muốn nghe xem hắn nhớ nhung người bao nhiêu!" Lời nói của Nguyệt Vô Phong nhẹ như gió thoảng mây bay nhưng Hoa Nhiễm nhìn thấy trên người hắn đã bộc phát lệ khí, giờ phút này hắn giận dữ ngút trời, trong mắt lạnh lẽo.

"Đúng vậy, nghe hắn nói xong trước đã, ta còn chưa từng thấy quốc sư đại nhân xúc động như vậy đây."

Hoa Nhiễm vừa tức vừa giận, dùng sức dậm chân.

"Lúc chúng ta gặp nhau, nàng chỉ là một nữ hài tử ngốc nghếch, mộc mạc ngây thơ, thiện lương, nàng không nhận ra ta, cho rằng ta là một người nghèo còn giúp đỡ ta. Trong một khắc đó, ta đối với nàng động lòng, nụ cười của nàng rực rỡ như hoa, xinh đẹp làm cho ta ngây người. Vì vậy ta liền trộm đi nụ hôn đầu của nàng, nhìn dáng vẻ của nàng ngây ngô, ta cảm thấy giống như mình trộm đi kẹo của đứa bé, trong lòng thật sự vui vẻ."

Nếu là bình thường, nam nhân trộm hôn nữ nhân, gọi là trộm hương, gọi là đồ vô sỉ, gọi là dâm tặc. Nhưng giờ phút này Thập Dạ vừa nói như thế, tất cả mọi người cảm thấy đó là đương nhiên, cái này gọi là lãng mạn, cái này gọi là muốn nói bật.

Hoa Nhiễm đột nhiên muốn chạy trốn, bởi vì nam nhân tóc trắng nơi xa nhiệt tình như lửa, nam nhân bên cạnh lạnh lùng như tuyết. Nàng chỉ cảm thấy khổ sở, khổ sở, thật khổ sở. ....

"Chẳng qua thời cơ của ta không tốt, bởi vì ta đã trải qua bệnh nặng, trong khoảng thời gian này có một gã nam tử khác đoạt đi nàng, trong lòng nữ nhân kia còn có ta, chẳng qua bây giờ nàng bị hắn nắm thật chặt trong ngực, không thể trốn tránh. Bây giờ ta rất thống khổ, thống khổ đến muốn chết đi."

Nghe lời nói có vẻ ấu trĩ từ trong môi miệng của Thập Dạ phun ra từng chữ, mang theo tương tư khắc cốt, làm cho người nghe lệ nóng đoanh tròn.

"Hoa Nhiễm, đừng cảm lên, quay về được không, chúng ta mới cùng một loại 'người', chỉ có ta mới có thể cùng chịu đựng đến tận trời, chỉ có ta mới có thể cho người điều người muốn, thiên trường địa cửu, vĩnh viễn, đến chết cũng không đổi. Hoa Nhiễm, ta yêu người, rất yêu, rất yêu người."

Trong mắt Thập Dạ có nhàn nhạt sương mù, ánh mắt của hắn chính xác tìm được chỗ đứng của Hoa Nhiễm, nhìn về phía nàng lộ ra ánh mắt ái mộ.

Ánh mắt của tất cả mọi người cũng nhìn sang, nhìn chăm chăm vào Hoa Nhiễm, đều đang đợi nàng tỏ thái độ.

Hoa Nhiễm bị lửa giận thiêu đốt, lớn tiếng hét lên, "Thập Dạ, người về nhà nào đi, cần gì ở chỗ này mê hoặc lòng người, chúng ta không có khả năng, không có khả năng, người có hiểu hay không?!"

"Nhà? Không có người làm sao có thể gọi là nhà." Thập Dạ hừ lạnh, giọng nói dịu dàng và thể lương.

Trong đám người có giọng nói chỉ trích Hoa Nhiễm. Tỷ như, lúc vị hôn phu của nàng đang bị bệnh tại sao vứt bỏ hắn, ngược lại quấn quýt với nam nhân khác. Tỷ như, vị hôn phu của nàng đã tha thứ nàng, tại sao nàng vẫn còn muốn tiếp tục dây dưa không rõ với nam nhân khác, tỷ như, nữ nhân tầm thường như vậy làm sao có thể xứng với nam tử khuynh quốc khuynh thành.

Thập Dạ bắt đầu thay Hoa Nhiễm giải thích, làm cho người ta có cảm giác tính tình dễ chịu.

Không ít người đem tầm mắt ném vào Nguyệt Vô Phong, vẫn là nam tử ưu tú nhưng trên đầu đội danh hiệu không tốt, giành nữ nhân của người khác, ấn tượng đối với hắn không khỏi giảm mạnh.

Nguyệt Vô Phong cũng không để ý mọi người nhìn hắn thế nào, chỉ hơi hơi nhắm mắt, kéo Hoa Nhiễm đi tới trước mặt Thập Dạ, hận hận nhìn Thập Dạ, "Người thật đúng là không từ bỏ ý định, loại chuyện như vậy cũng nghĩ ra được."

Thập Dạ lại nói, "Chắc hẳn danh hiệu của người này mọi người cũng đều quen thuộc, Giang Nam đệ nhất phú hào, Nguyệt Vô Phong."

Bởi vì tài phú của Nguyệt gia, mọi người lại bắt đầu bắt quai.

Nguyệt Vô Phong nhìn thẳng Quân Thập Dạ, "Người rất yêu nàng sao?"

"Rất yêu, vô cùng yêu."

"Vậy người có thể chết vì nàng sao?" Trên trán Nguyệt Vô Phong hiện ra vàng sáng, tay phải cùng tay Hoa Nhiễm mười ngón tay đan nhau, dường như cam kết điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Thập Dạ sững sờ, ngay sau đó cười khẽ, "Dĩ nhiên có thể."

"Vậy hôm nay, chúng ta thử đi, chúng ta cùng nhau nhảy vào trong hồ này, dĩ nhiên người không thể dùng bất kỳ yêu thuật, mà ta cũng không cần nội lực, chúng ta so tài với nhau, xem ai nhịn được thở được lâu, người thua vĩnh viễn chấp nhận quyết định của Hoa Nhiễm." Nguyệt Vô Phong cười ảo choàng của mình khoắc lên trên người Hoa Nhiễm.

Ngay sau đó Thập Dạ phản bác lại, "Đánh cuộc này không tốt."

"Hả?"

"Người thua vĩnh viễn rời khỏi Hoa Nhiễm!" Lúc Thập Dạ quay lưng về phía mọi người, ánh mắt giống như đóm lửa đỏ rực, hiện ra màu sắc ghen tị.

Hoa Nhiễm run run môi nói, "Nguyệt Vô Phong, người nói cái gì?"

Nguyệt Vô Phong chỉ nhìn Hoa Nhiễm, tiến lên phía trước, hôn khéo miệng của nàng, đến gần lỗ tai của nàng, môi nhẹ nhàng lướt qua tai của nàng nói, "Đây là chuyện của nam nhân, người chỉ cần ngoan ngoãn ở chỗ này chờ đợi. . . . . Nếu hắn muốn chơi trò chơi này, ta chơi cùng hắn, Nguyệt Vô Phong ta thề, đời này kiếp này chỉ yêu Hoa Nhiễm, lâu dài như trời đất, cho dù chết không đổi!"

"Vô Phong. Ta tin tưởng người, không cần so, có được không?" Nàng vô dụng kéo cánh tay Nguyệt Vô Phong, về mặt cầu khẩn.

Nguyệt Vô Phong chỉ đẩy nàng ra, đầu đâm vào trong hồ lạnh lẽo. Thập Dạ cũng lấy tốc độ nhanh nhất nhảy vào, mặt hồ bắn lên nước tung tóe, sau đó từ từ bình lặng, ngay cả gợn sóng nhỏ cũng không có. Đám người đột nhiên yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người còn chưa rõ tình hình thế nào.

Mặc Hoa Nghi như mới vừa tỉnh mộng, hắn đến gần bên cạnh Hoa Nhiễm, về mặt trần trối nhìn Hoa Nhiễm, "Nguyệt Vô Phong điên rồi phải không, nước hồ lạnh như thế hắn cũng dám nhảy, nếu hôm nay còn bỏ được ra ngoài, nửa cái mạng cũng không có. . . . ."

"Không, ta muốn xuống cứu hắn." Hoa Nhiễm nói xong muốn nhảy xuống.

"Thôi, thôi, nếu ta để cho người xuống, Nguyệt Vô Phong ra ngoài không cầu cứu ta sao." Mặc Hoa Nghi đẩy nàng ra, tự mình nhảy xuống, lúc này đến lượt Vô Song lo lắng, nàng che miệng, "Tướng công. . . . ."

Hoa Nhiễm lặng lẽ nhìn chăm chú vào mặt hồ, qua thật lâu, chỉ một mình Mặc Hoa Nghi trôi lên, giọng nói Hoa Nhiễm run rẩy, "Vô Phong đâu?"

"Hắn. . . . . Chết cũng không lên, miệng ta bị hắn đánh một quyền, yên tâm đi, dù sao hắn xuất thân luyện võ, hắn có thể ở trong nước một lúc lâu. . . . . Hai người bọn họ đều là người phạm, nếu so kiên trì, sớm muộn cũng có một người trôi lên."

Nhưng Hoa Nhiễm biết, Thập Dạ là rắn, thủy tính so với Nguyệt Vô Phong tốt hơn gấp trăm lần, cho dù hắn không cần yêu lực cũng có thể ở trong nước một ngày, nhưng Nguyệt Vô Phong chỉ là người phạm bình thường, nếu ở lâu hắn sẽ chết. Hắn cũng biết thế, vậy hắn ở dưới nước là tỏ thái độ quyết tâm của hắn sao?

Đột nhiên Hoa Nhiễm hô to, "Dưới nước, ta đếm tới ba, nếu các người không lên ta sẽ nhảy xuống, chết đuối cho các người xem! Như vậy, các người lấy được cũng chỉ là một cỗ thi thể!"

"Một, hai, ..." Ba còn chưa ra khỏi miệng, Thập Dạ và Nguyệt Vô Phong cùng nhau từ đáy nước trồi lên, bọn họ cùng nhìn thấy trong đáy mắt của Hoa Nhiễm lướt qua tia giao hoạt, ánh mắt của nàng từ đầu chí cuối chỉ nhìn Nguyệt Vô Phong, một điểm này khiến Thập Dạ hết sức bị thương.

Nhưng nếu cùng chơi với các người, sẽ phải chơi cho trọn vẹn.

Hoa Nhiễm đưa ra bàn tay muốn kéo Nguyệt Vô Phong lên bờ, nhưng đúng lúc này, có một bàn tay chắn ngang trước mặt Hoa Nhiễm, nhanh hơn nàng một bước kéo tay Nguyệt Vô Phong, giọng nói lạnh lùng nhưng vô cùng thân thiết, "Thân ái, lạnh không?"

Mọi người ngạc nhiên. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Trường hợp như vậy thật sự làm cho người ta rất ngạc nhiên. Lại xuất hiện một công tử giàu có, vóc dáng thon dài, gương mặt lạnh nhạt, trong mắt mang theo lạnh lùng xa cách, khỏe mẽ hiện lên một tia châm biếm. Khi hắn đặt tay lên trên tay Nguyệt Vô Phong, theo bản năng Nguyệt Vô Phong muốn hất tay của hắn ra nhưng không thể động đậy.

"Tiền Bạo?" Hoa Nhiễm hơi giật mình, ngay lập tức hiểu được hắn đang làm trò. Bọn họ là một nhóm người.

Tiền Bạo kéo Nguyệt Vô Phong lên khỏi hồ, không biết từ nơi nào lấy một khăn tay sạch sẽ từ từ lau nước trên mặt Nguyệt Vô Phong. Hoa Nhiễm không nhìn nổi rồi, một tay vỗ vào Tiền Bạo, đoạt lấy khăn tay, túm thật chặt trong tay, con người chột cò lại.

Tiền Bạo hơi híp mắt lại, nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Phong nói, "Thân ái, thật ra người căn bản không thích nữ nhân, tại sao đoạt lão bà của người ta, lại cự tuyệt tình ý của ta?"

Ngoài mặt Tiền Bạo nói như vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy hết sức ghê tởm, lần đầu tiên hắn nói lời như vậy, lại nói với tình địch của hắn. . . . .

Nhưng vì tạo ra cái gọi là áp lực dư luận, hắn vẫn phải làm, điều này không có trong trò chơi của hắn. Chung quanh vô cùng im lặng, tin tức này liền bùng nổ trong đám người.

Hoa Nhiễm đem áo choàng trên người trả lại cho Nguyệt Vô Phong, bao lấy hắn thật chặt, kéo hắn, nói, "Vô Phong, chúng ta trở về."

Tiền bạo đưa tay chặn lại bọn họ, "Thân ái, lời còn chưa nói hết, hôm nay nếu người không cho ta một công đạo, ta không cho phép người đi."

Ánh mắt Hoa Nhiễm chột lóe, mặt không chút thay đổi, nàng lạnh nhạt nói từng chữ từng câu, "Tiền Bạo, Thập Dạ, các người không cần chơi đùa quá phận, nếu không về sau ngay cả bằng hữu cũng không làm được!"

Đây là cảnh cáo của nàng, vào giờ khắc này đột nhiên Tiền Bạo ngửi thấy nhân nhạt yêu khí, không khỏi kinh hoàng, chắc hẳn Hoa Nhiễm đã bị kích động sắp phát tác, tay hắn chắn ngang đột nhiên có chút vô lực, hắn chậm rãi rũ xuống, "Người đi đi, chúng ta còn nhiều thời gian."

Người trong cuộc cứ kết thúc như vậy, nhưng tất cả những người ở đây cũng không nghĩ như vậy. Nguyệt Vô Phong, ở trong thành Tô Châu vang danh thịnh vinh, có bao nhiêu người không mặc y phục trong cửa hàng của hắn, có bao nhiêu người không sử dụng y phục trong cửa hàng của hắn, bọn họ hâm mộ hắn giàu có, lấy lan sang dung mạo và tài văn chương của hắn mà không biết đời sống tình cảm của hắn phức tạp như thế. . . . . hắn chính là đồng tính trong truyền thuyết sao?

Chỉ trong một thời gian ngắn, cái tên Nguyệt Vô Phong trong thành cực kỳ nổi cộm, lúc nhắc tới cái tên này tự nhiên sẽ nhắc tới hai người khác, một là quốc sư Thập Dạ, một người khác là Tiền Bạo, lão bản Tiền trang đệ nhất thiên hạ. Người là động vật bất quái nhất, lòng hiếu kỳ của bọn họ luôn đặc biệt tràn đầy, mong muốn thỏa mãn cũng đặc biệt mạnh mẽ. Bây giờ bọn họ đột nhiên sinh ra hứng thú đối nguyệt Vô Phong, cho nên tin tức có liên quan đến Nguyệt Vô Phong, bọn họ sẽ cố gắng đi điều tra, bọn họ có năng lực nói đen thành trắng, cũng có năng lực đem chuyện không có nói thành có.

Mà chút tin đồn ngoại trừ người trong cuộc, Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm, tùy tiện ở trong thành Tô Châu tìm một người cũng có thể nói ra được. Không có ai biết, lúc đương đầu với dư luận này cũng là thời khắc gian nan nhất của người trong cuộc.

Sau khi cùng Nguyệt Vô Phong trở về đến khách sạn, lời nói cử chỉ của Hoa Nhiễm cũng có vẻ quái dị. Nguyệt Vô Phong muốn thấp đèn, nàng cự tuyệt. Thậm chí nàng cự tuyệt Nguyệt Vô Phong đụng vào. Nguyệt Vô Phong thấy nàng kỳ quái như thế, dùng sức mạnh kéo nàng tới, vén mặt nàng. Hay tay Hoa Nhiễm che lại mặt mình, không để cho hắn nhìn thấy. Trong bóng tối, mặt Hoa Nhiễm có vẻ nhuận đỏ, Nguyệt Vô Phong hơi kinh ngạc, lấy ra tay của nàng, phát hiện trên mặt Hoa Nhiễm nở ra một cục lớn, nhìn kỹ chính là một đóa hoa hồng nở rộ trên trán.

"Hoa Nhiễm . . . . . Ngươi . . . . ." Nguyệt Vô Phong không kịp thay y phục ướt sũng, sắc mặt khảm trương.

Hoa Nhiễm cũng nhin không được khóc òa lên, bụm mặt, "Ngươi tránh ra, không cần lo cho ta."

Nguyệt Vô Phong thấy bộ dáng nàng như thế, càng thêm đau lòng, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói, "Hoa Nhiễm, ngươi làm sao vậy? Nói cho ta biết."

"Ồ ô, ta cũng không biết. . . . . Ta thành yêu quái, ô ô. . . . . Oa a. . . . ." Hoa Nhiễm nước nỡ, giờ phút này càng thêm kích động khóc to.

"Đừng khóc, đừng khóc."

"Ta, bây giờ trên người ta có yêu khí, hơn nữa trở nên rất xấu, ô ô. . . . ." Hoa Nhiễm khóc một lát, lại ý thức được chuyện gì, mở cửa đẩy Nguyệt Vô Phong ra ngoài, "Ngươi đi đi, đi càng xa càng tốt. Không cần để ý đến ta nữa."

Giờ phút này hơi sức của Hoa Nhiễm thật kinh người, vẻ mặt Nguyệt Vô Phong mê man lúc bị chặn ngoài cửa, một cơn gió lạnh thổi tới, hần chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, hắt hơi một cái, người cũng tỉnh hơn phân nửa, hần vỗ cửa cao giọng hô, "Hoa Hoa, muốn nói gì thì nói cho rõ ràng, chúng ta cùng nhau giải quyết. . . . ."

Giọng nói Hoa Nhiễm chùng xuống, "Đây là chuyện của nữ nhân, không liên quan đến ngươi. . . . ."

Lúc này Nguyệt Vô Phong mới hiểu ra có sự, Hoa Nhiễm cảm thấy không thoải mái vì những chuyện khác.

Hần đứng ở cửa nhỏ giọng dụ dỗ, xin lỗi Hoa Nhiễm, hôm nay, người làm trượng phu như hắn đã coi rẻ thân mình, "Hoa hoa, thật ra ý của ta không phải như vậy, ta chỉ muốn cho ngươi biết ta yêu ngươi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, mà hắn cũng đã không còn kiên nhẫn dụ dỗ, nghĩ cách mở cửa, lúc này mới biết trong phòng nào có bóng dáng của Hoa Nhiễm, cửa sổ mở lớn, rèm cửa sổ cuồng loạn bay trong gió, Hoa Nhiễm chẳng biết đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Sau khi Nguyệt Vô Phong tìm một vòng ở chung quanh nhưng không phát hiện được bóng dáng Hoa Nhiễm, trong lòng không khỏi dâng lên hoảng hốt. Hắn nhớ tới thần đèn ở trong hành lý, liền đem Thần đèn ra ngoài, "Thần Đèn bá bá, không tìm thấy Hoa Nhiễm, xảy ra chuyện gì?"

Thân thể mờ nhạt của Thần đèn lượn lờ trên không trung thật lâu, giống như đang suy tư gì. Ngay sau đó hắn lắc đầu một cái nói, "Ta chỉ có thể thấy được nơi có ánh sáng, nhưng tất cả nơi có ánh sáng, không có bóng dáng của Hoa Nhiễm."

"Nàng, mất tích? Có phải Thập Dạ và Tiền Báo giờ trò quỷ hay không?" Nguyệt Vô Phong vuốt trán nhú mảy, trái tim đau nhói.

"Không thể nào, bọn họ vẫn còn đang thưởng thức pháo hoa, ta nhìn thấy bọn họ. Hoa Nhiễm. . . . . Aiz? Tại sao đột nhiên tuôn ra yêu khí rồi, có phải bị kích thích hay không?"

Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng gạt đầu, "Sợ rằng lần này nàng bị kích thích không nhỏ, tức giận rất sâu. Hi vọng nàng không có chuyện gì."

Thần đèn nói, "Bây giờ ngươi không nên gấp, ngày mai tìm thêm, nhìn cả người của ngươi cũng ướt đầm rồi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong đổi một bộ quần áo khác, nằm ở trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được, nghĩ tới nghĩ lui đều là Hoa Nhiễm, thói quen ôm nàng ngủ, đột nhiên nàng biến mất trong lòng khó chịu. Hắn đứng dậy đi ra ngoài, tìm từng nơi từng chỗ, tìm từ trong bóng tối ra ngoài sáng, cuối cùng không tìm được, trong lòng càng lúc càng tuyệt vọng.

Hắn ở trong rừng kêu to, "Hoa Nhiễm, ngươi đang ở đâu?"

Tiếng gọi thật to vang lên trong rừng làm lũ chim chóc bị giật mình bay vọt lên, lượn quanh trên không trung.

Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm, Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy rất đau đầu. Gia tài vạn vật cũng không trân quý bằng nàng, tiền tài đối với hắn mà nói cho tới bây giờ cũng không đáng để ý, không, trên thế gian này không có thứ gì để cho hắn cảm thấy quý trọng, nhưng Hoa Nhiễm thì khác, giờ phút này hắn đột nhiên ý thức mình không được cùng nàng đi trọn cuộc đời. Những lời thề non hẹn biển, có tác dụng gì? Có lẽ nàng sẽ không trở lại nữa. Cảm giác nàng rời đi càng lúc càng mãnh liệt, hắn càng cảm thấy bị thương.

Hắn điên cuồng chạy về phía trước, không biết mặt trời đã lên cao tự bao giờ, bờ môi của hắn khô nứt và tái nhợt, tinh tảo và chấp nhứt thường ngày đã sớm tan rã, hắn chậm rãi ngã xuống, vô lực nhắm mắt lại.

Hắn chỉ quá mệt mỏi, quá buồn ngủ, bóng dáng Hoa Nhiễm vẫn lơ lửng trong đầu của hắn, hắn đột nhiên cảm thấy mình rất yêu Hoa Nhiễm, hắn biết nàng yêu hắn, lệ thuộc vào hắn, hắn cũng thích bộ dáng nàng như vậy, hắn thích nàng dí dỏm đáng yêu. Hắn cũng yêu nàng, không để ý nàng là nửa yêu, sủng ái nàng, thân mật với nàng, chia sẻ vui buồn cùng hắn. Thình thoảng ghen tuông cũng chỉ là giả vờ vì cuộc sống, nhưng đột nhiên hắn phát hiện không hiểu nàng, hắn không chú ý đến suy nghĩ tận đáy trong lòng của nàng.

Có lẽ được ở bên nhau quá mức thuận lợi, đối với tình yêu mỹ mãn, bọn họ cũng bỏ quên rất nhiều thứ.

Hắn khẽ thở dài, Hoa Nhiễm, mau quay về đi.

Vào giờ khắc này, trong lòng Nguyệt Vô Phong như lửa đốt. Cùng lúc này, đám người trong thành Tô Châu đang tiếp tục bát quái, hôm nay cửa hàng Nguyệt gia đặc biệt bận rộn, người lui tới rất nhiều, nhưng người tới mua thương phẩm không nhiều, phần lớn đều có tâm tư khác, luôn hỏi xoay quanh chuyện này, làm cho đám gia nhân cũng không trả lời được.

Thập Dạ vô cùng cao hứng, hắn náo loạn một trận thật lớn như vậy, chỉ cần giữa hai người bọn họ bị ảnh hưởng, hắn sẽ có cơ hội nhảy vào. Nhưng đã một ngày, hai ngày, Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong cũng không có đi ra ngoài giải thích, hắn bắt đầu có chút lo lắng.

Không có ai biết được, giờ phút này là thời khắc Hoa Nhiễm khổ sở nhất, nàng rơi vào ranh giới hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Hôm đó Hoa Nhiễm kích thích yêu khí trên người mình, vốn là yêu khí không thuần, nhất thời buông thả không thể thu hồi, cho tới bây giờ cũng chưa dùng qua cỡ lực lượng này nên không biết cách thu lại, làm cho yêu khí tuôn ra tán loạn. Lúc đó yêu khí hòa vào không khí, triệu hồi Sư giả phương xa, Hoa Nhiễm nhảy ra khỏi cửa sổ, sau khi chạy một đoạn đường cảm thấy thân thể mệt mỏi. Yêu khí cũng vui đi hơn phân nửa, người cũng bắt đầu tỉnh táo lại. Lẽ ra nên trở về đường cũ nhưng bị đạo sĩ trừ yêu bắt được.

Khi tỉnh lại đã thấy mình bị cột vào một cây cột khổng lồ, một đạo sĩ ngồi bên cạnh, mặc áo bào màu xanh dương đậm, trên mặt nếp nhăn ngang dọc, dường như là người đã lớn tuổi, nhưng mái tóc màu đen óng ánh, đặc biệt là cặp mắt hình tam giác, bí ẩn, xấu xa, giả hoạt và tà ác. Hắn nhìn thấy Hoa Nhiễm đã mở mắt, cúi đầu cười cười, "Tiểu yêu tinh, đã tỉnh chưa?"

Hoa Nhiễm hoảng sợ, trong lòng chợt động, vội vàng làm thân, "Bá bá, tại sao ta lại ở chỗ này?"

"Ha ha, ta là đạo sĩ nguoi là yêu, ta bắt nguoi, là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Không biết hắn đốt hương gì, nghe có vị đạo cổ quái, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy muốn nôn mửa, rất khó chịu. .

Trong lòng Hoa Nhiễm lạnh một nửa, kinh ngạc nói, "Ta là yêu? Nhưng yêu khí đã tiêu tán rồi, ta không sợ."

"Đúng vậy, nguoi chính là yêu, tuy rằng yêu khí trên người của nguoi đã tiêu tán nhưng không cái biến được sự thực nguoi là yêu, chỉ tiếc, nguoi chỉ là tạp chủng." Hai chữ tạp chủng từ trong môi đạo sĩ xấu xí vô tình khắc ra, Hoa Nhiễm nghe xong trong lòng đau đớn, nàng không cho phép bất luận kẻ nào dùng từ cái này nói với nàng, vì tôn nghiêm của nàng, cũng vì tình yêu của cha mẹ.

Giờ phút này mặt của nàng đã không còn nóng đỏ, nàng biết hoa án nổi trên mặt đã tiêu tán. Hoa Nhiễm tức giận, hướng về phía đạo sĩ nhỏ một ngụm, "Đạo sĩ thôi, nguoi mới phải tạp chủng, con mẹ nó, nguoi là tên thái giám không thiên! Đáng đáp khó nhìn như vậy, so yêu quái còn không bằng!"

Đạo sĩ này đạo hạnh khá cao, trong đồng môn sư huynh đệ cũng được xem là kiệt xuất, bình thường ra ngoài cũng được mọi người tôn trọng. Chỉ tiếc hắn vẫn bị chính bề ngoài của mình gây khó, trong lòng có chỗ nhạy cảm, đối với lời nói khiêu khích của Hoa Nhiễm, không khỏi giận dữ, đứng dậy tát cho nàng một bạt tay, nhếch miệng hung ác nói, "Lẽ ra cũng muốn đánh cho nguoi trở về nguyên hình, nhưng bây giờ ta không hành hạ nguoi sống không bằng chết, ta không xứng với cái danh hiệu đạo sĩ này."

Trên mặt đau rát, Hoa Nhiễm nhớ rõ chưa có ai đánh nàng như vậy, coi như hắn là người đầu tiên.

Thật ra so với người bình thường, Hoa Nhiễm cũng không khá hơn được bao nhiêu, giờ phút này tính mệnh của nàng chỉ còn chờ làm thịt. Nàng có chút hối hận mình không nên kích hắn, hiện tại rơi vào trong tay của hắn, có lẽ thật đúng là đánh rơi nửa cái mạng.

Hắn nhìn Hoa Nhiễm một hồi lâu, khóe môi lộ ra một nụ cười, "Cũng đừng trông cậy ai có thể tới cứu nguoi, ta đã bố trí kết giới, cho dù bọn họ có đứng ở trước mặt nguoi cũng không nhìn thấy nguoi."

Trên người Đạo sĩ công cụ hàng yêu bắt ma có rất nhiều, ví dụ như roi, phù chú, dây thừng thu yêu, chẳng qua hắn rất hiểu, cái gọi là thu yêu gì đó dùng ở trên người nàng căn bản vô dụng, hiện tại hắn chỉ muốn trút ham muốn cá nhân mà thôi, hắn dùng roi quất mạnh vào nàng, roi rơi vào trên người Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm chỉ cảm thấy từng chỗ vô cùng đau đớn, sắc mặt thảm bại, một giọt nước mắt cũng không rơi, trong lòng chỉ nghĩ đến Nguyệt Vô

Phong, Vô Phong, đôi này kiếp này chúng ta có thể không còn duyên gặp lại. . Nàng bắt đầu nghĩ tới Nguyệt Vô Phong đối xử với nàng rất tốt, nàng làm cho hắn từ lạnh lẽo trở nên ôn nhu, có thể có một số việc hắn không được như ý, nhưng bởi vì tình cảm sâu nặng, nàng đã không chú ý, nàng biết biết hẳn đối với nàng toàn tâm toàn ý, rất chân thành.

Đạo sĩ thấy bộ dáng quật cường của nàng, lòng háo thắng mãnh liệt, sức lực tăng thêm mấy phần, đối với yêu quái, hắn trông nom là vật gì, hắn chỉ biết yêu quái thì phải chết, hơn nữa phải chết thảm thiết, giờ phút này hắn xem Hoa Nhiễm là yêu quái hung tàn nhất, ngay cả việc nàng chưa từng làm ra một chút chuyện hại người.

Khi hắn đánh hơi mệt, ngồi xuống một bên, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn Hoa Nhiễm một cái, lúc này con ngươi nàng tròn to, trong mắt mất hết ý thức, y phục toàn thân bị đánh đến rách tung toé, vết thương hằn vào da thịt, lộ ra trong không khí, máu tươi đầm đìa, lại sinh ra một loại ý vị xinh đẹp khác thường.

Hắn chưa từng thấy qua nữ nhân, tiểu yêu này nhìn thoáng qua, lại để cho hắn có cảm giác khác thường. Nhớ tới mới vừa rồi Hoa Nhiễm mắng mình là thái giám không có thiên thì trong lòng cảm thấy càng khác thường, lại nhớ tới lúc nhập môn đã phát thệ, trong lòng khó nhịn, không khỏi đi ra ngoài.

Hắn ở bên ngoài hít thở không khí, sau khi đè nén dục vọng, đi trở vào, Hoa Nhiễm vốn bị trói trước cây cột giờ đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Đạo sĩ còn chưa hiểu Hoa Nhiễm đi đâu thì một sợi dây thừng đã vòng tới kẹp trên cổ của hắn, hơi sức kia lớn kinh người, lôi kéo làm hắn đau đớn.

Hơi sức quá lớn không cách nào phản kháng, đạo sĩ không thờ nổi đã bị hôn mê.

Hoa Nhiễm nắm chặt sợi dây. Giờ phút này, trên người nàng vết máu loang lổ nhưng trong mắt lại mang theo nụ cười tàn nhẫn. Nàng đem người trên mặt đất cột vào cây cột lạnh băng, ngay sau đó nàng cầm lên cây roi da trên đất nặng nề quật hắn, ánh mắt càng lúc càng khinh miệt. Nàng nhìn máu từ trên thân hắn chảy xuống, cúi đầu cười, giờ khắc này trên người nàng không có cảm giác đau đớn, cũng không cảm thấy mình xuống tay nặng bao nhiêu. Nàng chỉ nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi hắn dùng lực quật nàng, bắt chước lặp lại, nàng quật từng cái, gom tất cả hận thù nàng trả lại cho hắn.

Đạo sĩ từ trong hôn mê tỉnh lại, đau đớn đến lớn tiếng gào thét.

Hoa Nhiễm chỉ biết hắn càng gào thét lợi hại nàng lại càng hưng phấn. Nàng quát hắn đến nỗi hắn ngất đi. Nàng nhìn thấy hắn không kêu thảm thiết nữa, trong mắt lóe lên một tia mê man nhưng không muốn dừng lại bỏ qua cho hắn. Cũng không biết làm thế nào nhặt được một chùy thủ, đem tóc hắn cạo sạch bóng, ở trên mặt của hắn rạch mấy đường máu thê thảm không nở nhìn.

Nhìn bộ dáng này nàng liền cười, cười thật vui vẻ.

Cho đến khi nàng không còn làm gì nữa, đầu óc dần dần tỉnh táo, ánh mắt đỏ rực cũng từ từ trở nên bình thường, đồng tử từ từ về nguyên trạng màu đen.

Hoa Nhiễm kinh ngạc ngồi dưới đất nhìn cảnh tượng thảm thiết của vị đạo sĩ kia, trong mắt đầy khủng hoảng và có chút mê man, nhìn lại mình, toàn thân cũng thảm thiết, nhếch nhếch. Nàng run run, nhếch nhếch miệng, cúi đầu khóc ra thành tiếng, đau quá. Nước mắt từng giọt từ trong hốc mắt chảy xuống, làm ướt một mảng phía trước ngực nàng.

Khi Thập Dạ dùng Thủy Tinh Cầu mới phát hiện ra tung tích của Hoa Nhiễm, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện bên cạnh của nàng, nhìn thấy Hoa Nhiễm nằm trên mặt đất cả người toàn máu tươi, trong lòng đau xót, càng tức giận. Hắn thăm dò hơi thở của nàng, yếu ớt, thoi thóp như sắp chết. Trong mắt hắn chợt lóe lên màu đỏ, đuôi rắn hiện ra, khẽ quét qua, phần eo của đạo sĩ bị cắt đứt. Thân thể đạo sĩ kia nhất thời bị phân thành hai nửa.

Thập Dạ ôm lấy Hoa Nhiễm nằm trên mặt đất, vung lên hồng bào, toàn bộ đắp lên trên người của nàng, hắn thấp giọng niệm chú ngữ, nói thật nhỏ, "Hoa Hoa, từ nay về sau, ta giữ ngươi ở trong lòng của ta, vô luận như thế nào, ta nhất định sẽ không để cho ngươi chịu tổn thương. Người nào làm ngươi bị thương, ta sẽ phanh thây hắn."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

Hoa Nhiễm ở trong ngực Thập Dạ vẫn kêu đau, Thập Dạ cẩn thận ôm nàng, giống như đang ôm một món đồ sứ dễ vỡ, hần không dám đụng vào vết thương của nàng, bằng tốc độ nhanh nhất về đến sào huyết ẩm áp. Nơi này mùi hoa lượn lờ, hương thơm ngọt ngào tươi mát. Gió nhẹ phát phơ làm người ta hết sức thoải mái.

Thập Dạ đặt Hoa Nhiễm ở trên chiếc giường sạch sẽ, hần nhìn thấy máu tươi trên người nàng có chút không nhẫn tâm nhìn. Cuối cùng hần vẫn nhanh chóng cởi bỏ y phục rách nát trên người nàng, dùng suối nước sạch sẽ lau vết thương cho nàng. Nhìn những vết thương đáng sợ vẫn còn chảy máu, hần chỉ cảm thấy trong lòng tức giận, mới vừa rồi quá tiện nghi cho lão đạo sĩ kia, nếu không phải vội mang nàng trở về, hần nhất định sẽ hành hạ lão.

Đây là thân thể hần muốn lấy được nhất nhưng hôm nay hần nhìn chỉ có đau lòng. Bởi vì có Xích Đồng cho nên trên người của hần có thứ thuốc tốt nhất, hần còn muốn đem huyết xà của mình hòa lẫn thuốc, từng chút từng chút, cẩn thận bôi thuốc trên người của nàng. Sau khi thoa xong, lại tìm tấm chăn mỏng sạch sẽ, nhẹ nhàng đắp lên trên người của nàng. Làm xong những thứ này, hần thở hắt ra, trong cả quá trình, hần nhìn thấy thân thể nàng trần truồng nhưng trong đầu không một chút tà niệm, hần chỉ nghĩ làm sao trị lành vết thương cho nàng. Hần lại dùng một chút Vu thuật để cho nàng ngủ yên, không để bị đau đớn tỉnh lại.

Thập Dạ đột nhiên cảm thấy thỏa mãn.

Trong lòng hần, Mẫu thân là một danh từ đặc biệt, hần thương mẫu thân hần, mặc dù nàng đã chết sớm. Hần cũng biết phụ thân của hần vẫn làm bạn bên cạnh mẫu thân hần, trước kia hần vẫn không biết là nguyên nhân gì, hôm nay hần mới biết đó là tình yêu. Yêu thật sâu, giống như hiện tại, nàng nhẹ nhàng ngủ, mắt nhắm thật chặt. Hần đứng ở bên cạnh nàng cũng cảm giác tràn đầy thỏa mãn, hần nắm tay nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thật ra, hần rất sợ, hần vừa mong nàng tỉnh lại, vừa sợ nàng tỉnh lại. Loại mâu thuẫn khổ sở này chỉ có chính hần mới hiểu được. Sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm giác mình giống như thiếu niên, khẩn trương thấp thòm và lo lắng.

Đến giờ, hần bụng chao trắng tự mình nấu, từng chút đút vào trong miệng của nàng, nàng ngủ rất an tĩnh, không bị bất an, mê sảng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhẹ.

Hần không biết nàng đã xảy ra chuyện gì nhưng hần có thể xác định nàng đã hóa yêu, hơn nữa không biết cách nào để vận dụng cổ lực lượng này. Hần nghĩ, nếu nàng tỉnh lại, hần sẽ giữ nàng lại, nói cho nàng biết các loại kỳ xảo, còn muốn nói cho nàng biết, yêu và yêu nhất định phải đi chung với nhau.

Thập Dạ chịu đựng qua ba ngày, trong ba ngày hần đã mừng như điên, trong ba ngày hần cũng đã lo lắng, nhưng trong ba ngày này, ngoại trừ cần thiết duy trì những chuyện khác ở bên ngoài, tay của hần cũng chưa buông lỏng tay của nàng.

Tối ngày thứ ba, rốt cuộc Hoa Nhiễm mở mắt, ánh mắt có chút mê man, sau khi mở mắt, ánh mắt của nàng đã nhìn Thập Dạ chăm chăm, Thập Dạ có chút khẩn trương, hần đang suy nghĩ nên nói gì với nàng, một lúc lâu, Hoa Nhiễm mở miệng trước tiên, nàng nói, "Tóc trắng ca ca, dáng dấp của ngươi thật xinh đẹp."

Thập Dạ sửng sốt, cho dù thời gian qua bao lâu, hần vẫn nhớ trước kia, nàng cười nói tự nhiên, 'nam nhân xinh đẹp như ngươi, chuẩn bị thuốc men như vậy, càng thêm xuân phong đắc ý'.

Thời gian qua bao lâu, nàng vẫn là nàng sao?

"Hoa Nhiễm?"

"Hắc hắc. . . . ." Hoa Nhiễm chỉ cười, sau đó nhìn mình chăm chăm, đưa tay đan thật chặt vào tay Thập Dạ, "Tóc trắng ca ca, tay của ngươi thật lạnh. . . . ."

Thập Dạ vừa kinh hoàng vừa vui mừng, sờ sờ đầu Hoa Nhiễm, không có sốt.

"Ta thật đói. . . . . Có gì ăn không?" Hoa Nhiễm lắc lắc cánh tay của hần làm nũng, giống như một hài tử 5, 6 tuổi, nụ cười ngây thơ thuần khiết.

Chiếc chăn mỏng trên người Hoa Nhiễm từ bả vai chảy xuống, quét lên vết thương, thân thể trần truồng ngoài ý muốn toàn bộ rơi vào trong mắt Thập Dạ, mặt Thập Dạ không khỏi đỏ lên, hần đem chăn phủ trở lại trên người Hoa Nhiễm, để cho nàng nằm lại trên giường, vén tóc của nàng, khẽ hôn ở trên mí mắt nàng, "Nằm nghỉ đi, ta đi lấy thức ăn cho ngươi."

Hoa Nhiễm nằm ở trên giường, nhìn về phía trần nhà mê man, nàng khẽ hỏi mình, "Ta là ai?"

Thập Dạ lấy một chút bánh ngọt và sữa nóng đút cho nàng. Hoa Nhiễm chỉ ăn một chút cũng không muốn ăn nữa. Thập Dạ dùng chăn bọc lại cho nàng, dụ dỗ nàng ăn nhiều một chút, đem chén sữa nóng đưa cho nàng, "Uống đi, cẩn thận bị nghẹn."

"Trên người còn đau không?" Thập Dạ sờ sờ mặt của nàng, hôm đó mặt bị đánh sưng đã khôi phục trắng nõn như thường ngày.

Hoa Nhiễm chu miệng giật giật, "Hả? Dường như không còn đau nữa, thậm chí có chút ngứa."

"Đừng gãi, ta lập tức tìm thuốc bôi cho ngươi, ngoan, cố gắng chịu đựng một chút."

"Không muốn ăn cái này, muốn ăn mì sợi, còn phải thêm trứng gà." Hoa Nhiễm có chút vô lại quệt mồm, cho dù Thập Dạ dụ dỗ nàng như thế nào, nàng chỉ ngậm miệng.

Thập Dạ nhin cười không được, đưa tay véo mặt của nàng. "Bướng bỉnh, ta đi làm cho ngươi."

Hoa Nhiễm kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của hắn rồi đi, lắc đầu nói, "Không đúng, không đúng, không đúng. . . ." Nhưng không đúng chỗ nào, nàng vẫn nói không ra.

Thập Dạ vừa đi vừa cười, đáy mắt đều là nụ cười, chẳng qua cũng thật lo lắng, bây giờ tâm trí của nàng giống như đứa bé bảy tuổi, hơn nữa không nhớ ra được chuyện gì. Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất hắn có thể tự nhiên giữ nàng ở bên cạnh, không phải sợ nàng thoát đi. Trời cao tạo ra cơ hội để cho bọn họ gặp nhau một lần nữa, lần này đã tạo nên cục diện này, tình huống này chính là muốn hắn chăm sóc nàng cả đời sao? nhưng cho dù như thế nào, hắn cũng sẽ không buông tha nàng, sẽ không bao giờ nữa.

Chờ Thập Dạ bung tới mì trứng gà, Hoa Nhiễm đã ôm chân ngủ mất, bên khóe mắt còn vương nước mắt.

Thập Dạ đưa đầu ngón tay lau chất lỏng lạnh băng, dùng yêu thuật giữ ấm chén mì trứng gà, lại đem thuốc cẩn thận bôi trên vết thương đã kết vảy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Mà lúc này thân Nguyệt Vô Phong cũng ở một nơi rất kỳ quái. Giờ phút này hắn ở vương quốc Điều, nằm ở trên giường lớn mềm mại được tạo thành từ vỏ sò lông vũ của Điều vương. Khi hắn mở mắt ra một lần nữa thì hắn chính là Nguyệt Vô Phong độc nhất vô nhị trên thế gian. Thất vọng ban đầu cũng đã tiêu tan ở trong giấc ngủ.

Chung quanh tĩnh lặng, chớp mũi lượn lờ hương cỏ thơm ngát, Nguyệt Vô Phong vén chăn lên từ trên giường bước xuống thì có một nha đầu xinh đẹp cười nói, "Công tử đã tỉnh rồi?"

"Nơi này là?" Nguyệt Vô Phong gạt đầu một cái, nhìn nàng lạnh nhạt nói.

"Nơi này là vương quốc Điều, ngài là khách quý mà nữ vương mang tới, nữ vương nói, ngài tỉnh lại thì để cho ngài đi gặp nàng."

Nguyệt Vô Phong hơi nhíu mày, vương quốc Điều, lúc đầu không phải ở vương quốc Điều, hiện tại hắn nhìn thấy đều là điều tình.

Hắn biết mình bất tỉnh trong rừng, hiện tại nhất định là bị người mang về rồi, nếu là khách thì không thể thiếu lễ phép của khách nhân. Hắn theo nha đầu đi rửa mặt, ăn một chút gì đó cho no bụng, sau đó theo nha đầu xinh đẹp đi gặp nữ vương.

Đầu tiên đập vào mắt chính là y phục ngũ sắc nàng mặc trên người, nhìn như dùng lông vũ bách điều dệt thành. Trên đầu nàng tà tà cắm hai cây lông đuôi chim Phượng Hoàng, lông mày xé lên, rất có Phong Phạm Vương Giả, ánh mắt của họ dài phát ra tia sáng kỳ dị, khóe mắt mang theo ý cười. Miệng anh đào nhỏ hơi mím môi, giống như chiếc mỏ nhỏ của chim Họa Mi rất đáng yêu. Nàng ngoái đầu lại nhìn về phía Nguyệt Vô Phong, ánh mắt híp lại, giọng nói lãnh ngạo nhưng êm ái, dịu dàng như gió xuân, "Ngươi tên là gì?"

Nàng dùng thần thái kiêu ngạo, vương giả, Nguyệt Vô Phong không kiêu ngạo không tự ti, không mất lễ tiết nhưng cũng hào tình vạn trượng. "Tại hạ Nguyệt Vô Phong."

"Tại sao hôm qua xông vào vương quốc Điều chúng tôi?"

"Tại hạ tìm thể tử, không cần bận tâm xông vào vương quốc Điều, mong nữ vương tha thứ cho tại hạ. Hiện tại thể tử ta sống chết không rõ, tại hạ tạm thời rời đi, ngày sau tới nữ vương lãnh phạt." Nói xong Nguyệt Vô Phong định rời đi, hắn rất hiểu người, từ lúc vừa tiến đến, ánh mắt của nữ vương nhìn về phía hắn cũng không giống như là đối đãi với khách nhân, trong mắt của nàng tham muốn giữ lấy rất mạnh.

"Đứng lại." Giọng nói Nữ vương rất nhẹ nhưng mang theo uy hiếp không người nào có thể kháng cự, "Vội vã đi như vậy?"

"Thể tử của ta đối với ta rất quan trọng. Tất cả thiên hạ cũng không trân quý hơn nàng."

"Hả? Nhưng ta không có ý định thả ngươi rồi đi."

Nguyệt Vô Phong chỉ cười khẽ, "Nữ vương đại nhân, dưa hấu xanh không ngọt, ngươi cần gì phải?"

"Ta không thích đồ ngọt, chỉ cần chín, ta quản nó ngọt hay không, nó cũng rất giòn, rất thơm, rất ngon miệng, quan trọng là nó có thể giải quyết cơn đói khát của ta." Nữ vương nhíu mày, phong tình vạn chủng nói không đúng sự thật.

Trong lòng Nguyệt Vô Phong gấp gáp, gặp được nhân vật lợi hại, cuối cùng đã hiểu tâm tình của Hoa Nhiễm khi nhìn thấy Thập Dạ. Chẳng qua ngoài mặt không lộ ra vẻ gì, hắn chỉ cười, "Chỉ tiếc, ngươi không phải là loại ta thích."

"Không cần lưỡng tình tương duyệt, ở vương quốc Điều chúng ta, tình yêu cần bản không đại biểu cho cái gì. Tình yêu chính là dùng để duy trì nòi giống." Nữ vương cười càng ưu nhã, đôi tay đột nhiên vỗ một cái, vô số lông vũ từ trên đầu Nguyệt Vô Phong rơi xuống, đang muốn tránh né, trên không trung rơi xuống một sợi dây đã trói hần thật chặt. Nguyệt Vô Phong không nhịn được mắng mấy câu, nữ vương vui vẻ nói, "Đội lát nữa tất cả mọi người đều có thưởng, ta đi thay đổi y phục vương quốc chúng ta."

Nguyệt Vô Phong muốn phản kháng, ngay cả võ công cao cường nhưng cũng bù không được nhiều người như vậy, nữ vương mập mờ cao giọng nói, "Chuẩn bị cho tốt, chờ đợi Bôn vương lâm hạnh ngươi."

"Chuẩn bị tốt cái. . . ." Nguyệt Vô Phong còn chưa nói hết lời, liền nghe một nha đầu bên cạnh che miệng cười, "Lần này Nữ vương chỉ vì ngài đã tốn không ít tâm tư. Nhưng nhắc tới cũng kỳ quái, nhân gian cũng có nam tử đáng đẹp mắt như vậy sao, khí phách xứng với nữ vương."

Nguyệt Vô Phong hít thở sâu một hơi, không nói nữa. Bình đến tướng ngấn, nước đến đất cần, Nguyệt Vô Phong hần chưa bao giờ là một người tùy ý.

Có mỹ nhân chuẩn bị nước thơm cho hần tắm rửa, còn chuẩn bị cho hần phục sức vương quốc Điều, y phục này cổ áo rộng rãi, nơi tay áo bào thêu hoa văn kỳ lạ, hình dáng tựa như điều mà không phải là điều. Giày màu bạc, cũng thêu hoa văn đối xứng, xen lẫn lông vũ rải rác.

Một nha hoàn giải thích, "Những lông vũ này là căn cứ linh lực, linh lực càng mạnh, lông vũ càng nhiều."

Nguyệt Vô Phong bày tỏ hiểu, gật đầu một cái, mỹ nhân lại dẫn hần tới một căn phòng, nàng mở cửa, để cho Vô Phong một mình đi vào, nàng không đi vào, nàng nhìn Vô Phong cười cười, . "Ngài ở nơi này chờ nữ vương là được, có thể ngài cho rằng nữ vương cao ngạo, trong mắt không có người, nhưng theo ta biết, nữ vương là người rất tốt, nàng đối đãi với thuộc hạ chúng ta chưa từng có nửa câu lời nói nặng."

"Vậy ngươi không cảm thấy hành động của nàng rất làm cho người khác chán ghét mà vứt bỏ sao?" Nguyệt Vô Phong cũng không phản bác, hỏi lại một câu.

Nha hoàn này chỉ cúi đầu, "Nữ vương quyết định, chúng ta chưa bao giờ cho rằng sai lầm. Nữ vương đối đãi với ngoại tộc cũng rất rộng lượng."

Nguyệt Vô Phong im lặng, dùng sức đóng cửa lại.

Gian phòng này sáng rực, khi hần nhìn rõ hình vẽ trên tường, trên mặt hần tái nhợt. Trên vách tường vẽ đều là hình ảnh nam nữ giao hoan, một vài hình ảnh kiều diễm mập mờ, chỗ tư mật gần nhau thật chặt, trên nét mặt đỏ thắm vui thích cũng được miêu tả hết sức tỉ mỉ. Cả căn phòng ngoại trừ góc có một chiếc giường lớn mềm mại sạch sẽ, những địa phương khác, vô luận là trên nóc hay trên vách đều vẽ Xuân Cung Đồ tán tỉnh.

Nguyệt Vô Phong giật dử, chuẩn bị tông cửa chạy nhưng cửa đã không mở được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Nguyệt Vô Phong bắt đắc dĩ, đành phải yên lặng. Dù sao trước mắt còn chưa tới lúc khẩn yếu. Hiện tại phong bế khí trước. Miễn cho bị những thứ ngồn ngộn kia làm mê mẩn tâm trí.

Chẳng qua, khi nữ vương khoan thai đi đến, một mùi thơm quyến rũ theo gió thổi tới, Nguyệt Vô Phong đã biết. Hần không khỏi liếc mắt nhìn nữ vương, nhìn toàn thân nàng lồ lộ chỉ khoác một tấm sa mỏng như ẩn như hiện. Trang sức trên đầu đã biến mất, mái tóc đen bóng tản lạc, rũ xuống thất lung, vóc người lung linh hấp dẫn, hết sức kiều mỹ.

Loại hấp dẫn không tiếng động hơn hẳn lời nói, thật sự rất trâu chọc tầm mắt nam nhân.

Nữ vương đến gần Vô Phong, đem trọn thân thể dán lên, hai tay nâng mặt của hần, êm ái vuốt ve, "Nếu tất cả nam tử loài người cũng có dáng vẻ giống như ngươi, như vậy nữ nhân nhân gian rất hạnh phúc."

Nguyệt Vô Phong có chút chán ghét đẩy nàng ra, hần cũng không muốn nói thêm lời mời người tự trọng, hoặc nói mình không thích bộ dáng này, hần chỉ muốn lặng lẽ kháng nghị mà thôi.

Thân ảnh của Nguyệt Vô Phong thoăn thoắt nhưng làm sao so được với pháp thuật điều tộc tinh linh, trong thời gian nhanh nhất nữ vương luôn dính vào trên người của hần, hơn nữa vui vẻ không dứt, nàng mỉm cười nói, "Người biết không, con mồi càng giãy giụa, thợ săn sẽ càng có cảm giác muốn bắt được con mồi."

Sau khi Nguyệt Vô Phong nghe xong chỉ cười không nói, nữ nhân này thật đúng là quật cường, nếu Hoa Nhiễm đuổi theo hần như vậy, khẳng định tâm tình hần thật tốt, chỉ tiếc nữ nhân này không phải là người hần đang yêu. Nam nhân cũng không cần lấy cớ này rơi vào trong tình mê ý loạn, mặc dù hần không thừa nhận mình là quân tử, nhưng làm việc cũng có ranh giới cuối cùng của mình. Hần tự tay kéo giữ tay nữ vương, nhìn khóe môi nữ vương lộ ra

nụ cười phong tình vạn chủng, bất ngờ ném nàng qua vai.

Nữ vương Điều còn chưa phản ứng kịp, trên không trung xoay tròn một đường cong rất đẹp, sau đó nặng nề nằm trên mặt đất. Chỉ cảm thấy toàn thân đều đau đớn.

Nguyệt Vô Phong đứng thẳng tắp nơi đó, cũng không nhìn nàng nằm trên mặt đất, kiêu ngạo nói, “Nữ nhân trêu chọc ta chỉ có kết cục này, ta sẽ không vì thân phận của ngươi mà đối xử khác với ngươi.”

“Ngươi.....” Nữ vương tức giận, nàng là nữ vương của vương quốc Điều, tại sao kẻ khác loài điều cho nàng ăn thiệt thòi lớn như vậy. Hôm nay nàng đặc biệt mặc trang phục hấp dẫn, muốn cùng hắn yêu một phen, lại bị nam nhân này vũ nhục như vậy. Vốn dịu dàng mềm mại đáng yêu hóa thành oán hận, “Nếu không làm được bạn giường của ta, vậy ngươi làm quỷ hồn đi.”

Nguyệt Vô Phong nhìn ánh mắt của nàng càng thêm khinh miệt, đối với loại nữ nhân trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, hắn chỉ cảm thấy chán ghét, nụ cười của hắn càng nở rộ, trong con ngươi lộ ra trong suốt đã bắt đầu vẫn đục, hóa thành nồng đậm lệ khí, “Ngươi hãy nhìn lại mình đi.”

Nói xong cầm lên một cái chăn bên cạnh giường phủ trên người của nàng, bao kín lấy nàng, “Ta đối với ngươi thân thể không có chút hứng thú, nhìn muốn buồn nôn.” Mặc dù lời nói hơi nghiêm trọng, nhưng không giả.

Nữ vương chỉ có cảm giác tôn nghiêm của mình đã bị nam nhân trước mắt chà đạp, không nhịn được tức giận, Nguyệt Vô Phong không nhìn nàng. Sau đó không lâu, nàng cất giọng kêu to, đây là cảm giác trong điều tộc đại biểu cho tử vong, nàng nói rõ cho con dân của nàng biết, nàng, muốn, giết, hắn!

Sau khi cửa được mở ra, vốn cho rằng là loài Điều của nàng, nàng phát hiện nàng đã sai, không những không phải chủng điều, mà là kẻ địch thiên mệnh của nàng, Phù Dung Ba.

Phù Dung Ba nghiêng người tựa vào trên cửa, vẻ mặt hài hước. Người cao thon, đôi tay ôm ngực, bộ dạng nhàn hạ thoải mái. Nàng nhìn nữ vương điều nằm trên mặt đất, giương cằm, “Chim nhỏ, có phải quá rầy chuyện tốt của ngươi hay không?”

Tròng mắt màu xanh lá ở trong bóng tối như thoáng qua một tia giễu cợt, nàng nhìn những bức họa chung quanh, mắt híp lại thành một đường, “Cái chỗ này không tệ, đưa cho ta đi, lão công nhà ta thích nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Nguyệt Vô Phong nhìn thấy Phù Dung Ba mới thở phào nhẹ nhõm, tự do của mình hoàn toàn không còn vấn đề nữa.

Dường như Mèo yêu cũng không có ý định dọn dẹp Điều Vương, lúc này thái độ của Điều Vương khác thường, toàn thân run rẩy dữ dội, Phù Dung Ba cười ba tiếng, “Chim nhỏ, thức thời một chút, đừng động đến bằng hữu của ta, nếu không đừng trách ta giết mấy con Tiểu Điều làm bữa ăn ngon.”

Nguyệt Vô Phong thấy nàng lên tiếng uy hiếp cũng không ngăn cản, nhìn thấy dáng vẻ của Mèo yêu lúc này không chút buồn cười, dường như nàng chỉ đối đãi rất dịu dàng với con chuột nàng yêu thích, nghĩ đến đây không khỏi có chút chán nản.

“Cám ơn Miêu tỷ đã giải cứu, Nguyệt Vô Phong vô cùng cảm kích.” Sau khi Nguyệt Vô Phong được mang đi ngoài vôi vàng nói lời cảm ơn, ngay sau đó lại có chút kinh ngạc nói, “Thật may là Miêu tỷ đến cứu kịp thời nhưng không biết, làm sao biết được ta ở chỗ này?”

Phù Dung Ba cười cười, hoàn toàn thất vọng, “Không thể giết mấy con chuột nhưng chúng ta vẫn phải ăn vì vậy phải bắt chim thôi, phải mấy thủ hạ theo dõi, từ thủ hạ biết được chỗ này, cảm thấy bọn họ miêu tả đáng người thật giống ngươi, liền chạy đến.”

“Miêu tỷ đối với hắn thật đúng là tận sức, làm được như thế này thực sự không dễ.”

Nàng nở nụ cười, “Chỉ cần hắn vui vẻ, ta làm cái gì cũng nguyện ý.” Ngay sau đó nhắm mắt, vẻ mặt mang chút nguy hiểm, “Đệ muội đâu? Tại sao không thấy hả?”

Cách xưng hô đệ muội này lập tức đem quan hệ của bọn họ trở nên thân thiết không ít, ánh mắt của Nguyệt Vô Phong vốn âm trầm càng tăng thêm đau đớn, “Nàng vứt bỏ ta rồi, bây giờ đang đi tìm nàng.....”

Phù Dung Ba lập tức cảm thấy áy náy, “Chuyện này ta không giúp được rồi, đánh đánh giết giết chúng ta còn có thể giúp được, còn tìm người a, mũi của chúng ta không nhạy bén lắm, ban ngày thị lực lại không được tốt, buổi tối lại phải kiếm ăn.” Hơn nữa nàng còn phải tốn thời gian đến biển tìm kiếm....

“Miêu tỷ đường xa chạy tới giải cứu cho ta, ta đã vô cùng cảm kích, làm sao còn cầu những thứ khác. Tìm kiếm Hoa Nhiễm, ta tự có biện pháp, cũng không quá rầy Miêu tỷ nữa.”

Liên tục nói mấy tiếng cảm ơn, Nguyệt Vô Phong lập tức lên đường.

Hắn sợ Hoa Nhiễm đã trở về, nên trở về xem nhưng không thấy Hoa Nhiễm, hắn càng thất vọng hơn cũng cảm thấy nằm trong dự liệu, sau đó hỏi thăm thần đèn vẫn không có tin tức.

Lúc này Hoa Nhiễm ở chỗ của Thập Dạ, làm một đứa bé tùy ý ăn vạ. Nàng rất kén ăn, một lát muốn ăn cái này, một lát muốn ăn cái kia, chỗ của Thập Dạ không có người khác, muốn làm gì cũng tự mình ra tay, hắn hết sức vất vả. Mà trên căn bản món ăn làm ra, Hoa Nhiễm ăn không ngon liền ghét bỏ ném sang một bên hoặc muốn Thập Dạ ăn hết tất cả.

Nụ cười bất đắc dĩ của Thập Dạ luôn đọng nơi khóe miệng, nhưng cũng vui vẻ chịu đựng. Khóe mắt của hắn từ đầu chí cuối, vẫn không mất đi vẻ cung chiêu, hắn cũng âm thầm ngạc nhiên sự kiên nhẫn của mình, hôm nay lại có thể bình tĩnh ở chung với nàng, ở chung chỉ lo lắng từng chút về phương diện sinh hoạt, mỗi ngày giải quyết vấn đề âm nọ cho nàng. Trước kia còn tìm cách muốn chiếm tiện nghi của nàng, hôm nay người đang ở trước mắt, lại không thể chạm đến.

Trong lòng vẫn khát vọng đoạt lấy nàng, hôm nay mặc dù tâm trí của Hoa Nhiễm giống như đứa bé, khi hắn nắm bàn tay nhỏ bé của nàng hoặc khẽ hôn nàng cũng không có phản kháng, nhưng nếu hắn cử động tiến thêm một bước, cặp mắt trong suốt kia sẽ hiện lên sợ hãi, nhìn chằm chằm Thập Dạ không dám nhúc nhích, sau đó sẽ phòng bị hắn mấy ngày. Thập Dạ không có cách nào, lại không dám có ý tưởng khác.

Chẳng qua vào mỗi đêm nhìn thấy nàng ngủ say sưa, phát ra hương hoa như có như không kích thích dục vọng không chiếm được của hắn, trong đêm thật dài hắn chạy đến một nơi xa xôi thôi tiêu phát tiết. Một khúc đi qua, giống như Vu Sơn tĩnh mịch, vô cùng tĩnh tế, chỉ là vẫn không được thỏa mãn, trong lòng không khỏi có chút phiền não.

Nhưng cho dù thế nào, nhìn nụ cười Hoa Nhiễm không chút kiêng kỵ thì cơn tức giận và tâm tình khó chịu của hắn sẽ tan biến.

Thình thoảng cùng Hoa Nhiễm huyền ảo, còn có thể ôm nàng một lát, lúc này vẻ mặt Hoa Nhiễm có chút mê man, ghé đầu nhìn hắn, sau đó sẽ lẩm bẩm nói, “Không giống....”

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Nguyệt Vô Phong không tìm thấy Hoa Nhiễm, cuộc sống có vẻ hết sức phiền não, hắn lo lắng cho nàng, cuối cùng nghĩ tới biện pháp tìm phụ mẫu của Hoa Nhiễm nhờ giúp đỡ. Thần đèn mang hắn đến chỗ Hoa Yêu. Hoa Yêu vừa nghe hắn thuật lại chuyện xảy ra liền biết con gái của mình đã bị thất lạc, sốt ruột sắp xếp chuyện nhưng cũng không hết hoảng, hắn vỗ bả vai Nguyệt Vô Phong nói, "Người yên tâm, nàng không có chuyện gì. Nàng là cốt nhục của ta, chúng ta tâm linh tương thông, nàng còn sống."

Nguyệt Vô Phong nhíu mày một cái, "Nhạc phụ, ta vẫn lo lắng cho nàng, không biết nàng một mình có tốt hay không. Tại sao nàng biến thành. . . . ."

Hoa Yêu phát phát tay nói, "Hiện tại ta nói lời như thế, người có thể nói ta không có trách nhiệm, nhưng ta không thể không nói. Trên người của nàng dù sao cũng chảy huyết thống yêu quái, nếu bị ngoại giới kích thích quá lớn, sẽ dẫn phát yêu khí trên người nàng mà nàng không thể dẫn dắt. Huống chi yêu khí đã len vào không khí, có thể Hoa Yêu bị những yêu quái khác hấp dẫn đi." Lẽ ra hắn nên sớm nói ra chuyện này, nhưng hắn lại cảm thấy không cần thiết nên không nói gì, thậm chí ngay cả Hoa mẫu cũng không hiểu rõ chuyện này.

Nguyệt Vô Phong ngăn ra, "Ta làm sao mới có thể tìm được nàng. . . ."

"Bây giờ nàng căn bản không có ở trong tam giới, có thể đem nàng giấu tốt như vậy. . . . ." Hoa Yêu biến sắc, ngay sau đó nhìn Nguyệt Vô Phong nói, "Người đi ra ngoài trước, chuyện này ta không muốn đề cho mẫu thân Hoa"

Nhiễm biết, bà ấy biết, không biết sẽ lo lắng như thế nào nữa, ta với người cùng đi tìm."

"Cảm ơn nhạc phụ." Sau khi Nguyệt Vô Phong nghe xong, vội vàng đi ra ngoài. Nơi này cánh hoa đào vẫn bay múa đầy trời, nhưng thiếu đi xinh đẹp lúc mới tới, có lẽ do tâm tình kém nên không có cảm giác được hương hoa. Hắn từng sờ nhìn những đóa hoa, càng nhớ nhưng nàng vô tận.

Trong một chớp mắt, Hoa Yêu hiện ra đứng trước mặt của hắn. Đường như Nguyệt Vô Phong cũng vẫn như thế.

"Chúng ta đi gặp một người trước." Đôi mắt câu hồn mang theo nụ cười, trên mặt Hoa Yêu hơi lộ ra vẻ qua lười biếng, "Tiểu tử, đừng bày ra bộ dáng cau mày khổ sở nữa, ta nhìn cũng ngán. Ta cũng không sốt ruột, người gấp cái gì?"

"Trong lòng ngài đã biết nhưng ta không biết gì." Nguyệt Vô Phong mở miệng, "Những ngày không có nàng huyền ảo, trong lòng phiền não không chịu nổi, cũng muốn phát bệnh rồi."

"Tiểu tử, Hoa Nhiễm nha đầu này bề ngoài thô bên trong tinh tế, mặc dù bình thường điên điên khùng khùng, kì thực ở phương diện khác rất nhạy cảm."

Đối với người, vừa bắt đầu nàng lo được lo mất, ta nhìn cũng đau lòng. Hiện tại mặc dù tình cảm của các người đã ổn định, nàng cũng tin tưởng người, nhưng người biết có một số việc không phải hoàn toàn tuyệt đối.....”

“Không phải hoàn toàn tuyệt đối?” Nguyệt Vô Phong vừa nghe xong, trong lòng cảm thấy không thoải mái, nhưng thấy Hoa Yêu không tiếp tục nói nữa, nên cũng không lên tiếng.

“Dẫn người đi gặp yêu, hẳn không thích người ta nói chuyện, người đứng yên đừng động là được.”

Nguyệt Vô Phong không nghĩ tới Hoa Yêu sẽ dẫn hắn đi gặp Quân Qua Bất, phụ thân của Quân Thập Dạ. Nơi này vô cùng hắc ám, không có một tia sáng, mặc dù tròn tròn mắt nhưng Nguyệt Vô Phong lại cảm giác mình giống như một người mù.

“Hoa Yêu?” Trong bóng tối truyền ra giọng nói trầm thấp, áp bức làm cho người ta hít thở không thông.

“Quân huynh, là ta.” Hoa Nhiễm khẽ mỉm cười, không thân thiện, không xa cách, cách đối nhân xử thế của hắn trước sau như một.

“Chuyện gì?” Trong bóng tối giọng nói này rõ ràng có chút không vui, nơi này là địa phương riêng tư của hắn và Tinh Thần Minh, hắn không thích bị bắt luận ai quấy rầy.

Nguyệt Vô Phong đứng ở một bên, Hoa Yêu ý bảo hắn không cần nói gì.

“Con trai của người giấu con gái của ta.....Ta không tìm được bọn họ.”

“Lê ra con trai của người và nữ nhi của ta có hôn ước.... Nếu hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt....”

“Quân huynh, tin tưởng người là người hiểu lý lẽ, con cháu có phúc của con cháu. Về hôn sự của bọn chúng, lúc đầu chúng ta cũng chỉ coi như là nói đùa. Huống chi, hôm nay con gái của ta đã sớm thành thân mà Thập Dạ tên tiểu tử này lại cướp nàng đi, tiểu tử của ta rất thương tâm.”

Hoa Yêu suy nghĩ một chút tiếp tục nói, “Trong lòng con gái của ta chỉ có người khác, Thập Dạ cường đoạt cũng không có hạnh phúc.”

Quân Qua Bất đang suy nghĩ, có thể bởi vì câu nói này đã khắc sâu trong lòng hắn, dù sao năm đó trong lòng Tinh Thần Minh từ đầu tới đuôi cũng chỉ có hắn, giọng điệu của hắn chậm rãi, “Thập Dạ hài tử này, tham muốn giữ lấy quá mạnh, có tác phong của ta năm đó..... Chuyện này giao cho ta, ta biết rõ hắn đang ở nơi nào.”

Quân Qua Bất đưa lưng về phía bọn họ xoay Thủy Tinh Cầu, trong thủy tinh cầu hiện ra Thập Dạ và một nữ nhân hài, chắc là nữ nhi của Hoa Yêu, lúc này Thập Dạ cũng không một chút ngang ngược tàn ác. Đang ngồi bên cạnh nữ hài tử gọt lê, sau khi gọt hết lê đem lê trong suốt đưa tới miệng của nàng, nữ hài tử kia quay mặt qua chỗ khác, trên mặt cũng không vui, nói lê quá nhiều, ăn không ngon.

Thập Dạ vội vàng nói, lê không tách ra được....

Nhiều năm qua, Quân Qua Bất vẫn ở cùng với Tinh Thần Minh, đối với đứa con trai này hắn không có trông nom, mà con trai làm việc nào hắn cũng hài lòng, hôm nay nhìn thấy vẻ mặt nhu tình của nhi tử, trong lòng biết nhi tử rất thích nữ hài tử này. Hơn nữa, nữ hài tử này dường như cũng không có ý phản kháng....

Nguyệt Vô Phong nhìn sau lưng của Quân Qua Bất, thấy có một nam tử to lớn cao ngạo, vừa định tiến lên nhìn thân ảnh trong thủy tinh cầu, ánh sáng màu xanh dương nhạt đã tan mất.

Khôi phục trầm mặc hắc ám, “Người chính là tiểu tử của hắn?”

“Đúng vậy, tại hạ Nguyệt Vô Phong.”

Quân Qua Bất gật đầu một cái, “Ta không muốn giúp các người.”

“Quân Huynh, đã nhiều năm rồi, chẳng lẽ người cũng không muốn nói một câu với hắn sao?” Hoa Yêu mở miệng lần nữa, giọng nói bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 85

Khi Quân Qua Bất, Hoa Yêu, Nguyệt Vô Phong, ba người cùng xuất hiện ở trước mặt Thập Dạ, Thập Dạ vẫn không thể tin được ánh mắt của mình, hắn không tin mấy chục năm qua, cha chưa từng liên lạc hoặc xuất hiện trước mặt của hắn, "Cha?" Thật ra từ nhỏ đến lớn, Thập Dạ chỉ nhìn thấy Quân Qua Bất vài lần, hơn nữa đều ở trong bóng tối, thậm chí Thập Dạ không nhớ rõ bộ dạng của cha hắn. Nhưng khuôn mặt của Thập Dạ và Quân Qua Bất có mấy phần tương tự, mà mái tóc của Quân Qua Bất đen nhánh thật dày, không phải màu bạc như Thập Dạ.

Thập Dạ lặng lẽ khắc ghi hình bóng cha của hắn vào trong lòng.

Sau khi Quân Qua Bất nhìn thấy Thập Dạ, trông mắt hiền từ, chậm rãi nói, "Thập Dạ, đem nương tử của người ta trả lại cho người ta. Theo điều kiện như người, nữ nhân dạng nào chẳng có?"

Thập Dạ nhú mày một cái, không nói lời nào, chẳng qua cúi đầu nói với Hoa Nhiễm, "Ngoan ngoãn ngồi ở trong phòng, lát sau ta trở lại."

Trên mặt Thập Dạ từ đầu tới cuối không có nửa phần lúng túng và hốt hoảng, hắn đứng dậy muốn dẫn mọi người đi ra ngoài.

Nguyệt Vô Phong nhìn thấy Hoa Nhiễm rất vui mừng, thậm chí nhất thời không biết nên làm sao cho phải, vậy mà Hoa Nhiễm giống như không có nửa chút vui sướng, nàng ngược mắt nhìn những người không quen biết đứng ở trước mắt, trong mắt không hề gợn sóng.

"Hoa Hoa." Nguyệt Vô Phong kêu lên.

Hoa Nhiễm xoay qua nhìn hắn, nhìn thật chăm chú, trong mắt lóe lên một tia khác thường, ngay sau đó chuyển tầm mắt, tiếp đó lại nghĩ tới điều gì, đứng lên, giang hai cánh tay chạy đi, Nguyệt Vô Phong vui mừng, cũng giang hai cánh tay, nhưng thấy Hoa Nhiễm lướt qua người hắn, ôm thật chặt Hoa Yêu, "Cha. . . . ."

Nguyệt Vô Phong chỉ cho rằng Hoa Nhiễm giận hắn, từ phía sau ôm lấy Hoa Nhiễm, vẻ mặt Hoa Nhiễm lộ ra hoảng sợ, ôm chặt cổ của Hoa Yêu không buông tay.

"Hoa Nhiễm." Nguyệt Vô Phong khẽ gọi, Hoa Nhiễm cũng không để ý tới hắn, ôm Hoa Yêu càng chặt hơn, "Cha. . . . ."

"Nữ nhi ngoan." Rất lâu Hoa Yêu không có thân cận với nữ nhi, mặc dù kỳ quái cũng để mặc cho nàng ôm, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng.

"Cha, dẫn ta về nhà. Ta nhớ mẫu thân, nhớ nhà, ô ô. . . . ." Hoa Nhiễm giống như một hài tử ô ô khóc thút thít.

Hoa Yêu tò mò, vẫn dụ dỗ, "Được, được, được, cha dẫn người trở về."

Hoa Nhiễm quay đầu lại cười nói với Thập Dạ, "Thập Dạ ca ca, ta muốn về nhà nha. Cảm ơn người chăm sóc."

"Hoa Nhiễm? Ta không cho người đi!" . Ánh mắt Thập Dạ mang theo hi vọng, trông mắt đen như mực, mang theo vẻ ôn nhu, giọng nói kiên quyết, "Ngày mai ta làm gạo nếp đường cho người. . . . ."

sắc mặt Nguyệt Vô Phong khó coi, nhìn Hoa Nhiễm chằm chằm, hắn sốt ruột muốn biết đáp án.

Quân Qua Bất đứng ở một bên không nói lời nào, hắn chỉ nghĩ xem trước tình huống rồi nói sau.

Hoa Nhiễm cười hi hi, "Thập Dạ ca ca, ta cũng rất muốn ăn, nhưng ta muốn đi về trước, mẹ ta nhớ ta đấy." Nói xong nhìn về phía hắn vẫy vẫy tay, "Về sau ta sẽ tìm người chơi."

Quân Qua Bất nhìn thấy bộ dáng này, trong lòng đã hiểu rõ, nữ hài tử Hoa Nhiễm này dường như có chút không đúng. Hắn nhìn về phía Thập Dạ nói, "Gần đây có một số việc nhỏ giao cho người làm, người cũng không chăm sóc được người ta, người để cho phụ thân của người ta mang nữ nhi trở về."

Nói xong nhìn thoáng qua Hoa Yêu một cái, mình lại quay lại kéo Thập Dạ bắt đầu nói việc nhà.

Một bên là cha, một bên là mình nữ nhân yêu mến. Hắn tránh không thoát sức lực trên tay Quân Qua Bất, trở mắt nhìn Hoa Yêu mang Hoa Nhiễm đi, bên cạnh của bọn họ còn đi theo tên Nguyệt Vô Phong làm cho người ta thông hận. .

"Cha, người làm gì vậy?" Giọng nói Thập Dạ lạnh lùng, ngay cả trước mặt cha của hắn, hắn cũng không cho chút mặt mũi.

"Thập Dạ, người cần gì lung lạc tâm trí của nàng. Cha biết người pháp thuật cao minh, nhưng cũng không thể phá gia môn người ta."

Thập Dạ cũng không muốn giải thích, hừ lạnh một tiếng, "Tại sao phải dẫn bọn hắn tới, cho ta thêm chút thời gian, ta và nàng sẽ tu thành chánh quả."

"Cần gì tham luyến một nữ tử như vậy, lấy điều kiện của người. . . . ."

"Ta cũng không cần ai. Cha, ta vẫn tự hào về người, hôm nay ta xem thường người." Thập Dạ tránh ra khỏi tay Quân Qua Bất, sải bước đi ra ngoài, vừa đi vừa thổi ống tiêu, tiếng tiêu lượn lờ, đều là bi thương và tức giận, bầu trời giăng đầy mây đen, mưa to cuồng loạn rơi xuống. .

Sắc mặt Quân Qua Bất ngẩn ra, đối với tính tình dễ chịu của Thập Dạ lúc trước kia đã biến mất, hắn nhẹ nhàng nói, "Thần Minh, ta làm thương tổn con của chúng ta, chỉ vì gặp người một lần, người có thể trách ta?" Ngay sau đó sắc mặt rét lạnh, hung ác nói, "Hoa Yêu, nếu lừa gạt ta, đừng trách ta vô tình."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

"Hoa Nhiễm. . . ." Từ đầu đến cuối Nguyệt Vô Phong luôn gọi Hoa Nhiễm nhưng Hoa Nhiễm cũng không linh tính, giống như giả vờ không linh tính, thậm chí trên mặt còn có vẻ hoảng sợ.

Hoa Yêu thấy thế, chuẩn bị đi trước một bước, để cho hai người trẻ tuổi hân huyên một chút, nhưng không ngờ Hoa Nhiễm nắm thật chặt tay áo của Hoa Yêu, nhỏ giọng nói, "Cha, hần là ai. . . . ?"

Lúc trời sắp tối, vẻ mặt của Nguyệt Vô Phong từ mừng rỡ chuyển sang thất vọng, ngay sau đó có chút tức giận, da mặt của hần sung huyết đỏ bừng, rồi lại xanh mét, hiển nhiên hần đã phần nộ đến cực điểm, hai tay hần bóp chặt bả vai Hoa Nhiễm, "Hoa Nhiễm, ngươi làm cái gì? Ta rất khổ sở tìm được ngươi, ngươi lại hỏi một câu, ta là ai? Ngươi có còn tìm hay không."

Lúc Hoa Nhiễm nhìn Nguyệt Vô Phong trách cứ, mắt đỏ lên, oa oa khóc lên, "Cha, hần. . . . Hần khi dễ ta. . . ."

"Hoa Nhiễm, ngươi không biết hần?" Từ trong hiếu kì, Hoa Yêu đã kịp phản ứng, nhìn gương mặt Hoa Nhiễm đầy vẻ nghi ngờ. Không trách được, dựa theo tính cách của nữ nhi hần, làm sao có thể nhẹ nhàng nói chuyện với Thập Dạ, còn gọi hần là ca ca, từ đầu chí cuối không để ý đến Nguyệt Vô Phong, thậm chí không nhìn sắc mặt của hần. Hơn nữa lại nhào vào trong ngực một "Lão nhân gia" như hần.

"Không biết." Hoa Nhiễm lắc đầu, giống như trống bỏi.

Nguyệt Vô Phong mím môi thật chặt, sắc mặt trầm xuống.

"Hần là trượng phu của ngươi."

"Hắc hắc he he, cha, ngươi đừng làm ta sợ, ta còn nhỏ như vậy làm sao có trượng phu." Hoa Nhiễm cười ngây thơ như đứa bé.

Nguyệt Vô Phong còn muốn nổi giận, lại bị Hoa Yêu ngăn lại, nhìn hần nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Đứa nhỏ này, tâm trí không bình thường, đã mất trí nhớ."

Nguyệt Vô Phong vốn đang cho rằng Hoa Nhiễm tức giận hần, vậy mà hiện tại khi biết chân tướng này, vẻ mặt hần chìm xuống, tâm chìm xuống, hần mơ hồ đau lòng, khẽ nhủ vậy, cũng không để ý Hoa Nhiễm giãy giụa, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. "Hoa Nhiễm, ngươi không thể quên ta."

Hoa Nhiễm không biến sắc chui ra khỏi ngực của hần, nhìn hần cười rức rức, "Ca ca, ngươi không giống là người xấu, ta theo cha về nhà trước."

Nguyệt Vô Phong cầm lấy tay nàng không muốn buông nhưng không biết làm sao mở miệng.

Hoa Yêu nhìn Nguyệt Vô Phong nói, "Ta mang Hoa Hoa trở về trước, xem rốt cuộc có chuyện gì, mấy ngày nữa ta tới tìm ngươi trông coi nàng, lần này sau khi nàng trở thành yêu, có thể trên người mất đi phần lớn năng lực, chỉ tạm thời bị mất trí nhớ."

Sau khi Nguyệt Vô Phong nghe xong, nghiêm túc gật đầu một cái.

Hoa Yêu mang theo Hoa Nhiễm trở về nhà, vừa đến nhà Hoa Yêu vuốt đầu Hoa Nhiễm nói, "Hài tử ngoan, nói thật cho cha biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Gì?" Hoa Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn về phía Hoa Yêu, vẻ mặt mê man.

"Hài tử, giả vờ ngốc với cha là không có quả ngon để ăn, nói đi, ngươi muốn làm gì?"

Về mê man ngây thơ trên mặt Hoa Nhiễm, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi, lộ ra vẻ mặt hoạt bát, lắc lắc cánh tay Hoa Yêu, "Cha, cha cũng biết rồi hả?"

"Nói nhảm, từ nhỏ đến lớn ngươi cũng chưa từng ôm cha ngươi như vậy, cha ngươi là ai, cha ngươi còn không biết tâm địa của ngươi đầy mưu ma chước quỷ sao?"

Hoa Nhiễm cười một lúc, ngồi ở trên một cái ghế, đôi tay bung mắt, "Cha, thân thể của ta bị một nam nhân khác nhìn thấy hết, cha nói ta nên đổi mặt với Vô Phong như thế nào đây. . . .". Ngay sau đó, Nàng đem cả gương mặt chôn vào giữa hai chân, không dám ngẩng đầu.

"Nghe Vô Phong nói, ngươi bị biến thành yêu? Chuyện gì xảy ra?"

Hoa Nhiễm đem chuyện đã xảy ra kể tỉ mỉ cho Hoa Yêu nghe, nói xong chỉ mặt của mình, "Dường như mọc ra đóa hoa thật to, trở nên xấu xí chết rồi."

Hoa Yêu nghe xong lắc đầu một cái, "Vì chuyện như vậy mà ngươi chạy trốn? Như vậy cũng thật có lỗi với tiểu tử Vô Phong."

"Nào có, cha nói, hần cùng người khác liều mạng, còn nói là chuyện của nam nhân bọn hần, rõ ràng không xem ta ra gì, nếu hần chết rồi, ta làm thế nào?" Hoa Nhiễm chu miệng, thở phì phò, "Sau đó sinh yêu khí, mượn tức giận chạy đi, sau đó gặp phải lão đạo sĩ, bị đánh đến gần chết. . . . ." Hoa Nhiễm nói những chuyện kia, Hoa Yêu lại đau lòng tức giận, hận không được lập tức lên đạo quan giết sạch bọn đạo sĩ này, "Sau đó được Thập Dạ cứu đi. . . . Ta thật sự không nhớ nổi cái gì, giống như một tiểu hài tử, ăn vạ và làm nũng với hần. . . . . hôm nay lúc ta nhìn thấy Vô Phong mới nhớ ra được, sau khi nhớ ra ta lại không dám đối mặt. . . . ."

"Có muốn cha báo thù cho người hay không!" Mắt Hoa Yêu hồng hồng, nhếch miệng tức giận nói.

"Cha, thôi đi, cái tên kia bị Thập Dạ giết chết rồi."

Hoa Yêu từ từ bình phục lại tâm tình, bảo Hoa Nhiễm đưa tay lấy tới, hần truyền pháp thuật, từ từ lòng bàn tay Hoa Nhiễm xuất hiện một đóa hoa nhỏ tinh xảo, "Từ nhỏ người chịu đủ khổ, lại hay chạy loạn, phụ mẫu đều sợ người sẽ đi vào ma đạo, vì vậy cha thu pháp thuật của người, hôm nay cha tin tưởng người, pháp thuật kia cứ giao cho người tự bảo quản, dù sao có thể bảo vệ tốt mình." Trong mắt của hần đây từ ái, vô đầu Hoa Nhiễm, đi vào gặp mẹ người một chút, mẹ người vẫn nhớ người.

Rèm bị vén lên, cũng không biết Hoa mẫu đứng ở phía sau rèm nghe bao lâu, trong mắt rung rung, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của Hoa Yêu, một tay ôm lấy Hoa Nhiễm, "Hoa Hoa, người chịu khổ."

"Mẹ. . . . ." Hoa Nhiễm nghẹn ngào

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

"Để cho mẹ xem vết thương trên người người." Hoa mẫu kéo Hoa Nhiễm vào trong phòng, tỉ mỉ quan sát vết thương trên người, vết thương cũng đã tốt, thật may da của Hoa Nhiễm rất tốt, khôi phục được cũng rất tốt, mặc dù chưa tới vài ngày nhưng giống như da bình thường, thế nhưng Hoa mẫu nhìn thấy còn có chút dấu vết thay đổi vẫn hít vào một hơi, cổ nén nước mắt tuôn ra ngoài.

Hoa Nhiễm đứng dậy ôm mẹ, "Mẹ, đừng khóc, không phải ta còn sống rất tốt sao?"

"Rất đau phải không."

"Phải. . . . . Nhưng bây giờ không đau nữa. . . . ."

Ngay sau đó Hoa mẫu thay đổi đề tài, "Hoa Hoa, Thập Dạ đối đãi với người tốt không?"

"Mẹ, nếu ta nói hần đối đãi với ta không tốt, đây tuyệt đối là gạt người. Hần hết sức dụng tâm đối với ta, sờ dĩ vết thương trên người ta khôi phục nhanh như vậy là do hần dùng máu của mình để làm thuốc dẫn. Khi đó tâm trí của ta không tỉnh táo, luôn giờ trò, còn kén cá chọn canh, nhưng hần không tức giận. Hần đối với ta, một chút cũng không tức giận. . . . ." Về mặt của Hoa Nhiễm rất nghiêm túc kể lại.

Trên mặt Hoa mẫu càng hiện lên lo lắng mãnh liệt, "Người chẳng lẽ. . . . . Thay đổi tình cảm sao?"

Hoa Nhiễm vừa nghe, phốc một tiếng, "Mẹ, người nói gì vậy? Hần đối đãi tốt với ta, ít nhất ta sẽ không đối với hần hung ác như trước kia, nhưng cũng không đại biểu rằng ta muốn lấy thân báo đáp đâu, hơn nữa tình cảm của ta và Vô Phong làm sao nói chấm dứt thì chấm dứt. Nhưng hần đã nhìn thấy thân thể của ta. . . . .". Sắc mặt Hoa Nhiễm xụ xuống, "Vĩnh viễn là cái gai trong lòng ta. . . . ."

Hoa mẫu lại hỏi, "Có làm qua chuyện kia không?"

"Chuyện này không có. . . . . Chúng ta chỉ hôn nhẹ, ôm một chút, không có làm chuyện gì khác. . . . ." Hoa Nhiễm nói xong, mặt đỏ lên.

Hoa mẫu lại an ủi nàng, "Cũng không phải do người nguyện ý, Vô Phong sẽ tha thứ cho người."

"Hừ, ta mới không có ý định nói chuyện này cho hần biết. Hừ, hần là người xấu. . . . ."

"Nha đầu này. . . . ." Hoa mẫu thở dài một cái, "Vô Phong cũng là quan tâm người. . . . ."

"Mẹ, ban đầu cha theo đuổi mẹ mấy năm?"

"Nếu nói theo đuổi, cha người theo đuổi đến mười năm, nhưng nếu tính nghiêm túc, cha người theo đuổi ba năm. Năm đó cha người chân đạp mây thuyền cũng không biết, ta làm sao chịu để ý đến hần. . . . ."

"Mẹ, người thật là giữ bình tĩnh. Không sợ cha chạy đi với các nữ nhân khác?" Hoa Nhiễm cười hi hi hỏi.

"Nếu chạy đi thật thì chúng tôi ta với cha người vô duyên."

"Aiz, ta và Nguyệt Vô Phong ở cùng một chỗ. . . . . mấy tháng gần gũi như vậy, ta còn chưa hưởng thụ được mùi vị theo đuổi. Ta muốn hắn theo đuổi ta, ta muốn khi dễ hắn, ta muốn hung hăng khi dễ hắn!"

Hoa mầu thấy nàng đã quyết tâm, nói, "Hoa Hoa, người cũng không nên quá đáng. Nếu không dựa vào tính tình của Vô Phong, chắc chắn tức giận, đến lúc đó đừng trách mẹ đã không nhắc nhở cho người."

"Mẹ, mẹ yên tâm, ta tự có chủ trương."

Hoa Hoa suy nghĩ một chút lại chạy đi hỏi Hoa Yêu, "Cha, nữ nhân làm ra chuyện gì sẽ kích thích nam nhân?" Nàng thấy vẻ mặt Hoa Yêu mê man, cười gian mấy tiếng. Hoa Yêu hiểu ý, dùng sức vỗ đầu nàng, "Người có bệnh sao, nhưng chuyện này. Chẳng qua. . . . . Ta cũng thích xem kịch hay, nói cho người biết, người đi tìm nam nhân tới, có thể kích thích nam nhân nhất. . . . . Ừ, người tiếp tục giả vờ mất trí nhớ. Ở trước mặt của Nguyệt Vô Phong, các người cùng thân mật một chút, đối với Nguyệt Vô Phong cũng không cần quá kém, phải đối tốt với hắn, nhưng đối với người khác, phải tốt hơn."

"Cha, còn gì nữa không?"

"Có, đương nhiên là có."

"Người lại dạy hư con gái người?" Không biết từ lúc nào Hoa mầu đứng ở trước mặt bọn họ, vẻ mặt nhu hòa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Yêu chăm chăm.

Hoa Yêu vội vàng bật cười, "Con gái chúng ta muốn làm người xấu, ta chỉ giúp nàng một tay."

"Hà?"

"Ách. . . . . sáng mai chúng ta đi ra ngoài chơi, ta gọi Nguyệt Vô Phong tới, chúng ta đi, nhưng chúng ta không tham dự." Hoa Yêu vội vàng lấy lòng.

Hoa Nhiễm lắc đầu một cái, đi tới phòng ngoài, nhìn hoa đào bay múa đầy trời, nàng không khỏi xoay tròn, tay áo và xiêm y tung bay, sau đó nằm trên mặt đất, mặc cho mùi hoa lan tỏa khắp trên người nàng, khoe môi có nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Ánh nắng rực rỡ vô cùng xinh đẹp, thời tiết ấm áp. Hoa Nhiễm ngồi ở trên xích đu, hai tay vịn hai bên sợi dây, không ngừng khẽ lay động, nhẹ nâng khuôn mặt, ngửi hương hoa dịu ngọt, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô hạn phóng khoáng. Nhưng ngay sau đó cảm thấy thiếu một chút gì, bất không được, không sờ được. Dần dần ngủ thiếp đi, hai chân dửng ở trên cỏ mềm mại, hai mắt nhắm lại, ngủ rất an tường.

Lúc Nguyệt Vô Phong đến gần, nhìn thấy cảnh tượng này, giữa ngàn cánh hoa, người yêu trong lòng hắn hơi thấp cúi thấp đầu, sắc mặt bởi vì ánh mặt trời có chút ửng hồng, hơi thở nhàn nhạt, phong cảnh rất đẹp. Hắn ngừng thở từ từ đến gần, nhẹ nhàng tiếp cận phía dưới, nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng, nỉ non nói nhỏ, "Hoa Nhiễm."

Hoa Nhiễm giống như từ trong mộng tỉnh lại, lập tức đứng lên, đụng phải cằm Nguyệt Vô Phong, Nguyệt Vô Phong bị đau che cằm, Hoa Nhiễm vội vàng cúi người chào, "Công tử, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Sau khi nhìn thấy là Nguyệt Vô Phong, mới nói, "Công tử, dường như ta đã gặp qua người. . . . ."

Nguyệt Vô Phong mỉm cười, tóc mai hai bên đầu đang rũ xuống theo gió bay bay, vỗ vào gương mặt lại rũ xuống, mang theo một loại ưu nhã bẩm sinh, "Hoa Nhiễm, người đã quên mất ta, vậy chúng ta làm quen lại, ta, gọi là Nguyệt Vô Phong."

"Ách. . . . . Ta tên là Hoa Nhiễm." sắc mặt Hoa Nhiễm đột nhiên đỏ lên.

Nguyệt Vô Phong nhìn thấy bộ dáng hắn rất hoài niệm, không khỏi lộ ra nụ cười, "Hoa Nhiễm, mấy ngày trước có phải người sợ ta hay không?"

"Ta. . . . ."

"Phải hay không?"

"Ta sợ người xa lạ. . . . ." Hoa Nhiễm cúi đầu ngập ngừng.

"Hiện tại thế nào?"

"Cha ta nói người không phải là người xấu, bảo ta không cần quá phòng bị với người."

"À." Về mặt Nguyệt Vô Phong như hiểu ra, tiến lên kéo Hoa Nhiễm, "Vậy ta có thể hôn người không?" Hắn đột nhiên cảm thấy bộ dáng này của Hoa Nhiễm cũng được, mình sẽ từ từ làm cho nàng khôi phục thành dáng vẻ trước kia. Hắn nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng đột nhiên có một loại khát vọng nào đó.

Hoa Nhiễm ở trong ngực hắn ngo ngoáy có chút bất an, Nguyệt Vô Phong nhìn thấy buồn cười nhưng vẫn cố đè nén, "Hả?"

Hoa Nhiễm giờ tay lên chọc chọc ngực của hắn nói, "Nguyệt Vô Phong, cha ta nói, người là tướng công của ta. Mẹ ta kể, người đối đãi với ta không tệ."

"Ừm"

"Nhưng. . . . . bây giờ ta không có cảm giác đối với người."

"Hả?" Nguyệt Vô Phong cau mày?

"Cho nên. . . . ." Hoa Nhiễm một tay hắn đẩy ra, "Người không thể hôn ta."

Nguyệt Vô Phong hoảng hốt, nhìn bóng lưng Hoa Nhiễm nhanh chóng rời đi, nhẹ nhàng mỉm cười, thật ra cuộc sống trôi qua như thế cũng rất hạnh phúc. Nhớ tới Hoa phụ nói đem khu rừng này cho bọn hắn mượn, hắn cũng đã hưng phấn không thôi, Hoa Nhiễm, nam nhân nữ nhân sống chung mấy ngày cũng sinh tình, huống chi là vợ chồng chúng ta.

Hoa Nhiễm âm thầm cười trộm, nhưng không dám lộ ra khác thường, Nguyệt Vô Phong là người rất tinh minh, nếu bị hắn phát hiện sơ hở còn không bị lột da sao. Chẳng qua hiện tại hắn nhất thời nóng nảy mới không phát hiện được chân tướng thôi.

Hoa Nhiễm đi vòng qua phía sau Liễu gia mới phát hiện, phụ mẫu đã đi mất, thậm chí còn mang đi rất nhiều thức ăn ngon. Trong lòng giận dữ, ở trước mặt của Nguyệt Vô Phong về mặt đưa đám, "Ồ ô, cha và mẹ không biết đi nơi nào, bụng của ta đói."

Nguyệt Vô Phong cười khế, sờ sờ đầu của nàng nói, "Thật đúng là tiểu hài tử."

"Tiểu hài tử cũng đói nha. . . . ." Hoa Nhiễm quệt mồm, gương mặt ủy khuất.

"Ngoan, ca ca nấu cơm cho người ăn." Nguyệt Vô Phong dễ chịu nói, nhưng trong lòng thầm nghĩ, danh xưng này không khỏi có chút quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Nguyệt Vô Phong đi vào phòng bếp, mặc dù phòng tuy nhỏ, nhưng 5 thứ đều đủ cả. Gạo nê, dầu, muối, dấm đều có, chỉ thiếu hụt thức ăn, Nguyệt Vô Phong không nhịn được hỏi, "Hoa Hoa, bình thường lúc các người ăn cơm, thức ăn lấy từ đâu."

"Ừ, ở nhà ta thịt do cha ta đánh bắt trên núi hoang, cá do cha ta bắt trong ao, rau cải là tự trồng phía sau hoa viên." Hoa Nhiễm lại bẻ ngón tay nói, "Còn có một chút dưa muối là mẹ ta tự làm, còn có thịt muối cũng là mẹ ta làm, còn có cá muối, cũng rất ăn ngon. . . . ."

Nguyệt Vô Phong vừa nghe xong bối rối, "Tại sao lại nhiều vấn đề như vậy." Hắn đường đường là Đại Thiếu Gia của Nguyệt gia khi nào động tới ngón tay, bình thường đã quen quần áo đưa đến thân, cơm nước đưa tới miệng, hắn nói làm cho Hoa Nhiễm ăn, cũng chỉ nghĩ sẽ nấu những món quen thuộc là được, mà bây giờ còn tăng thêm một cái, không bột làm sao gột nên hồ, huống chi hắn không phải là người khéo léo, hắn cũng chỉ là một nam nhân kém cỏi.

"Người muốn ăn cái gì?" Mặc dù Nguyệt Vô Phong có chút khó xử, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi nàng, hắn cảm giác hôm nay mình trở về lúc mười sáu tuổi trở về thời kì ngưng ngừng, hiện tại đứng ở trước mặt người yêu, chỉ muốn duy trì cho mình trạng thái tốt nhất.

"Muốn ăn rất nhiều rất nhiều, người biết không, tay nghề của mẹ ta rất tốt, làm cái gì ăn cũng rất ngon. Đặc biệt là cà dòn thịt băm, còn có gà xào lăn, gà xé phay, đều là món ăn ngon. . . . ."

Hoa Nhiễm nói liên miên một hồi, Nguyệt Vô Phong chỉ nhớ mấy món, vì vậy hắn nói, "Vậy ta làm sốt cá, súp nấm và còn có rau cải xào miến cho người ăn." Xem như cũng chỉ có mấy món ăn này tương đối dễ làm, mặc dù khi làm ra nhất định mùi vị kém hơn của Hoa mẫu.

Hoa Nhiễm bất mãn, quệt mồm, "Tại sao không có thịt, hơn nữa mới ba món."

"Hai người chúng ta ăn không hết nhiều món như vậy, ngoan."

Hoa Nhiễm gặt đầu một cái. Sau đó dẫn hấn ra sau vườn hái rau cải. Sau khi Nguyệt Vô Phong đi ra vườn, tròng mắt, "Hoa Nhiễm, rau cải của nhà ngươi quá lớn." Thậm chí rau cải khác cũng như thế, ước chừng cũng muốn lớn gấp mười lần rau cải bình thường.

Hoa Nhiễm tràn đầy hài lòng, sờ lỗ mũi nói, "Ta trồng, hắc hắc."

"Có thể là đất đầu nơi này tương đối tốt."

"Không phải, là ta trồng."

"Tốt, là ngươi trồng."

"Ngươi nói cho có lệ." Hoa Nhiễm tức giận, bướng bỉnh.

"Hoa Hoa thông minh nhất, là Hoa Hoa trồng." Nguyệt Vô Phong cười híp mắt vuốt đầu Hoa Nhiễm, thàn than, hài tử này khi còn bé thật khó dây dưa.

Nguyệt Vô Phong lại đưa Hoa Nhiễm đi đến hồ xiên cá, bản lĩnh tốt, rất nhanh đã xiên mấy con cá. Hoa Nhiễm hưng phấn vỗ tay nói, "Nguyệt Vô Phong, ngươi giống như cha của ta."

Nguyệt Vô Phong bật cười, nữ hài tử khi còn bé xem cha là trời, trưởng thành sẽ xem trượng phu là trời, nhớ tới Hoa Nhiễm đứng ở trước mặt cha nàng nói, cha, ngươi và Vô Phong đều lợi hại, không khỏi buồn cười.

Khi mọi chuyện đã chuẩn bị sẵn sàng, Nguyệt Vô Phong làm đầu bếp, hấn định kéo Hoa Nhiễm vào giúp đỡ, Hoa Nhiễm lại cầm một quyển sách ngồi nghiêng trên ghế, "Mẹ chưa bao giờ bảo ta giúp, ta muốn đọc sách."

Nguyệt Vô Phong im lặng, cũng thuận theo nàng.

Sau khi Nguyệt Vô Phong ở trong phòng bếp lục đục nửa ngày, rốt cuộc bung ra ba món ăn và cơm. Ba món ăn cụ thể đều là súp, hấn đổ nước vào trong nồi, lại đem nguyên liệu mới vừa rửa sạch bỏ vào, nấu cho đến khi tất cả đều chín như mới thôi. Đổ ra ngoài phân loại. Hấn không biết cho vào bao nhiêu đồ nêm, vì vậy cho muối vào từng chút, ném hết lần này đến lần khác, ném đến khi vị súp thích hợp mới bung ra. Về phần cơm nấu chín thật chín, giống như cháo nhưng không phải là cháo.

Hấn lúc đi ra, thấy Hoa Nhiễm làm rơi sách ở trên mặt, ngủ thiếp đi. Hấn tức cười, đi đến nhặt sách lên, cúi người xuống hôn nàng một cái, lại kéo nàng, "Hoa Nhiễm, ăn cơm."

Hoa Nhiễm mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngáp một cái, "A."

Khi Hoa Nhiễm ngồi ở trước bàn cơm, bới hai muỗng cơm, lại múc một chút món ăn, cau mày, nhìn Nguyệt Vô Phong cố gắng nuốt xuống, tốt, rất nể tình, sau đó Hoa Nhiễm buông bỏ bát đĩa, "Thật khó ăn. Không ăn."

"Ăn một chút nữa." Nguyệt Vô Phong dụ dỗ nàng.

"Thập Dạ ca ca làm ăn rất ngon." Hoa Nhiễm bĩu môi, "Ngươi làm tuyệt đối không ăn ngon."

Nguyệt Vô Phong biến sắc, trên mặt mang theo vẻ lo lắng, "Không cho phép nói đến hấn."

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Hoa Nhiễm ngẩn ra, "Oa" một tiếng, khóc, "Ngươi khi dễ ta."

Nguyệt Vô Phong hốt hoảng, tới dụ dỗ nàng, "Đừng khóc, ta không khi dễ ngươi, nhưng đừng nói đến Thập Dạ, ta không thích hấn."

"Nhưng hấn đối với ta rất tốt, hấn làm cho ta rất nhiều rất nhiều món ăn ngon."

"Được, được, được, về sau ta cũng làm cho ngươi rất nhiều rất nhiều món ăn ngon, không cần nhắc đến hấn nữa được chứ."

"Ừ." Hoa Nhiễm gặt đầu một cái, muốn rời đi lại bị Nguyệt Vô Phong bắt được, "Không ăn sẽ đói bụng, khó ăn cũng chịu chút, được chứ."

Hoa Nhiễm lắc đầu.

Nguyệt Vô Phong lại nắm nàng thật chặt, tiến một bước dụ dỗ, "Ta dứt cho ngươi ăn, ăn xong rồi, sau đó ta xuống núi mua kẹo cho ngươi ăn, có được không?"

Hoa Nhiễm cười hì hì nói, "Tốt."

Nguyệt Vô Phong thờ phào nhẹ nhõm, từng miếng từng miếng dứt cho nàng ăn, nghĩ thầm, cô này này rất khó phục vụ a.

Hoa Nhiễm ăn com nước xong, nhất quyết không tha, "Nguyệt Vô Phong, ngươi nói mua kẹo cho ta."

"Tốt, ta đi mua." Nguyệt Vô Phong vừa dọn dẹp bát đĩa, vừa than thở, sau đó rời đi.

Sau khi hẩn đi, Hoa Nhiễm mới thờ dài một hơi, hắc hắc he he, Nguyệt Vô Phong, ngươi thua rồi. Ngay sau đó lại không khỏi lo lắng, nơi này cách chân núi xa như vậy, có thể lúc trở về trời đã tối. Nhưng suy nghĩ lại một chút, nữ hài tử được cưng chiều như vậy, thật rất hạnh phúc đấy.

Bóng đêm từ từ buông xuống, Hoa Nhiễm ngồi ở cửa chơi cò đuôi chó, có chút tự trách nói, "Sớm biết cũng không chơi hẩn, tại sao hẩn còn chưa trở về vậy."

Đột nhiên trời đổ mưa to không hề báo trước, đợi một lúc, Hoa Nhiễm thấy Nguyệt Vô Phong vẫn chưa trở về, càng thêm đứng ngồi không yên chạy tới bên trong phòng cầm lên hai cây dù giấy muốn xông ra, nhưng xa xa nhìn thấy Nguyệt Vô Phong chạy tới, nàng mới thở ra một hơi.

Cùng Nguyệt Vô Phong đến gần nàng mới nhìn thấy Nguyệt Vô Phong cỡi xuống y phục của mình đem đồ ăn vặt mua được đi vào, mà mình lại mặc y phục mỏng manh ướt như tắm.

Hoa Nhiễm lộ vẻ xúc động chỉ cảm thấy muốn khóc, cả người Nguyệt Vô Phong bị mưa ướt nhẹp dính vào trên người, có vẻ cao gầy, Hoa Nhiễm đau lòng, nhất thời không nhịn được tiến lên ôm hẩn thật chặt, Nguyệt Vô Phong sững sốt, ngay sau đó mỉm cười, "Hoa Hoa, sao vậy, nhớ ta sao."

"Ừ, về sau ta sẽ ngoan ngoãn, không bao giờ đòi ăn kẹo nữa."

"Ng ngoan, ta hiện tại rất lạnh, có y phục sạch sẽ hay không."

"Có." Hoa Nhiễm nói, "Ta đi tìm, ngươi chuẩn bị trước một chút nước tắm, sau đó ta dẫn đi tắm rửa."

Hoa Nhiễm từ trong phòng lấy ra bộ y phục sạch sẽ của cha chưa từng mặc, ra ngoài liền nhìn thấy Nguyệt Vô Phong đã bắt đầu nấu nước, lại đem những loại kẹo cất rất kỹ đưa cho nàng, "Kẹo nhà này rất nổi tiếng, ngươi ăn thử xem, dễ ăn hay không."

Hoa Nhiễm cầm lấy một viên kẹo bỏ vào trong miệng, "Rất ngọt."

Sau khi Nguyệt Vô Phong tắm rửa thay quần áo mới, trên người có mùi thơm nhàn nhạt, hẩn hít hà tay áo của mình, hỏi Hoa Nhiễm, "Tại sao thơm như vậy, ngươi để cái gì vào?"

"Ta để sữa ong chúa, hòa lẫn hương hoa á." Hoa Nhiễm thấy Nguyệt Vô Phong nghiêng người đến, không khỏi đỏ mặt ngả lui về phía sau một bước.

Nguyệt Vô Phong ở trên cổ Hoa Nhiễm hít hà, "Giống như mùi trên người của ngươi."

"Ha ha. . . . ." Hoa Nhiễm không biết làm sao trả lời, Nguyệt Vô Phong lại nghiêm chỉnh lại, "Hoa Nhiễm, buổi tối chúng ta ăn ngon, ngươi xem ta còn mang về nữa con vịt quay, chúng ta cùng nhau ăn, ngươi thích ăn phần nào?"

"Muốn ăn đùi vịt." Hoa Nhiễm chỉ chỉ phần nhiều thịt nhất.

"Ừ, tốt." Nguyệt Vô Phong liền đem đùi vịt lột xuống cho nàng, nhìn vẻ mặt Hoa Nhiễm ăn rất hạnh phúc, hẩn tự tay lau dầu mỡ bên miệng nàng, Hoa Nhiễm ngây ngốc đem đùi vịt đưa tới môi hẩn hỏi, "Ngươi muốn ăn không?"

"Tốt." Nguyệt Vô Phong há mồm cắn một miếng, Hoa Nhiễm lại ngây ngốc cười.

Hoa Nhiễm lại la hét muốn uống sữa, Nguyệt Vô Phong bất đắc dĩ nói, "Hiện tại đi nơi nào lấy sữa?"

"Hắc hắc, lần này không cần làm phiền ngươi a, trong nhà có chứa trong một cái bình lớn, mẹ nói đặt ở nơi nào tương đối dễ bảo quản, nhưng mà ta lại không với tới."

Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng tung người lên đem cái bình lớn cầm xuống, rót đầy một chén đưa cho Hoa Nhiễm, nhưng không hiểu nói, "Ngươi thích uống sữa?"

"Ừ, thích, uống buổi tối ngủ ngon giấc."

"Về sau uống nhiều một chút, bảo dưỡng da."

"Thật sao?" Hoa Nhiễm hỏi.

"Dĩ nhiên, ta trước kia cũng thích uống, sau này bị người cười nhạo, nói cái này dành cho tiểu hài tử uống nên ta không uống nữa."

"Người muốn uống không?" Hoa Nhiễm bưng đưa đến môi hắn.

"Người uống trước đi."

Vì vậy Hoa Nhiễm liền cúi đầu uống sữa, sau đó Nguyệt Vô Phong đưa đầu tới nói, "Hoa Hoa, ta cũng muốn uống, ta muốn nếm thử một chút mùi vị trong miệng người." Vì vậy môi của hắn liền đặt lên môi của nàng, cạy ra môi của nàng, nặng nề hôn nàng, cũng không để ý Hoa Nhiễm giãy giụa, hắn chính là muốn hôn nàng, suy nghĩ một hết một ngày, sau đó hắn buông nàng ra, Hoa Nhiễm thở hổn hển, đỏ mặt chạy về phòng đóng cửa đắp chăn.

Nguyệt Vô Phong bật cười, bưng sữa đưa lên miệng uống hết, sau đó đi gõ cửa phòng Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm cũng không cho hắn vào, "Người là người xấu, người hôn ta."

Nguyệt Vô Phong dở khóc dở cười, "Hoa Nhiễm, đó là biểu hiện yêu người."

"Người gạt người."

"Ồi chào. . . . ." Nguyệt Vô Phong không nói.

"Người làm sao vậy?"

"Ta mắc mưa, thân thể rất khó chịu." Nguyệt Vô Phong nói.

"Người lại gạt người."

"Người không muốn cho ta vào, ta sẽ đi về, hiện tại trời mưa rất lớn, sau khi ta mắc mưa, ta sẽ bị bệnh."

Qua thật lâu, Hoa Nhiễm thấy bên ngoài không có động tĩnh, chậm rãi mở hé cửa, lại nhìn thấy Nguyệt Vô Phong cười híp mắt nhìn nàng, sau đó tiến lên một bước mạnh mẽ ôm lấy nàng, ôm nàng đến trên giường, không để ý Hoa Nhiễm giãy giụa, đắp chăn cho hai người, "Ngoan, ngủ đi."

"Tại sao người có thể như vậy. . . . .?" Hoa Nhiễm bắt mắt.

"Bình thường người cũng ngủ một mình sao?"

"Ừ."

"Không sợ sao?"

"Hoa Hoa đừng cảm nhát. Không sợ."

"Nhưng ta ngủ một mình rất sợ, cho nên người phải ngủ cùng ta." Trong bóng tối Nguyệt Vô Phong cười híp mắt.

"Như vậy a, vậy người ngủ đi, đừng sợ." Hoa Nhiễm như trẻ con vỗ vỗ lưng Nguyệt Vô Phong.

Nguyệt Vô Phong len lén vừa cười, hài tử này thật dễ lừa, chốc lát nữa tiếp tục lừa gạt, hi hi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Hai người "Đồng sàng dị mộng", mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được. Nguyệt Vô Phong ôm Hoa Nhiễm mặc y phục chỉnh tề, không biến sắc bắt đầu cỡi. Hoa Nhiễm giật mình, vội vàng đè lại tay của hắn, "Người làm cái gì?"

"Không nóng sao?" Tay Nguyệt Vô Phong bắt đầu không an phận.

"Hiện tại cũng cuối thu rồi, làm sao có thể nóng." Hoa Nhiễm không rõ ý tưởng nói.

"Nhưng ta nóng."

"Người nóng, tự người cỡi là được. Làm gì cỡi ta." Hoa Nhiễm đẩy hắn ra.

Vì vậy Nguyệt Vô Phong liền bắt đầu cỡi y phục của mình, cỡi không còn một cái, cỡi xong sau đó bắt đầu cỡi ra y phục của Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm

bất mãn nói, "Tại sao người lại coi y phục của ta?"

"Người có biết hơi nóng truyền lẫn nhau, cũng sẽ nóng hay không."

Hoa Nhiễm nghĩ, may mắn là đêm tối, hắn không nhìn rõ trên nét mặt nàng, bởi vì nàng thật sự rất khó nhìn, "Người gạt người."

"Ai gạt người, người là một hài tử, cái gì cũng không hiểu, bảo người coi thì người cứ coi, cứ lẫn nhàn như vậy cũng không đáng yêu."

Hoa Nhiễm thầm nghĩ, ta không thể bị người lừa như vậy, Hoa Nhiễm hừ lạnh một tiếng, "Ta không đáng yêu, không để ý tới người, buồn ngủ." Nói xong, xoay người vào bên trong, nhắm mắt lại, trái tim đột nhiên đập rất nhanh, có thể nói đập có chút hỗn loạn.

Nàng cẩn thận tránh tay Nguyệt Vô Phong, nàng chỉ sợ tim của nàng đập sẽ tiết lộ tâm sự của nàng.

"Hiện tại ta cảm thấy rất lạnh, sau khi dầm mưa ướt người rất lạnh."

"Vậy làm sao bây giờ?" Hoa Nhiễm vội vã sờ sờ trán của hắn, "Thật nóng."

"Hoa Hoa, cởi quần áo, ôm ta có được không." Nguyệt Vô Phong cầm lấy tay nàng, để cho nàng cảm thấy hắn run rẩy. Khóe môi Hoa Nhiễm hơi co giật, Nguyệt Vô Phong cũng ăn vạ như vậy.

"Như vậy không tốt lắm. . . . . Người mặc thêm y phục là được. . . . ."

Nguyệt Vô Phong nghe giọng điệu của nàng có chút buông lỏng, cầm lấy tay nàng nói, mặc quần áo không dùng được, sau đó không chậm một khắc nào, đem y phục của nàng cởi bỏ.

Hai thân thể ôm chặt không có một chút khe hở, dường như Nguyệt Vô Phong cảm thấy có cái gì, đưa tay chạm vào nơi mềm mại bên ngực trái Hoa Nhiễm, nhẹ nhàng xoa nắn, cho đến khi Hoa Nhiễm khẽ rên lên một tiếng, Nguyệt Vô Phong đột nhiên nở nụ cười, ở bên tai Hoa Nhiễm thổi hơi, hơi thở nóng bỏng phun trên vành tai nàng, mập mờ chạy dài, "Hoa Hoa, người rất hưởng thụ, hả?"

Hoa Nhiễm không nói, Nguyệt Vô Phong lại tiếp tục không an phận, không để ý Hoa Nhiễm giãy giụa, đè nàng dưới thân thể, "Hoa Hoa, nói cho ca ca, tại sao nơi này đập nhanh như vậy?"

Thân thể Hoa Nhiễm xui xẻo, không trả lời kịp, đầu óc rối loạn, âm ừ nói, "Từ nhỏ mẹ nói với ta, không thể tiếp xúc với nam nhân, bây giờ người làm như vậy, ta không biết nên làm gì." Hoa Nhiễm nói thật, ngược lại khiến cho Nguyệt Vô Phong có chút không tin tưởng sức phán đoán của mình.

"Hoa Hoa, mẹ của người nói không thể tiếp xúc với nam nhân nhưng ta đối với người không giống nam nhân khác, ta là trượng phu của người! Không phải cha của người đã nói cho người rồi sao?"

Hoa Nhiễm quay đầu đi chỗ khác, Nguyệt Vô Phong chợt hôn xuống, ở cổ của nàng mút ra một dấu màu đỏ, "Hoa Hoa, bình thường người rất thích chơi trò này không?"

Cả người Hoa Nhiễm phát run, hàm hồ nói, "Không. . . . . Không thích."

"Vậy hôm nay ta dạy cho người chơi, trò chơi này trước kia người cũng chơi rất tốt, chẳng qua quên mất, ta sẽ dạy người một lần nữa, người nhất định sẽ thích nó."

Trong đêm tối hai người giống như dây leo quấn lấy nhau, dung hợp lẫn nhau chung một chỗ, hắn ôm ái hôn nàng, yêu nàng, đem tất cả tốt nhất đều cho nàng. Bị lạc trong đục vọng làm cho người ta xuất hiện sơ hở, trận chiến này, Hoa Nhiễm đã thất bại, mà sau khi Nguyệt Vô Phong xác nhận nghi vấn trong lòng mình, cũng rần rút lui khỏi người của nàng, phát tiết bất mãn nào đó, Hoa Nhiễm hé mắt, thân nàng còn chìm trong dòng nước xoáy đục vọng không ra được, không thể vui lắp. Nàng cắn môi thật chặt, mang theo cầu khẩn, "Vô Phong. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Nguyệt Vô Phong chỉ khẽ cắn vào cổ của Hoa Nhiễm nói, "Hoa Nhiễm, trước kia không phải ta đã nói cổ của người nhạy cảm hơn vành tai?"

"Ừ. . . . ."

Hoa Nhiễm xác định gât đầu.

Hai người chứa đầy đục vọng tách ra, Nguyệt Vô Phong mang theo tức giận cảnh hông, Hoa Nhiễm mang theo một bụng ủy khuất.

"Tại sao gạt ta?" Giọng nói Nguyệt Vô Phong lạnh lùng, giọng nói vô cùng bình thản.

"Ta, ta. . . . ." Hoa Nhiễm thì thầm, "Thật ra ta, thật ra. . . . ."

"Thật ra thế nào?"

Hoa Nhiễm đột nhiên cảm thấy mình rất nhỏ bé, nàng không muốn tiếp tục chịu thua, đột nhiên nàng giống như cộp me gầm hét lên, "Ta tức giận, ta tức giận, ta chính là rất tức giận, ta chính là muốn giả vờ không biết người, ta chính là muốn người theo đuổi ta lần nữa, người vẫn cảm thấy ta với người là chuyện đương nhiên, nhưng. . . . ."

Câu nói kế tiếp đã bị Nguyệt Vô Phong hôn vào trong miệng, Nguyệt Vô Phong hôn mang theo trừng phạt, giờ khắc này cũng hôn cạn sạch tức giận của Hoa Nhiễm, hẳn biết nếu như lần này hẳn xử lý không tốt, Hoa Nhiễm có thể nháo loạn với hắn, mà hắn cũng phải mất rất nhiều tinh lực đi dụ dỗ nàng, có lẽ hắn cũng sẽ tức giận, như vậy giữa bọn họ sẽ xảy ra mâu thuẫn.

Hắn buông nàng ra, nhẹ giọng nói, "Người cũng có không đúng, ta cũng có không đúng, chúng ta cũng đừng so đo nữa, hòa nhau có được hay không, hả?" Âm thanh cuối mang theo lời biếng có chút hấp dẫn, Hoa Nhiễm không thể kháng cự nổi, cảm thấy điều kiện này không tệ, tiến lên ôm lấy hắn.

Nguyệt Vô Phong cười khỏ, ai bảo mình vào lúc quan trọng thắng xe, hắn lại nói, "Hoa Hoa, ôm như vậy không đủ, ta đau chỗ đó."

Hoa Nhiễm lại ôm hắn thật chặt, bàn tay nhỏ bé mềm mại dán lồng ngực của hắn nhẹ trượt xuống, lục lọi một chút trên bắp thịt của hắn, ở nơi nào cũng nhẹ nhàng chạm một cái, liền có chùng mực rụt trở về, "Tiểu đệ đệ đáng yêu, không cho càn quấy, ngủ ngoan đi."

Hiện tại Hoa Nhiễm đã có pháp thuật, cảm giác lực khắc chế rõ ràng gia tăng không ít, Hoa Nhiễm nàng cũng không phải là ngồi không, trêu chọc, khiêu khích, tại sao nàng có thể không, dù sao nàng cũng đã xem qua sách, lúc đầu Nguyệt Vô Phong vẫn để mặc cho Hoa Nhiễm trêu chọc, cảm thấy rất thoải mái, nhưng sau đó hẳn không chịu nổi loại này gái không đúng chỗ ngứa, xoay người lại một cái, hung hăng đè nàng ở phía dưới, "Hoa Nhiễm, người quá càn quấy."

Môi của hắn đè ở trên môi của nàng, nặng nề nghiền nát, mang theo mùi vị trừng phạt. Hắn muốn đem tất cả nhớ nhung trước đó đều bù đắp lại cho nàng, hẳn muốn tinh thần và thể xác hợp nhất, ở giữa răng môi ngọt ngào, giữa lưỡi và lưỡi triền miên, chứa chan vô tận không muốn xa rời, "Hoa Nhiễm, về sau cũng không cho phép rời khỏi ta, người biết, ta thật sự muốn điên. . . . ."

Tầm mắt mơ hồ, trong lòng cũng rất rõ ràng, Hoa Nhiễm bị hôn không còn chỗ nào, nàng giang hai cánh tay ôm hắn thật chặt vào trong ngực, giống như bày tỏ quyết tâm của nàng, sau một lúc lâu nàng bị hôn thở hồng hộc mới nói, "Vô Phong, ta không muốn người và người khác đấu hung ác, đặc biệt là vì ta, không có gì quan trọng hơn so với mạng của người."

Nguyệt Vô Phong ở trong cơ thể nàng, hung hăng chạy nước rút, hắn hải lòng nghe nàng rên rỉ, hôn nhẹ cái trán của nàng, "Ngoan, là ta sơ sót, về sau tất nhiên không biết."

Thân thể dây dưa ướt mồ hôi, 3000 sợi tóc quấn lấy lẫn nhau, đêm này không có chuyện gì có thể quấy rầy bọn họ nữa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Nếu đôi phu thê trẻ đã tốt, cũng không dám lưu lại quấy rầy cuộc sống Hoa Yêu, Hoa mẫu. Đường như Hoa Yêu cũng cảm giác được, rời đi hai ngày đã mang theo kiều thê trở lại, thấy Hoa Nhiễm chỉ cười, "Hoa Nhiễm, người không đủ công lực."

"Hừ. . . . ." Hoa Nhiễm khinh thường.

Thấy nhạc phụ lộ ra tính trẻ con, Nguyệt Vô Phong cũng dờ khóc dờ cười.

Trong ngày này, Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm gắn bó như keo sơn, hiện tại cặp tay cùng đi, Hoa mẫu cười khề, cho dù bảo dưỡng tốt hơn nữa, khóe mắt cũng có nếp nhăn trên mặt khi cười.

Hoa Yêu thấy nụ cười của nàng chỉ cảm thấy tim đập lồi nhịp, đồng thời trong lòng lại dâng lên tức giận và ưu thương, dù sao nàng cũng là người phạm. . . . .

"Hoa Nhiễm, chúng ta đi về nhà được không?" Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm mười ngón tay nắm chặt, "Nơi này không nên ở quá lâu, chúng ta trở về sống thật tốt, hả?" Lòng bàn tay của hắn nóng rực, làm ấm tim Hoa Nhiễm.

"Tốt, một chỗ đẹp hơn nữa cũng không ấm áp bằng ở nhà." Hoa Nhiễm cười, có chút làm nũng, "Chẳng qua cho dù trở về, người cũng phải làm rất nhiều chuyện, chẳng qua người nhất định phải bớt chút thời gian theo giúp ta."

"Đó là tự nhiên."

Thật ra, Hoa Yêu ở núi này thật đúng là một tòa Yêu Sơn, tùy thời có thể di động, giống như hiện tại, khi xuống sơn là thành Tô Châu. Vào bên trong thành, Hoa Nhiễm lại đổi ý, nhìn thấy trong thành bắt đầu mở cuộc so tài hoa khôi mỗi năm một lần, nàng liền níu tay áo của Nguyệt Vô Phong nói, "Tướng công, chúng ta ở lại đây ba ngày có được không, xem xong cái này, chúng ta sẽ trở về?"

"Không được." Nguyệt Vô Phong dứt khoát cự tuyệt, cuộc so tài hoa khôi, nói cho dễ nghe chỉ tổ chức ở trong dân chúng, đến lúc đó khẳng định có quan viên cấp bậc cao tới cổ động, đoán chừng Thái Tử Gia cũng sẽ không bỏ qua, trước kia còn không biết tại sao hân thích tới Tô Châu như vậy, thì ra tới nơi này tuyển mỹ nữ nhiều hơn.

"Tướng công. . . ." Âm thanh Hoa Nhiễm dịu dàng ngọt ngào, nhẹ giọng kêu lên.

Nguyệt Vô Phong vẫn sừng mặt lên, "Không được, lúc này và hình thức chọn phi lần đó không khác nhau, có gì náo nhiệt mà đến." Hơn nữa mỗi lần Hoa Nhiễm muốn đi xem náo nhiệt, thấy một nửa luôn là có chuyện buồn bực xảy ra cho bọn họ.

Có lúc, chuyện phát sinh luôn có quy luật, đã tới, có trốn cũng trốn không thoát.

"Không giống nhau ..., những người kia vì nghênh đón Thái Tử Gia mà giả vờ làm, nên không giống nhau a, bọn họ vì bản thân mình cố gắng biểu diễn, người biết, chân thật mới đẹp nhất nha."

"Người chỉ giỏi ngụy biện, ở thêm ba ngày, sau ba ngày mặc kệ gặp phải chuyện gì, cũng không cho phép dừng lại nữa." Nguyệt Vô Phong thờ dài một cái, liền ngoan ngoãn thỏa hiệp, thật vất vả kéo nàng về bên cạnh, thật không dám làm trái với ý của nàng.

Theo suy nghĩ của Hoa Nhiễm, hoa khôi chỉ có thể là cuộc thi trong thanh lâu mà thôi, nhưng qui mô thi đấu như vậy nàng nhìn thấy lần đầu tiên, chỉ cần nữ nhân mười bốn tuổi trở lên, không liên quan bối cảnh, không liên quan tướng mạo, mỗi người đưa ra 10 nén bạc là được dự thi, số tiền này nộp lên sẽ đưa tới cho nạn dân, vì vậy nữ nhân dự thi có thể từ Thành Đông xếp hàng đến Thành Tây.

Không chỉ có xinh đẹp, có tài ăn nói hay văn chương đều có quyết định thủ thắng.

Hoa Nhiễm nhìn những nữ nhân kia đi lên biểu diễn tài năng, trừ ca múa đàn hát, còn đem ra độc môn tuyệt kỹ của mình, tỷ như khâu thêu, thậm chí còn đi lên đóng giày, cổ vũ người tấp nập, cũng rất cho mặt mũi, nhiệt liệt vỗ tay. Hoa Nhiễm trầm nghĩ, cư dân nơi này rất cởi mở, hơn nữa người cũng nhiệt tình, trong lòng nàng đột nhiên không khỏi có chút ngứa ngáy, nhưng khi nhìn thấy Nguyệt Vô Phong nhìn nàng chăm chăm, lại có chút không dám. Sau đó nàng suy nghĩ biện pháp, nàng nói với Nguyệt Vô Phong, nàng muốn đi nhà xí.

Nguyệt Vô Phong đợi nửa buổi vẫn không thấy Hoa Nhiễm, lúc nóng nảy muốn đi tìm nàng nhưng đã nhìn thấy Hoa Nhiễm đã chạy lên trên một khán đài xây dựng tạm thời không biết từ khi nào, nhìn Nguyệt Vô Phong cười khanh khách, vẻ mặt có chút hoạt bát.

"Xuống." Nguyệt Vô Phong dùng khẩu hình nhìn về phía nàng nói.

Mà Hoa Nhiễm giống như không nhìn thấy, quay đầu đi, nhìn về phía mọi người vỗ tay lấy lòng. Nguyệt Vô Phong bắt đắc dĩ, thờ dài, lắc đầu một cái, Hoa Nhiễm này, lúc trở về xem ta có đánh nàng không.

Có thể trước đây Hoa Nhiễm rao bán thuốc, luyện tập được âm thanh rất tốt, giọng nói nghe tốt hơn nhiều so những nữ nhân khác, giọng nói dễ nghe giống như tiếng chuông ngân, "Hôm nay ta kể cho mọi người một câu chuyện cổ tích, chuyện về một nam nhân và một nữ nhân, giả heo ăn hổ. . . . ."

Nguyệt Vô Phong nghe Hoa Nhiễm ở phía trên đài nói lung tung, tròn tròn mắt nói mò, đem chuyện tình yêu của mình thay hình đổi dạng, lắc đầu một cái, có chút buồn cười, lẽ ra bắt nạt, hân cũng không nhịn được nở nụ cười theo mọi người. Nàng như vậy mới là nàng chân thật, trong con người màu đen tràn ra nụ cười thật vui vẻ, tim của hân cũng mềm nhũn. Từ trong chuyện cổ tích, hân nghe được, hân chính là con hồ ly giáo hoạt kia.

Dường như có người đột nhiên nhận ra Hoa Nhiễm, bắt đầu gọi nàng là Nguyệt phu nhân, còn có đôi giới tính của Nguyệt Vô Phong cảm thấy rất hiếu kỳ.

Hoa Nhiễm tuyệt không hốt hoảng, nhìn mọi người cười, "Bởi vì một nam tử khác cũng yêu thích ta, không cảm động được ta, muốn đi quyến rũ tướng công nhà ta, tướng công nhà ta yêu thích người nào, chẳng lẽ ta còn không rõ ràng sao?"

Hạnh phúc cũng viết trong con người của hân, khóe miệng cong lên, mang theo nụ cười sáng lạn, hạnh phúc không thể giả. Nguyệt Vô Phong đứng ở dưới đài giang hai cánh tay về phía nàng, trên mặt nở nụ cười nhưng lúc này đột nhiên có một nam nhân ngăn ở trước mặt Hoa Nhiễm, một gối chạm đất, hân nhìn Hoa Nhiễm đưa ra một tay, "Cô nương xinh đẹp, ta thích người."

"Cái gì?" Hoa Nhiễm giật mình hoảng sợ, cúi đầu nhìn qua tên nam tử này, ăn mặc phục sức như ở Tây Vực, thật là cao quý. Đặc biệt cặp mắt kia hơi cạn, làn da ngăm đen, nhưng tướng mạo cực kỳ anh tuấn khôi ngô, hân hơi mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Da mặt Hoa Nhiễm thật mỏng, sắc mặt đỏ bừng, vô lực nhìn về phía Nguyệt Vô Phong, tên nam tử xa lạ nói, "Cho dù nữ nhân đã có trượng phu rồi ta cũng thích, bỏ hân đi, gả cho ta."

Nguyệt Vô Phong nhẹ nhàng nhảy một cái, đứng trên đài, tay ôm eo Hoa Nhiễm, tức giận chăm chăm tên nam tử xa lạ này, chỉ thấy nam tử xa lạ đứng lên, khẽ cười cười, trong mắt lóe lên một tia ác độc tà mị, hân nói, "Nguyệt Vô Phong, ta biết người."

Chương 94

Không biết dưới khán đài có thể nghe rõ cuộc đối thoại giữa bọn họ hay không, nhưng rõ ràng đám người bắt đầu xôn xao.

Nam tử nói câu ‘ta biết ngươi’, thật ra khiến Vô Phong ngẩn người, ngay sau đó lễ phép nói, "Mạo muội xin hỏi đại danh huynh đài?"

"Không thành." Không Thành cười khẽ, "Chưa chắc ngươi nhận thức được ta."

"Đại ca." Một nữ tử khẽ gọi một tiếng, Hoa Nhiễm ngừng đầu nhìn lên, lại là Vô Song. Vô Song đi theo phía sau thái tử, tuấn nhan xinh đẹp, nín cười nhìn Nguyệt Vô Phong không nói.

"Muội muội." Không Thành ôm lấy nàng, "Ra ngoài chơi?"

"Ừ."

Thái tử nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng biết mọi người tương đối lúng túng, vì vậy đề nghị năm người đi tẩu lâu tốt nhất trong thành, trong lúc Không Thành nhìn chăm chăm Hoa Nhiễm, thấy vậy rốt cuộc Nguyệt Vô Phong nổi giận, hắn nhìn không thành nói, "Xin huynh đài tự trọng."

"Đáng tiếc người đẹp chỉ có thể nhìn không thể ăn." Không Thành đến từ Tây Vực, không có nhiều tư tưởng quy định cứng nhắc, nếu không phải Hoa Nhiễm là nữ nhân của Nguyệt Vô Phong, mà Nguyệt Vô Phong biểu đệ của muội phu hắn, chủ yếu vẫn là vì mặt mũi của muội muội nhà hắn, nếu không theo tính tình của hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha. Khuôn mặt của Không Thành cương nghị, vừa nhìn chính là người kiêu căng, hôm nay vô tình gặp được Hoa Nhiễm, vừa gặp đã thương, nói không ra nguyên nhân gì, chính là bị dễ dàng hấp dẫn.

Sắc mặt của Nguyệt Vô Phong hơi lạnh lùng.

Con chim ưng Tây Vực kia chính là tên nam tử ngồi ở trước mắt. Không Thành và Nguyệt Vô Phong quan sát lẫn nhau, nếu không phải trải qua chuyện mới vừa rồi, có lẽ thật sự có thể làm bằng hữu, nói một chút chuyện buồn bán, nhưng hiện nay không có tâm tư gì rồi.

Ngoại trừ lời giới thiệu lúc đầu, sau đó cũng không nói chuyện với nhau, không khí có chút tẻ ngắt, Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm liền cáo từ đi trước, nếu Thái Tử lựa chọn hợp tác với con ưng này, nhất định bọn họ còn có chuyện cần nói.

"Hoa Nhiễm?" Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm mới vừa đi ra tẩu lâu, Nguyệt Vô Phong nhẹ giọng gọi nàng.

"Hả?"

"Bây giờ chúng ta chuẩn bị xe trở về ngay."

"Tốt." Giọng nói Hoa Nhiễm mang một chút ảo não, nhưng không dám làm trái lại, hận không được về sớm một chút, thật sự là bên ngoài thị phi quá nhiều.

Bóng đêm mờ mịt, giống như được bao bọc một tầng lụa mỏng, vô cùng hư ảo, hai người đều không nói lời nào, lúc vào phòng, Hoa Nhiễm nói, "Mẹ ta kể, trên người ta thừa hưởng đào hoa của cha ta á..., sau này ta càng hoa đào hơn một chút, nhưng ngươi phải tin tưởng ta."

Nguyệt Vô Phong vừa nghe, ngược lại nở nụ cười, cúi đầu hôn một cái vào khóe miệng Hoa Nhiễm, "Hoa Hoa, ta thật sự muốn giấu ngươi đi, để cho ngươi vĩnh viễn đều ở dưới cánh tay của ta." Nguyệt Vô Phong cười khẽ, nắm lên một chòm tóc của Hoa Nhiễm đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng khẽ ngửi, "Ta sẽ ghen, nhưng từ đầu tới cuối ta cũng sẽ tin tưởng ngươi."

Hoa Nhiễm cười khẽ, rực rỡ như hoa, bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên bắn ra tia lửa.

Nguyệt Vô Phong cúi đầu hôn môi của nàng, hôn tới hôn lui, "Chúng ta ở thêm một đêm, ngày mai trở về."

Hoa Nhiễm mơ hồ thì thầm, đưa tay đôi tay ôm cổ của hắn, "Tốt."

Đêm khuya tình nồng, trên giường làm bạn.

Trên đời, khó khăn nhất của tình yêu chính là tin tưởng lẫn nhau cho đến lúc biến cạnh đá mòn. Khi tất cả trở ngại đều không còn trở ngại, còn có gì có thể ngăn cản được tình yêu của hai người bọn họ, cho dù là người hay là yêu, sâu xa bên trong cũng có chân tình.

Chương 95

Tiền Bạo nhìn bộ dạng Thập Dạ chán nản như thế, chỉ chăm chú uống rượu, trên căn bản đã hiểu ra chuyện gì, hần lảng lảng nói, "Tình cảm của Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm bên chắc không thể gãy, ta đã không còn hy vọng."

"Ha ha ha. . . . ." Thập Dạ đem bầu rượu đập xuống đất, trong giọng nói mang theo một phần men say, cảm giác say làm cho hần càng thêm xinh đẹp, mái trắng tóc màu bạc hết sức mê người, bị gió thổi cuồng loạn, "Hoa Nhiễm là của ta, ta sẽ không cho ai."

Tiền Bạo trầm mặc không nói, nhẹ nhàng mím lại môi cương nghị, "Ta còn có một số việc, tạm thời ta phải trở về một chuyến, sau khi trở về chắc là mấy năm, ta không truy đuổi phần tình yêu này không có nghĩa là ta bỏ qua Hoa Nhiễm, nếu người tồn thương nàng, ta sẽ tìm người liều mạng."

"Ta sẽ chờ đợi nàng, lần này ta muốn để cho lòng của nàng chân chính quay về ta." Thập Dạ thầm nói như vậy, Tiền Bạo trầm mặc không nói, xoay người rời đi.

Thập Dạ đến nhà Xích Đồng và Thỏ, trong nhà chỉ có Xích Đồng, mặc y phục trắng rất bình thường, mười ngón tay dính nước đỏ, rõ ràng nàng đang làm món ăn, từ trong phòng bếp bung ra món ăn nhìn màu sắc và hương vị rất tốt, Thập Dạ chỉ cảm thấy có chút chói mắt.

"Thập Dạ, người đến sao?" Xích Đồng mỉm cười, hai mắt màu đỏ thắm có chút yêu khí nào đó, mang theo ấm áp, không giống lạnh lùng như đã từng có, thay đổi, rất thay đổi. Giữa hai người bọn họ có một chút quan hệ huyết thống, hơn nữa đi chung với nhau thời gian lâu dài, có một số điểm gần như rất giống nhau.

"Xích Đồng, bây giờ có thể trưng phu là trời?"

Xích Đồng mỉm môi cười, "Không có gì không tốt, hiện tại ngày ngày làm một chút canh thang, cũng không chế luyện những loại độc dược kia nữa, trước kia vẫn cảm thấy chế luyện độc dược có gì không tốt, thật ra thì đối với nội tạng của mình cũng không tốt, đoạn thời gian trước Thỏ lấy cái chết uy hiếp, vì vậy ta liền rửa tay gác kiếm."

"Có thể vì ta phá lệ một lần?"

"Hả?" Xích Đồng vênh môi lên, "Thuốc gì, cách dùng? Nói nghe một chút."

Hiện tại Xích Đồng rất có tư vị nữ nhân, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười, khiến cho Thập Dạ có chút không quen, thì ra là tình yêu thật có thể làm cho người ta thay đổi nhiều như vậy, đúng vậy, đoạn thời gian trước chăm sóc Hoa Nhiễm, mình tự thân xuống bếp còn chưa tính, ngày ngày chơi đùa cùng với nàng, có lẽ thỉnh thoảng có chút phiền não, nhưng hần thích cái loại đó tình yêu chán ngắt đó, ngọt ngào mà ấm áp, "Giống như chết mà không chết, vô cùng thống khổ."

"Người muốn làm gì?"

"Diễn trò, lừa gạt tâm nữ nhân."

"Thập Dạ, người vẫn không buông tha. . . . . Thật ra ta sớm đã không còn xem trọng."

"Xích Đồng, nếu như có một nam nhân khác, tốt hơn so với Thỏ, người có thể cùng đi với hần hay không?"

Xích Đồng liếc mắt nhìn Thập Dạ, người này lại hỏi nàng vấn đề ngu ngốc như vậy, nhưng vẫn thành thật trả lời, "Không biết."

"Nương tử nhà ta làm sao chịu bỏ ta đi, chúng ta tương thân tương ái, bên chắc không thể gãy." Lúc này Thỏ trở lại, đi lên ôm eo của Xích Đồng, ngay trước mặt Thập Dạ hôn nàng.

"Nếu có một người vì người mà chết? Trong lòng người sẽ cất giấu hần không?" Thập Dạ cũng không lúng túng, tiếp tục hỏi Xích Đồng.

"Thập Dạ, người như vậy là không đúng. . . . ." Thỏ nói tiếp, "Thật ra ta cảm thấy người xứng với Hoa Nhiễm nhất vẫn là Nguyệt Vô Phong, đúng vậy, Nguyệt Vô Phong có thể cho nàng rất nhiều thứ, cho nàng một thân phận quang minh chánh đại, cho nàng một gia đình chân chính đại, thậm chí hần theo nàng chơi đùa. . . . . Ta biết rõ, người cũng có thể nói người có thể, nhưng vấn đề là nàng không thương người."

"Xích Đồng, cho người 10 ngày, đến lúc đó ta tới lấy." Thập Dạ không nghe được câu kia, nàng không thương người, hần lạnh lùng phát tay áo rời đi.

Thỏ lại xoay người hôn khoe miệng Xích Đồng một cái, "Nương tử, tính khí của hần thật thối, sẽ không ai thương hần."

Xích Đồng cười khế, "Thỏ, người tin hay không, ta đã từng rất thương hần. . . . ."

Thỏ giống như bị sét đánh, ngo ngắc đứng đó, lui về phía sau liền ngã xuống, lấp bắp nói, "Nương tử, người đừng làm ta sợ, ta chịu không được sợ."

"Bây giờ không có, bởi vì hần chưa có hồi báo, hơn nữa chúng ta cũng không thể. . . . ." Xích Đồng cười một tiếng, lôi kéo Thổ ngồi dậy, "Hôm nay hầm canh củ cải cho ngươi, nếm thử một chút."

Thỏ rất nhanh bình tĩnh lại, không hỏi, Xích Đồng từng nói với hần, nàng và Thập Dạ có liên hệ máu mủ, nhưng là về quan hệ như thế nào, chính bọn họ cũng không rõ ràng, từ nhỏ ở trong bóng tối hai người nâng đỡ lẫn nhau, phải có cảm tình lẫn nhau. Thỏ nhớ tới mình đã từng mê luyến Hoa Nhiễm, thật ra tình yêu luôn không công bằng.

Hần nếm thử một chút canh ngon, khỏe môi lộ ra nụ cười hạnh phúc, hần kéo Xích Đồng để cho nàng dán vào mình, múc một muỗng canh đưa vào trong miệng của nàng, "Ngươi cũng nếm thử một chút, ăn thật ngon nha."

Xích Đồng cười khê, hoa dung tuyệt thế, không cần bất kỳ nghi ngại, nụ cười chính là vũ khí có sức quyến rũ lớn nhất. Thỏ bị nàng hấp dẫn một chút, từ đầu gối đến lộ ra chân tình, bề ngoài nàng lạnh lùng cũng không ngăn được nhiệt tình trong lòng hần, hôm nay yêu chính là cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Trên đường về nhà, Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm, ở trong xe ngựa Nguyệt Vô Phong hôn vành tai Hoa Nhiễm, nói thật nhỏ, "Trở về chúng ta sinh một tiểu hài tử."

Hoa Nhiễm đỏ mặt, quệt mồm nói, "Tiểu hài tử đâu thể nói có liền có. . . . ."

"Cũng đúng, chỉ có tiểu hài tử có duyên phận với chúng ta mới có thể chạy đến bụng của ngươi."

Hai người vui đùa một phen, Hoa Nhiễm dựa vào bả vai Nguyệt Vô Phong ngủ thật say, vì để cho nàng ngủ cho thoải mái, Nguyệt Vô Phong kéo Hoa Nhiễm xê dịch một chút, tựa vào trong ngực của hần, hần trêu chọc tóc mái Hoa Nhiễm, dịu dàng rơi xuống nụ hôn, trước kia cuộc sống như thế không có hy vọng xa vời, vậy mà hôm nay tới tự nhiên như vậy, hần rất cảm kích, cũng rất hạnh phúc.

Nhân sinh xoay vòng, vào đúng lúc gặp đúng người chính là hạnh phúc lớn nhất, trước kia Nguyệt Vô Phong tuyệt đối sẽ không cười ảm áp, hạnh phúc như vậy.

Trở về nhà, đã lâu Nguyệt mẫu không gặp nhi tử và tức phụ của bà. Mắt cười thành vầng trăng, bà cho người chuẩn bị một bàn món ăn nhìn bọn họ ăn, còn nói đã pha chén cho bọn họ, trải xong giường để cho bọn họ nghỉ ngơi.

Hoa Nhiễm lại đem một chút quà mua ở Tô Châu giao cho Nguyệt mẫu và Nguyệt phụ, quà tặng tuy nhỏ, nhưng hai lão nhân gia rất vui vẻ. Đặc biệt là Nguyệt mẫu nhìn Hoa Nhiễm thế nào cũng không hài lòng, hôm nay càng nhìn càng thuận mắt, đứa nhỏ này cười một tiếng, ngọt ngào, thật là phiền não gì cũng quên mất. Nhi tử thật là có ánh mắt.

Lúc Nguyệt Vô Phong và Hoa Nhiễm com nước xong, Nguyệt mẫu len lén kéo Vô Phong hỏi, "Có động tĩnh gì về hài nhi hay không?"

Vô Phong bật cười, "Mẹ, ở đâu nhanh như vậy."

"Con trai, mẹ lớn tuổi rồi. . . . ."

"Vô Phong biết bà muốn nói gì, vỗ vỗ vai của bà, "Mẹ, ngươi phải tin tưởng năng lực của nhi tử ngươi."

Mặc dù rất muốn tiểu hài nhi, nhưng nghĩ tới Hoa Nhiễm mang thai mười tháng, sinh con khổ sở đột nhiên có chút không đành lòng, tùy ý nói đôi câu rồi đi vào phòng cùng Hoa Nhiễm.

Hoa Nhiễm nằm lý ở trên giường, hít thật sâu thở ra một hơi, "Đi chỗ nào cũng kém hơn ở nhà a, trên giường có hương vị ảm áp." Hoa Nhiễm cười, nghiêng đầu qua nhìn Nguyệt Vô Phong đang đứng đó, "Trưởng công, ngủ cùng với ta một lát a, ta cũng rất mệt mỏi."

"Tốt." Nguyệt Vô Phong cung chiêu cười một tiếng, cúi thấp người sờ sờ mũi của nàng, "Ta cũng mệt chết đi, hầu hạ ngươi ngủ ta cũng không ngủ được."

Hần cười xuống hài cho Hoa Nhiễm, nhìn thấy dáng vẻ Hoa Nhiễm ngượng ngùng lại chọc ngứa trên người nàng, nhìn Hoa Nhiễm khóc cầu khẩn, hần mới bỏ qua, Nguyệt Vô Phong cũng lên giường, kéo Hoa Nhiễm, "Hoa Hoa?"

"Ừ. . . . ." Hoa Nhiễm có chút cảm giác mờng lung, giường mềm mại, lồng ngực nam nhân cũng làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái.

"Về sau có mơ ước gì muốn thực hiện không?"

"Không biết."

"Nếu như có phải nói sớm một chút, nếu như sau này già rồi, chúng ta cũng không đi nổi, khi đó nói thì đã quá muộn, bây giờ ta còn có thể cho người một chút thời gian, cùng người đi thực hiện."

Đôi tay Hoa Nhiễm ôm cổ Nguyệt Vô Phong, nàng nở nụ cười, "Vô Phong, người thật tốt, nhưng hiện tại ta thật rất muốn ngủ, người đã từng là mơ ước của ta, có người, những mơ ước khác cũng sẽ rất nhanh thực hiện thôi. . . . ."

Nguyệt Vô Phong véo cái mũi của nàng, "Có thể ta đã từng cũng có rất nhiều khát vọng, sau này mới hiểu có một số chuyện suy nghĩ lại, cho dù muốn làm cũng không có khả năng. Hôm nay có người, có chút mộng tưởng viễn vông ta đều bỏ qua."

Hoa Nhiễm có chút hiểu tâm tư của Nguyệt Vô Phong, hắn không để bụng quyền lợi, cũng không đại biểu hắn không muốn, nàng không muốn hắn vì nàng mà buông tha lý tưởng, nhưng nếu hắn thật theo đuổi lý tưởng của nàng, nàng nghĩ. . . . . Vậy thì ích kỷ một lần là được, giọng nói Hoa Nhiễm mang theo ní non, "Này, Nguyệt Vô Phong, người còn có mộng tưởng khác không?"

"Tỷ như, muốn bay, dĩ nhiên cái này không thể nào."

Hoa Nhiễm cúi đầu nở nụ cười, nhẹ nhàng lại gần lỗ tai của hắn nói, "Tướng công, ngủ một giấc thật ngon, ngủ dậy ta dẫn người đi bay."

Ngủ một giấc đến sáng hôm sau, lúc Nguyệt Vô Phong rời giường, Hoa Nhiễm đã trang điểm ăn mặc xong, y phục màu hồng đào, trên y phục không có bao nhiêu trang sức, chỉ có trên bả vai có một đóa hoa nhỏ màu hồng, trên mặt của nàng thoa một lớp phấn nhàn nhạt, xem ra khí sắc rất tốt, nụ cười tràn đầy khuôn mặt, nhìn ánh mắt của Nguyệt Vô Phong rất kinh ngạc. Nàng thấy Nguyệt Vô Phong tỉnh, cười khẽ, "Tướng công, nhanh rửa mặt, ăn điểm tâm, chúng ta đi chơi có được hay không?"

"Tốt." Nguyệt Vô Phong khẽ nở nụ cười, đứng lên ôm chầm Hoa Nhiễm hôn lên mặt nàng một cái.

Hoa Nhiễm đưa Nguyệt Vô Phong đi tới một chỗ trống trải trên bãi cỏ gần đó, ngày hôm nay khí trời tốt, vạn dặm không có bóng mây, mặt trời chiếu rọi ấm áp.

Hoa Nhiễm nhẹ nhàng chu miệng lên, "Không khí thật mát mẻ."

"Tại sao hôm nay nhàn rỗi như vậy, muốn tới đây chơi."

"Nhắm mắt lại." Hoa Nhiễm ngẩng đầu lên nói với nguyệt Vô Phong.

"Làm cái gì?"

"Nhắm mắt lại rồi nói." Hoa Nhiễm nhất quyết không tha, ép buộc làm nũng.

"Tốt." Nguyệt Vô Phong nhắm mắt, cảm thấy mình chân của từ từ lơ lửng cách mặt đất, hồi lâu, hắn hỏi, "Có thể mở ra chưa?"

"Có thể." Hoa Nhiễm đáp lời.

Lúc Nguyệt Vô Phong mở mắt, phát hiện mình đã bay ở trên không, hắn nắm tay Hoa Nhiễm, chậm rãi bước trên không trung.

Dường như hắn có chút không tin nhìn Hoa Nhiễm, Hoa Nhiễm vô cùng đặc ý nói, "Cha ta trả lại pháp thuật cho ta, để cho ta tự bảo quản, hắn nói hắn tin tưởng ta sẽ không làm chuyện xấu. . . . ."

Nguyệt Vô Phong đưa tay còn lại vuốt mặt của nàng, "Mặc dù có pháp thuật, về sau không vào lúc khẩn cấp, không cần lấy ra có hiểu không?"

"Ừ, hiểu."

"Hoa Hoa?"

"Hả?"

"Ở trên không trung hôn môi có cảm giác gì?"

"Không biết." Hoa Nhiễm lắc đầu, lại thấy mặt của Nguyệt Vô Phong từ từ nhích lại gần, "Vậy chúng ta thử một chút."

"Ừm. . . . ." Môi bị gắt gao dán sát vào. . . . .

Trong không khí chảy xuôi một loại gọi là tình cảm mập mờ, trong không khí tĩnh lặng chỉ có âm thanh xào xạc của lá cây và tiếng hít thở của bọn họ từ từ nặng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97

Lần này sau khi trở về, Nguyệt Vô Phong cũng dần dần bận rộn. Trong ngày thường giảm bớt thời gian chăm sóc Hoa Nhiễm, thỉnh thoảng Nguyệt Vô Phong phải bận rộn xã giao một chút, sẽ trở về trễ một chút.

Thời tiết từ từ chuyển lạnh, sau khi Nguyệt Vô Phong trở về toàn thân lạnh buốt, nằm ở trên giường Hoa Nhiễm có chút không hài lòng, chẳng qua nhìn hần một như vậy cũng không oán trách, rất tự nhiên đem đôi tay ôm lấy.

"Hoa Hoa, gần tới cuối năm, sẽ bận rộn một chút, chờ qua rằm, sẽ được nhàn rồi, đến lúc đó dẫn ngươi đi ra ngoài giải sầu." Nguyệt Vô Phong rất nhanh đã ngủ mất, Hoa Nhiễm không khỏi vươn tay chạm vào khuôn mặt của hắn, dường như gầy gò đi không ít.

Từ lúc ở chung một chỗ, hai người đều vẫn đi chung với nhau, vậy mà hôm nay Nguyệt Vô Phong tách ra trong thời gian ngắn ngủi thật có chút không thích ứng, nàng cũng nghĩ tới cùng đi với Nguyệt Vô Phong. Chẳng qua Nguyệt Vô Phong không nỡ để cho nàng ở giữa mùa đông gió thổi lạnh, hơn nữa thường xuyên phải nằm vùng tại bên sông, hoặc là ra ngoài xã giao một chút, mà nữ nhân của hắn để cho nàng ở phía sau là tốt rồi, không cần phải để cho nàng đi ra ngoài, tránh bị tổn thương. Thời gian Hoa Nhiễm rảnh rỗi sẽ nghĩ đến Nguyệt Vô Phong, vì vậy cũng bắt đầu động thủ làm một chút chuyện mà nữ nhân nên làm.

Nàng sẽ cùng Nguyệt mẫu tham thảo ý thích của Nguyệt Vô Phong, ở trong phòng bếp bận rộn làm cho hắn món ăn yêu thích, mặc dù làm được cũng không tốt lắm, nhưng Nguyệt Vô Phong cười khen nàng, ăn hết tất cả món ăn, lúc này Hoa Nhiễm sẽ cười thật ngọt ngào. Nàng cũng sẽ ngồi ở trong phòng thêu một túi thơm nhỏ, để cho Nguyệt Vô Phong mang ở trên người, nàng nói, lúc thấy túi thơm sẽ nhớ đến nàng. Thỉnh thoảng cùng bà bà ra đường mua chút đồ trang sức xinh đẹp, mặc dù không đeo, nhưng không có một nữ nhân nào có thể cưỡng lại món đồ xinh đẹp.

Trong lòng mỗi nam nhân đều hư vinh, tầm quan trọng giữa thể tử và mẫu thân không rõ ràng lắm, nhưng nếu hai người bọn họ có thể sống chung thật tốt, hẳn là người vui vẻ nhất.

Vào mười ngày cuối cùng của năm, Nguyệt Vô Phong còn đi Từ Khê một chuyến, hắn nói hắn sẽ trở lại vào lễ mừng năm mới. Cho nên vào ngày giao thừa, Hoa Nhiễm vẫn ở cửa ra vào, màn đêm dần dần buông xuống, rồi cuộc hoàn toàn tối đen, Nguyệt Vô Phong từ bên ngoài chạy về, nhìn thấy Hoa Nhiễm khoác áo bông màu đỏ chói, trên đỉnh đầu đội mũ hồ cừu thật dày ngồi ở ngưỡng cửa tiền sảnh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị lạnh cóng đến đỏ bừng, Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy đau lòng, người phía sau cũng không kịp hỏi hắn quả mang về an trí ở nơi nào, nhanh chóng tiến lên ôm Hoa Nhiễm vào trong ngực. .

Hoa Nhiễm thấy hắn trở lại, nở nụ cười, nàng nói, "Tướng công, rồi cuộc ngươi đã trở lại."

"Đưa ngọc, tại sao không ở bên trong chờ ta, bên ngoài rất lạnh, có lạnh hay không?" Nguyệt Vô Phong dẫn nàng vào trong phòng, pha cho nàng một ly trà nóng ấm áp, hắn đem ly trà đặt ở trong tay nàng, có chút trách cứ, "Để cho ấm lên, tay đã rất lạnh giá."

"Ừm. . . . ." Hoa Nhiễm cầm ly trà.

"Có nhớ đến ta không?" Nguyệt Vô Phong thấy trên mặt nàng có một chút ủy khuất, đi đến gần hôn môi của nàng một cái.

"Nhớ."

"Sau này ta ở nhà cùng ngươi."

"Đã làm xong rồi sao?"

"Đúng vậy, rồi cuộc cho gom đủ các khoản phí cho thái tử, ta cũng chia hơn phân nửa tài sản ra ngoài cho quốc khố, như vậy sau này bọn họ cũng sẽ không tìm chúng ta gây phiền toái."

Hoa Nhiễm đau lòng, xoa mặt của hắn, chỗ dưới cằm có râu ria màu xanh, nghĩ đến hắn luôn vì tương lai của bọn họ mà nghĩ biện pháp, "Đi đường rất vất vả a."

"Đúng vậy, vì muốn sớm nhìn thấy ngươi, bây giờ trở về tới đây, cảm thấy thật tốt, mệt nhọc gì cũng không còn." Nguyệt Vô Phong cười khê, kéo tay của nàng, nhẹ nhàng hôn từng ngón tay.

Cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, chẳng qua đơn giản vượt vẻ thì có cảm giác. Cửa bị gõ vang, "Thiếu gia, phu nhân đã chuẩn bị xong thức ăn."

"Biết rồi." Nguyệt Vô Phong hôn nhẹ trán Hoa Nhiễm, sửa lại y phục của nàng một chút, "Tối nay chúng ta lại tái chiến."

Hoa Nhiễm đỏ mặt nhưng vẫn gật đầu một cái, chủ động dắt tay Nguyệt Vô Phong, mở cửa đi ra ngoài.

Giống như gia đình giàu có, lễ mừng năm mới luôn là có chuyện bận rộn không xong, Nguyệt gia cũng không ngoại lệ, chỉ tiếc mấy ngày nay Nguyệt Vô Phong không ở trong nhà, nên tiết kiệm cũng đã tiết kiệm, nhưng chuyện tế tổ tiên không thể sơ sót, sau khi ăn xong bữa cơm đoàn viên, lạy hết tổ tiên

sau đó làm một loạt chuyện vụn vặt, rồi cuộc Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong an tĩnh ngồi một chỗ, thờ dài thật sâu.

Hoa Nhiễm đột nhiên nói, "Chúng ta đi đốt pháo đi, hôm qua cùng mẹ mua pháo, mẹ nói khi còn bé người rất ưa thích."

Nguyệt Vô Phong chỉ cảm thấy trái tim ấm áp, vươn tay vuốt vuốt cái mũi của nàng, "Nha đầu, ngày ngày kề cận mẹ ta, chuyện lúc ta còn nhỏ cũng bị người biết."

"Hắc hắc, ta còn biết trước kia người ái dâm, ô ô, đau, ta không nói, không nói." Hoa Nhiễm xin tha, lại nói, "Mẹ đối với ta rất tốt, chẳng qua ngày ngày hỏi ta lúc nào thì mang thai tiểu hài tử."

Nguyệt Vô Phong ôm Hoa Nhiễm vào trong ngực, hôn lên tóc nàng, "Về sau ta làm nhiều cùng người, tự nhiên sẽ có tiểu hài tử, đi, chúng ta đi đốt pháo."

Thật ra, trong lòng Hoa Nhiễm có chút sợ hãi, sinh con, sinh ra tiểu hài tử ngộ nhờ. . . . lần trước mẹ nàng đã từng nói với nàng, khi còn bé lúc nàng ba tuổi, trên đỉnh đầu nở ra một đóa hoa, hơn nữa chăm sóc đóa hoa này không tốt, sinh mạng của tiểu hài tử cũng tự nhiên biến mất theo, nàng không có quên, dù sao nàng vẫn là nửa yêu. .

Chuyện này nàng vẫn không dám nói, cũng không muốn nói, cho nên tạm thời cứ như vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Nguyệt Vô Phong không có lừa gạt nàng, sau lễ mừng năm mới hai tháng đều ở nhà cùng nàng, thỉnh thoảng cũng đi ra ngoài xem hàng một chút, trong vòng một ngày chạy về. Buổi tối được nam nhân của mình thương yêu ôm vào ngực thật sự là một chuyện rất vừa lòng, Hoa Nhiễm ngủ ở trong ngực của hắn thỏa mãn thờ dài.

Sống chung với Nguyệt mẫu cũng rất tốt, cả ngày Hoa Nhiễm cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, thỉnh thoảng được Nguyệt mẫu mang đi ra ngoài làm quen với những nữ tử nhà lành cùng lứa tuổi. Trước kia không có bằng hữu, hôm nay có mấy người nắm tay, Hoa Nhiễm chỉ có cảm giác mình rất sung sướng, chẳng qua trong lòng nàng cảm thấy kỳ quái, bà bà giới thiệu nữ tử đều đã có tiểu hài tử, nàng nhìn thấy lúc bọn họ ôm tiểu hài tử trên mặt đầy rạng rỡ, cũng nhìn thấy trên mặt nải nải của tiểu hài tử không tiếc nở nụ cười, thỉnh thoảng nàng cũng có thể ôm tiểu hài tử, nàng phát hiện trên người tiểu hài tử có một mùi sữa thơm rất dễ chịu.

Mỗi lần khi về nhà Hoa Nhiễm luôn có một loại cảm giác vẫn chưa thỏa mãn, hoặc nói là mất mát, bà bà cũng giả vờ như không biết, chỉ nói, "Tiểu hài tử kia xinh đẹp quá. . . . ."

"Vâng." Vừa nhắc tới chuyện này, Hoa Nhiễm bắt đầu hoạt bát hẳn lên, "Tiểu hài tử nhà đó ôm thật mềm, vừa đẹp. . . . .".

"Đúng vậy a. . . . ."

Vì thế, Hoa Nhiễm chủ động hơn một chút, mặc dù cảm thấy rất mệt mỏi. Nguyệt Vô Phong cũng thích Hoa Nhiễm chủ động, trong khoảng thời gian này hắn cũng cảm thụ được Hoa Nhiễm rất muốn tiểu hài tử. Hôm nay bọn họ lại dây dưa cả một buổi tối, sau khi dọn dẹp sạch sẽ, Nguyệt Vô Phong ôm Hoa Nhiễm, một tay đặt tại trên bụng Hoa Nhiễm, nhẹ giọng hỏi, "Người nói, nơi này có thể có một tiểu hài tử hay không?"

"Không biết." Hoa Nhiễm nhẹ giọng, nở nụ cười, nhớ tới mới vừa rồi, nàng thật sự chủ động, có chút ngượng ngùng đem vui đầu vào trong ngực Nguyệt Vô Phong. Cảm Nguyệt Vô Phong nhẹ cọ ở đỉnh đầu của nàng, "Hoa Hoa, chỉ cần người vui vẻ là được rồi, chúng ta không vội."

Hoa Nhiễm há mồm cắn lấy trước ngực của hắn, "Gạt người, rõ ràng người rất muốn, lần đó người còn nói tiểu hài tử nhà đó xinh đẹp."

"Đưa ngực."

"Tương công, nếu ta mang thai, người đưa ta về nhà mẹ được chứ?" Hoa Nhiễm khẽ nhủ mảy, run rẩy nói.

"Tại sao?"

"Người hiểu, có mấy lời ta không muốn nói."

"Tốt, đến lúc đó ta sẽ nói với mẹ." Tay của Nguyệt Vô Phong vuốt ve ở trên eo nàng, cúi đầu chiếm lấy môi của nàng, "Còn có hơi sức a, chúng ta làm một lần nữa."

"Ừm. . . . ."

Tháng ba, mùa xuân trăm hoa đua nở, cả vùng đất hồi sinh. Bọn họ tay nắm tay đi bên bờ hồ bông bênh con sóng, thật mát và mấy ngày mưa đã tạnh hẳn, không khí có vẻ rất trong lành. Mặc dù mặt đất có chút trơn ướt, trong lòng cũng hết sức vui vẻ. Hoa Nhiễm sôi nổi, lui về phía sau một bước, vừa cười vừa nói chuyện vui vẻ cùng Nguyệt Vô Phong, đột nhiên cảm thấy một cơn buồn nôn, ngồi xổm bên hồ nôn khan vài cái. Nguyệt Vô Phong ở sau lưng nàng vỗ vỗ lưng, ân cần nói, "Hôm nay ăn món gì không sạch sẽ?"

"Không có, buổi sáng đã cảm thấy không thoải mái, uống một chút sữa nóng. . . . ."

Nguyệt Vô Phong có chút khẩn trương nói, "Không thoải mái tại sao không nói sớm, chúng ta trở về thuận đường đi y quán để cho đại phu xem một chút."

"A." Lẽ ra Hoa Nhiễm muốn nói không muốn đi, nhưng khi nhìn vẻ mặt Nguyệt Vô Phong không cho cự tuyệt thì đồng ý. .

Tay của Đại phu đặt tại mạch Hoa Nhiễm, sau đó mỉm cười nói, "Chúc mừng phu nhân, là mạch hi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Hoa Nhiễm bối rối, cái tay còn lại của nàng nắm tay Nguyệt Vô Phong, không thể tin nói, "Tướng công, người nghe rõ ràng không?"

Nguyệt Vô Phong nhìn nàng, nụ cười trên mặt càng mở rộng, hắn ôm Hoa Nhiễm thật chặt, hôn vành tai của nàng, "Hoa Hoa, người mang thai hài tử của ta, ta sắp làm cha."

Hoa Nhiễm sửng sốt, nàng còn chưa chuẩn bị xong. Nhưng nàng cười, cười thật ngọt ngào, từ trong mắt Nguyệt Vô Phong, nàng nhìn thấy được vui mừng như điên, nàng giang hai cánh tay ôm hắn.

Tin tức này rất nhanh truyền khắp Nguyệt phủ. Nguyệt mẫu và Nguyệt phụ cười đến miệng cũng đau, bọn họ lại tể bái tổ tiên, giết gà lễ tạ thần thánh, Hoa Nhiễm nhìn không hiểu cũng để mặc bọn họ, nàng chỉ biết, tin tức nàng mang thai khiến cho mỗi người đều vui mừng, tự nhiên nàng cũng vui mừng. .

Hoa mẫu vốn đã lên sẵn kế hoạch, chuẩn bị một loạt canh, hầm cách thủy từng chén cho Hoa Nhiễm uống. Lúc này Nguyệt Vô Phong lại nói muốn đưa Hoa Nhiễm về nhà mẹ nàng, nói sau khi Hoa Nhiễm mang thai trong lòng nàng càng thêm nhớ nhà.

Nguyệt mẫu nghe được hai chữ "Nhà mẹ" sắc mặt có chút không tốt, tức phụ nhà mình muốn về nhà, làm trong lòng của bà bà không vui, bà không có đồng ý, qua hơn một tháng, thấy Hoa Nhiễm có chút gầy xuống cũng không nhẫn tâm nữa, để cho Nguyệt Vô Phong đưa nàng trở về.

Hoa Nhiễm nôn oẹ, nôn rất lợi hại, thỉnh thoảng muốn ăn một chút bông hoa, bảo Nguyệt Vô Phong đi hái. Hoa Nhiễm lại nghĩ đến một số chuyện làm nàng sợ. Nguyệt Vô Phong cũng luôn trêu chọc nàng, "Nếu chúng ta sinh nữ nhi, sẽ gọi nàng là Nguyệt Hoa, có được không, có phải rất êm tai hay không, Nguyệt kết hợp Hoa không tồi, kết hợp Hoa, rất thơ mộng."

Hoa Nhiễm cười đánh hấn.

Lúc Hoa Nhiễm đi, đặc biệt báii phóng bà bà hờn dỗi, "Mẹ, ta không phải ý đó, chẳng qua thể chất của ta ở nhà bên kia dường như thích hợp điều dưỡng, thân thể ta không tốt, nơi mẹ của ta có phương thuốc cho ta uống khi ta còn bé. . . . ."

Nhìn bộ dạng Hoa Nhiễm biết vâng lời, Nguyệt mẫu vừa tức vừa mát, vỗ vỗ nàng nói, "Mẹ cũng thích người, aizz, chỉ nghĩ hơn một năm không nhìn thấy được người, sanh xong ài tử phải ở tháng, nhất định không thể ra gió, phải điều dưỡng thân thể cho tốt rồi trở về, đến lúc đó mẹ chuẩn bị cho người rượu Bách Tuế."

"Cám ơn mẹ."

Hoa mẫu nghe được tin tức Hoa Nhiễm mang thai, rất vui vẻ, chuẩn bị một bàn thức ăn ngon an ủi Hoa Nhiễm, chẳng qua Hoa Nhiễm ăn không hết bao nhiêu, chỉ sợ sỡ một chút món ăn nhẹ. Đêm đó nàng không ngủ chung với Nguyệt Vô Phong mà chen chúc cùng Hoa mẫu. Hoa mẫu biết lúc Hoa Nhiễm lo lắng sẽ như thế, liền mở cớ cho nàng, "Hoa Hoa, người cũng không cần lo lắng, chỉ đề ý ăn được ngủ được là tốt, người thật vui vẻ, hài tử sinh ra sẽ khỏe mạnh xinh đẹp." .

Hoa Nhiễm nắm thật chặt tay Hoa mẫu trong tay, "Mẹ, ta sợ, thật sợ, ta sợ đứa bé sinh ra là yêu. . . . ."

Hoa mẫu vừa định nói "Sẽ không" để an ủi nàng, lại ngừng nói, "Hoa Nhiễm, nếu là yêu quái, người cũng không cần hấn? Người nhớ hấn là con của người, vô luận hình dáng gì, người cũng phải tiếp nhận hấn. Vô Phong cũng sẽ tiếp nhận hấn, có thể ta nói đối với Vô Phong không công bằng, nhưng trong lòng hấn vẫn có một hài nhi, người thương lượng với hấn một chút, để cho hấn cũng có chuẩn bị."

"Mẹ. . . . ." Hoa Nhiễm nhú mày một cái, "Mẹ nói với ta cũng được."

"Hoa Nhiễm, lúc ngươi sanh ra là một nụ hoa. . . . ."

"Ách. . . . . Nụ hoa a. . . . . vậy, lúc sinh ra ta đau không?"

"Đau, dĩ nhiên đau đớn, còn khó sinh hơn đây."

"Mẹ, mẹ chịu khổ, chẳng qua ta nghĩ tới lúc ta sinh sẽ rất sợ." Hoa Nhiễm nói.

"Thê chất của mẹ không tốt, cho nên sinh sẽ có chút khổ cực, ngươi cũng không cần lo lắng, cho tới nay khỏe mạnh, hơn nữa còn là nửa yêu, đến lúc đó còn có thể dùng một chút pháp thuật ngừng đau, cho nên không có gì lo lắng, ngủ ngon đi, ngày mai cùng Vô Phong đi ra ngoài dạo một chút, vận động nhiều hơn mới có lợi."

"Vâng, mẹ, trên người ngươi thơm quá, aiz, tới nay cha hận chết ta rồi. . . . ."

Ngày kế, Hoa Yêu lại mang đến một tin tức thật không tốt, hắn nói, "Yêu giới náo động, bắt đầu đại chiến."

"Chuyện gì xảy ra?" Hoa mẫu lo âu hỏi.

"Cũng không biết chuyện gì xảy ra, tề giác vương đột nhiên mất tích, hiện tại Yêu Tộc chia làm nhiều phái, hôm nay có quá nhiều người đến lôi kéo ta, hay là chúng ta tìm một chỗ trốn tránh trước. Lần trước đại chiến chính là ngày Quân Qua Bất rút lui, để lại vị trí kia tranh đoạt không dứt, lần này lại giết chóc. . . . ."

Hoa Nhiễm nghe có chút không hiểu được, tuy nàng là nữ yêu, nhưng từ nhỏ lưu lạc ở nhân gian, đối với Yêu Tộc không hiểu rõ ràng. Vì vậy nàng vẫn không hiểu rõ tầm quan trọng của câu chuyện.

Nguyệt Vô Phong vừa nghe mặt cũng biến sắc, đối với chiến tranh hắn hiểu đây là chuyện gì. Nhưng hắn không nói không rằng, để cho Hoa Yêu nói tiếp, chỉ thấy hắn quay đầu lại nói với Hoa Nhiễm, "Hoa Nhiễm, chuyện này ta không hy vọng các ngươi bị cuốn đi vào, hay là các ngươi mau trở về, chúng ta tính toán ngày ngươi sinh sẽ đi đón ngươi. Ta và ngươi mẹ vào thâm sơn tránh một thời gian."

Mặc dù Hoa Nhiễm không muốn nhưng cũng chỉ được gật đầu. .

Nguyệt Vô Phong nhìn ánh mắt của Hoa Yêu gật đầu một cái, giống như nói, tất cả có hắn, hắn sẽ chăm sóc cho Hoa Nhiễm, không cần lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Dù sao đấu tranh giữa Yêu Tộc không giống với nhân gian, có nói quan hệ không rõ ràng, hơn nữa ai là kẻ địch ai là người thân cũng không có khái niệm xác định. Lúc này nếu có quyền thế sẽ ra sức ra vị, nếu không muốn dây dưa vào thì nên lẩn mất xa xa.

Sau khi Hoa Yêu đưa mắt nhìn Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong an Nhiên rồi đi, liền cùng Hoa mẫu trốn vào núi sâu.

Lúc Hoa Nhiễm và Nguyệt Vô Phong vừa mới đi tới chân núi, lại đột nhiên gặp được một luồng gió yêu thổi tới, luồng gió xoáy màu đen, hai người còn chưa kịp phản ứng đã bị cuốn tách rời nhau ra. Ngay lập tức hai người bọn họ đã ý thức được điều này.

Âm Phong tản đi, bầu trời vẫn mờ mịt, mang theo gió lạnh, thổi tới và lá bay tiêu điều.

Hai ngày sau đó, trên mặt sông không biết từ đâu xuất hiện một con thuyền, một nam tử mặc áo bào trắng nằm trên chiếc thuyền này, người này chính là Nguyệt Vô Phong, đầu tóc rối bời, bị chất lỏng thấm ướt, dính vào trên mặt có chút nhếch nhác, hai mắt nhắm nghiền. Một ngư dân thấy hắn còn hô hấp nên mang hắn về nhà.

Sau khi nam nhân tỉnh lại, theo bản năng đang tìm bóng dáng nữ nhân của mình, hắn nói, "Hoa Nhiễm ở đâu?"

Ngư dân không hiểu Hoa Nhiễm là người phương nào, "Ngươi nói cái gì?"

"Một nữ nhân, đi chung với ta, nàng ở nơi nào?"

"Ta mang ngươi trở lại chỉ thấy một mình ngươi, không có nữ nhân nào?"

Trái tim Nguyệt Vô Phong chậm rãi rơi xuống, mỗi lần hắn thất lạc nàng, hắn đều đau lòng, lần này Yêu Giới hỗn loạn, có phải nàng cũng bị bắt về hay không.

Khi Hoa Nhiễm tỉnh lại, phát hiện mình bị trói trên một chiếc ghế, chung quanh đứng đầy yêu quái, lú lú không biết nói cái gì. Nơi này đầy đủ chủng loại yêu quái, chẳng qua đáng vẻ nhìn đều là có chút hung thần ác sát.

"Tiểu Hoa Tinh, ngươi muốn chạy trốn đi đâu?" Mở miệng là một Ngô Công Tinh, hắn có rất nhiều chân, từng chân dài và mỏng. Hoa Nhiễm nhìn cảm thấy rất kinh khủng, biến hoá thành hình người về mặt nhìn cũng hết sức bỉ ổi, mang theo nụ cười âm trầm, "Nếu thân là Yêu Tộc, nên có hình dáng của yêu tộc, cha ngươi chạy mất, ngươi tới thay thế."

"Đúng vậy nha. . . . . Tiểu mỹ nhân này có thể dùng làm mỹ nhân kế ừ. . . . . Ha ha ha. . . . ." Có tiểu yêu phụ họa.

Hoa Nhiễm hừ lạnh một tiếng, "Thật biến thái."

"Ồ, nhìn kia, rất cá tính, tuyệt diệu. . . . ."

Hoa Nhiễm cũng không nói thêm lời nào, len lén khiến sử dụng pháp thuật, phát hiện nguyên vọng pháp thuật của nàng cũng đủ tinh xảo, xem ra lần này cha nàng lại truyền cho nàng một chút, Hoa Nhiễm dùng pháp thuật đấu với đám yêu quái chung quanh. Đột nhiên nàng cảm thấy thai nhi máy động một chút, cả người sùng sốt, có yêu thừa cơ nhảy vào, hung hăng vỗ một chưởng lên ngực của nàng, Hoa Nhiễm bị bức phải lui trên tường, khắc ra một búng máu.

Nàng có chút hoảng sợ, nàng sợ thai nhi trong bụng nàng, không biết là có ảnh hưởng gì trong bụng, nàng đột nhiên cảm thấy bụng có chút chút đau đớn, nàng ôm bụng ngồi xuống, đột nhiên chung quanh tĩnh lặng, nàng phát hiện tất cả yêu quái chung quanh cũng đã bị chia năm xẻ bảy. Một bóng dáng tóc trắng màu bạc mặc Hồng Y ở trong bóng tối càng lộ rõ, vội vàng xuất hiện tại trước mặt nàng, về mặt Thập Dạ lo lắng, hắn chậm rãi đứng ở trước mặt nàng nói, "Hoa Nhiễm, ngươi làm sao vậy?"

Về mặt Hoa Nhiễm khăn trương và sợ hãi, sắc mặt có chút trắng bệch, nói thật nhỏ, "Thập Dạ, bụng của ta. . . . ."

Nàng chỉ cảm giác mình muốn hôn mê, trước khi hôn mê, nàng ngã xuống trong ngực của hắn.

Hoa Nhiễm hôn mê một mực ni non, "Hài tử, hài tử của ta. . . . ." Dường như nàng đang ở trong một giấc mộng, một giấc mộng làm cho nàng sợ hãi, trong mộng nàng không ôm được hài tử của nàng, nàng vô cùng sợ hãi. Sau đó nàng cảm thấy nơi bụng ấm áp, một lực lượng rót vào cho nàng để cho nàng yên ổn, từ từ yên tĩnh trở lại.

Tay Quân Thập Dạ vẫn còn che ở trên bụng Hoa Nhiễm, nếu như hắn xuống tay nặng một chút, hắn có thể làm cho hài tử trong bụng nàng biến mất không còn. Nhưng hắn biết như vậy quá tàn nhẫn, dù sao hài tử trong bụng nàng cũng là cốt nhục của nàng, nàng kiệt sức cũng muốn bảo vệ máu mủ. Hắn đột nhiên rất muốn cười, cười mình quá ngu. Hắn tí nỉ thiết kế một cuộc chiến tranh như vậy, tạo ra một cuộc hỗn loạn như vậy, chỉ vì nữ nhân như vậy. Lần trước, Quân Qua Bất chia rẽ bọn họ, vì vậy lần này cũng coi là giúp Quân Thập Dạ một chuyện, ông ta thay hắn chống đỡ Tề giác tỉnh, giúp với hắn mở rộng trường hỗn loạn này.

Hắn nhìn dung nhan của nàng, khẽ cúi đầu, ở trên trán của nàng in lại một dấu môi son, "Hoa Nhiễm, hiện tại ta thật sự không biết nên làm sao với ngươi mới phải, cho nên ta sẽ chờ ngươi một chút, chờ một chút đến khi ngươi rời khỏi hắn mới thôi, cho nên cho ta một cơ hội có được không."

Ta sẽ để cho mình trở nên cường đại hơn, sau đó chờ ngươi, đến lúc đó nhất định sẽ làm cho ngươi đau lòng muốn chết đầu nhập trong lòng của ta.

Nếu như hắn làm như vậy là có lỗi với nàng, nhưng hắn cũng muốn làm.

Chương 100: (kết cục 2)

Sau khi Hoa Nhiễm tỉnh lại, lại phát hiện khoe môi Thập Dạ mang theo máu tươi, ngồi ở bên cạnh nàng, mắt khép hờ, hơi thở mong manh, một bàn tay cầm lấy tay nàng thật chặt.

Hắn nhìn thấy nàng tỉnh lại, trên mặt tràn đầy vui mừng, hắn chậm rãi mở miệng, "Hoa Nhiễm, con của ngươi đã được an toàn."

Hoa Nhiễm thờ phào một cái, nhìn thấy bộ dáng Thập Dạ như thế, vẻ mặt gần như không tin, mới vừa vội từ trên giường ngồi dậy, đỡ hắn nằm xuống, "Thập Dạ, ngươi làm sao vậy?"

"Ta không có chuyện gì, ngươi không có chuyện gì là tốt rồi." Thập Dạ cười cười, trên mặt thỏa mãn.

Hoa Nhiễm nhớ tới lúc nàng nhìn thấy hắn, hắn vẫn còn rất tốt, "Ngươi nói cho ta biết, Thập Dạ, nếu ngươi không nói cho ta biết sự thật, cả đời ta cũng không để ý đến ngươi."

Thập Dạ thờ dài một tiếng, "Hoa Nhiễm, không cho nói không để ý đến ta, ngươi biết, ta sẽ đau lòng." Một ngụm máu tươi phun ra, nhuộm đỏ một mảnh trên ngực hắn, tồn lên khuôn mặt của hắn càng xinh đẹp.

"Thập Dạ, Thập Dạ, ngươi làm sao vậy, ngươi nói cho ta biết, ngươi có chuyện gì. . . . . Ta có pháp lực, ta có thể giúp ngươi, ta. . . . ."

"Hoa Nhiễm, không nên kích động. Ngươi không thể sử dụng pháp lực nữa, sẽ ảnh hưởng thai nhi, ta đã dùng hết toàn bộ lực lượng của ta mới bảo vệ được nó, cho nên không cần phụ ý tốt của ta, có được không?" Về mặt Thập Dạ mặt nhợt nhạt, nhẹ nhàng nhắm mắt.

"Thập Dạ. . . . ." nước mắt Hoa Nhiễm rơi xuống thẳng tắp, rơi vào trên môi của hắn, hắn nếm vị nước mắt, mặn chát. Thì ra nàng cũng sẽ vì hắn rơi lệ, như vậy hắn đã thỏa mãn. Hắn cười, tay vẫn nắm tay của nàng, đan thật chặt chung một chỗ, hắn nói, "Hoa Nhiễm, nếu như có sau này, có thể nghĩ đến ta, không cần kiên quyết cự tuyệt ta như vậy hay không."

"Thập Dạ, ngươi đừng đi có được không, yêu quái chắc sẽ không chết. . . . . Ngươi lừa ta đúng không?"

"Yêu quái nếu tiêu hao toàn bộ lực lượng cũng sẽ chết, ngươi đồng ý đề nghị của ta không, ta thật sự muốn cùng với ngươi ở chung một chỗ." Thập Dạ nắm tay của nàng, cặp mắt đào hoa thẳng tắp nhìn nàng, sau khi thấy nàng gật đầu, liền nhắm lại. Hắn chỉ còn lại một hơi thở, vào giờ khắc này đã đứt đoạn.

Hoa Nhiễm không thể tin, ngồi xuống đất, nước mắt rơi xuống, sau khi khóc thật lâu, nàng mới thăm dò chút hơi thở của Thập Dạ, một chút cũng không còn. Rốt cuộc Hoa Nhiễm đã tin đây là sự thật, gào khóc lên, "Thập Dạ, ta không cần ngươi hy sinh, Thập Dạ, thật xin lỗi. . . . ."

Nàng khóc đến trời đất mù mịt, sau đó bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, nàng nằm ở trong ngực Nguyệt Vô Phong, nàng không hỏi hắn làm sao tìm được nàng, nàng chỉ Thập Dạ nằm ở trên giường không nhúc nhích, nói với Nguyệt Vô Phong, "Vô Phong, hắn vì con của chúng ta đã chết rồi."

Nguyệt Vô Phong không nói gì, bởi vì ngay cả hắn cũng không biết phải an ủi thế nào, hắn chỉ vỗ thân thể của nàng, từng phát từng phát, cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ.

Mười ngày sau, Yêu Giới chấm dứt rung chuyển, rất nhiều chuyện cứ chấm dứt như vậy, cũng không có ai đi truy cứu.

Mà tâm tình Hoa Nhiễm vẫn rơi xuống ở đáy cốc, dường như nàng vẫn nhớ, nàng còn thiếu nhân tình một người, vì vậy mỗi tháng nàng đến trước mộ phần của hắn tế bái. Mỗi lần Nguyệt Vô Phong liền xa xa đứng, đối với tình địch cường đại này, cuối cùng hắn thiếu nợ rồi.

Lại qua tám tháng, Hoa Nhiễm được đón về Yêu Sơn, sinh hạ một nữ hài nhi, trên đầu nữ hài nhi mọc một đóa hoa nhỏ, Hoa mẫu tử mi chăm sóc, chăm sóc đóa hoa nhỏ rất khỏe mạnh, khi hài tử được 1 tháng, đóa hoa trên đầu dần dần biến mất, không khác gì hài tử bình thường, Hoa Yêu ôm hài tử thờ dài một cái, "Đứa nhỏ này, giống như hài tử bình thường, không mang chút yêu lực."

Kể từ sau khi Hoa Nhiễm sinh, trong lòng mới bắt đầu buông lỏng. Nàng sinh hạ nữ nhi rất đáng yêu, mới đầy tháng đã cười, núm răng bóng loáng, cười lên sẽ làm cho người ta không còn phiền não, nàng nhìn về phía nữ nhi nhẹ nhàng nói, "Hoa Loa, ngươi còn có một cái tên khác gọi là Tạ Dạ, ngươi phải nhớ kỹ, có một vị thúc thúc rất tốt, hắn hy sinh mình để cho ngươi được sống."

Nguyệt Vô Phong có chút bận tâm đối với Hoa Nhiễm đa sầu đa cảm, đêm khuya yên tĩnh liền kéo nàng, "Hoa Nhiễm, không nên làm khó mình."

"Nguyệt Vô Phong, không biết vì sao, cuối cùng ta cảm thấy có chút không an lòng." Hoa Nhiễm nói như vậy.

"Đứa ngốc" Hắn thân mật cọ cái mũi của nàng, "Thập Dạ sẽ rất nhanh chuyển thế, đời này hắn lệ khí nặng như vậy, đời sau hắn phải dịu dàng một chút mới tốt."

"Ta hi vọng hắn không cần làm tiếp yêu quái, làm một người tốt."

"Ngươi nói chúng ta sẽ có con trai thì như thế nào, ngươi xem Hoa Loa của chúng ta rất cô đơn. . . . ." Nguyệt Vô Phong nói sang chuyện khác, năng lực thật là đạt tới đỉnh cao.

"Ta. . . . . Ta vừa mới sinh xong. . . . ." Hoa Nhiễm lấp bắp.

"Ngươi cho rằng ta là cảm thú sao? Ta nói có ý định này hay không? Ta biết rõ ngươi sinh con rất đau, cho nên nếu ngươi không muốn, chúng ta cũng không cần." Hắn thân mật hôn mặt của nàng.

Hoa Nhiễm vui mặt vào lòng hắn, "Chúng ta có thể đừng nói đề tài này hay không. . . . ."

Tình yêu của bọn họ được ghi chép ở trong một Thời Đại Viễn Cổ nào đấy, tương lai của bọn họ vẫn còn rất khá dài.

Ở phương xa còn có một hài đồng tóc trắng mặc hồng y, khỏe mạnh nhún nhảy nhẹ, nhún mảy, hắn đang trong xà động cố gắng tu luyện pháp thuật của hắn, hắn đang chờ đợi đến một ngày. . . . .

TRUYỆN ĐÃ HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Tiêu Hồn Hoa Nguyệt Dạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.